"ÖLÜMLE SAVAŞAMAZSIN, SEVGİLİM.
HER MEZAR TEK KİŞİLİKTİR."

KİBRİT

CEMAL LATİFOĞLU

ROMAN

KİBRİT

Kutay Harmanlı, hayatı boyunca biri tarafından sevilebileceğine olan inancını yitirmiş bir gençti. O soğuk, asi ve hırçın görüntüsünün aksine içinde sevilmediği için hayata kırgın bir çocuk vardı ve bir gece ansızın bilgisayar ekranına düşen bir bildirimle bugüne dek hiçbir yerde rastlamadığı bir sevgiye rastladı. Herkesten gizlice yazılarını paylaştığı blog hesabına gelen bu bildirimin sahibi, hem onun insanlardan gizlediği Kibrit kimliğini bilen tek kişi hem de ona deliler gibi âşık olan bir hayalperestten başkası değildi: İzmarit.

Kutay o gece, o bildirimi umursamadan uykusuna dalarken günün birinde onun için uykularından olacağını bilmiyordu. Rüyalarında onu görmek için uyku ilaçlarına sığınacağını da bilmiyordu.

İzmarit, Kibrit'in içtiği sigara izmaritlerini toplayıp bir kutuda saklarken ondan çalınan nefesleri de saklayabileceğini sandı. Altı yaşında içine düştüğü döngüden kendini kurtarabileceğini ve bu defa kendi sonunu kendisinin yazabileceğini umdu.

Ancak hayatın bu iki kırgın insan için daha önce hiç yaşanmamış olanından son bir sayfası daha vardı.

"AŞK... DELİLİK BANA GÖRE.
DELİ OLMASI LAZIM BİR İNSANIN
BİR İNSANI SEVMESİ İÇİN."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476431

Kitapta hatalı örnekler dikkatlerinize yönelik
herhangi bir yönlendirme **bulunmamaktadır.**

KİBRİT

CEMAL LATİFOĞLU

ROMAN

KİBRİT

Yazar: Cemal Latifoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Bilge Nas Arıcan
Kapak Uygulama ve Baskı: Beyzanur Şen
Kapak İllüstrasyon: Ekin Ş. Koç
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Aralık, 2023
ISBN: 978-625-6476-43-1

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Cemal Latifoğlu
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

KİBRİT

CEMAL LATİFOĞLU

EPHESUS

K.,

Benim tüm cümlelerim,

Sana rağmen hâlâ sana dair.

Bu kitap senin için.

"Aynı kâğıdın arka ve ön yüzleri gibiyiz.
Sonsuza dek beraber; ama hiçbir zaman birbirlerini görmeyen."

Aziz Nesin

0

Her kalp kırılırmış, benimki hariç. Böyle söyledi bana. *Her kalp kırılır*, dedi. *Seninki hariç*. Doğru... Benim kalbim tuzla buz oldu.

O hayatıma girmeden öncesi, elimde avucumda olanların tümü bu kadar. Bu sayfa kadar... On sekiz yılımı anlatmak için bu kâğıt parçası yeter bana, hatta fazla bile.

Bir roman karakteri olmak için fazla düzüm aslına bakarsak. Ne size anlatabileceğim bir sevincim ne de gizlemeye çalışırken canını acıttığım bir yaram vardı bir zamanlar. Tümseklerim yoktu, çukurlarım çelme takmazdı. Yaşadım işte, yaşamak ne demekse... Öyle. Ta ki bir gün, yansımasında nehirleri gördüğüm bir çift göz gelip beni sayfa sayfa okuyana kadar.

Şimdi bir pencere kenarında, ahşap perdeliklerin ardından güneşe bakıyorum. Birazdan size, gecenin bir yarısı gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken bilgisayarımın ekranına düşen bir bildirimden bahsedeceğim. Ve o andan sonra ben hiçbir zaman geriye dönemeyeceğim.

O bildirime hiç tıklamamış olmayı ve karanlıkta, bilgisayar ekranından irislerime yansıyan harfleri bir araya getirmemiş olmayı dilerdim ama dönüp baktığımda o hiç, tüm acılara değer gibi duruyor. Çünkü eğer o bildirimi hiç görmemiş olsaydım dünyadaki izim yalnızca bir kâğıt parçası kadar olacaktı. Şimdiyse kocaman, belki biraz buruk, biraz yarım, biraz kırgın ama kahkahası da gözyaşı da bol bir hayat hikâyem var.

İşte, hikâyemin başındayız.

Ah... Hikâyemizin. Bizim hikâyemiz...

Masal olmasını tercih ederdim. Belki o zaman küçük bir öpücük tüm uykuları bölebilirdi.

Seni, on dokuz yaşında aşktan bihaber, yaranın ne demek olduğunu henüz öğrenmemiş, gündelik telaşları olan sessiz bir gencin karanlık odasına uğurluyorum. Hikâyenin sonundaysa yirmi dört yaşında, aşkın ne denli öldürücü bir hiç olduğunu bilen, yaranın kelime anlamını kalbine kazımış, hayatın kıyısında dolaşan bir adamın yanında olacaksın.

Dinle.

İnsanlar hayat hikâyelerini anlatırlar başkalarına. Ben, sana nasıl öldüğümü anlatacağım.

BÖLÜM 1
Canavarın Evi

Başka ihtimallerin de var olduğu bir hayat düşledim hep. Bir hayal de olsa o zaman bir seçim şansım olurdu. Yanlışım da doğrum da bana ait olurdu. Şimdi ne seçtiğim hayatı yaşayabiliyordum ne de yaşadıklarım benim seçimimin sonuçlarıydı.

On dokuz yaşımdaydım.

On dokuz yıldır bu bedenin içinde ruhum ama hâlâ onu tanımıyorum.

O neyi sever, neyi sevmez; ona ne iyi gelir, ne iyi gelmez; bilmiyordum. Sanki ruhuma yabancıydım, sokak ortasında karşılaşmışız gibi. Bedenim ise bir otel odası; öyle aidiyetten uzak, öyle soğuk...

Hayatımda yerine ne koyarsam koyayım dolmayan bir boşluk var. Bir türlü istediği şeyi verememiş olmalıydım ki her geçen saniye eşeliyor dibini. Daha derine iniyor her daim, hep daha derine... Bir boşluk olmaktan çıkıyor, bir yaraya dönüşüyor. Sızlıyor. Çok sızlıyor... Üflüyorum, geçmiyor. Unutuyorum, kaybolmuyor. Benden öç almak istercesine acıyor. Çaba göstermeyişime küfrediyor sanki.

Oysa ben yalnızca yaraların dilinden anlamadığım için susuyordum, yarayı iyileştirmeyi bilmediğimden değil.

Her neyse, dedim içimden. *Boş versene. Öldürmez hiçbir yara nasıl olsa.*

Elimdeki sargı bezinin yüzeyine sızan kanıma baktım uzun uzun. O da bir yaradan sızıyordu ama içimdeki yara gibi öfkeli değildi. Canıma kastetmiyordu. Canımı yakmıyordu. Bu yüzden oldukça rahat bir tavırla, sağ elimdeki sargı bezini sol elimle çözdüm; yaramın üzerine çapraz yapıştırdığım yara bantlarını dudaklarımdan kaçan hafif bir inilтiyle beraber çıkardım ve tenime yayılan kanı ıslak bir bezle sildim. Yanıyordu hafiften, dudaklarımdan nefesler üfledim üzerine sertçe. Ardından yara bandı kutusundan iki adet bant çıkardım ve yine üst üste gelecekleri şekilde yapıştırdım, elimi çepeçevre yeni bir sargı beziyle sardım. Çıkan çöpleri de çalışma masamın altındaki çöp kutusuna attım.

Annem konuştuğum süre boyunca gözlerime bakmamış, bakışlarını masanın üzerinde gezdirmiş, aradığı şeyi bulmuş ve beni bir defa daha yanıltmamıştı. Bir defa daha. Bir defa daha. Ve bir defa daha... O an, aslında odama neden geldiğini anladığım an gülümsemem silinmedi yüzümden ama sanki çehreme vuruşu değişti. Dudaklarımı ıslattım. Bana bir cevap vermesini beklerken sessizce sigara paketimden üç dal sigara çekti. İkisini avucuna aldı, birini dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra ucunu kibrit kutumdan aldığı bir kibritle tutuşturdu.

Yüzüme doğru nefesini üfledi.

"Benimki bitmiş, senden alıyorum, gece elim ayağım titriyor sonra. Uyuyacağım birazdan, tatlım."

Yutkundum. "Önemi yok."

"Sen ne demiştin?" diye sordu sigarayı tuttuğu elinin bileğiyle şakağını sıvazlarken. "Okuldan mı aradılar?" Dudaklarını büktü ve gözlerini kıstı çok kısa bir süreliğine. "Ah, evet. Hatırladım. Önemli bir şey olmadığını düşünüp aramayı cevaplamamıştım."

"Kavga ettim bugün," dedim tekdüze bir ses tonuyla, geçiştirircesine. "Okul müdürü seninle görüşmek istiyor."

"Ah, gelemem," dedi duyduğu an başını tahammülü kalmamış gibi iki yana sallayarak. Bu sırada odamın içine bir nefes daha bırakmıştı, bir bahane arıyormuş gibi duraksadı. "Hasta olduğumu söylersin, hiç uğraşamayacağım o huysuz adamla."

Söyledikleriyle gülümsemeye çalıştım. Bakışlarımı kaçırdım, başımı bir sağa bir sola çevirdim yavaş hareketlerle. Dilimin ucuna gelen kelimeleri yutup yutmamam gerektiğini düşünüyordum onun aksine. Canımı yaksa da annemdi, ona kötü hissettirmek istemiyordum.

"Bir açıklama beklediklerini zannetmiyorum. Onlar da gelmeyeceğini bilerek çağırıyorlar." Dudağımın içini sertçe dişleyip serbest bıraktım, ardından kaşlarımı kaldırarak gözlerine baktım. "İşler böyle yürüyor, malum."

Bir elinde sigarasını tutarken diğer elini yüzüme uzatıp yanağımı avucuna oturttu ve başparmağıyla tenimi sıvazladı.

"Kendine hâkim olmayı denesen biraz, olmaz mı?" dediğinde gözlerimi kapattım, derin nefeslerimi saklamaya çalıştım kendimi sıkarak. "Son senen, birkaç ayın kaldı yalnızca. Üniversiteli olacaksın. Senin için bu kadar çabalı-

Bu sırada çoktan yakmış olduğum ve ben tüm bu eylemleri gerçekleştirirken ucunda kül birikmiş olan sigaramı kül tablasının kenarına bir defa vurarak külünden arındırdım. Sigaramı dudaklarımın arasına alıp az önce sardığım sargı bezinin ucunu bir ataşla tuttururken derin bir nefes çektim ciğerlerime, ataşı bırakınca sigaramı dudaklarımdan çektim ve ciğerlerimi zehrinden arındırdım. Ağzımın içerisine yerleşen rahatsız edici tadı, bilgisayarımın yanında bulunan bardağımdaki sudan bir yudum alarak yok ettiğimde tamamen çalışmaya hazırdım.

Lise son sınıftaydım ve üniversite sınavına hazırlanıyordum. Kendim için bir gelecek planı çizmemiş, hayaller kurmamıştım. Yalnızca şu anki hayatımın olağan akışı içerisinde çalışmam gerektiği için çalışıyordum. Önüme bu konulmuştu, ben de bunu kabul etmiştim. Bu bazen amaçsız bir hayat yaşadığımı hissettiriyordu, yersiz bir his de değildi aslına bakarsak lakin omuz silkmiş ve devam etmiştim işte. Kendimle ne yapacağımı, bu bir yolsa nereye varacağımı dahi bilmiyordum. Düşünmek, bunun sancısı içine girmek de istemiyordum. Hayatımın bir amacı varsa eğer, hayatımda dolduramadığım o boşluğa denk düşecek, beni bulacak olmalıydı.

Okulda sert bir mizacım vardı insanların dediğine göre. Başarılı bir öğrenciydim ama öğretmenlerim dahi benimle dersler dışında iletişim kurmazdı. Karşılıklı kişisel bir sevgi ilişkisi içerisine girmezdik. Genelde sessiz ve sakin bir karakterim olduğu söylenirdi fakat bu özelliğim beni çekingen kılmıyor, aksine insanların bana çekinerek yaklaşmasını sağlıyordu. Bana kalırsa sorunlu biri değildim, Arda'ya göre ise sevilesi durmayan kedilerden yalnızca biriydim. Yumuşacık bir kalbim vardı ama koyu gözlerim kimsenin beni sevmeye yeltenmemesine neden oluyordu.

Ah... Tamam. Yumuşatmayacağım.

Bir canavara benziyordum dışarıdan bakıldığında ve bana genellikle dışarıdan bakılırdı.

Ama biliyorsunuz... Hiçbir hikâyede canavarın umurunda değildir yalnız olmak.

Tüm canavar hikâyeleri böyledir.

Saçlarımı okşayan gece rüzgârıyla birlikte, çalışma masamın hemen solundaki açık balkon kapısına çevirdim gözlerimi. Karanlık odamı aydınlatan masa lambamın ışığı tam önüme vururken ay ışığı da yüzümü aydınlatıyordu. Masama doğru dalgalanan perdemin cama vurmasıyla çıkan ince sese,

mı sağlayıp oturduğum sandalyede yükselerek yanağına bir öpücük bıraktım. "Sıkma canını benim için."

Sıkmıyordu aslında. Ama biraz olsun... Biraz olsun sıksın istedim.

"Senin şu hâllerin..."

"İlaçlarını almayı unutma uyumadan önce. Bir şeyler yedin mi bugün?"

"Atıştırdım, merak etme." Esnedi, sendeliyordu olduğu yerde. "Gideyim düşüp bayılmadan."

Parmaklarımın arasındaki elini çekti. Arkasını dönüp odamın çıkışına ilerledi savruk adımlarla, bense sırtını seyrettim büyük bir hayal kırıklığıyla. Benim annem... Neden böyleydi? O adımladıkça içimde kocaman çığlıklar can buldu, büyüdükçe büyüdü fakat dökülemedi dudaklarımdan. Çığlıklarımın titreşimi çenemi titretti yalnızca, içimde kaldı öylece. Etimi baskıladım parmak uçlarımla. Gözlerimi kapatıp açtım. Kendimi susturabildim ama ruhumda yaşayan, anne sevgisine muhtaç küçüklüğümü susturamadım.

"Anne!" diye seslendi arkasından hafif bir öksürükle.

Belki, diye geçirdi içinden umut ederek.

Annem odadan çıkarken ardından kapıyı kapatmak için elini kapı kulpuna atmıştı ki seslenişimle duraksadı. Bedenini bana çevirmeden omzunun üzerinden gözlerime baktığında kocaman bir boşluk gördüm ama benim gözlerim aniden yaşlanmış, kızarmıştı.

"Sormayacak mısın?" dedim içimdeki dürtüye engel olamayarak.

Annem yüzüme ne olduğunu anlayamazcasına baktığında pınarlarında yaşlar birikmiş gözlerimin aksine bir anlığına aniden kenara kıvrıldı dudaklarım. Başımı önüme eğdim, bakışlarımı kucağımda duran sargılı elime indirdim.

Acıyordu ama ses çıkaramadım.

"Her neyse..." dedim. Kendimi toparladım hızla, omuzlarımı kaldırıp gözlerimdeki yaşları yok ettim. "Boş ver. İyi geceler, anne."

"İyi geceler, tatlım."

O kadar istedim ki... Yanıma gelip elime ne olduğunu, canımın yanıp yanmadığını, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormasını. O kadar çok diledim ki elimdeki kesik için annemin çabalamasını. Göğsümün altında yatan buzdan kalbim bunun ihtimali için eritti çevresini, ısındı birden. Tüm umutlarım ve hayallerim buna bağlandı. İçimden defalarca kez yalvardım

Uzun zamandır kullanıyor, bir şeyler karalıyordum kendimce ama hayatımdaki kimse bu blogdan haberdar değildi. Annem, en yakın arkadaşım ya da beni tanıyan herhangi biri...

Kimseye bu yönümü gösterememiştim. Aslına bakarsak, kimseye kendimi gösterememiştim. Benim bir adım vardı ama o adla değil, bir başka kimliğin arkasına saklanarak yazmıştım tüm yazacaklarımı ve gariptir ki bu, bana gerçek adımla yaşadığım hayatımdaki insanlardan daha fazla insan kazandırmıştı. Sanki o bloğun sahibi olan çocuk çok daha sevilesi, çok daha insancıl biriydi. Ama aslında o çocuk tam olarak bendim. Benim gerçeğim oydu.

Kibrit...

Benliğimden uzak acınası bir kukla gibiyim.

Elimi bilgisayarımın faresine attım ve imleci bildirimin üzerine getirdim. Böylece bildirim arka plandan sıyrılıp öne çıktı, okunur hâle geldi.

-Hey, Kibrit!

Bir kullanıcı yazını alıntıladı ve başkaları tarafından ilgi çekti, incelemek ister misin?

Merakla tıkladım. Haftalar önce, yine böyle bir gece vakti, hislerimin daha keskin ve derinden vurduğu bir anda yazdığım cümlelerimi bir başka hesap alıntılamış, bir paragraf kadar yanıt yazmış ve saatler içerisinde binlerce beğeni almıştı.

Bu gördüklerim... Gerçekten akılalmazdı.

Kibrit:

Bir kibrit kutusunda tutuşacağı günü beklerken ait olmadığı parmakların arasında orta yerinden kırılan o kibrit çöpüyüm. Yanmak nedir, bilmeden çürüyeceğim. Tutuşsan iki kalp atışı saniye kadar, ne yangın çıkarmaya yeter gücün ne de aydınlanmaya. Böyle hissetmek, boynunda urgan insanın.

Her neyse...

O gece hissettiklerimi tekrar okuyunca içimde bir burukluk oluştu. Bana hissettirilen bu duygu yıkımı bir gerçeklik miydi yoksa suskun kalbimin dışa vuramadığı her hissi çiğneyerek yutabileceğini sanırken lokmalarının ağzında büyümesi miydi, emin değildim. Lokmasını yutamadıkça gözlerinde büyüyen gözyaşını gördüm o çocuğun. Gerçekti. Acısı hâlâ vuruyorsa gerçek olmalıydı.

İnsanlar bu yazıya neden bu kadar ilgi göstermişti? Binlerce beğeni, yüzlerce yorum vardı. Garip olansa onun yazısı etkileşim alırken benim hesabıma da yoğun bir takipçi akışı olmasıydı. Bir anda takipçi sayım fırlamış, yazılarım her zamankinden beş altı kat daha fazla görüntülenme almaya başlamıştı. İnsanlar üst üste yorumlar, mesajlar atıyordu.

Neler oluyordu?

Alıntıyı yazan *İzmarit* isimli hesabın ana sayfasına giriş yaptım. Profil fotoğrafı yoktu, biyografisinde hiçbir şey yazmıyordu. Kendisi hakkında öğrenebileceğim hiçbir şey yazmamıştı fakat benim yazımı alıntıladığı gönderisi, ilk gönderisi değildi. Daha önce paylaştığı yazılar olduğunu gördüm, her birinin üzerinden hızlıca geçip en aşağıya kadar indim ancak hiçbirini okumadım. O an okuyamadım. Paylaştığı ilk yazının tarihine bakınca yedi ay öncesi olduğunu gördüm. Yedi ay önce, mart ayında açmış olmalıydı hesabını.

İzmarit:

bugün kalbimde bir arbede yaşandı, onu gördüm.

Dişlerimle alt dudağımı sıkıştırırken hızlı hareketlerle sayfanın en üstüne döndüm ve mesaj kutucuğuna dokundum. Yazmakla yazmamak arasında gidip geldi parmaklarım. Ne diyeceğimi, neyi soracağımı kestiremiyordum. *Belki de yazmamalıyım,* diye düşünerek klavyenin üzerinden çektim parmaklarımı ama çok uzun sürmedi. Kendimi alıkoyamadım, bir mesaj attım.

Kibrit:

Sen kimsin?

Tüm bunlar ne anlama geliyor?

Ne demek istiyorsun?

Ekran başında bir yanıt bekledim saniyeler akarken. Çok geçmeden mesajlarımı gördü. Fakat cevap vermesi, mesajlarımı görmesi kadar kısa sürmedi. Bir süre bekledi sanki ne yazacağına karar vermek için.

İzmarit:

ne demek istediğim çok net aslında.

bana sorma, kendine sor.

sen ne anladın?

Kibrit:

Tanışıyor muyuz?

Adım...

Kutay...

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, alnımı sıvazladım, masanın üzerinde duran kalemimi parmaklarımın arasında çevirip durdum, sık nefeslerim doldurdu odamı, bir sigara yaktım bir kibritle, çöpünü öylece bıraktım. Ciğerlerimden dudaklarıma ulaşan duman, bilgisayar ekranına doğru yayıldığında bir süre yanıt veremedim. Düşündüm. Çok düşündüm.

Dakikaların sonunda zihnimi toparlayıp sigaramı küllüğün kenarına bıraktım ve parmaklarımı klavyenin üzerine getirdim.

Kibrit:

Bak... Kimsin, beni nereden tanıyorsun, benden ne istiyorsun, bilmiyorum. Bana seni görmediğimi söylüyorsun ama seni göremeyecek kadar kör olan bir insandan seni anlamasını bekliyorsun. Anlamıyorum. Sandığından çok daha düzüm.

Kimsin sen? Adın neden İzmarit?

İzmarit:

sevdiğim çocuğun sigara izmaritlerini saklıyorum. içtiği her sigaranın çöpünü, her günün sonunda bir kutuya koyuyorum.

Kibrit:

Masumiyet Müzesi'ni çok fazla okumuş olmalısın.[1]

İzmarit:

çok sevdim.

Kendimi gülümserken buldum bir anda. Karşımdaki kişi, sevdiğinin sigara izmaritlerini toplayarak onu çok sevdiğini iddia ediyordu. Belki de çok seviyordu. Bilmiyordum. Ondan kalan o sigara çöpleri dahi onun varlığının hayatını kuşattığını hissettiriyor olmalıydı ama bildiğim tek bir şey vardı, o da kesinlikle normal olmadığıydı. Gülümsemem, bir hissin insana neler yaptırabileceğini görmüş olmamdandı.

Aşk... Saçma sapan bir şeydi.

Ne diyeceğimi bilemedim o an ona. Kullanıcı adının sebebini öğrenmiş olsam da şu an neden konuşuyorduk, bu konuşma nereye varacaktı, ona ne söylemeliydim ve o bana ne söyleyecekti, bilmiyordum. Benden ne istiyordu,

[1]Orhan Pamuk'un *Masumiyet Müzesi* adlı romanında Kemal karakteri, Füsun karakterinin içtiği sigara izmaritlerini toplar. *(Editör Notu)*

yorum, beni hayal kırıklığına uğratmaktan vazgeç lütfen. Şartlara uyum sağla biraz."

Kulağımda ve ardından zihnimde can bulan son cümlelerle aralandı göz kapaklarım. Histerik bir şekilde gülümsedim nefeslerimin arasında ve annemin avuç içine değen yanağımı bir tepki olduğunu düşündürmeden yavaşça uzaklaştırdım ondan.

"Bu şartlar altındayken aslında ne kadar uyumlu biri olduğumu duymak istemezsin anne, inan bana." Açık kapıdan görünen koridorun sonundaki yatak odasını işaret ettim. "Haydi, uyu biraz. İçmişsin yine. Birbirimizi kırmayalım boş yere."

"Her ay başka bir vukuatınla okula çağırılıyorum. Ya birileriyle kavga ediyorsun ya da derslere girmeyip okuldan kaçıyorsun. Başarılı bir öğrenci olduğun için göz yumuluyor bazı şeylere ama ipin ucunu iyice kaçırdın." Aniden keyfi kaçtı ve sigarasını söndürdü. "Hırçın, öfkeli, içine kapanık tavırlar sergiliyorsun. Bir türlü neler olduğunu anlayamıyorum. Bunca derdimin arasında bir de seni düşünmek istemiyorum!" Gözlerimi gözlerine kilitledim. "Biraz yardımcı ol lütfen bana. Daha uyumlu bir çocuk olmak bu kadar mı zor? Anlamıyorum!"

Çok mu umurundayım, anne? Söylesene. Bu kadar umursuyorsan eğer, okuldan aradıklarında 'belki oğlumun başına bir şey gelmiştir' diye endişelenerek açsaydın telefonu. Senin bu hayatta düşünmediğin tek şey benim ama inan ki başka türlü olması için zorlamıyorum hiç, demek istedim, dudaklarımı araladım ama karşımdaki sarhoş ve umursamaz bedeni görünce kendimi durdurdum, vazgeçtim sözlerimden. Her zaman yaptığım gibi yine yutabilirdim.

Gülümsedim içten içe, içinde bulunduğum şartların kırıcılığını göz ardı edemeyerek. Annemle tartıştığım her seferde belki beni anlayabilir, belki daha derin sorular sorar, belki yaşananlardansa hislerimi merak eder diye bekliyordum ama bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti, anlamıştım. Annemin gözünde her zaman bir sorundan ibaret olacaktım, o sorunu doğuran şeyin ne olduğunu hiçbir zaman sorgulamadığı bir sorun.

Yutkundum, başımı sallayıp sargı beziyle sarılı elimi eline attım. Tenini sıvazladım.

"Denerim," dedim. Zordu ama söyledim. "Tamam..." diye mırıldandım küçük harflerle. Dudaklarımı birbirine bastırıp göz kırptım, bana yaklaşması-

birkaç saniye sonra odamın dışından gelen bir tıkırtı eşlik etti. Annem merdivenden çıkıyordu ve muhtemelen birazdan kapımı tıklatmadan içeri girecek, ışıkları yakıp gözlerime öfkeyle bakacaktı.

Ve işte... Merdivendeki adım seslerinin son bulmasını beklediğim saniyelerin ardından odamın kapısı ani bir şekilde sonuna kadar aralandı ve annem beni yanıltmayarak içeri girdi. Yüzümü ona döndüm, gözlerimi gözlerine kaldırdım.

Bir saniye. Yanılmıştım.

Gözlerinde öfke yoktu, bana öfkeyle bakmıyordu. Ve de ışıkları yakmamıştı; odamın içerisindeki tek aydınlatıcı unsur, kitabımın üzerine vuran masa lambamdı. Karanlık ama birbirimizi görebileceğimiz kadar loş bir ışığın var olduğu odamda, kapımın girişindeki annemi inceledim kısa bir süre. Giydiği siyah geceliğin sabahlığı omuzlarından düşüyordu. Kendinde olmasa gerekti ki gözleri yarı baygın bakıyordu, saçları birbirine girmişti. Göz altları her zaman olduğu gibi morarmıştı. Alışıktım karşımda duran manzaraya, yadırgamadım. Sormadım ne olduğunu.

"Odamın kapısını kapatabilir misiniz, hanımefendi?" diye mırıldandım. Sigaramdan bir nefes çektim ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Kendisi tüm evi sigara kokutmasına rağmen oğlunun içtiği sigaranın kokusuna tahammül edemeyen bir annem var."

Annem ne dediğimi ya anlamamış ya da duymamış olmalıydı ki hiç umursamadan kapı kulpundan elini çekti ve kapımı açtığı gibi bırakarak yanıma kadar adımladı. Çalışma masamın başında durup hemen yanı başındaki sandalyede oturan bana baktı.

"Uyuyor musun diye bir kontrol edeyim demiştim," dedi uyku ve yorgunluk dolu bir sesle. Uyuşmuş gibiydi ama gözleri masamın üzerinde bir şey arıyordu. "Nasıl geçti günün, benim annesine laf sokmaya utanmayan asi oğlum?"

Gülümsedim. "Dur, tahmin edeyim," deyip parmaklarımın arasındaki sigarayı küllüğümün kenarına bıraktım. "Okuldan aradılar ve kavga ettiğimi söylediler. Sen de gelip neden kavga ettiğimi bile sormadan beni azarlamanın yolunu yapıyorsun." Birkaç saniye tepki vermesini bekledim, ardından kendimden çok emin bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Tam on ikiden vurdum, ha?"

annemin yaram için biraz korkmasını. Ama o görmedi bile canımın ne kadar yandığını.

Arkasını döndü, odamdan çıktı ve kapıyı kapattı. Gidişinin ardından, yalnızca birkaç saniye sonra birbirine bastırdığım dudaklarımdan hıçkırıklar firar etti ancak kendimi öyle bir sıkıyordum ki dişlerim, hıçkırıklarımı serbest bırakmıyordu. Bu yüzden ince ve boğuk bir ses yankılanıyordu odamda. Kızaran gözlerimden iki damla yaş aktı lakin herkese olduğu gibi kendime karşı da öyle sert duvarlar örmüştüm ki hızla yok ettim o iki damlayı ve durdurdum ağlamamı. Toparladım kendimi ama ellerimin titremesine engel olamadım.

Kül tablasında kendi kendine yanıp sönen sigaramla buluşunca gözlerim, titreyen ellerimi paketime yönelttim. Bir sigara aldım, nefes nefese kalmış hâlde tutuşturdum ucunu bir kibritle. Yanan kibritin parmak uçlarıma kadar ulaşmasına müsaade ettim her zamanki gibi. Parmak uçlarımda sızısını hissettiğimde bıraktım tutmayı, masamın üzerine düştü sönmüş kibrit çöpü.

Sigarayı tuttuğum elimi alnıma yaslayıp başımı masama doğru eğdim, öylece durdum. Duman odamın içinde yükseldi. Dalgalı, uzun saçlarımın arasına karıştı. Bense nefeslerimin, içime çektiğim zehirle düzene girmesini; kırgınlığımın yerini alışkanlığın verdiği umursamazlığa bırakmasını, sakinleşmeyi bekledim. Beklerken fark ettiklerim dudaklarımda buruk bir tebessüm oluşturdu ancak bir tebessüm hiç bu kadar mutluluktan yoksun olmamıştı.

Dakikalar öylece akıp giderken elimi alnıma yaslayışımdan dolayı içemediğim sigaramın ucunda biriken küllerin tenime, ardından masama düşüşüyle kendime geldim. İrkilip geri çekildiğimde başımda inceden bir sızının var olduğunu fark etmiştim. Bu gece ders çalışamayacaktım, sanırım en iyisi biraz uyumaktı. Ben ne kadar karşı koymaya çalışsam ve ağlamadığıma kendime inandırsam da gözyaşlarım benden inatçıydı. Duvar gibi yüzümde hiçbir ağlama belirtisi yokken öyle sessiz ve sakince akıp gitmişlerdi yanaklarımdan, bana hissettirmeden.

Masamda duran kibrit çöpünü bilgisayarımın yanındaki küçük kutuya attıktan sonra ışığını söndürmek için masa lambama yeltenmiştim ki aniden bilgisayarımın ekranı aydınlandı.

İşte... O bildirim... Geldi. Bir daha hiç gitmemek üzere.

Gelen bildirimin bloğumdan olduğunu görünce kaşlarım havalandı. Bir bloğum vardı ancak pek de fazla takipçim yoktu. *Yirmi birinci yüzyılın günlüğü* diyordum oraya. Kimseyle konuşamadığımda kendimle konuşuyordum.

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Uzun süredir karanlıkta kalan gözlerime aniden hücum eden ekran ışığından dolayı acıyan göz bebeklerimi kıstım. Balkon kapımdan odama dolan rüzgâr, gözyaşlarımdan dolayı ıslanan yüzümde varlığını her zamankinden daha fazla hissettirirken irislerimi harflerin üzerinde gezdirdim.

İzmarit...

Bir saniye.

Tüylerim o an diken diken oldu, tenimdeki karıncalanmayı hissettim. Bu... Bu isim. Neyin nesiydi?

Anlam veremediğim bir şekilde gerilen her hücremi kontrol altına alıp okumaya devam ettim. Kullanıcı adımla olan isim uyumunun yalnızca telaffuz olarak değil, anlamsal olarak da bir yakınlığı olduğunu hissetmiş ve bunu garipsemiştim. Ben mi fazla inceliyordum, bilmiyordum ama ihtimalinin kuşkusu dahi kalbimi hızlandırmaya yetmişti.

Yalnızca tesadüf olmalı, diye düşündüm.

-İzmarit:

her karanlıkta bir gün bir kibrit mutlaka yanar. sönmesi bir nefes aralığı kadardır ama yanar.

ve sen, kibrit... benim hikâyemde hiç tutuşamadan orta yerinden kırılan o kibrit çöpü olmayacaksın.

yanacağız, biliyorsun.

bilmediğin... beraber çürüyeceğimiz.

Anladığım tek şey, yalnızca tesadüf olmadığıydı.

Bir süre kalakaldım ekranın karşısında, ne tepki vereceğimi bilemedim.

Neydi bu cümleler, ne anlama geliyordu? Okuldan biri kimliğimi mi öğrenmişti yoksa? Benimle uğraşmak mıydı niyeti? Aylarca en yakın arkadaşımdan bile sakladığım sırrımı kim, nasıl öğrenebilirdi? Belki de beni tanımıyordu, sadece ilgimi çekmekti amacı. Belki de tanıyordu, benimle oyun oynamak istemişti.

Tüm ihtimalleri art arda sıraladım zihnimde fakat hiçbir ihtimal yeterli gelmemişti bana. Gözümden kaçırdığım bir ihtimal daha olmalıydı ama aklımın ucundan bile geçmiyordu. Anlayamıyordum bir türlü. Aklımın içerisinde bir anda onca soru birikmişti.

İzmarit:

ben seni tanıyorum, kibrit.

Beni tanımasına imkân yoktu. Birisi muhtemelen kendisine eğlence arıyordu ve benim hesabımı seçmişti. Gerçek adımı, kim olduğumu bildiğini zannetmiyordum. Kendince laf ebeliği yaparak ağzımdan bir şeyler almaya çalışacak ve bununla tatmin olacaktı muhtemelen. Çok umursamamıştım doğrusunu söylemek gerekirse.

Oysa umursamam gereken en önemli şeydi. O gece bunu bilmiyordum.

Bir süre mesaja takılı kaldıktan sonra duraksayıp kendime sakin olmam gerektiğine dair telkinlerde bulundum. Omuz silkip sohbet ekranından çıkış yaptım ve bilgisayarımın ekranını kararıp ayaklanmak adına sandalyemi geriye ittirdim, o sırada bir bildirim daha geldi. Ellerim sandalyemin iki kenarındayken aydınlanan ekrandaki mesajın üzerinde gezindi irislerim. Okuduğum harflerin ardından göz bebeklerim yavaşça sargı bezli elime indi.

İzmarit:

canın çok yanıyor mu, kibrit?

elin... acıyor mu?

Yutkundum. Oldukça güçlü bir şekilde yutkundum. Beni tanıyordu. Bunu anlamıştım ama yutkunmamı güçleştiren şey beni tanımasının yarattığı gerginlik değil, annemin dahi umursamadığı elimi umursamış olmasıydı. İçimde, göğsümde garip bir burukluk doğdu. O burukluk beni tekrar sandalyeme oturttu. Kavga ettiğimi, elimi kestiğimi biliyordu. Kim olduğumu biliyordu. Aynı okulda olmalıydık. Ama... Ama nasıl? Taşları yerine oturtamıyordum bir türlü.

Kibrit'i nasıl tanıyabilirdi?

Kibrit:

Anlamıyorum.

Benden ne istiyorsun?

İzmarit:

görmeni.

ben görünmez değilim.

beni neden göremedin, Kutay?

hâlâ anlamamıştım. *Onu görmem* ne demekti? Beni neden onu görememekle suçluyordu?

Aptal değilim. Her şey çok netti oysa ama ben bir insanın beni sevebileceği ihtimaline, o hayatıma girene dek hiç inanmadım.

Başım yeterince ağrıyorken gecenin ikisinde bu konuşmayı yapıyor olmak kendimi iyi hissetmeme pek de yardımcı olmuyordu açıkçası.

Sigaramdan bir nefes daha çektim ciğerlerime, nefesimi serbest bırakmaya başladığımda küllüğe tekrar bıraktım sigarayı ve az önce yakmış olduğum kibrit çöpünü parmaklarımın arasına alıp ikiye ayırdım. Elim siyaha bulandı.

İzmarit:

o, yanmayı bile beceremeyen, orta yerinden kırılmış bir kibrit çöpü gibi hissediyor.

Gözlerim kısıldı. Kırdığım kibrit çöpüyle bakıştım. Göz bebeklerimde bir yansıma can buldu.

İzmarit:

o, her sigarasını bir kibritle tutuşturuyor.

Yaktığım her sigarada bir kibritle yanmış parmak uçlarıma baktım. Yaşlanan göz bebeklerimde kibritin alevi tüttü.

İzmarit:

ve sonra o kibrit alevinin parmak ucuna kadar ulaşmasına müsaade edip tenindeki sızının onu yok etmesini bekliyor.

yanmanın ne demek olduğunu böyle öğreneceğini zannediyor.

bir yara nasıl iyileştirilir, bilmiyor ama yanmak istiyor.

Nasıl iyileştirilirdi ki bir yara onu gizlemekten başka?

Önce parmak uçlarımdaki izlere baktım, beni yok etmeye yetmemişlerdi. Ardından sargı beziyle sardığım yarama değdi bakışlarım.

Elin acıyor mu, diye sormuştu bana.

Acıyordu ama o kimdi ki ben ona acımdan bahsedecektim?

İzmarit:

bense onun dudaklarında her gün en baştan, yine yanan o sigara izmaritiyim işte.

yanmanın ne demek olduğunu biliyorum.

... sevmek ... sevmek demek, kibrit.

... sevdim ... sevdim.

Sıraladığım onca ihtimal arasında aklımın ucundan dahi geçmeyen bir ihtimal beni bulmuştu. Birinin, benim gibi birini seviyor olma ihtimali... Sanki sevilmeye layık değilmişim gibi bunun olmasına ihtimal bile vermemiştim. Göz bebeklerim ekrandaki son cümleyle, o dört kelimeyle karşı karşıyayken ne hissedeceğimi bilemedim.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

Neden seviyordu ki beni? Neden sevsin? Ya gerçekten seviyorsa? Ne hissetmeliydi insan bu durumda?

Okuduğum cümlelerden sonra bilgisayar ekranımın hemen sol arka çaprazındaki balkon kapısına kaydı bakışlarım. Esen rüzgârla beraber dalgalanan perdenin ardında gördüğüm simsiyah gökyüzünde tek bir yıldız dahi yoktu.

Keşke zihnimin içi de bu kadar pürüzsüz olsaydı. Oysa darmadağındı.

O gece şakaklarımda aniden hissettiğim keskin ağrı yüzünden masamın başından kalkıp yatağıma geçtim ve erkenden uyudum. Daha doğrusu kendimi uyumaya zorladım. İzmarit'in yazdığı hiçbir mesaja yanıt vermedim. Bencillikti belki. Evet, bencillikti. Ama... Takdir edersiniz ki hiçbir canavar bu kadar sevilmeye alışık değildir. Korkar. Canavarları korkutabilecek tek şey sevgidir zira.

O ilk gece... Uykuya dalarken aklımda bir an olsun İzmarit yoktu. Ancak sonra öyle bir şey oldu ki onun için her gece kendimi unuttum.

BÖLÜM 2
Elma Şekeri

7 Ay Önce – 10 Mart 2023

İzmarit

Yara doluydu kalbimin içi sanki. Çürümüş, defalarca kez kabuk bağlamış, etrafını irinler doldurmuş koskoca bir yara... Her yere yayılmış, her yere hâkimiyet kurmuş, her yeri acıtmış, kanatmış, hırpalamış... Hiç acımamış. Hiç durmadan yıllarca devam etmiş. Kaburgalarımın içi kocaman bir boşluktan oluşuyor. O kadar büyük bir boşluk var ki orada, ne koyarsam koyayım dolmuyor. Acımı koyuyorum, dolmuyor. Kendimi koyuyorum, dolmuyor. O boşluk, acımdan bile büyük. O boşluk, benden bile büyük.

Bu bir kâbus, biliyordum ama o kâbusun bitmesi için o boşluğa koymam gereken şeyi bu koca dünyada bir türlü bulamıyordum. Ya ben kördüm ya da o iz çok silik...

Bir yerlerdeydi. Beni bekliyordu. Benim gibi hissediyordu. Onun da içi acı doluydu, yara doluydu ve nasıl iyileşeceğini bilmiyordu.

Hissediyorum.

Gözlerimdeki acıyı hissediyordum. Ellerimdeki acıyı... Bedenimde elektrik dolaşıyordu sanki. Önce ayak parmaklarımdan başlıyor, sonra saç diplerime yavaş yavaş ulaşıyordu. Benden aldığı zaman, bedenimde bin yıla dönüşüyordu sanki. Uzandığım yatak, her geçen saniye beni içine hapsediyordu. Beynimin içinde büyüyen şeyin ne olduğunu bilmiyordum, bir şey vardı orada. Bir şey. Koca bir sızı...

Sanıyorum ki on yedi yıllık yaşantımın bana bıraktığı bir mirastır. Ama ben Tanrı'dan, bu sızının ben büyüdükçe küçülmesini; ben yaşadıkça ölmesini diliyordum.

Biliyordum. O sızı beni öldürecekti. İnsan onu neyin öldüreceğini bilirdi çünkü. Ben de biliyordum. Yine de her şeye rağmen gülümsüyordum. İnsanın hissettiği sonun onu beklediğini gördüğünde gülümsemesi ne demekti, keşke bilmeseydim.

Gözlerimin etrafında beliren çizgiler, kırışıklıklar, saçlarımın bu yaşımda beyazlamaya başlaması, dudaklarımdaki çizgilerin belirginleşmesi, bana gençliğimin çok da uzun sürmeyeceğini hatırlatıyordu.

Ben, kendime her bakışımda görüyordum bedeninin içinde yaşadığım kızın çok fazla yaşamayacağını.

Yine de ona belli etmiyor, damarlarında yaşamın ta kendisi akan bir kız gibi havata karışıyordum.

Geceden sabaha kuruyan ve kurudukça çizgilerinin arası beyazlayan dudaklarımın üzerinde gezdirdim dilimi. Yutkunuşumun sesi, odamın duvarlarında tüm sessizliğe savaş açarcasına yankılandı.

Ya da bu, zihnimin bana bir oyunuydu.

Muhtemelen öyleydi.

Ellerim beyaz çarşafımın üzerinde dolandı ve kendime gelmeye çalışarak toparlandım. Yatakla sırtım arasında küçük bir açı bırakarak odada göz gezdirdim bir kez daha. Bakışlarım annemin bıraktığı, hâlâ sıcaklığını koruyarak odamı ısıtmak adına küçük ama etkisiz bir çabası olan kahveye kaydı.

Hayatı böyle yaşıyordum işte. Her şeye bir anlam yükleyerek, her şey hakkında dakikalarca düşünerek, dudaklarımı hareket ettirmeden yalnızca kendimle konuşarak...

Yalnızlık diyorlardı buna.

Yatakla temasını keserek ayaklarımı yatağımın sağ tarafındaki eski ve kısa pürdüllü kilimimin üzerine yerleştirdim. Mat gri duvarları bulunan odamda krem bir halı pek de iç açmıyordu ama yine de bu karamsarlığı seviyordum. Odam, bana modern dünya hapishanesi gibi geliyordu. Kendisiyle konuşmak zorunda kalmış herkes birazcık da mahkûmdur zira. Bu odada düşüncelerimle yaşıyor ve onlardan kaçamadığım için besleniyordu kelimelerim. Yazıp çiziyordum kendimi bildim bileli.

Yalnızlık beni bu hapishaneye tıkmış ve benden bir *Frida Kahlo* yaratmıştı.

Etrafımda gezindi bakışlarım. Beyaz ve gri tonlarının hâkim olduğu odamın bir başkasına göre iç boğan ama bana göre içine çeken bir tarzı vardı. Benden başkası bu katta pek çıkmazdı, zaten yalnızca annem vardı. Odamın kapısının hemen yanındaki duvara monte edilmiş beyaz rafların içinde sevdiğim kitaplar birbirlerine sarılmışlardı. Odamın tam ortasında, kare motifli bir halı bulunuyordu. Annem odaya girdiğinde düzeltiyor, bense o çıktığında

tekrar çapraz hâle getiriyordum. Biraz asi ve toplumun normlarına uymak zorunda hissetmeyen bir halıydı o.

İşte, zihnim tam olarak böyle işliyor.

Yatağımdan kalkıp hemen yandaki penceremin önüne ilerledim. Odamın dışarıyı gören duvarı tamamen camdan oluşuyordu. Camların üst ve altların da onları tutan kolonlar bulunsa da yatağıma paralel bir şekilde uzanan pencereyi kesen hiçbir bölme yoktu. Gökyüzüyle arama engel koymak istememiştim. Annemin bıraktığı kahve kupasını kavrayıp dudaklarıma götürdüm, bir yudum aldım ve yerine bırakıp gökyüzüne baktım.

Hava henüz tam anlamıyla aydınlanmamıştı. Göğe laciverdin açık bir tonu hâkimdi.

Her sabah bu saatlerde uyanır, önce kahvemden birkaç yudum alır, sonrasında okul için erkenden hazırlanmaya başlardım. Uykuya düşkün bir yapım olmadığı için erken uyanmak beni rahatsız etmiyordu. Günün ilk saatlerinde içtiğim birkaç yudum kahve beni ayakta tutmaya yetiyordu. Aslına bakarsak o kahve bardağından birkaç yudum aldıktan sonra onu unutuyordum. Okuldan döndüğümde üzerinde bir katman oluşmuş oluyordu. İtiraf etmek gerekirse pek de sevmiyordum kahve içmeyi.

Ancak insan, hayatta olduğunu ve yaşadığını hissedebilmek için bir şeylere aidiyet beslemek istiyordu işte.

O kadar uzaktım ki her şeye, o kadar yabancıydım ki tüm sevgilere; beni hayata bağlayacak şeyin her sabah mutlaka birkaç yudum kahve içmek olabileceğini düşünüyordum. Buna inanıyordum.

Kahvemden son yudumumu alıp yatağımın karşısındaki boy aynanın önüne geçtim. Gözlerim yansımamla buluştu.

"Günaydın," diye mırıldanarak sağ elimi kaldırdım ve işaret parmağımı aynaya doğru uzattım. Sanki karşımdaki insanla işaret parmaklarımızın uçlarını tokuşturuyor gibiydik. "Berbat görünüyorsun."

"Sana da günaydın, tatlı kız," dedi aynadaki yansıma benim kabalığımın aksine. "Acınası bir zorbasın. Neyse ki bir tek kendini sevmiyorsun."

Utanarak başımı yana eğip omzuma doğru yatırdım. Dudaklarımdaki ufak tebessüm zamanla gülümsemeye döndü ve dudaklarım iki yana kıvrıldı.

"Teşekkür ederim." Kendimle alay edercesine derin bir nefes verdim. "O senin tatlılığın." Tam aynadaki yansımadan gözlerimi çekip arkamı dönecek-

tim ki tekrar buluşturdum gözlerimi onunla. "Ve haklısın," deyip ekledim: "Neyse ki."

Yansımaya sırtımı döndüğüm an suratımdaki gülümseme silindi ve başımı bükünce iki yana sallayarak iç çektim.

Bu kadar dramatik olmana gerek var mıydı? Tahammül edemiyorum bazen.

İç sesimle yaşadığım ufak çaplı münakaşadan sonra odamdan çıkarak banyoya ilerledim. En üst katta yalnızca benim odam ve bir banyo vardı. Tamamen bana ait bir kat olduğu için zamanında odamın kapısını sökmüş, bodrum kata tek başıma taşımıştım. Kapının altında kalıp can vermemek için savaştığım saniyeleri yok sayarsak güzel bir deneyimdi. Bana ait olan özel alanın tüm katı kapsaması ve bu alanın başlangıcının merdivene kadar uzanması fikri hoşuma gitmişti o dönem. Annem, özel alanımı korumam gerektiğini söylediğinde ise kata ulaşan merdivenin bitişini tamamen camla kaplatmıştım.

Bir fanus gibi...

Modern dünya hapishanesi diye boşuna dememiştim size.

"Kızım, hazır mısın? Uyandın mı? Birazdan geleceğim, hazır değilsen bozuşuruz!"

Annemin en alt kattan kulaklarıma ulaşan sesiyle kendime geldiğimde elimi yüzümü yıkamış, temiz bir havluyla kurulamıştım. Dişlerimi de fırçaladıktan sonra tarağımı almış ve turuncu, parlak, ince telli saçlarımı taramıştım. Öyle güçsüz saç tellerine sahiptim ki her sabah gerçekleştirdiğim bu rutin bir süre sonra çekilmez bir hâl alıyordu ne yazık ki. Bazen *saçlarım olmadan da yaşayabilirim sanırım,* diye sitemde bulunuyordum fakat o zaman da okulun 'çillerinden teni gözükmeyen turuncu saçlı garip kızı' olma görevini kim üstlenirdi, bilmiyordum.

Her şeyi bir kenara bırakarak çok sevgili zihnimin düşünmediği ve beni rahat bıraktığı on dakika içerisinde üstümü giyinip görünüşüme çekidüzen verdim. Ardından çantamı hazırlayıp sırtıma taktım. Evden çıkmadan önce boy aynanın karşısına geçerek kendime son defa baktım. Kendimi incelemem yalnızca birkaç saniye sürmüş ama yeterli gelmişti.

Siyah bir pantolon giymiş, üzerine de okulumuzun üniforması olan siyah kapüşonluyu geçirmiştim. Saçlarımı iki yandan örmüş, ardından tek örgüde birleştirmiş ve sağ omzumun üstünden göğsüme doğru uzatmıştım. Örgüden çıkan birkaç tutam saç teliyse yüzüme dökülüyordu. Siyah ve temizliğinden

parlayan postallarım da ayaklarımdaydı. Hâkî mantomu sıkıca iliklemiş, kapüşonumu kapatmıştım. Büyük ihtimalle evden çıkarken annem de krem rengi, siyah ve beyaz kare desenleri olan atkımı boynuma saracaktı.

Zihnim, *ancak bu kadar tolerans gösterebilirim,* deyip düşüncelerimi yeniden sahaya sürdüğünde neyse ki annemle çoktan vedalaşarak boynuma zorla doladığı atkıyla evden çıkış yapmıştım da okula yürüdüğüm süre boyunca kimsesiz kalmayacak, tek başıma sıkılmayacaktım.

"Neyse ki..." diye mırıldandım bir süre önce ayna karşısında kendimle dalga geçtiğim gibi.

Rüzgâr aksime doğru eserken derin bir nefes aldım. Çantamın iplerini sıkı sıkıya tuttum. Kulaklığımı taktıktan sonra telefonumdan bir şarkı açıp son sese kadar getirdim. Dış dünyaya kendimi tamamen kapatıp gözlerimi yalnızca yer yön bilgisini şaşırmayacak kadar kullanmaya başladım. Annemin endişesinin aksine ben kendimi hiç yormadan yavaş yavaş yürüyerek okulun yolunu tutmuştum, otobüsle gitmeyecektim. Kışı ve bu grimsi havayı seviyordum. Sonuna kadar da tadını çıkaracaktım.

Etrafımda kuşlar uçuşup sabahı karşılarken ben bir sokağın ortasında tek başıma yürüyor ve bir labirentteymişim gibi her köşeden dönerek hedefime usul adımlarla ilerliyordum. Kulağımda eşsiz bir nota, zihnimde karışık buhranlar, birbirine geçmiş düğümler ve çözülmeyen iplikler vardı. Zihnim beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyordu ama keşke biraz uğratsaydı.

Yol boyunca içimde yarattığım tiyatro sahnesinde pek çok oyuna yer vermiş, bir yönetmen gibi hepsini yönetmiş, ardından senarist olmuş, şiir gibi aşk öyküleri anlatmış ve her şeyin sonunda bu hayalin içinden kendimi çekip okulun giriş kapısının önüne koymuştum. Böyleydi işte benim hayatım. Kendi kendime yarattığım bu küçük dünyada küçük mutluluklarım, büyük endişelerim ve korkularımla yaşıyordum.

Hayattan tek bir beklentim vardı: Bana iyi davranması.

"Hey, iyi misin?" Kulaklarımda boğuk bir ses can buldu, birkaç saniye sonra suyun yüzeyine çıkar gibi netleşti. "Hey... İyi misin?"

İyiyim. Kendime rağmen.

Omzumdaki el beni kendime getirdi, ürkütmek istemediğini sarsma şiddetinden anladığım için geri çekilmedim. Başımı yavaşça yana doğru çevirdiğimde meraklı bir çift ela gözle karşılaştım. Kırmızı beresine ve beresinden dışarı çıkıp alnına uzanan birkaç tel karamel saça kaydı bakışlarım.

Kaşlarını kaldırdı cevapsız kaldığımda. Bu, sorusunu yinelediği anlamına geliyordu.

"İyiyim," diyebildim akan saniyelerin ardından.

"Öylece durmuş okulu izliyordun da sormak istedim. Bir sorun yok, değil mi? Üzgün duruyordun."

Bu benim normal hâlim, diyemedim. Bir yanım olağanüstü bir mutsuzlukla savaşırken bir yanımsa sahte bir mutluluğu kucaklıyordu ve iki yanım da birbirinden bihaberdi. Kendimi kandırıyordum.

"Açıkçası yürüdüğümü zannediyordum." Parmaklarımla boynumu kaşıdım. "Her neyse. Bir sorun yok, dalmışım sadece. Teşekkür ederim sorduğun için."

Başını salladı anladığına dair, daha fazla üstelemedi. Üstelemesini ister miydim, bilmiyordum. Belki isterdim.

Daha fazla iletişim kurmamıza müsaade etmeden okulun geniş bahçe kapısından içeri hızla girdim, ardından on birinci sınıfların bulunduğu ek binanın girişine doğru ilerledim. İlk dersimiz matematikti. Her ne kadar matematik konusunda iyi olsam da sabah uyanır uyanmaz görmek isteyeceğim şeylerin ilk sıralarında yer almıyordu. Başarılı olduğum konularla hayallerime ilerleyen yol büyük bir çatışma içindeydi.

Okulum epey büyük ve köklü bir kurumdu. Kocaman bir bahçesi ve üç binası vardı. Dokuzuncu ve onuncu sınıflar bir binayı, on birinci sınıflar bir binayı ve on ikinci sınıflar da ana binayı kullanmak üzere ayrı ayrı pay edilmişlerdi. Bu senenin sonunda on ikinci sınıf olacak ve ana binaya geçiş yapacaktım, en eski bina on ikinci sınıfların binası olduğu ve çok daha güzel bir mimariye sahip olduğu için tüm öğrencilerin hayali bir an önce on ikinci sınıfa geçip o binada eğitim görmekti. Tabii, benim de.

Her sabah romantize ettiğim o binadan gözlerimi ayırdım. Ezbere bildiğim sınıfımın yolunu tutmak için merdivenlere yöneldiğimde her saniye merkezinin bana daha da yaklaştığı bir gürültü kulaklarıma ulaştı. Herkes yukarıdan gelen yoğun sesin sebebini merak ederek merdivenleri tırmanırken ben de aynısını yapıyordum ki iki merdiven arasındaki ara katta diğer merdivene geçiş yapacakken ani ve oldukça sert bir şekilde omzuma aldığım darbeyle yere serildim.

"Kutay!"

"Yavaş olsana, dikkat et biraz!"

İnsanların bağırışları yükselirken dudaklarımın arasından refleks olarak sesli bir haykırış fırlayacağı an dişlerimi sıkarak kendimi durdurdum. Minik bir inilti sızdı yalnızca. Bugüne kadar dikkat çekmemek için hayalet rolü oynarken şimdi bir çığlıkla odak noktası olmak istemiyordum lakin gözlerimi açtığımda gördüğüm manzarayla bunun için geç kaldığımı anlamıştım. Etrafımda insanlar vardı. Kimileri bana yardım etmeye çalışıp iyi olup olmadığımı soruyor, kimileri de arkamda kalan kargaşayı takip ediyordu.

"Kutay! Kutay, bekle!"

Kutay...

Bir isim duymuştum onca hengâmenin arasında. Bana çarpan ve bedenimi kenara doğru ittiren kişiydi muhtemelen ama o an yüzünü görememiştim.

Öyle aniden, öyle bilinmez bir yerden, öyle birden çıkıvermişti ki karşıma, canımı yakabileceğini anlayamamıştım.

Kendimi toparladığımda avuç içlerimde ve diz kapaklarımda keskin bir ağrının kendini gösterdiğini hissettim. Bakışlarımı ağrının geldiği yerlere kaydırdığımda tenimin soyulduğunu ve hafifçe kanadığını gördüm. Çenem acıyla titrediğinde kendimi tuttum ve hızla toparlanarak ayağa kalktım, insanların yardım tekliflerinden sıyrılıp dişlerimi sıkarak kalabalığın arasında merdivenleri tırmanmaya başladım. Bir yandan yaralı ellerimi birbirine bastırıyor, diğer yandan da bacağımdaki ağrıyı yok saymak için hızla en üst kattaki tuvalete koşuyordum.

Tuvalete girer girmez kapıyı kapattım ve musluğu açıp sızlayan elimi soğuk suyun altına tuttum. Acımın biraz olsun hafiflemesini ummuştum. Elim suyun altında, başım öne eğik, dişlerimi sıkarak beklerken tuvaletin kapısı aralandı ve içeri az önce bahçe kapısının önünde benimle konuşan kırmızı bereli kız girdi. Kapıyı kapatıp yanıma kadar geldi.

"Ee, selam. Adını bilmiyorum ama düştüğünü gördüm, yardıma ihtiyacın olabilir diye peşinden geldim." Gözleri gözlerime değdi. "Tekrar soracağım ama..." deyip hafifçe tebessüm etti. "İyi misin?"

Gözlerimi yumdum. "Tekrar cevaplayacağım... Birkaç dakika öncekinden daha az iyiyim açıkçası."

Bakışları suyun altındaki elime kaydı. Dudaklarını ıslattı.

"Bakabilir miyim?" diye sorup ellerini bileklerime uzattı, elimi suyun altından çekti ve musluğu kapattı. Kanadığını gördüğünde dudaklarını birbirine bastırdı, yüzünü ekşitecekti ki bakışları benim acı dolu yüzüme kaydı-

ğında kendini durdurdu. "Tamam, bir sorun yok, merak etme. Gel, revire gidelim ve pansuman yapalım. Daha iyi hissedersin."

"Yıkasam, kanama dursa yeter. Revire hiç gerek yok."

"Olur mu öyle şey?" diyerek kaşlarını çattı, yarama doğru üfledi dudaklarının arasından. "Hayvan çok sert çarptı, sen fark etmemiş olabilirsin ama daha ağır hasar alabilirdin. Özür dilemeyi bırak, dönüp bakmadı bile geri zekâlı!"

"Benim de hatam vardı, dönemeçte hiç bakmadım etrafıma. Bir anda oldu zaten."

Bakışlarını yaramdan ayırıp bana kaldırdı ve gözlerini devirdi.

"Tüm hızıyla sana çarptı, ardından hızını kestiğin için seni kenara doğru ittirdi, neredeyse pestilini çıkaracaktı ve sen hâlâ öfkeli değil misin?" Virgüllerin arasını doldura doldura, tane tane konuşmuştu. Kaşlarını kaldırıp bana bakarken dudaklarını büktü. "Bana yapsa düştüğüm yerden kalkar, peşinden koşar ve çelme takardım. Çok mu iyisin yoksa saf mısın, anlayamadım ama şu an bunu düşünmesem daha iyi. Şu yarana bakalım çok geçmeden. Gel."

"Arkadaşı arkasından bağırıyordu, belki kendini kontrol edemeyeceği çok önemli bir şey olmuştur diye düşündüm." Cümlemi bitirir bitirmez hâlâ gereksiz yere ince düşündüğümü fark ettim ve kendimi durdurdum. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Her neyse. Haklısın. Gidelim."

Elimden tutup beni tuvaletten çıkardı ve aynı katın sonundaki revire götürdü.

"Acıyor mu hâlâ?" diye sordu peşinde ilerlerken.

"Ellerim pek değil ama bacağımdaki sızı arttı."

"Şanslısın, annem hemşire olduğu için pansuman yapmayı biliyorum."

Revir kapısından içeri girip sedyeye oturduğumda mahcup bir şekilde gülümsedim. Çantasını karşımda duran sandalyeye koyup kırmızı beresini çıkardığında başını iki yana sallayarak ince telli, karamel rengindeki kısa saçlarını havalandırdı. Küçük, yuvarlak bir yüzü vardı. Keskin köşeleri yoktu, bebek yüzlü dedikleri türdendi ve saçlarının kısa olması da ona ayrı bir hava katıyordu.

Derin bir nefes aldım. Ben yaralarımı incelerken o da revirdeki pansuman malzemelerine bakındı.

"Derse geç kalacaksın, ben kendim halledebilirim." Boyundan birkaç santim yüksekteki dolabın üçüncü rafından malzemeleri kucaklarken duraksayıp bana döndü. Omuz silktim. "Ufak yaralar bunlar, ölmeyeceğim sonuçta, değil mi?"

Kucakladığı malzemelerle dolabın kapağını kapatıp yanıma geldi.

"Hangi yara insanı öldürür, bilemezsin." Başını iki yana sallarken pansuman için temiz su ve ıslak bez hazırlıyordu. "Nihayetinde kalp yarası dediğimiz şeyi de gözle görmeye kalksak göremeyiz ama bir insanı en kolay yoldan, en acılı şekilde ancak o öldürebilir."

Dehşete düşmüş bir şekilde gözlerine baktım ve derin bir nefes aldım endişeyle.

"Sanırım öleceğim!"

Güldü. "Hayır! Ölmeyeceksin, drama yapma!" dedi elimi avucuna alıp ıslak bezle yaramın etrafını temizlemeye başlarken. Bir yandan da gülümsüyordu. "Merak etme, derse geç kalmam mühim değil. Kaçmak için yer arıyordum doğrusunu söylemek gerekirse," diyerek esas konuya dönüş yaptı ve beni rahatlatmak adına gözlerini kırpıştırdı.

"Peki... Teşekkür ederim."

Başını omzuna doğru düşürdü. "Rica ederim."

Çok tatlı bir kızdı ve açıkçası bu okuldaki üçüncü yılımda benimle iletişim kurmaktan çekinmeyen birine rastlamak garip hissettirmişti. Muhtemelen aynı dönemdendik fakat onu ilk defa görüyordum. Ya da görmüştüm de fark edememiştim. Bugüne dek o kadar fazla ön yargıyla karşılanmıştım ki burada, bir süre sonra o ön yargı kalıplarına bürünmüş ve insanlara istediklerini vermiştim kendimi anlatmaktansa. Belki de bundandı hiç karşılaşmayışımız.

O fazla dışa dönük, iletişim becerileri yüksek ve hiç çekinmeyen biriyken ben içime kapanık, iletişim kurmayı tercih etmeyen, çokça kendi iç dünyasında konuşan biriydim.

"Gün boyunca idare eder seni diye düşünüyorum ama akşam eve gidince benim yaptığım gibi pansumanını tekrar yap, tamam mı?" diye mırıldandı önümde hafifçe eğilmiş kız. Ellerime pansuman yaptıktan sonra eğilmiş ve pantolonumu kıvırarak diz kapağıma da pansuman yapmıştı. Ellerimi bir sargı beziyle sarmışken diz kapağıma ise bir bant yapıştırmıştı. "İzledin mi nasıl yaptığımı? Anlatayım mı?"

"İzlemedim," deyip yanaklarımı şişirdim. "Ama çok gerek olduğunu da düşünmüyorum. Okul çıkışında annem gelecek, hastaneye gidecektik zaten. Muhtemelen hâlimi görünce panikatak geçirip beni defalarca muayene ettirecek." Gülümsedim zorlukla. "Paranoyak biri."

"Hastaneye mi gidecektiniz? Neden? Önemli bir şey yoktur umarım."

Bilemez gibi büktüm dudaklarımı. "Yok. Annem ve rutin kontrolleri işte... Hastalık hastası. Düzenli olarak hastaneye gidip genel bir kontrolden geçiyorum içi rahat etsin diye. Alıştım."

Ne tepki vereceğini bilemedi ama yüzünde saklamaya çalıştığı anlamsız bulduğuna dair bir ifade vardı. Onu daha fazla bu hissin içine hapsetmek istemedim.

"Her neyse, sınıfa gideyim ben artık," deyip oturduğum sedyeden ayaklandım, pantolonumun paçalarını açtım ve üzerimi düzelttim. "Teşekkür ederim, gerçekten. Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Önemli değil. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa 11-B sınıfındayım. Yanıma gelebilirsin." Başını gerek olmadığına dair iki yana sallayınca duraksadı ve tek gözünü kısarak yüzüme baktı. Aniden simasında utanç hissi belirivermişti. "Aslına bakarsan bu okulda yeniyim, ilk günlerim. O yüzden bir şeye ihtiyacın olmasa da yanıma gelebilirsin." Dişlerini sıktı. "Sanırım biraz bahane aradım kendime arkadaş edinmek için."

Gülmeye başlayınca ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Bu durumu çok olağan karşılamış bir yüz ifadesi hâkimdi yüzüme ancak içimde delicesine bir heyecan ve mutluluk peyda olmuştu. Üç yıldır bu okuldaydım fakat tek bir arkadaşım dahi yoktu. Kimse benimle iletişim kurmaya çalışmamış, yakınlaşmak istememişti. Kıyıda köşede olmaya, görünmemeye alışmıştım. Buna belki de biraz ben sebep olmuştum ama şimdi tüm bu sebeplerime rağmen benimle tanışmak isteyen biri vardı.

Bu şey... İlk arkadaşını bulmak, gelecekteki kendime bir armağan bırakmaya benziyordu.

"Yeni olduğun belli," dedim kaşlarımı kaldırıp indirerek. "Bu okula ait değilsin ve bu yüzden bana yardım ettin."

"Neden öyle dedin?" diye sordu merakla.

Kırmızı beresini aldı ve yeniden başına geçirdi, birkaç tutam saçını yine alnına paralel bir şekilde dışarıda bırakıp yüzüne düşürdü.

Okulda, hakkımda söylenen ön yargılı sözlerden ve sanıldığım kişinin kim olduğundan bahsedecektim ki onda kendime dair soru işaretleri uyandırmak istemedim. Sustum.

"Boş ver. İlk arkadaşımı kaçırmak istemem."

Gözleri açıldı. "İlk arkadaşın mıyım?"

"Eğer benden bıkmazsan olacaksın."

Güldü nefeslenerek. "Tanıştığımız andan bu yana kendine olan acımasızlığın sinirimi bozsa da bıkmam, merak etme."

Dudaklarımı birbirine bastırdım hissettiğim mahcubiyetle. Gözlerimi kaçırıp parmak uçlarımla boğazımı kaşıdım fakat her zamanki kaşımalarımın aksine çok daha yavaş, hafifti. Bu defa kanatmak için yönelmemişti elim bedenime.

"Ben gideyim o hâlde, ilk dersim matematikti," deyip başımı yerden kaldırdım. "Sonra görüşürüz."

Önünden çekilip arkasından geçerek revirin kapısına doğru ilerlediğim sırada kulaklarıma ulaşan sesiyle kapının önünde durdum. Bir elim kapı pervazındayken ani dönüşümle saçlarım savrulmuştu.

"Sedef," dedi tekdüze bir ses tonuyla.

Başımı hafifçe yana yatırdım anlamadığıma dair, soru soran gözlerle baktım gözlerine.

"Adım... Sedef." Sormadığım aklıma gelince içten içe kendime kızdım, parmaklarımı avucuma doğru gömüp tenimi sıkıştırdım. "İlk arkadaşının adını sormadın, ilk arkadaşım."

Duyduğum son sözle kaşlarım birer yay gibi havalandı.

Ben de onun ilk arkadaşı mıydım?

Bu koca evrende ikimiz de yıllar boyu yalnızlığın pençesinde kıvranıp sonra birbirimizi mi bulmuştuk?

Bazı insanlar birbirlerini tanıdıkça yakınlaşır, sonrasında dile getirme gereği bile duymadan arkadaş oluverirlerdi. Böyle işlerdi bunun sistemi. Ama şimdi karşımda duran kızla birbirimizin gözlerine bakarken sanki bizim arkadaş olacağımız en başından belliymiş gibi hissediyordum. Sanki kim olduğumuzun, birbirimizi sevip sevmeyeceğimizin, beraber vakit geçirmekten keyif alıp almayacağımızın bir önemi yoktu çünkü eğer konu arkadaşlıksa, yalnızlığı yok etmekse bizim birbirimizden başka şansımız yoktu.

Sanki... Karşı karşıya durmuş, gözlerimizin en içine bakarken ikimiz de bu gerçeğin farkındaydık.

"Sen peki?" diye mırıldandı sessizce, omzunun üzerinden gözlerime bakıyordu. "Sen kimsin?"

Bakışlarımız birbirine kenetlenirken yüzüme ufak bir tebessüm yayıldı.

Sen kimsin, gerçekten? Var mı bir kimliğin, bir ismin, bir hayalin? Söyle haydi. Bahset ona. Anlat kendini. Biliyor musun kim olduğunu? Adın ne senin? Kimsin sen? Bulabildin mi kaybettiğini? Söyle ona.

"Bilmem..." dedim, elim kapı pervazındayken dudağım sağa doğru kıvrıldı. "Bir adım yok benim."

Başımı, yasladığım pencere kenarından çektiğimde okulun içerisinde çıkış zili yankılanmaya başladı. Yalnızca bir dakika içerisinde herkes sınıftan çıkmışken ben eşyalarımı yeni yeni toparlıyordum. Genelde de böyle olurdu bu. Kalabalığa karışmak istemediğim için bir süre bekler, sonra çıkardım sınıftan da okuldan da. Boş sokaklarda dolaşmak, ilk değil de ikinci otobüste birkaç insanla yolculuk yapmak daha iyi hissettirirdi bana. Bugün yaşadığım o talihsiz olaydan sonra daha temkinli davranmak istediğim de bir gerçekti tabii.

Not defterimi kapatıp içine attıktan sonra çantamın fermuarını çektim ve omuzlayıp sınıftan çıktım. Bu sırada da kalabalık dağılmış ve okul koridoruna korkutucu bir sessizlik çökmüştü. Adımlarım merdivenlere yöneldiği sırada mantomun cebinde titreyen telefonumu avuçladım ve çıkarıp göz hizama getirdim. Annemden bir mesaj gelmişti.

Kimden: Annem

Biraz gecikeceğim, güzel kızım. Okul bahçesinde bekle beni, dışarı çıkma.

Mesajı okuduktan sonra ekranımı karartıp telefonumu tekrar cebime attım ve bahçeye geçiş yaptım. Bahçe kapısına doğru yürüdüğüm an arkamdan bir el omzuma dokundu ve ardından bedenini yanıma attı.

"Hey, Frida!"

Sedef'ti. Gülümsüyordu sevecenlikle.

Onu görmem ve bana seslenişini duymamla ben de kendimi tutamayıp güldüm, elini koluma attı.

Bir ismim olmadığını söylediğimde çok garipsemişti. Onunla alay ettiğimi zannetmişti hatta. Alay etmemiştim ancak neden böyle söylediğimi de açıklamamıştım. Birçok sebebi vardı. Bana nasıl seslenebileceğini sorduğunda ondan aklıma gelen ilk isim olan *Frida* diye seslenmesini istemiştim. *Belki böylece yalnızlığımın benden yarattığı Frida'yı birileri sevebilirdi,* diye düşünmüştüm.

"Sabah annenin seni almaya geleceğini söyleyince gitmişsindir diye tahmin etmiştim ama merdivende seni gördüm. Peşinden koştum ben de. Nasılsın? Yaraların acıyor mu?"

"Annem gecikeceğini söyledi. Yaralarım da acımıyor, alıştım sanırım." Duraksadığımda o da duraksadı, gözlerine baktım. "Frida böyle küçük yaraları umursayamayacak kadar acı dolu bir kadın, Sedef. Boş zamanında hayat hikâyesini okumalısın!"

"Sen yirmi birinci yüzyılın Frida'sısın! Çıtkırıldım bir Frida olmak hakkın! Tabii ki umursayabilirsin!"

"Frida Kahlo sabahtan beri küçücük bir sıyrık için yaptığımız dramaları görseydi kahrından bir kez daha ölürdü," dedim gülerek başımı iki yana sallarken.

"Daha kötüsünü görmüştür eminim ki."

"Bu... Garip bir şaka oldu."

Söylediğim şeye gülerken gözleri bir anlığına okul bahçesinin dışına, yola kaydı.

"Annen gelene kadar sana eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır, çok gecikeceğini zannetmiyorum. Sen git."

"Peki... Nasıl istersen."

Sedef bahçe kapısından dışarı çıktığında ben de annemi kapının önünde bekleyebileceğimi düşünerek ilerledim. Vedalaşmak için ona döneceğim sırada sokakta bir çocuğun ağlama sesi yükseldi. İkimiz de birbirimize anlam veremeyen bakışlar attıktan sonra sesin geldiği yöne doğru döndük. Göz kapaklarımı kaldırdığımda bakışlarım bizden birkaç metre uzakta, yerdeki parçalara ayrılmış elma şekerine bakarak derin bir üzüntü içinde ağlayan küçük kızla buluştu.

Duraksadım. Yüzümde ani şekilde bir hüznün meltemi esti.

Beyaz elbisesiyle diz çökmüş, ıslak asfalta dağılmış elma şekerini işaret ediyordu küçücük parmağıyla kız çocuğu. Yanı başındaysa uzunca boylu, bizim yaşlarımızda bir erkek vardı. Suçluluk duyan endişeli siması düştü göz bebeklerimin önüne. Yavaşça diz çöküp ellerini diz kapaklarına yerleştirerek kız çocuğunun hizasına eğildi. Kız çocuğu ağladıkça daha da kahroluyormuş gibi görünen bir hâli vardı.

"Küçük kız," diye mırıldandım donuk bir ses tonuyla. "Elma şekerini düşürmüş."

"Ah... Şu çocuk," diyerek dikkatimi ona vermemi sağladı Sedef, sol omzu sağ omzuma değiyordu. "Anlaşılan genel olarak bir denge sorunu var, önüne gelene çarpıyor görünen o ki," dedi imalı ve hoşnutsuz bir tavırla. "Sabah sana çarpan çocuğun ta kendisi."

"O mu?"

Sabah bana çarptığında yüzünü görmemiştim, birdenbire beni ittirmiş ve arkasında bırakıp gitmişti.

"O," dedi. "Kutay."

İsmi ikinci kez misafir olmuştu hayatıma.

Gözlerimi Sedef'ten çektim ve az önce yüreğime demirden hançerler saplayan kıza, çığlıklarıyla canımı yakan küçücük bedene çevirdim yeniden. O, yere düşüp parçalara ayrılan elma şekerine ağladıkça ben küçüldüm sanki. Olduğum yerde bedenim eksildikçe eksildi, altı yaşına döndü. Omuzlarım düştü, çantam ağır gelmeye başladı. Küçük kızın yanına gitmek istedim, gidemedim. Ağlamaması için ona sarılmak istedim ama yapamadım.

Yanında yine o vardı, o çocuk... Islak saçlarını elleriyle geriye doğru tarayıp hararetle küçük kızı ağlamaması için ikna etmeye çalışıyordu. Oysa avucundan koluna doğru ince bir şekilde sızan kanı görmüştüm. Şimdi onun da avuçları soyulmuş olmalıydı benim gibi. İkimizde de aynı yara vardı, benim yaramı umursamadığı gibi kendi yarasını da önemsememiş, kız çocuğu ağlamasın diye uğraşıyordu. *Yaraları görmezden gelmeyi tercih ediyor olmalı,* diye geçirdim içimden.

"Neyse," dedi Sedef. O pek umursamamıştı ancak ben pürdikkat onları izliyordum. "Ben gidiyorum. Kendine dikkat et, Frida!" diyerek eliyle koluma dokunduğunda yalnızca el sallamakla yetindim.

Gözlerimi küçük kız çocuğu ve yanındaki ıslak saçlı dengesiz çocuktan alamıyordum. Sol omzumu okulun bahçe duvarına yaslayıp onları izlemeye

devam ettim gizlice. Çünkü biliyordum, insan en çok hayal kırıklıklarından çekemezdi göz bebeklerini.

O... Kutay... Yaralı eli yerdeki elma şekerinin çubuğundayken diğer eli kız çocuğunun sırtındaydı. Okşuyordu usul usul. Buradan hissetmiştim kız çocuğuna gösterdiği şefkatin yumuşaklığını. Bir şeyler söylüyor, onu gülümsetmeye çalışıyordu. Yanağına minik bir öpücük kondurup doğrularak elinden tuttuğunda ağlaması da durmuştu miniğin.

Gülümsemeye çalıştım yaptıkları karşısında ancak dudaklarım buna isyan edercesine kaskatı kesildi, yüzümde çizgiler belirdi.

Sabah bana çarparak tüm acımasızlığıyla bedenimi bir çöp gibi kenara iten çocuk, şimdi küçük bir çocuğa tüm merhametiyle sarılıyordu. Sabah benim üzerime korkutucu bir hızla gelen çocuk, şimdi yanındaki çocuk korkmasın diye en minik adımlarıyla ilerliyordu.

Benden bir özrü dahi esirgemiş, bana ne yaptığını umursamamışken ona sıra sıra özürler dizmiş, elini uzatmıştı.

Oysa ben de bir zamanlar o kız çocuğuydum. Bembeyaz bir elbisenin içinde, beyaz çoraplarım ve kırmızı rugan ayakkabılarımla bir gün kapıdan içeri bir poşetin içinde girecek olan elma şekerini beklemiştim hep. Gelmemişti.

Hissettiğim duyguyla içten içe acıdım kendime. Kıskanmıştım onu. Hem elma şekeri vardı hem de özür dilenecek kadar kıymetliydi.

"Abartma," diyerek öfkelendim aniden, elimi duvardan sertçe çekip önümde duran taşı kenara ittirdim. "Sanki elma şekeri alınmayan tek çocuk sendin. Büyüdün artık, on bir yıl önceki şeye takılı kalamazsın."

Bakışlarımı yerden kaldırdığım an sokağın sonuna doğru ilerlemeye başladıklarını gördüm. Kutay, kız çocuğunun elinden tutmuş, onu bir yere götürüyordu.

Nereye gidiyorlardı şimdi? Kız çocuğunun annesi neredeydi? Kimsesi yok muydu? Kutay'ı tanıyor muydu yoksa? Kutay okuldan çıktığında çarpıştıklarını düşünmüştüm oysaki.

Kaşlarım çatılırken duvarın arkasından çıktım, duvarın önüne park edilmiş arabaların arasında ilerleyerek sokakta arkalarından yürümeye başladım. İçimdeki dürtüye hâkim olamamıştım. Hızlı adımlarla peşlerinden gidiyordum. Az önce onların olduğu yere geldiğimde çok kısa bir an, iki nabız atışı

kadar kısa bir an için duraksayıp yerdeki elma şekeri parçalarıyla buluştur-dum bakışlarımı.

Elma şekerinin parçaları gibi parçalanan, bugüne dek kendimden bile gizlediğim tüm anılar zihnimde canlanmaya başladığı saniye çektim gözlerimi yerden ve koşmaya başladım gittikleri yöne doğru.

Benim iki nabız atışı kadar kısa bir an diye düşündüğüm sürede onlar gözden kaybolmuşlardı. Diğer sokağa girmiş olmalılardı. Yerdeki su birikintilerini umursamadan savruk adımlarla peşlerinden gitmeye devam ettim.

Neden takip ediyordum onu? Neden yapıyordum bunu? Neden? Neden ben bile bilmiyordum bu soruların cevabını? Neden kendime hâkim olamıyordum bir türlü?

O gidiyordu ve ben de bir gözyaşı uğruna adımlarını ezberliyordum. Bana bunu yaptıran şey neydi?

"Nereye kayboldunuz?" diye mırıldanarak ofladım.

Tam onların girdiğini tahmin ettiğim sokağa girecektim ki parmaklarım köşebaşında bulunan gri, pürüzlü bina duvarında takılı kaldı. Bir adım daha atmadı bana ayaklarım, bir an ötesini göstermedi bana gözlerim. O an, o köşebaşında bekleyen kız on yedi yaşındaki her şeyi unutmuş ve çocukluğunu bir kenara bırakıp siyah postallarını giyen ben değildim. Kalbi kırılan kişi ben değildim. Babasını beklerken beyaz eteği ve beyaz çoraplarının altına kırmızı, rugan ve bilekli ayakkabılarını giyen kızdı.

O pürüzlü ve sıvası tam yapılmamış bina duvarını kavrayan parmaklarım on yedi yaşımın parmakları değil, altı yaşımın parmaklarıydı. Güçsüzdü. Çok güçsüz.

Az önce çarpıp yere düşürdüğü elma şekeri için ağlattığı kız çocuğunu şimdi kahkahalarla güldürüyor, yanaklarına öpücükler kondurmasını istiyordu. Boyuna kadar eğilmiş, saçlarını okşuyordu. Başım omzuma doğru düştü, hayran hayran izlemeye devam ettim onu.

Sıcacık bir gülümsemesi vardı. Çok sıcak... Güldüğünde yüzü yaşamdan bir kanıt sunar gibi çizgilerle doluyor, yanaklarıysa içe gömülüyordu. Hiç de kalpsiz birine benzemiyordu. Öyle sıcak, öyle güven aşılayıcıydı ki gülümsemesi... İçimden, *keşke altı yaşımdayken biri bana da onun gibi gülümseseydi,* diye geçirmeden edememiştim.

Yüzümde kendime hâkim olamadığım bir tebessüm doğmuştu ki birkaç saniye sonra gördüğüm şeyle siliniverdi.

O... Kutay... Kız çocuğu karşısındayken arkasında tuttuğu elini sırtın dan çekti ve ona doğru uzattı, parmaklarının arasında yeni bir elma şekeri vardı. Kız çocuğu gülümsedi. Kıkırdayışları kulaklarıma ulaştı. Ellerini çırpıı sevinçle. Heyecanla elma şekerini paketinden çıkarıp çöpünü, bana bir özrü çok gören Kutay'a uzattı.

Ona yeni bir elma şekeri almıştı.

Babamsa bana hiç elma şekeri almamıştı.

O gece sabaha kadar pencerenin önündeki kanepenin sırt kısmına çenemi yaslayarak, gözlerimi sokaktan bir an olsun ayırmadan babamı beklemiştim. Ne babam gelmişti ne de bana elma şekeri getirmişti. Babam zaten bir daha hiç gelmemişti. Onu son görüşüm ne zamandı, nasıldı, hatırlayamıyordum bile.

Kalbimde bu kadar büyük bir ağırlık hissetmem normal miydi? Kendime sorduğum soruyu yine kendim cevapladım: Kesinlikle değildi.

Sıradan bir çocuğun, sırf bana çarptı ve sonrasında bir kız çocuğuna elma şekeri aldı diye kalbimi bu kadar ağrıtması hiç normal değildi. Adil de değildi. İçimdeki his çok garipti, olmaması gerekiyordu ve hiç iyi hissettirmiyordu. Ne oluyordu bana? Ne oluyordu zihnimin içinde? Kalbimde yaşanan şey neydi? Bunu... Bu duyguyu böylesine yoğun yaşamak bana kendimi hasta gibi hissettiriyordu.

Belki de... Belki de hastaydım. Ama kim kalbini benim kadar büsbütün, çepeçevre hissedebilirdi ki?

Bu hissettiğim kusurlu duygunun sebebi neydi, bilmiyordum ama o çocuğu gördüğüm andan beri içimde beni ele geçiren, vücudumu tepeden tırnağa ölümcül ağlarıyla saran bir şeyle mücadele ediyordum.

Bu... Bu şey... Adı neydi, neyin nesiydi?

BÖLÜM 3
Yara

Günümüz

Kutay Harmanlı

Sonbaharın sert yağmur damlaları üzerime hırçın bir şekilde düşerken tek omzumda asılı çantamı daha sıkı tutarak yerdeki su birikintilerini umursamadan eve doğru hızlı adımlarla ilerledim. Gökyüzünü simsiyah yağmur bulutları kaplamıştı. Öyle hızlı yağıyordu ki yalnızca birkaç saniye içerisinde baştan aşağı ıslanmıştım. Saçlarım yüzüme doğru dökülmüştü. Sağ cebimdeki elimi çıkardım, alelade bir şekilde geriye doğru taradım ve görüş alanımı açtım. Üç dört dakikalık yolum kalmıştı ancak yağmur damlaları her geçen saniye hızını da miktarını da artırıyordu.

Hızla aksi yönüme doğru esen rüzgârın ardından şimşekler çakmaya başladığında şehirde, kulaklarıma ulaşan ürkütücü gürültüyle aniden duraksayıp yerimde donup kaldım ve bedenimi çevirmeden omzumun üzerinden arkaya korku dolu gözlerle baktım. Şehrin etrafını kaplayan dağların ardına bir yıldırım düşmüştü ve o an işittiğim ses ayaklarımı yere bir mıh gibi saplamıştı.

Küçükken ne zaman yıldırım düşse kocaman, ıssız evimizde bir dolap bulup içine saklanırdım. Şimdi büyümüştüm ama pek de değişmemiştim, içine sığabileceğim bir dolabım olmasa da gök gürültüsü beni her zaman çok etkilerdi. Bu yaşımda yatağıma girer, yağmurun dinmesini ve gök gürültüsünün susmasını beklerdim.

Pantolonumun cebinde titreyen telefonum beni kendime getirdiğinde yutkunup önüme döndüm ve koşar adım yoluma devam ettim. Sessizliğe gömülmüş sokaklarda yanımdan hızla geçen araçların farları irislerime vururken başımı öne eğdim. Biraz daha bu yağmurda kalırsam lenslerim gözümden çıkacaktı ve bu beni endişelendiriyordu. Neyse ki çok geçmeden evimin bulunduğu sokağa giriş yaptım, birkaç adımda sokağın başında bulunan bahçe kapımızı aralayıp içeri girdim.

Bahçemizin taşlı yolunda ilerlerken ceketimin iç cebinden anahtarımı çıkardım ve anahtar deliğine oturtup kapıyı araladıktan sonra kendimi eve attım. Kapattığım kapıya sırtımı yasladığımda derin bir nefes alıp vermiş ve birkaç saniye boyunca kalp ritmimin düzene girmesini beklemiştim.

"Anne?" diye mırıldandım geçen saniyelerin ardından. Gözlerimi açıp bir defa daha anneme seslenirken sırtımı kapıdan ayırıp avucumda duran anahtarımı girişteki vestiyere bıraktım. "Anne, evde misin?"

Annem ses vermeyince giriş kapısının hemen solunda bulunan salona doğru ilerledim. İçeriden sesler geliyordu ancak annem ona seslenişime karşılık vermiyordu. İçimde çok kısa bir anlığına ufak bir korku tohumu yeşerse de birkaç adımda salona ulaştığımda annemin elinde bir şarap kadehiyle koltukta oturduğunu ve televizyondan bir film izlediğini görmemle derin bir nefes verdim. Başımı iki yana salladım, kendime *ne bekliyordun ki* dercesine. Öyle odaklanmıştı veya öylesine sarhoştu ki ona seslenmem bir yana dursun, içeri girdiğimi dahi fark etmemiş olmalıydı.

"Anne!" diye daha yüksek bir tonda seslendiğimde hızla kendine geldi. Gözlerinin gözlerime değmesiyle alelacele toparlandı, kadehini sehpanın üzerine bırakıp filmi durdurdu. Çantamın askısını tuttuğum parmaklarımı askıdan çekmeden hafifçe gevşettim, ufak bir el selamı verip tekrardan avucuma gömdüm. "*Ben geldim,* diyecektim..."

"Ah, Kutay! Hoş geldin. Saat kaç olmuş? Eve dönüş saatinin geldiğini fark etmemişim."

"Yediye geliyor. Saatin kaç olduğunu bilmediğine göre bir şeyler de yemedin. Ve hâliyle ilaçlarını da almadın, değil mi?"

Başını sıvazladı. "Unutmuşum."

"Nasıl bir meşguliyetin vardı, anne?" dedim kendime hâkim olmaya çalışarak. "Tüm gün boyunca yaptığın tek şey o lanet koltukta oturmak ve içmek!"

"Üstüme gelme, Kutay!"

Salondaki orta sehpanın üzerinde dağınık bir şekilde duran şarap şişelerine kaydı bakışlarım.

"Kaç defa az içmeni söyleyeceğim sana!" Omzumda duran çantayı yere bıraktım. "Tek istediğim ilaçlarını aksatmaman! İlaçlarını alıyor olsan bu kadar fazla içip kendini kaybetmeyeceksin zaten!"

"Kutay, yeter." Başını iki yana salladı kendine gelmek ister gibi ama daha çok konuşmaktan kaçtığını biliyordum. Muhtemelen her gün olduğu gibi bugün de başı ağrıyordu. "Dışarıda çok korkunç bir yağmur vardı. Gök gürlediğini duyunca kafam dağılsın diye bir film açtım, dalmışım. Saatlerin nasıl

geciğim fark etmedim, geldiğini de duymadım zaten. Çok türkütüc üydü ama daha uyuyum."

"Ya..." diye mırıldandım başımı öne eğerek.

Benciliği karşısında ufak çaplı bir hayal kırıklığı yaşamıştım ama artık kendime şaşmıyordum bu hayal kırıklığının ortaya çıkmasına izin verdiğim için.

Anne... Küçük oğlunun gök gürültüsünden ne kadar korktuğunu bilmiyor musun? Hatırlamıyor musun yoksa artık? Her gök gürültülü gecede kaçar, odanın kapısının önüne sinerdim, unuttun mu?

Niye aramadın beni, anne? Niye gelmedim aklına? Bir kez olsun merak etmedin beni... Niye?

"İyi olmana sevindim," dedim sanki o korkuyu yaşayan ben değilmişim gibi. Gözleri bir anlığına alnıma dökülen, ıslaklığından dolayı tel tel ayrılan saçlarıma ve üzerime yapışan kıyafetlerime kaydığında, ısırdığım dudaklarımın arasından sessiz ama içli bir nefes çektim ciğerlerime. Eğilip yerde duran çantamı omuzladım yeniden. "Neyse. Ben odama çıkayım. Duş aldıktan sonra inip yiyecek bir şeyler hazırlarım sana, tezgâhtan alırsın acıktığında. Gece boyunca ders çalışacağım. Sonra da uyurum."

Salona açılan, kapısı olmayan girişin önünde, tek omzuma asılı çantamla onun karşısında durmak, saniyeler geçtikçe daha güç bir hâl alıyordu.

Büyümüştüm. Çok büyümüştüm. Boyum uzamış, annemin boyunu geçmişti. Omuzlarım genişlemiş, gövdem ve kollarım kuvvetlenmiş, yüz hatlarım keskinleşmiş, küçüklüğüme nazaran kocaman bir adama dönüşmüştüm ama hâlâ kapı eşiğine sinip annesinin sevgisini dilenen o çocuktum sanki. Yapamıyordum. Bir türlü annemin bu sevgisizliğine alışamıyor, sindiremiyordum.

"Tamam. Teşekkür ederim. Uyumadan önce yanına uğrarım."

Gök gürültülerinden korkmam, bana iyi hissettirmemesi bir yana, *acele et, ıslak ıslak durma, hasta olursun,* bile dememişti.

"İyi seyirler, anne."

Sağıma döndüm, yavaş adımlarla merdivene yönelip üst kata çıktım ve merdivenin karşısındaki odama girdim. İçeride beni karşılayan kokuyla derin bir nefes çektim ciğerlerime. Kısa sürede sakinleşmiştim. Hanımeli kokusuydu, çok güzeldi. Çocukken, babam henüz bizi bırakıp gitmemişken bahçe-

mize beraber hanımeli çiçekleri ekerdik. Çiçekler açtığında toplar ve onlardan parfümler yapardık. Bana bıraktığı en güzel miras da buydu sanırım.

Bakışlarım, yatağımın yanındaki uyku yastığında uyuklayan Münavir'e kayınca yüzümde istemsiz bir tebessüm yayıldı. Şu an bu kadar sessiz olmasını yorgunluğuna veriyordum çünkü normal şartlarda evi birbirine katar, havlamasıyla yeri göğü inletirdi. Tüm bu yaramazlıklarına rağmen onu öyle çok seviyordum ki bana sıkıntılarını unutturan tek şey oydu. Ben on bir yaşımdayken girmişti hayatıma, beraber büyümüştük. Çok tatlı bir *Husky*'ydi.

Biraz olsun sevmek ve iyi hissetmek için yanına uzanacaktım ki ıslak olmam sebebiyle huzursuzlandı. Homurdanmasıyla uzak durmam gerektiğini anlamıştım. Tek gözünü açmış ve patisiyle elimi ittirmişti.

"Münavir... Kırıyorsun beni."

Açık olan gözünü kapattı. *Umurumda değil* der gibi.

"Peki... Uyu bakalım, gece gelirsin yanıma."

Gülerek çantamı yere bıraktıktan sonra yatağıma devrileceğim sırada yine sırılsıklam olduğumu hatırlamamla oflayarak doğruldum. İnsan ıslakken niye hiçbir şey yapamıyordu? Üzerime yapışan ıslak kıyafetlerimi sabır dilenerek çıkarıp odamın içinde bulunan banyoya ilerledim. Sıcak suyla hızlı bir duş aldım, yağmurun üzerimde bıraktığı soğukluktan kurtuldum. Duştan çıktıktan sonra üzerime bornozumu geçirip istediğim gibi yatağıma uzandım. Bir süre dinlenip bu sıcaklığın keyfini çıkaracak ve sonra pijamalarımı giyecektim.

Yatağımın başlığına yaslanıp uzandığım sırada çarşafımın üzerinde duran telefonumun ekranı aydınlandı. Yağmur yağarken de titrediğini anımsayıp uzandım ve telefonumu avuçlarımın arasına aldım. Önce bir şarkı açtım keyfimi yerine getirmesi için, ardından bildirimlerimi kontrol ettim. Arda'nın birkaç mesajı, sosyal medya hesaplarımdan gelen beğeni bildirimleri ve sınıf grubuna yazılan deneme sınavı tarihleri dışında pek de bir şey yok gibiydi.

Ah... Dün gece yaşananlardan sonra patlayan bloğumdaki bildirimleri saymazsak tabii.

Yutkunup bloğuma tıkladığımda gördüğüm bildirim simgesinin üzerindeki sayıyla huzursuzlandım. Bu kadar göz önünde olmayı sevmiyordum ama o hesabın yaptığı paylaşımla bir anda ilgi odağı olmuştum. Anladığım kadarıyla insanlar, İzmarit adlı hesabın paylaşımlarında bahsettiği kişiyi aylardır merak ediyorlardı ve dün gece o kişinin ben olduğumu öğrenmişlerdi.

Aradıkları kişi bendim ama ne yazık ki ben, o hikâyenin başrolü gibi hissetmiyordum. Öyle ki merak edip benim hakkımda yazdığı onca yazıyı bile incelememiştim. Bloğumu kapatmakla kapatmamak arasında gidip geliyordum hatta.

Her neyse, diye iç geçirerek işaret parmağımı telefonumun kilit tuşuna götürdüğüm an ekrana bir bildirim düştü.

Oydu...

İzmarit.

Dün geceden bu yana, yazdığı son mesajı cevapsız bıraktığımdan beri hiçbir şey yazmamıştı. Açıkçası aynı okulda olduğumuz için daha sık yazıp beni rahatsız edebileceğini, onu merak etmem için bir şeyler yapabileceğini tahmin etmiştim ve kendimi buna hazırlamıştım ama o hiçbir şey yapmamıştı. Bana beni sevdiğini söylemiş ve beni kendi hâlime bırakmıştı.

Aklımı karıştırmasına izin vermek istemiyordum ama bir diğer yandan, içimde inkâr etmeye çalışsam da delicesine bir merak vardı. Alt dudağımı dişlerken kendime engel olamadım ve bildirime tıkladım.

İzmarit:

selam. nasılsın?

Cevap vermeli miydim, bilmiyordum ama bunu düşünerek ekran başında geçirdiğim birkaç dakikadan sonra, *cevap vermek istemeseydim çoktan uygulamadan çıkmış olurdum,* diyerek kendimi ikna ettim. Eğer hâlâ düşünüyorsam ne kadar aksini iddia etsem de onunla konuşmak istiyor olmalıydım.

Kibrit:

Selam. İyiyim.

Sen?

Yazdığım son mesajla parmaklarımı klavyenin üzerinden çektim. Neden sormuştum ki?

Yalnızca nezaket gösteriyorsun, Kutay. Sakin ol.

İzmarit:

iyiyim. seni merak ettim.

okuldan çıkarken titrediğini gördüm. umarım eve gidene kadar sığınacak bir yer bulabilmişsindir. hasta olacaksın yoksa.

Beni düşünüyordu. Tuhaftı. İçimdeki hissi ancak böyle tarif edebilirdim. *Tuhaf*... Hiç tanımadığın, bilmediğin, görmediğin biri tarafından böylesine düşünülmek tuhaf hissettiriyordu. Eğer ilk dört kelimeyi atar ve duruma geri kalan kelimelerle bakarsak... Güzeldi. Çok güzel.

Yine de düşüncelerimi kendime sakladım.

Kibrit:

Islandım yalnızca. Abartılacak bir şey yok.

Ben ona birkaç dakika sonra dönerken o bana anında yanıt yazıyordu.

İzmarit:

aslında ıslandığın için merak etmedim.

yani o da var tabii ama haklısın, ben de ıslandım bugün.

yıldırımlardan korktuğunu biliyorum. bir de dışarıda olunca endişelendim. belki birinin nasıl olduğunu sormasına ihtiyacın vardır diye düşündüm.

benim ihtiyacım olurdu.

Saçlarımı karıştırdım okuduklarımla. Yıldırımlardan korktuğumu nereden biliyordu? Ve beni neden bu kadar önemsiyordu? Sevmek böyle bir şey miydi gerçekten? Akıl tutulması yaşıyordum. Aptal gibi hissediyordum karşımda böyle duygularıyla hareket eden biri varken çünkü ben duygu nedir, bilmiyordum ve onun yazdığı her mesajda bu yönümle yüz yüze geliyordum.

Kibrit:

Yıldırımlardan korktuğumu nereden biliyorsun?

Uzandığım yataktan kalktım ve bornozumu çıkardım. Telefonum ekranı açık bir şekilde yatağımın üzerinde dururken iç çamaşırımı ve pijamamı hızlıca üzerime geçirdim. Tişörtümü giyeceğim sırada gelen bildirim sesiyle dışarıda kalan koluma geçirmeye çalıştığım tişörtün koluyla beraber telefonu da elime aldım.

İzmarit:

yazılarından. okudum tüm yazdıklarını.

O kadar fazla sorum vardı ki hangi birini soracağımı şaşırmıştım. Kibrit'i nasıl bulduğunu mu sorsaydım, topladığı sigara izmaritlerinin gerçek olup olmadığını mı sorsaydım, kim olduğunu mu sorsaydım yoksa beni neden sevdiğini mi sorsaydım, bilemiyordum. Bana güven vermiyordu ve onunla konuşmak isteyip istemediğimi anlamıyordum.

Telefonun başında öylece ekrana baktığımı fark ettiğimde kaşlarımı kaldırıp indirdim. Kilit tuşuna basıp telefonu pijamamın cebine attım. Gittiği yere kadar merak duygumu sınırlayacaktım, kendime ne kadar hâkim olabilirsem ve onunla ne kadar az iletişim kurarsam o kadar iyiydi. Benimle eğleniyor olma ihtimali vardı, bana yalan söylüyor olabilirdi, beni ifşa edebilirdi. Bana zararının dokunabileceği pek çok konu vardı.

Düşüncelerimden sıyrıldım, odamdan çıkıp merdivenden indiğimde mutfağa girmek için sola dönecektim ki merdivenin sonundaki tahta direğin kulpuna tutunup sağa doğru sarktım. Göz ucuyla salona bakındım. Annem yan bayguldı, uyukluyordu. Tutunduğum kulpu serbest bırakıp yavaş, ince adımlarla salona giriş yaptım. Kenarda duran battaniyeyi alıp annemin üzerine örttüm.

Ona yemek hazırlayana kadar omuzları üşümese yeterdi, sonrasında yatağına yatıracaktım zaten.

"Çetin."

Doğrulacağım sırada annemin, babamın ismini sayıklamasıyla yüzüne bakakaldım.

Annem ile babam aşk evliliği yapmışlardı. Babamın ona âşık olup olmadığını hiçbir zaman tam anlamıyla bilmesem de annemin gözlerine her bakışında hissederdim bunu. O gittikten sonra bir türlü toparlanamamış, psikolojik destek almak zorunda kalmıştı. Şu an bu hâline kızamasam da babamın gidişinden sonra onu unutamayıp beni unutuşunu kabul edemiyordum. Ben onun çocuğuydum ama sanki rolleri değiştirmiştik o günden sonra.

Derin bir nefes verip tenine değen saçlarını kulağının arkasına doğru taradım ve parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım yavaş hareketlerle. Ardından bir gün her şeyin güzel olacağını düşünerek arkamı dönüp mutfağa ilerledim. İçeri girip birkaç dakikada annem için yiyebileceği bir şeyler hazırladım, ilaçlarını da tabağın yanına bir bardak suyla beraber koydum.

Geçen dakikaların ardından annemi uyandırmış, yemeğini yemesi için başında durmuş, ilaçlarını da verdikten sonra üst kattaki odasına taşımış, gün boyunca dağıttığı evi biraz toparlamış, Münavir'in maması ile suyunu değiştirmiştim. Yapmam gereken her şeyi hallettikten sonra omuzlarımdaki yükün azacık da olsa hafiflediğini hissediyordum. İçimde nedenini bilmediğim bir dinginlik vardı her zamankinin aksine.

Buna rağmen yorgunluğumu atmak amacıyla adımlarımı mutfağın bahçeye açılan verandasına yönelttim. Mutfak kapısını kenara itirip dışarı çıktım ve ısıtıcıyı çalıştırdıktan sonra kenarlardaki ışıklandırmalardan iki tanesini açtım. Hava biraz olsun yumuşamıştı fakat hâlâ hafif bir yağmur devam ediyordu. Aşağı inmeden önce verandanın hemen üst katında bulunan odama uğramış, pikabıma bir plak koyarak kendimle geçirdiğim bu vakti, kulaklarıma ulaşan kısık sesli bir şarkıyla taçlandırmıştım. Burada biraz vakit geçirmek bana iyi gelecekti.

Vücudumu koltuklardan birine tam anlamıyla bir kum torbası gibi bıraktığımda dudaklarımın arasından da sesli bir homurdanma çıktı. Rahatlama ifadesiydi. Yan tarafımda bulunan paketten bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim, ardından bir kibriti iki parmağımın arasına sıkıştırıp ucunu tutuşturdum. Sigaramın ucundaki tütünü küçük bir kibrit aleviyle yaktığımda çıkan o ufak kıvılcım sesini duymamla gülümsedim, bunu seviyordum.

Gözlerim, karanlıkta parmaklarımın ucunda yanıp duran kibrit çöpüne odaklandı bir anlığına.

O, yanmayı bile beceremeyen, orta yerinden kırılmış bir kibrit çöpü gibi hissediyor.

Ufak alev dalgası parmak uçlarıma yaklaştıkça onun bana yazdığı cümleler canlandı zihnimde.

Doğruydu. Öyle hissediyordum.

Ve sonra o kibrit alevinin parmak ucuna kadar ulaşmasına müsaade edip tenindeki sızının onu yok etmesini bekliyor.

O sızıyı tekrardan hissettiğim an buna daha fazla müsaade etmeyip erkenden söndürdüm alevini. Çöpünü verandanın ahşap zeminine bıraktım. Sigaramdan derin bir nefes çekip dumanını birkaç saniye sonra serbest bıraktığımda dilimin ucuna gelen kelimeyi histerik bir nefesle beraber dışarı döktüm.

"Saçmalık."

Tam bu sırada orta sehpanın üzerinde duran telefonumun ekranı aydınlanınca doğrulup telefonuma uzandım. Avucuma alıp ekrandaki bildirimi okuyarak yeniden aynı pozisyonu aldığımda gördüğüm bildirimle kaşlarımı kaldırdım.

"Her kimse altıncı hisleri gereğinden fazla kuvvetli."

Onu düşünürken ondan bildirim gelmişti. Ya zihnimin içini dahi ele geçirmişti ya da üçüncü gözü açılmış korkutucu kişilerdendi.

İzmarit:

iyi geceler.

Belki de sadece iyi geceler mesajı atmak için doğru anı bekleyen herhangi bir insandı. Bu daha kuvvetli bir ihtimaldi.

İzmarit:

sana yaşattığım şeyin çok doğru olmadığını düşündüm. yani aniden hayatında belirivердim. ne olduğunu bilmiyorsun ama etrafında bir şeyler yaşanıyor. bunu yaparken sana böyle birşeyi isteyip istemediğini bile sormadım.

ne bileyim... yapamadım işte.

o kadar uzun süre sustum ki daha fazla böyle devam etmek istemedim.

Mesajlarına yanıt vermeden, konuşmanın nereye varacağını görmek için ekran başında beklemeye koyuldum. Ancak anlamadığım bir şekilde yazdığı her mesajı okurken ve dahası yazacağı her yeni mesajı beklerken içimde bana göz kırpan yeni bir duygu vardı. Heyecan gibi. Merak gibi. Sabırsızlık gibi. Bu duygulara benziyordu ama tam anlamıyla onlar da değildi.

İzmarit:

bir beklentim yoktu, hâlâ da öyle. yalnızca benden haberdar olmanı istedim. varlığımı bilmeni istedim. hayatında hiçbir zaman olamayacağım ama ufacık da olsa bir yer kaplamak istedim. yaptığım tek bencillik buydu. sana karşı duyduğum sevgiden haberdar olman gerekiyordu çünkü o sevginin bulunduğu yerdeki her şey seninle ilgiliydi. sana dairdi.

her neyse. ismini bile bilmediğin birinden aldığın bu uzun aşk mesajlarının hiçbir anlam ifade etmediğini tahmin edebiliyorum.

Oysaki ediyordu. Nedenini bilmiyordum ama ediyordu. Etmemesi için çabalıyordum ama çabamı yeniyordu.

Başımı geriye doğru yatırıp sesli bir şekilde ofladım ve saçlarımı karıştırdım. Ne kadar süre öyle durdum, tavanı seyrettim ve düşüncelerimden kaçmaya çalıştım, bilmiyordum ama en sonunda başımı ekrana eğerek cevap vermediğim mesajlara baktım. Boğazımı temizleyip parmaklarımı klavyenin üzerine getirdim ve her ne olursa olsun yapmam gerekeni yaptım.

Kibrit:

Evet, biraz öyle.

Hayatımda hiçbir zaman birine karşı böyle bir bağlılık hissetmedim. Sen de hissetmemelisin. Yol yakınken vazgeçmelisin

Yazdığım mesajların, tanımasam da bir yerlerde bir insanın kalbini kırmış olabileceği ihtimali yüzümü düşürmüştü. Başka bir mesaj yazmak için telefona yönelsem de kendimi durdurdum. Yapmadım. Oluşturduğum duvarları kıramadım, egomu bir kenara bırakıp birine güven duyarak onunla duygusal bir konuşma içerisine giremedim.

Kendimle büyük bir savaş hâlindeyken o benim aksime çok daha emin bir mesaj daha yolladı bana.

İzmarit:

yolun sonundayım.

bir çıkmaz sokakta sana çıkmayı bekliyorum.

imkânsızı bekliyorum.

Kibrit:

Kimsin sen? Neden bu şekilde çıktın karşıma?

Sigaramdan son bir nefes çekip orta sehpadaki kül tablasının tabanına sertçe bastırarak söndürdüm. İki dudağımın arasından yavaş yavaş dışarı süzülen dumanı takip ederken tekrar bildirimler düşmeye başladı ekranıma.

İzmarit:

küçükken en sevdiği oyun saklambaç olan çocuklardan biriyim. bildiğim en iyi iş saklanmak.

kim olduğumun bir önemi yok, ait hissettiğim yerin bir önemi var.

insan yalnız ve çaresizken en çok ait hissettiği yerde olmak istiyor.

gariptir ki korkuları neredeyse en çok oraya ait hissediyor.

Yazdıkları çok üstü kapalı, yalnızca kendinin anlayabileceği şeylerdi belki ama kendini bu şekilde ifade edebiliyor olması hoşuma gitmişti. Yazdığı cümleleri okumak, bir anlığına çok sevdiğim bir kitabı okuyormuşum gibi hissettirmişti.

Kibrit:

Çok şairane konuşuyorsun.

Belki de birini sevmek yerine bir kitap yazmalısın.

İzmarit:

bu hayatta en sevdiğim insanı sigara içtiği için kaybettim.

seni ve içtiğin her içkinin izmaritini saklayarak sevdim.

Bu anda tüm şairaneliği kaybolmuş, göğüs kafesinin altında sakladığı tüm hisleri yüzeye çıkarmıştı. Hiçbir dolambacı, hiçbir köşesi, hiçbir gizi olmadan önüme sermişti. Öyle sert yapmıştı ki bunu, yazdığım mesajdan utanarak bir anda afallamıştım. Uzandığım koltukta doğrularak öne doğru eğilmiş, dirseklerimi diz kapaklarıma yaslamış ve bir sonraki mesajını bacaklarımı sallayarak beklemeye başlamıştım.

Kendimi kötü hissetmeli miydim, emin değildim ama içimde... Her neyse.

O an kendime dahi bunu itiraf etmeye korkmuştum. Her neyse, deyip geçiştirmiştim ama biliyordum. Benim dünyamda 'her neyse' demenin ne demek olduğunu bildiğim gibi bunun ne anlama geldiğini de biliyordum.

İzmarit:

sana 'içmesen olmaz mı?' diyemiyorum çünkü ben de seni sevmeyi bırakamıyorum.

ama sen de ölme. olur mu, kibrit?

bir gün sen de ölme.

babam gibi ölme.

O gece, bu mesajlardan sonra ona güvenmeye başlayacağımı, en çok ona gülüp en çok onunla ağlayacağımı, onunla konuşurken saatlerin nasıl akıp gittiğini fark etmeyeceğimi, dahası birbirine denk gelen ve kendi başımıza saramadığımız tüm yaralarımızı beraber saracağımızı biliyordum.

Bilmediğim, sardığı tüm yaralarımın yerine, her birinden daha derin bir yara açacağıydı.

Vazgeçemeyeceğim tek bir yara...

BÖLÜM 4
Birinci İzmarit

7 Ay Önce – 11 Mart 2023

İzmarit

Zihnimdeki nasırı hissediyordum. Ağrıyan, içimi gıdıklayan o nasırı hissediyordum. Beni zorluyordu. Düşünmemi, hareket etmemi, hayaller kurmamı, her şeyi zorluyordu. Aklımın kurak topraklarında yıllar boyu bir savaş içerisinde bulunmak ruhumu yaşlandırmıştı. On yedi yaşında, tüm gün huzurevindeki pencereden dışarıyı izleyip gazetedeki bulmacaları çözen yaşlı bir insan gibiydim.

Dün Kutay ve kız çocuğunu izlerken annem gelmişti. Beni görünce neyi izlediğimi sorup merakla onlara doğru yönelmiş, bakmak istemişti fakat onu güç de olsa durdurup okulun önüne park ettiği arabaya dönmesini sağlamıştım. Tam kapımı açmış, arabaya binecekken aniden şakaklarımda hissettiğim bıçak oyuntusu gibi bir ağrıyla yerimde kalakalmış, saniyeler sonra da arabaya binemeden bayılmıştım.

Belli aralıklarla böyle baygınlıklar yaşıyordum. O keskin ağrıyla ara sıra karşılaşıyorduk. Sinsi sinsi yaklaşırdı bana, sokulurdu kalbime ve kesiverirdi can düğümümü. Nefes alamıyor gibi hissederdim.

Onun, şakaklarımın içinde olduğunu hissediyordum ama isimlendiremiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. Belki isimlendiren başkaları vardı ama bana bir şey söylemiyorlardı. Annem ve doktorlarım gibi...

Annem, babamı kaybetmemizin ardından paranoyak biri olmasının arkasına sığınarak yıllardır beni düzenli olarak kontrole götürürdü. Benim kendim hakkında bildiğim tek bir şey yoktu. Bazen çok güçsüz düşersem başım döner, görüş alanımı yitirirdim. Baş ağrılarım sıkça olur, unutkanlık yaşardım. Anneme göreyse her şey zayıflığımdan oluyordu. Yeterli vitamini alamıyordum çok sık yemek yemediğimden. Tüm bu kontrollerden çıkan tek sonuç bu olurdu.

Aklımda, *bana ne oluyor böyle,* sorusu defalarca kez dönüp dururken bakışlarımı bulutlu gökyüzünden, kuşları izlemekten aldım. Kuruyan boğazımı temizlemek için komodinimde bulunan bardağa uzandım ve avuçlarıma alıp ufak yudumlarla su içtim.

"Anneciğim," diye bir ses ulaştı kulaklarıma bu sırada. Gözlerimi odanın girişine çevirdiğimde annemi görmemle tamamını içtiğim boş su bardağını tekrar komodinime yerleştirdim, gülümsemeye çalıştım. Annem kapımın pervazına omzunu yaslamış, boşta kalan eliyle de kenarına vurarak içeri girmek için izin istemişti. "İyi misin? Gelebilir miyim?"

Başımı salladım. "İyiyim, gel," diye mırıldanıp üzerimdeki beyaz pikeyi hafifçe düzelttim, oturması için ona alan açtım. Yavaş ve sessiz adımlarla çok geçmeden yanıma ulaştı. Yüksek sesi sevmediğimi ve bana zarar verdiğini biliyordu. Onun için açtığım alana oturup kolunu özenle boynumdan geçirdi, beni usulca göğsüne yasladı. Başım göğsünde yerini bulurken elleri de saçlarıma kaymıştı.

"Dinlenebildin mi iyice? Nasıldı uykun? Kesintisiz uyudun, değil mi, güzelim?"

Sesi hafif mayhoştu, canlı bir ses tonuyla sormamıştı bunları.

"Uyudum." Saçlarımı okşuyordu, her bir telini ayrı ayrı. "Bir ara uyandım ama rahatsız olmadım. Neden?"

"Hiç," dedi derin bir nefes eşliğinde. "Acıktığında bana söyle, tamam mı? Aç kalmaman gerekiyor, bu bayılmalar hep kendini aç bıraktığın için oluyor. Beni üzme bir daha."

"Gerçekten açlıktan mı oluyor, anne?" diye sorduğumda çenesini yasladığı yerden, başımdan kaldırdı. Benimle göz teması kurabilmek için hafifçe eğilip geriye çekildi. Gözlerine bakmamı istemiş olmalıydı ki ben de başımı göğsünden hafifçe ayırdım, ona baktım. "Yani..."

"Ne demek o?" diye sordu birdenbire.

Kaşları çatılmış, yüzü sorgular bir hâl almıştı ama bu beni çekimser kılmamıştı.

"Yani, yıllardır hastane köşelerinde sürünüyoruz ama bana bir kez bile ne olduğunu söylemedin. Doktorlarım benimle hiç konuşmadı. Hasta mıyım, değil miyim, bilmiyorum. Neyim olduğunu sen biliyorsun ve sanki..." Gözlerine bakım, çenem titreyecek gibi oldu ama onu üzmemek için hemen buna engel oldum. Cümlemin devamını getiremedim. "Ben çocuk değilim, anne. Eğer bir sorun varsa bana bunu söylemelisin."

Bir süre duraksadı. "Bebeğim," diyerek yeniden başımı göğsüne yatırdı, kendisi de az önceki yerine kuruldu. "Böyle şeyler düşünerek kendini üzmeni istemiyorum, lütfen. Bir şey olsa senden saklamam, değil mi? Bak, test yap-

tırdık işte. Bir iki haftaya sonuç gelecek, göreceğiz." Öptü saçlarımdan, bense gökyüzünü izliyordum o sırada. "Kuşlar adına söz veriyorum sana, sapasağlamsın. Güven anneciğine."

En sevdiğim varlıkların kuşlar olduğunu biliyordu. Odamın pencerelerinin tamamı bu yüzden enine saydam camdı. İki duvarın arasına sıkışmış küçücük alandan gökyüzünü izlemeyi seviyordum.

"Neden benimle konuşmaktan kaçıyorsun öyleyse?"

Yutkundu. "On sekizine çok az kaldı. Yetişkin olduğunda anlayacaksın, merak etme."

"Ne?" dedim gülerek ve doğruldum uzandığım göğsünden. İrislerimizi buluşturdum. "Eğer öleceksem bunu on sekizimde mi öğreneceğim?"

"Kızım! Ne biçim laf o öyle!" Kaşları çatılmış, beti benzi atmıştı bir anda. Göğsünün bir anda nasıl çarpmaya başladığını hissedebiliyordum ve bu yüzden ağzıma aldığım *ölüm* sözcüğünden utanmıştım. Yaşadıklarından sonra anneme böyle bir şey söylememeliydim. "Ben genel olarak söyledim onu," derken sesinin titrediğini fark ettim. "Hayat bu, bazı şeyleri anlayabilmek için yetişkin olmak gerekiyor. Genç kız olacaksın, seninle paylaşabileceğimiz şeyler artacak."

Başını yana salladı bir kez gözlerini kaçırmak adına. Onu üzdüğüm için büyük bir pişmanlık hissi esir almıştı beni.

"Anne... Sadece şaka yapıyordum. Yani öleceksem bunu on sekizime girdiğimde öğrenmem komik olurdu." Elim yatağımdaydı, avucumu bastırarak destek alırken omuz silktim. "Ne bileyim, büyük drama! Kendimi bir İngiliz edebiyatı karakteri gibi hissederdim!"

Annem söylediklerimle kendini gülümsetmeye çalıştı.

"Özür dilerim. Seni üzmek istememiştim." Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Bir daha ölümden bahsetmeyeceğim, söz."

Annem, babamın ölümünden sonra çok etkilenmiş, ölüme karşı hassaslaşmıştı. O kelimeyi duymak bile kötü hissetmesine yeterken böyle bir cümle kurmam aptallıktı ama bilememiştim. Buruk bir şekilde dudağımı yana doğru büzüp serbest bıraktım.

"Ve benim için her şeyin en iyisini düşünürsün sen, biliyorum. Ama benim şu an bile olgun bir kız olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Yüzük parmağının ucuyla göz pınarlarında biriken ama akmayan yaşları silerken, "Biliyorum, evet," deyip tebessüm etti.

"İçini kemiren şeyleri benimle paylaşmak için büyümemi beklemek zorunda değilsin. Ben şu an da derdini paylaşabilirim."

"Ah," deyip nefeslenirken gülümsedi annem. Duygulanmıştı. Yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Bilmez miyim? Sen harika bir çocuktun, harika bir genç oldun, harika bir yetişkin olacaksın." Gözlerimin içine umutla baktı. "Apaydınlık, ışıklarla dolu bir gelecek bekliyor seni. Kendini öyle güzel yetiştirdin ki hayatın boyunca en doğru seçimleri yapacağını biliyorum."

Kollarımı sardım boynuna yavaşça ve kendime çekip başını omzuma koydum. "Biraz uyumak ister misin? Dün tüm gece başımda bekledin hastanede. Yoruldun, sinirlerin hassaslaştı."

"Haklısın. Biraz uyusam iyi olacak."

"Tamam o zaman," diyerek bedenini bedenimden ayırdım. "Sen biraz uyu, ben de çalışayım. Ardından beraber kahve içeriz, olur mu?"

Gülümsedi. "Olur, bebeğim."

Yanağını okşadıktan sonra şakağına bir öpücük bıraktı ve kalktı yataktan. Odanın kapısına doğru ilerlerken ona sırtımı döndüm, yatağımın pencere tarafından ayağa kalkmak için pikeyi üstümden sıyırdım. Terliklerimi ayağıma geçirdim, ardından ayaklandım. Çalışma masamın üzerinde duran bilgisayarımı, not defterimi ve kalemlerimi kucaklayıp penceremin önündeki gri betona bağdaş kurarak oturdum. Bilgisayarımdan bir şarkı açtım ve mırıldanarak şarkıya eşlik ettim.

Sırtımı penceremin bitişiğindeki diğer duvarın kenarına yaslayıp not defterimi de kucağıma aldım. Gökyüzünü izleyip biraz çizim yapacak, belki bir şeyler yazacaktım. Kendimi bildim bileli kitaplarla çok içli dışlıydım, öyle çok kitap okurdum ki bazen gerçek hayattan soyutlanır ve o dünyalarda yaşamaya başladığımı hayal ederdim. Şiirlerin satır aralarına kalp kırıklıklarımı bırakır, romanların son sayfalarına gözyaşlarımı akıtırdım. Her zaman sessiz bir çocuktum ve konuşmak yerine yazmak benim iletişim dilim olmuştu.

Bir gün bir kitap yazmayı ve hislerimi dudaklarım yerine parmak uçlarımla insanlara anlatmayı çok istiyordum.

Saatler akıp giderken ayak ucumda duran telefonum titreyince tek kaşım kuşkuyla havalandı. Hayatımda çok fazla insan yoktu ve telefonu da yalnızca annemle haberleşmek için kullanırdım. Aktif olarak kullandığım sosyal

medya hesaplarım olmadığı için bildirim gelmesine şaşırmıştım. Uzanıp telefonumu aldım ve yeniden sırtımı duvara yasladım. Ekranda bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı gördüğümde dudaklarımı aşağı doğru kıvırdım.

Kimden: +90 505...

Selam, Frida! Ben Sedef.

Okula gelmediğini gördüm. Dün hastaneye gideceğinizi söylemiştin, belki önemli bir şey olmuştur diye sormak istedim. Her şey yolunda mı?

Numaranı sınıf arkadaşlarından aldım bu arada.

Okuduğum cümlelerle dudaklarım iki yana kıvrıldı. İlk defa annem dışında biri beni merak etmiş, benim için endişelenmişti. Çok iyi hissettiriyordu. İnsanın arkadaşı tarafından sevilmesi ve önemsenmesi muhteşem bir histi.

Kaşlarımı kaldırıp indirdim ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi silip hızla rehberime numarasını kaydettim.

Kimden: Frida

Her şey yolunda, iyiyim. Annem dinlenmemi istediği için göndermedi.

Teşekkür ederim sorduğun için. Yarın görüşürüz. :)

Mesajı gönderdikten sonra işaret parmağımla telefonumun kilit tuşuna bastım ve ekranı kararttım. Bakışlarımı solumda kalan gökyüzüne kaldırdığımda içimde anlamlandıramadığım bir his vardı. Kalp çarpıntısı gibiydi somut bir şekilde ifade etmem gerekirse. Bakışlarım bulutların arasındayken sürü şeklinde uçan kuşları görmemle içimdeki hissin kötü bir şey olmadığını düşündüm. Kendimi buna inandırdım. Gülümsedim. Kuşlardı çünkü! Kuşlar nasıl kötünün habercisi olabilirdi ki? Çok seviyordum onları. Keşke ben de onlar kadar özgür olabilseydim.

Bir günlüğüne de olsa gökyüzünde yaşamak isterdim.

Bilgisayarımdan açtığım şarkı sonlanıp yerine daha hareketli bir şarkı başlayınca irkildim, kendime geldim. Bu sırada telefonumun ekranı tekrar aydınlandı fakat elime almayıp olduğu yerden bildirimde yazanları göz ucuyla okudum.

Kimden: Sedef

Yarın mutlaka gel! Basketbol takımının turnuvadan önceki son antrenmanı yapılacakmış. Herkes orada olacak denildi.

Duyduğuma göre Harmanlı da basketbol takımındaymış.

Bol şans dileriz. İhtiyacı olacak gibi duruyor.

Yazdığı son mesajla kaşlarım çatıldı. Kimden bahsediyordu?

Ve açıkçası... Okulun basketbol takımı zerre kadar umurumda değildi! Eğer ders işlenmeyecekse okula gitmeyip evde tek başıma vakit geçirmeyi tercih ederdim. Okuldaki kargaşayı ve o gürültülü ortamı az çok tahmin edebiliyordum, bana iyi gelmeyeceği çok aşikârdı. İlgimi çekmeyen bir şey için saatlerimi öldürmek, eve dayanılmaz bir baş ağrısıyla dönmek istemiyordum.

Gitmeyeceğime kendimi ikna etmiştim ama Sedef'in kimden bahsettiğini anlamadığım için reddetmeden önce kısa bir mesaj daha yazdım.

Kimden: Frida

Harmanlı?

Kimden: Sedef

Kutay. Kutay Harmanlı.

"Haydi, Frida! Geç kalacağız!"

Koridorun başındaki Sedef'in bana bağırışıyla adımlarımı hızlandırdım ve çok geçmeden yanına ulaştım. Kolumu tutmasıyla basketbol takımının antrenmanını izlemek için koşar adım destek etkinliğine doğru merdivenlerden inmeye başladık. İki kat aşağı inip zemine inen son merdivene geldiğimizde alelacele yanımızdan geçen çocukla bir anlığına duraksadım, dönüp arkama baktım. Arda'ydı. Kutay'ın en yakın arkadaşı olduğunu biliyordum yalnızca. Kutay'ın bana çarptığı gün arkasından endişeyle bağıran ses ona aitti.

Şimdi de oldukça stresli gibiydi. Elindeki telefonla ardı ardına aramalar yapıyordu ancak aradığı kişi her kimse cevap vermediği için öfkeyle homurdanıyordu.

"Hey, haydi!"

Sedef benden önce zemin kata ulaştığında ben de gözlerimi üst kata çıkan Arda'dan alarak son basamakları hızla katettim. On birinci sınıfların binasından çıkıp üç binanın da arkasına denk düşen spor salonuna doğru ilerlemeye başladık. Okulun bahçesi neredeyse boş gibiydi, herkes ya destek etkinliğine katılmış ya da okuldan kaçmış olmalıydı. Birkaç saniye sonra spor salonuna yaklaşıkça adımlarımız, kulaklarımıza da içeride yankılanan tezahüratların sesi ulaşmaya başlamıştı.

Sedef'le birbirimize baktık.

"Bu yıl okulumuzun kuruluşunun ellinci yılı olduğu için herkes bu turnuva için çok motive olmuş durumda. Müdür okula şampiyonluğun gelmesi konusunda çok ısrarcı," dedi umursamaz bir şekilde. Böyle şeyleri fazla önemseyen birine benzemiyordu. "Ortalık yıkılacak."

İçeri girip oyun sahasına doğru açılan geniş yürüme alanını geçtikten sonra tribünlere çıkan merdivenlere yönelmiştik ki birkaç basamak çıkmamızla her yerin tıklım tıklım olduğunu gördük. Sedef gözüne bir yer kestirip oraya doğru ilerlemek ve beni de peşinden sürüklemek için elini koluma attığında onu hızla durdurdum. Öyle çok ses vardı ki kendimi şimdiden berbat hissetmeye başlamıştım. Sanki herkes yüzüme yüzüme bağırıyordu ve o ses dalgaları canlanıp boğazıma dolanıyordu.

"Ne oldu?"

"Sen git, ben tuvalete gidip geleceğim hemen!"

"Acele et, başlayacak birazdan!" deyip eli hâlâ kolumdayken bir anlığına basketbol sahasına döndü gözleri. Oyuncular ısınıyor gibiydi. Önce antrenman yapacaklar, ardından kendi aralarında hazırlık maçı oynayacaklardı. "Aslında başlaması gerekiyordu, neden başlamamış ki şimdiye kadar?" diye mırıldandı.

Onun gözlerini takip ederek sahaya döndüğümde, ikimizin de solunda bulunan bir kız atıldı konuşmaya.

"Takım kaptanı okula gelmemiş bugün, haber alamıyorlarmış! Onun gelmesini bekliyorlar! On beş dakikaya gelmezse antrenmana o olmadan başlayacaklar!"

Kızın bağırışıyla ikimiz de ona doğru döndük, sesini bize duyurabilmek için hayli efor sarf etmişti.

"Takım kaptanı," diye tekrar etti Sedef. "Kutay gelmemiş mi?"

İsmini duymamla pürdikkat onlara döndüm. Kendi aralarında konuşmaya daldıklarında kolumu yavaşça Sedef'in avucundan sıyırdım ve "Beş dakikaya geliyorum," dedikten sonra, çıktığımız basamakları inerek spor salonunun dar koridorlarında tuvalete doğru ilerledim.

Arkamda kalan yoğun gürültüyü sırtımdaki görünmez sınırda boğuk bir şekilde hissediyordum. Sanki bu karanlık koridorda beni takip ediyordu. İnsanların tezahüratları, çığlıklar, alkışlar, son ses açılan şarkılar ve hatta basketbol takımındaki oyuncuların topu her yere vuruşunda yankılanan o

kulak tırmalayıcı sesi dahi işitiyordum. Lakin buna rağmen zihnimin içinde o gürültüyü bastıran tek bir düşünce vardı:

Kutay neredeydi?

"Neredeyse nerede! Sana ne?" diye öfkeyle mırıldandım.

Beni ilgilendirmezdi nerede olduğu. Gelirdi veya gelmezdi. Bu onun sorumluluğuydu. Bana neydi? Onun için endişelenmek, onu merak etmek benim hakkım bile değildi. Düşüncelerimden kaçıp başımı iki yana sallayarak tuvalete girdim. Asıl kaçtığım şey düşüncelerimdi ama ben kendimi gürültü olduğuna ikna ederek lavaboya yaslanıp soluklandım. Birkaç saniye geçtikten sonra elimi yüzümü soğuk suyla ıslattım. Doğrulup aynada kendime baktım. daha sakindim. Bir kâğıt havlu koparıp ellerimi kurulayacağım sırada koridorda duyduğum koşuşturma sesleriyle neler olduğunu anlayamadan yerimde kalakaldım. Hareketlerim yavaşlamış, kâğıt havlu ellerimin arasında kalmıştı.

Açık tuvalet kapısına doğru yönelecektim ki yaklaşan adım sesleri, bağrışlarla beraber kapının önünden geçen iki insan bedeniyle netlik kazandı. Önce biri heyecanla koşuşturarak geçmiş, ardından bir başkası da ardı ardına sıraladığı sitem cümleleriyle onu takip etmişti.

"Seni idare edeceğim diye kan ter içinde kaldım. Müdürü ayrı, koçu ayrı, tribünleri ayrı! Ayrı ayrı saldırdılar bana! Kendimi zor, seni daha zor savundum! Bir kişi demedi ki *Ardacığım, yardıma ihtiyacın var mı?* Müdür odadaki her şeyi benimle kırdı!"

"Kirpi, abartma," dedi keskin ve tok bir ses.

"Beni aldı, evirdi, çevirdi, büktü ve duvara attı! Aman Allah'ım! Çığlıklar, yardım çığlıkları!"[2]

Duyduğum cümlelerle merakla peşlerinden ilerledim ve elimi kapı pervazına yaslayıp başımı koridora uzattım. Sırtlarını gördüğüm bedenlerin Arda ve Kutay'a ait olduğunu anladığımda Kutay antrenmana yetiştiği için duşlaklardan istemsizce kenara kaymalarının ki Arda'nın bir anda başını arkaya çevirmesiyle geri çekildim. Sırtımı kapının hemen yanındaki, onun ilerlediği yönün aksine bakan duvara yasladım.

"Beş dakikan var! Üzerini değiştir ve hemen sahada ol, Kutay!" deyip tekrar tuvaletin önünden geçti ve sahaya doğru adımladı. "Uyuşuk herif!"

[2] 2018 yılında vizyona giren *Olanaklı Dünya* adlı filmden bir replik. *(e.n.)*

Vücudumda aniden tırmanan adrenalin hormonuyla gerim gerim gerilmiştim. Derin bir nefes verip soluklanacağım sırada içimde sebepsiz bir mutluluk peyda olmuştu. Kutay antrenmana yetişebildi diye bu kadar sevinmem kesinlikle normal değildi. Kendisini yerle bir edip arkasına bakmadan giden çocuk için hiçbir insan böylesine iyi niyetli duygular beslemezdi sanırım. Ben besliyordum.

Yutkundum.

"İyi bir insanım," diye mırıldandım oldukça yavaş bir şekilde, kendimi kandırmak istercesine. Birkaç saniye sonra tekrar ettim cümlemi: "İyi bir insanım."

Sırtımı yasladığım duvardan ayrılıp Sedef'in yanına, tribünlere dönmek için tuvaletten çıkmıştım ki önümden uzun boylu, basketbol takımında olduğu giydiği formadan belli olan, suratında öfkeli bir ifade taşıyan birinin geçmesiyle geri çekildim ve ellerimi arkamdaki duvara yasladım. Saçlarım onun sert geçişi yüzünden yüzüme doğru dalgalandı. Başımı sola doğru çevirdiğimde soyunma odasına girdiğini gördüm. Arkasından yükselen ritmik alkış sesiyle kaşlarımı kaldırdım.

Peşinden soyunma odasına doğru ilerledim sessiz adımlarla. Soyunma odasının önünde bulunan temizlik malzemelerinin olduğu dolabın yanında duraksayıp ellerimi dolaba yasladım. Kapı hafif aralıktı, içeriden konuşma sesleri geliyordu.

"Neredeydin?" diye mırıldandı az önce yanımdan geçen çocuğa ait olduğunu tahmin ettiğim ses. Hesap sorar gibi bir tınıyla konuşmuştu. "Sabahtan beri seni bekliyoruz. Beyefendi ise kendini bulunmaz Hint kumaşı sandığından haber verme gereği bile duymuyor."

Kutay sustu, karşılık vermedi. Ufak aralıktan tek görebildiğim, o çocuğun sırtı ve Kutay'ın eliydi. Bir bandajla elinin etrafını sarıyordu ancak yüzünü ve bedeninin geri kalanını göremiyordum.

"Çok güvenme kendine, Kutay. Bu takımı da olduğun konumu da kaybetmen bir maça bakar." Sesi derinleşti. "Yerle bir ederim seni."

Kutay yine sustu. Cevap vermek yerine umursamadan bandajı, elinin tamamını ve kolunun yarısını kaplayacak şekilde çepeçevre sarıyordu. Sonunda işini bitirdiğinde -sanıyorum ki az önce soyunma odasının ortasında bulunan bankta oturuyordu- ayağa kalktı ve böylece yüzü o çocuğun başının hemen

yanında görünür hâle geldi. Dolabın arkasına sığınmış, onları izlerken Kutay kaşlarıyla çocuğun kolunu işaret etti. Bir pazubendi vardı.

"Kaptanlık bandım. Ben geldiğime göre sana gerek kalmadı," dedi kendinden emin sesiyle.

Çocuk tısladı. Başını iki yana sallayarak pazubendi çıkardı ve sertçe Kutay'ın avucuna bıraktı.

"Al, keyfini çıkar. Bu son, haberin olsun."

"Üç yıldır hep *bu son*, Barkın," dedi Kutay alayla. "Yorulmadın mı gölgemde üşümekten? Ben yorulurdum."

"Siktir!"

Kutay onaylamazcasına başını iki yana salladı yüzünü ekşiterek.

"I-ıh, cevap bu değil."

"Kutay... Bu sana son uyarım." İyice yaklaştı Kutay'a doğru, dibine sokuldu. Kutay ise istifini hiç bozmuyor, taviz vermiyordu. Adının Barkın olduğunu duyduğum çocuk az önceki tınısının aksine bu defa fısıldayarak konuştu: "Bir daha alkolik anneni oradan buradan toplayacaksın diye geç kalacak olursan bırak kaptanlığı rüyanda görmeyi, bu takımı rüyanda görürsün. Seni bu takımdan atarım. Çok ağlarsın sonra."

Duyduğum sözlerle elim dudaklarıma yükseldi, ağzımı kapattım. Gözlerim açılmış, refleksle hafifçe geriye çekilmiştim. Kutay avucunda tuttuğu pazubendi sıkarken, Barkın birkaç adım geri çekildi ve soyunma odasının çıkışında duraksayıp yeniden Kutay'a döndü.

"Neyse, üzülme. Annen bir şişe de senin için açar, değil mi?."

Elini kapının pervazına vurup odadan çıktıktan sonra hızla uzaklaşmaya başladı. Bense az önce sindiğim yerde, elim ağzımda, öylece kalakaldım. Kutay'a bakamıyordum. Ne hâlde olduğunu göremiyordum ama merak ediyordum. Öyle şeyler söylemişti ki o çocuk, bu sözler karşısında ne hissedilir, ne yapılır, bilemiyordum. Belki elimden hiçbir şey gelmezdi ama uğradığı zorbalık karşısında canım çok yanmıştı.

Soyunma odasından tüm koridoru kaplayan yüksek bir gürültü çıktığında irkildim, yerimde sıçradım. Daha fazla bu dolabın arkasında saklanamazdım. Kutay birazdan maç için sahaya gidecekti. Beni burada görmemeliydi. Hızla sola döndüm ve koridor boyunca ara sıra arkama bakarak koşmaya başladım.

Kalabalığa ilerleyip az önce Sedef'i bıraktığım yere döndüm, tribünlere çıkan basamakları tırmanırken Sedef olduğu yerden bana el salladı.

"Frida!"

Önden ikinci sırada oturuyordu, bana da yanında bir yer tutmuştu. Bu kalabalıkta bu yeri nasıl bulduğunu anlayamasam da insanlardan izin isteyerek yanına ulaştım.

"Nerede kaldın?"

"Midemi bozmuşum biraz," diyerek geçiştirdim. "Başlamadı mı hâlâ?"

"Yok," dedi keyifsizce. "Kutay'ı bekliyor herkes. Beyefendi teşrif edemedi."

"Gelir şimdi." Sedef bana baktı. "Arkadaşını gördüm, sürekli yanında gezen ekürisini. Hazırlandığını söyledi."

"Tüm takımın onu beklediğine inanamıyorum. Ne var bu çocukta bu kadar?"

"Takım kaptanı en nihayetinde, çok iyi olmalı."

"Yerine başkası konulamayacak kadar eşsiz biri değildir ama."

"Belki öyledir," diye mırıldandım sessizce.

Basketbol yeteneğini kastetmiştim. Çığlıkların ve tezahüratların arasından benim mırıldanışımı duyduğunu zannetmiyordum yine de. İkimiz de bakışlarımızı sahaya çevirdiğimizde takımın ikiye ayrıldığını ve oynayacak oyuncuların ince çizgide sıra sıra dizildiğini gördüm. Tam o an ıslıklar, alkışlar ve tezahüratlar da artmıştı. Bir anda salonda başka bir müzik çalmaya başlamıştı, sahaya giriş müziği olsa gerekti. Koç ve müdür geldiğinde maç başlayacaktı.

Gözlerim hâlâ tüm sahada Kutay'ı ararken fark etmeden tırnaklarımı bacaklarıma geçirmiştim. Fazla önemsemiş olmalıydım. Ellerimi bacaklarımdan çekip doğrulduğum an, az önce benim basamaklardan tribünlere çıktığım yerin yanındaki girişten sahaya adımlayan Kutay'ı görmemle parmak uçlarımı dudaklarımın önüne yükselterek varla yok arası gülümsememi saklamaya çalıştım.

İçimdeki sevinç ve heyecana anlam veremezken bir an olsun bakışlarımı ayırmadan Kutay'ı izliyordum. Tribündeki öğrenciler Kutay'ı gördüğünde ıslıklar ve alkışlar artmış, tezahürat bir anda onun adına değişmişti. Herkes tek bir ağızdan adını bağırıyor, alkışlarla ritmik bir şekilde destek veriyorlardı.

Kutay ise hızlı adımlarla oyuncuların dizildiği çizgiye ilerlerken bir anda yüzündeki gülümsemenin silinmesini sağlayan bir şey oldu.

Bir farklılık vardı. O... Kutay, kendi takımının dizildiği çizginin başlangıç noktasına ilerlemek yerine, diğer takıma doğru ilerliyordu ve bu ilerleyiş hiç de iyi niyetli değildi.

Olacakları anladığımda oturduğum yerden ayaklandım.

"Kutay... Hayır."

"Barkın!" diye bağırdı Kutay ve bağırışı tüm spor salonunda yankılandı.

İsmini duymasıyla sesin geldiği yöne doğru dönen Barkın, Kutay'ı gördüğünde yüzündeki gülümsemesini sildi fakat başka bir şey yapmaya vakti kalmamıştı. Kutay, Barkın ona döner dönmez yüzüne tüm gücüyle bir yumruk indirmiş, vücudunu yere sermiş ve üzerine çıkmıştı. Ona hiç vakit tanımadan bedenini bir kafesin içine almıştı. Barkın boylu boyunca yerde uzanıyordu, Kutay'ın ise bir bacağı Barkın'ın gövdesinde, diğer bacağı vücudunun sağındaydı.

"Ne yapıyor o?" diye bağırdı Sedef hayretle. "Gözü dönmüş, öldürecek çocuğu!"

Takım arkadaşları engel olmaya çalışsa da Sedef'in dediği gibi öyle gözü dönmüştü ki ne bir şey duyuyor ne de onu durdurmaya çalışanlara müsaade ediyordu.

"Ö- Öyle değil aslında... Yani... Of!" Gözlerim sahadayken başımı umutsuzca iki yana salladım. "Dur, Kutay! Dur!" diye fısıldadım.

"Söyle, lan! Söyle! Haydi, bir daha söyle! Söyle!"

Ortalık bir anda karışmıştı. Tribündeki çığlıklar kulak tırmalıyordu. Kimileri sahaya atlamış, Kutay ve Barkın'a doğru koşarken kimileri de olduğu yerden onlar hakkında konuşuyordu. Herkes hayretler içinde kalmıştı. Çok geçmeden içeri tüm gürültüyü bastıran bir düdük sesiyle beraber takımın koçu ve müdür girdiğinde takım arkadaşları Kutay'ı zor da olsa Barkın'ın üzerinden almışlardı. Yerde, yüzü kanlar içinde yatan Barkın'ı gördüğümde gözlerimi kıstım.

Bu hiç iyi olmamıştı.

"Ne oluyor burada?" diye bağırdı koç.

"Ne bu rezalet?" diyerek cümleyi devam ettirdi okul müdürü. "Ne yapıyorsunuz siz?"

Bakışları önce terleyip nefes nefese kalmış, sakinleşmeye çalışan ve elleri kanayan Kutay'a; sonra da yerde, yüzünden boynuna doğru kanlar akan Barkın'a kaydı. Artık son gelmişti. Koç, endişeyle Barkın'ın yanına koştu zarar gören kişi o olduğu için. Fakat bilmiyorlardı... Barkın, bedeni yaralanan kişi olsa da Kutay'ın ruhunu yaralamıştı dakikalar önce.

"Nasıl oldu bu, Barkın?" diye sordu takım koçu.

"Saldırdı bir anda. Bilmiyorum, koç." Burnunu tutuyordu, biraz nefeslendikten sonra gözleri Kutay'a kaydı. "Kaptanlık pazubendini taktığımı görünce soyunma odasında öfkelendi. Tehdit etti. Herkes şahit, sorun isterseniz! Durup dururken saldırdı, manyak herif!"

Müdür ve koçun bakışları takımdaki diğer oyunculara kaydığında her biri teker teker Barkın'ı onayladı. Muhtemelen Kutay'la araları iyiydi ancak görünen gerçekten de buydu. Sanki Kutay bir anda hiçbir sebep yokken sahaya girmiş ve Barkın'a saldırmış gibiydi. Başımı iki yana salladım doğru olmadığına dair ama konuşamıyordum; Kutay susuyordu, susmam gerekiyordu. Ofladım, ellerimi saçlarımdan geçirdim.

"Ne oldu?" diye sordu Sedef.

"Göründüğü gibi değil, Sedef. Böyle değil. Çocuk iftira atıyor!"

"Ne? İyi misin sen?"

Susup önüme döndüm ama olduğum yerde içimde bir kurt varmış gibi kıvranıyordum.

"Kutay, susma lütfen..." diye fısıldadım dudaklarımın arasından.

Bir tek onu izliyordum fakat o da susuyordu. Ne üzgün görünüyordu ne de mahcup. Olmamalıydı da zaten fakat haksızlığını kabul eden bir ifadeye bürünmemesine rağmen olanları da anlatmıyordu. Susuyordu.

"Kutay, bu yaptığının ağır bedelleri olacak! Uzaklaştırma alacaksın!" diye yeri göğü inleterek bağırdı müdür. "Dua et de disiplin kurulu başka bir karara varmasın."

Kutay o an başını kaldırdı, takım koçuna baktı.

"Koç, uzaklaştırma alamam!" diyerek bulunduğu yerden, arkadaşlarının arkasından öne doğru geldi. "İki hafta sonra turnuva var, uzaklaştırma alırsam turnuvaya katılamam!" dedi canhıraş bir hâlde. Şu an önemsediği tek şeyin turnuva olduğuna inanamıyordum ama gerçekten de umursadığı tek

şey buydu. En başından beri susarken şu an hırçınca konuşuyordu. "Koç, listen!"

"Kutay, sonra konuşacağız bu meseleyi," diye mırıldandı koç. Barkın'ı gösterdi. "Takım arkadaşını getirdiğin hâle bak! Sen böyle mi kaptanlık yapıyorsun?"

Kutay ellerini saçlarından geçirdi, etrafında döndü inanamazcasına.

"Bu ş-" Durdurdu kendini, nefeslendi. "Bu çocuk, benim..." dediği sırada gözleri etraftaki insan kalabalığına kaydı, öylece kalakaldı. Ben cümlesini bitirsin diye içten içe yalvarırken o tekrar sustu. Dilini dudaklarında gezdirdi, elleri belindeydi. Hazmedemezcesine iki yana yürüyor, yerinde duramıyordu. "Buna izin veremezsiniz, koç."

"Kutay, odama geliyorsun!"

"Hocam..."

"İkiletme lafımı! Anneni de çağırıyorsun, hemen!"

Müdür arkasını dönüp spor salonundan çıkarken koç tribünlere yöneldi ve "Maç iptal, dağılalım, arkadaşlar," diye bağırdı. Tribünler boşalmaya başladığında gözlerim hâlâ Kutay'daydı. Barkın yakınında duruyordu ve tam o an bir şeyler söyledi Kutay'a fakat yakınındaki kimse duymadı. Kutay duyduklarıyla derin bir nefes alıp gözlerini kapattı, dudaklarını ıslatıp koşar adım spor salonunun çıkışına ilerledi.

"Kutay, buraya gel!" diye bağırdı koç arkasından fakat onu dinlemedi. Sahadan çıktı.

Oturduğum yerden ayaklandım. Sedef'i arkamda bırakarak kalabalığın arasından sıyrıldım, hızla tribünlerin basamaklarına yöneldim. İnsan kalabalığı beni yavaşlatsa da kısa süre içerisinde kalabalığın önüne geçmiştim. Çıkışa uzanan geniş alanda ilerlerken bir anda sağdaki koridordan elinde çantasıyla Kutay fırladı. Teni kızarmış, damarları belirginleşmişti. Oldukça öfkeliydi. İki yana açılan kapılardan birine sertçe vurup açılmasını sağladı ve dışarı çıktı.

Peşinden arkadaşı Arda koşarken ben de onları takip ettim. Okuldan biri gibi kalabalığın arasında ilerlerken Kutay, Arda'ya çok keskin bir şekilde yalnız kalmak istediğini ifade etti ve arkasına bile bakmadan gitti. Arda duyduğu son cümlelerle daha fazla ısrar etmedi, ellerini çaresizce iki yana açarak geride kaldı. Muhtemelen koçla konuşmak için spor salonuna girdi. Tüm bu olayları sanki görünmez bir hayalet gibi bir köşede gözlemlemiştim ancak benim sıramın geldiğini söyleyen bir ses vardı içimde.

Haydi, diyordu. *O yalnız kalmayı hak etmiyor.*

Spor salonundan ana binaya uzanan yolda, okulun çıkışına doğru ilerleyen Kutay'ı izledim uzaktan. O bir adım atıyor, ben adımlarını sayıyordum. Onu son görüşümün bu şekilde olmasını istemiyordum. Onu bu duygu durumuyla bir başına bırakmak istemiyordum. Bu yaşananları hak etmiyordu. Neden susmuştu, bilmiyordum. Belki annesinin durumunun bilinmesini istemiyordu, belki de yalnızca suskun biriydi.

Yapamadım. Orada öylece duramadım. Adımlarımı hiç düşünmeden adımlarının peşine taktım.

Kendini sokaklara attığında o önden ilerledi hep, ben birkaç adım gerisinde onu takip ettim. Köşeleri döndü, sokaklar geçti, caddeler değiştirdi, yokuşlar indi. Ben hep birkaç adım gerisinde kaldım. Hoyrat, savruk adımlar attı. Benimse gideceğim yer en başından belliydi. İçinde büyük bir haksızlık duygusuyla mücadele etti tüm adımlarında. Bense *kendi hayatımda bir başkasının figüranı olmayı hak ediyor muyum,* diye kızdım kendime. Yine de durmadım.

O giderken fark etmedi ama beni de yanında götürdü gittiği yer her neresiyse.

Saatler sonra deniz kenarında bir bankın üzerinde tek başına oturmuş, dalgaları seyrederken ben de birkaç metre gerisindeki bir ağacın altına kurulmuş, sırtımı ağaç kovuğuna yaslayarak onu izliyordum. Saatlerdir buradaydık. İkimiz de aynı yerdeydik. İkimiz de aynı havayı soluyor, aynı denizi izliyorduk. Aynı balıkçıyı görmüştük. Aynı kediyi sevmiştik. Belki farklı şarkıları dinlemiştik ama bir şarkı açıp kendimizi aynı anda, aynı rüzgâra bırakmıştık. Ama yan yana değildik. Onun benden haberi yoktu, benim de yanına gidebilecek cesaretim.

Sayamadığım kadar sigara içmişti. Öyle çok içmişti ki... Onu izlerken bir ağırlık çökmüştü üzerime.

Ne zordu. Susuyordu. Yalnızca susuyordu. Kim bilir, göğüs kafesinde ne çok kırık his kemikleri vardı ama o deniz kenarına gelip bir sigarayla paylaşıyordu hüznünü.

Kimseye anlatmıyordu, kimseyle konuşmuyordu. Konuşmak yerine insanlardan kaçıyor ve saatler boyu tek başına bir tütün parçasının ona iyi gelmesini bekliyordu. Belki gerçekten geliyordu ama üzülmüştüm bu hâline. Yüreğim parçalanmıştı. İçimde sebepsiz bir merhamet, bir şefkat duygusu oluşmuştu. Neden ona karşı böyle hissettiğimi bilmiyordum ama yanında ol-

mak, o bankta tek başına oturmasına izin vermek yerine onu dizlerime yatırıp saçlarını okşamak istemiştim.

"Herkes sorunlu bir çocuk olduğunu düşünüyor. Asi, soğuk, hırçın... Pürüzlü bir kumaş parçası gibi, iç gıdıklayan. Oysa kimse senin de bir zamanlar durgun bir deniz olduğunu düşünemiyor. Dalgaların kıyıya sert vuruyor, onları aşındırıyor diye şikâyetçiler ama denizinde kaç ceset dibe batmış, bilmiyorlar."

Sırtımı, yasladığım ağaçtan ayırdım ve oturduğum çimlerden kalktım. Birkaç metre arkasında, sağ çaprazında durmuş, onu seyrederken önünü ardını hiç düşünmeden yanına gitme kararı almıştım. Belki de susmaya değil, konuşmaya ve anlaşılmaya ihtiyacı vardı. Her insanın olurdu. Onu dinleyebilirdim, eğer konuşmak isterse ona gerçekleri anlatabileceğimi söyleyebilirdim. Takımı ve kaptanlığı kaybetmemek için bir şansı olduğunu bilebilirdi.

Hem... Bir yabancı değil miydim? Bir şeyleri bir yabancıya anlatmak her zaman daha kolay olurdu.

Adımlarım ona yöneldiği an tüm vücudumda anlamını bilmediğim bir heyecan doğdu. Her adımımda, aramızdaki mesafeyi katettiğim her anda o heyecan büyüyordu. Ne diyeceğimi, yanına nasıl oturacağımı, ona ne anlatacağımı bilmiyordum. Bazen olurdu ya, insan bir sebebe ihtiyaç duyardı. Ama hiçbir sebep yokken de o adımı atabilmeyi isterdi. Hiçbir sebebim yoktu ama belki bana bir sebep verir diye ona gittim.

Birkaç adım gerisinde durdum. Kıyıdaki betona çarpan deniz dalgaları, martılar, hafifçe esen meltem; biraz ötede yan yana dizilmiş, sohbet eden balıkçılar, iki sokak kedisi, denize açılmış tekneciler bizim manzaramız ve şarkımızdı şu an. Güneşin vurduğu sırtını, bir fırçayı silkelemişler gibi beyaz teninde dağılan benlerini; birbirine karışmış dalgalı, uzun, ıslak saçlarını; iki parmağının arasına sıkıştırdığı sigarasının ucundaki kıvılcımı, ellerindeki yaraları inceledim uzun uzun. Öyle ki kulağının arkasındaki dikiş izini dahi fark etmiştim.

Yutkunup kendimi göstermek için bir adım daha atacaktım ki telefonu çaldı. Ben duraksarken o telefonuna baktı, ekranda gördüğü isimle aramayı yanıtladı.

"Anne..." diye mırıldandı. "İyi misin?"

Sesi... Ne güzeldi.

Telefonda duydukları her neyse içtiği sigarasını oturduğu bankın yüzeyinde söndürmek zorunda kalmıştı.

"Ne? Ta- Tamam, hemen geliyorum. Merak etme. Sakin ol, on beş dakikaya oradayım."

Telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp aramayı sonlandırmadan toparlandı hızla. Elini çantasına attığında daha fazla bekleyemeyeceğimi fark edip ona doğru yönelecektim ki bana fırsat tanımadan ayaklandı ve bir an olsun etrafına bakmadan önümden geçip gitti. Öyle ki söndürdüğü sigarasını yanında bulunan çöp kovasına atarken kovanın sınırlarını tutturamamış, yere düşürmüştü ama dönüp bakamamıştı bile. Öylece kalakalmıştım arkasında yere düşürdüğü izmariti gibi.

Görmemişti beni. İki olmuştu bu. Görünmez miydim ben?

Belli ki önemli bir şey olmuştu, sesi endişeli geliyordu ama öyle kördü ki arşınlamaya kalksa saniyeler içinde yanıma ulaşabileceği kadar yakınındayken fark etmemişti varlığımı. Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktüğünde arkasından bakmaya bir son verdim ve az önce kalktığı banka oturdum. Ellerimi, avuçlarım değecek şekilde bankın yüzeyine yaslayıp başımı öne eğdim.

"Ne oluyor bana böyle?" dedim, göğüs kafesimdeki sıkıntıyı anlamlandıramıyordum.

Bakışlarım yerdeki sigara izmaritine takıldığında yutkunup başımı omzuma doğru yatırdım. Önüme dökülen saçlarımın arasından öylece, hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey düşünmeden o izmarite baktım uzun uzun. Göz pınarlarımda yaşlar birikip görüş alanımı bulanıklaştırdığında zihnimde, camdan kalbimin zemine düşüp parçalara ayrılma sesi yankılanıyordu. Tekrar, tekrar ve tekrar...

O an yanımda küçük bir kız çocuğu belirdi. Üzerinde bembeyaz bir elbise, ayaklarında beyaz çoraplar ve kırmızı rugan ayakkabılar vardı. Saçlarını ikiye ayırmış, özenle örmüş, kırmızı bir tokayla bağlamıştı. Ayağa kalktı, bankın yanındaki çöp kovasının önünde eğildi ve az önce o çocuğun yere düşürdüğü sigara izmaritini avuçlarına aldı. Gözlerimden bir damla yaş süzüldüğünde başımı çaresizce iki yana salladım.

"Yapma," dedim ona bakarak.

"Al," dedi. *"Sevgi böyle bir şey."*

İzlediğim bir filmi tekrar izlemek... Sonunu bildiğim bir hikâyeyi tekrar okumak...

Bunu yapmak istemiyordum. Bunu yaşamak istemiyordum. Bana zorla dayatılan, ellerimin arasına tutuşturulan hayat hikâyemi, hiç itiraz etmeden dramatik bir oyuncu gibi oynamak istemiyordum. Tekrar aynı noktaya dönmek, aynı şeyleri yaşamak, aynı acıyı tatmak istemiyordum.

"Lütfen," diye mırıldandım önümde durup avucundaki sigara izmaritiyle gözlerime bakan kız çocuğuna. "Bana bunu yapma."

"Al," dedi ısrarla. "Sakla nefesini. Gidemez. Yanında kalır."

"Bir işe yaramadı sakladıklarım. Onu saklayamadım. Ona yetmedi biriktirdiğim nefesler. Gitti, bak. Bıraktı bizi."

"O bırakmaz belki."

"Bırakır." Başımı öne eğdim. "Bir gün herkes elini bırakır."

Kız çocuğu, göz bebeklerindeki hayal kırıklığını saklamadan açık avucunda bana doğru uzattığı izmariti yere düşürdü. Omuzları çöktü, yüzü düştü, başını öne eğdi. Yaşlarını sakladı. Koşmaya başladı aniden benden uzağa doğru. Tıpkı o gün olduğu gibi...

Altı yaşımdaydım. Nedenini bilmediğim bir hayatın içinde yaşıyordum annemle birlikte. Babam iki haftada bir gelir, birkaç saat boyunca benimle bir odada oturur, yanımda sayamadığım kadar sigara içerdi. Onu hep aynı elbiseyle, aynı ayakkabılarla beklerdim. Geleceği gün özenle hazırlanır, pencerenin önüne geçip yolunu gözlerdim. Annem seslense de onu duymaz, ellerimi pencere kenarından bir dakika bile çekmezdim.

Babam hep aynı saatte gelirdi. Benimle hiç sıkılmadan sohbet eder, ona anlatacağım şeyleri sabırla dinlerdi. Çocukluğuma dair hatırladığım en keyifli anlar, oyun oynadığım anlar değil; babamla sohbet ettiğimiz anlardı. Bir sigara eşliğinde ona anlattığım çocukça şeyleri dinler; bazen güler, bazen de saçlarımdan öperdi...

Sonra giderdi. Onunla geçirebildiğim vakit yalnızca bununla sınırlıydı. Küçücük, rutubet kokulu soğuk bir odada iki saat... Babam gittikten sonra ardında ona dair hiçbir şey kalmazdı. Kül tablasındaki sigara izmaritlerinden başka... Ne sevgisi kalırdı ne güzel sözleri. Bana hediye almazdı, eşyalarını bırakmazdı. Ona dair elimde avucumda hiçbir şey kalmazdı.

Bir süre sonra gelip gitmesi de azaldı. İki haftalar bir ay oldu. Aylar mevsimleri tamamladı. Babam zamanla hiç gelmez oldu. Ama ben o pencere kenarından hiç ayrılmadım, bekledim. Bir gün bir haber geldi. Babam hastaydı, çok hastaydı. Annem telefonda duyduklarından sonra hıçkırarak ağlamaya

başlamıştı. O ana dair, ilk sorduğum sorunun, "Çok mu hapşırıyormuş?" olduğunu hatırlıyordum. Koşmuş, odamdaki battaniyeyi taşıması güç olsa da anneme götürmüştüm.

Ona sıcak çorbalar yaparsak, odamdaki battaniyenin altına saklarsak iyileştirebileceğimizi düşünmüştüm.

Oysa babam ölüyordu, bilmiyordum.

Annem, babamın odasının önünde doktorlarla konuşurken ben kapının arkasına sinmiş, onları dinliyordum. Doktorlar, "Ciğerleri iflas etti. Makineye bağlı olmadan nefes alamaz. Ne kadar dayanabilir böyle, bilmiyoruz. Bunlar son nefesleri olabilir," dediklerinde aklımın içinde çocuksu, kırık bir umut peyda olduğunu hatırlıyordum.

Bir sonraki gün hastaneye gittiğimizde avucumda ahşap bir kutu taşıyordum. Babamın sigara izmaritleri vardı içinde. Onun kahramanı olacaktım aklımca. Ondan bana kalan tüm sigara izmaritlerini bir bir toplamış, biriktirmiştim. Babama götürürsem, o sigaraların babamdan çaldıkları her nefesi geri verebileceklerini düşünmüştüm. Altı yaşında bir çocukken her şey mümkündü, hayat böyle acı dolu değildi.

Tam o an... Altı yaşında bir çocukken her şeyin mümkün olmadığını öğrendim ve hayatın acı yüzüyle çok erken tanıştım.

Bir elimde annemin eli, diğer elimde annemden gizli yanımda taşıdığım kutu, babamın yanına ilerlediğim sırada koridorda yerimde sıçramamı sağlayan bir feryat koptu. Annemin feryadı... Çığlıklarla babamın kapısı açık olan odasına koştu, bir sedyede dışarı çıkarılan bedeninin üzerine atıldı. Ben orada öylece, elimde bir kutuyla kaldım. Annem ağlıyordu. Kutum yere düştü, sigara izmaritleri kırmızı rugan ayakkabılarımı kirletti.

O an anladım... Sakladıklarım da kaybolacaktı bir gün.

Az önce bana Kutay'ın izmaritini uzatan kız çocuğu, benim altı yaşımdı. Ona bunu yapamayacağımı söylediğimde yaşadığı hayal kırıklığı, bir daha babamın geri dönemeyeceğini bilmesinin getirdiği hayal kırıklığıydı. Aslında o kız çocuğu hiç yoktu. Ben eğilmiş, o izmariti avucuma almış, kendime kabullendirmeye çalışmıştım. Başaramayınca da yere atıp kaçmıştım o oturduğum banktan uzağa doğru. İnsanın, onu bekleyen sondan ne olursa olsun kaçamayacağını çok iyi biliyordum hâlbuki.

Kaçsam da gerçeğimden bir adım öteye gidemeyeceğimi biliyordum.

Duraksadım.

"Bu döngüden çıkacağım. Kendime bir iyilik yapacağım," dedim hayatımı yazan yazara sitem edercesine. Avucuma tutuşturulmuş o kâğıtta yazanları oynayan bir kukla olmayacaktım. "Bu defa hikâyemi kendim yazacağım."

Babamın nefeslerini saklayamamıştım ama belki başkasının nefeslerini saklayabilirdim. Belki hapsedebilirdim. Belki bu defa birini sevebilir ve kaybetmezdim. Ölmezdi kimse.

Geri döndüm, hızlı adımlarla bankın yanına ulaştım ve birkaç dakika önce yere attığım izmariti eğilip aldım. Avucuma hapsettim. Hiç düşünmedim, hiç beklemedim; ne yapıyorum, neden diye sorgulamadım. Aldım ve uzaklaştım oradan, bir suç mahallinden kaçar gibi. Küçükken annemden nasıl gizlediysem kızar diye, şimdi de kendimden gizlemek için kaçıyordum. Ellerimi yumruk yaptım, sıktıkça sıktım avucumun içerisindeki izmariti. Hıncımı ondan almak istedim ama asıl kızdığım neydi, kimdi, ben de bilmiyordum.

Adımlarım evin yolunu tuttuğunda hissizce, bir duvar gibi duran yüzüme damlayan iki gözyaşı kaldı ardımda.

"Özür dilerim, babacığım."

Yaşım on yedi. Sakladığım onlarca sigara izmariti... Kimse bana birini sevmenin böyle bir şey olmadığını öğretmedi.

BÖLÜM 5
Kıvılcım

Günümüz

Kutay Harmanlı

Soğuk ekim ayının, hayata katlanma eşiğimin çok düşük seviyelerde olduğu sabahlarından birinde, okula giden uzunca yolda elimde yeni yaktığım sigaramla yürüyordum. Tek omzuma asılı çantamı boşta olan diğer elimle düzeltip yerini iyice sağlamlaştırdıktan sonra sigaramdan bir nefes daha çektim. Eskisi gibi hissettirmedi. Bu anlık fark edişle bakışlarımı bel hizamda tuttuğum elime indirdim. Parmaklarımın arasında küle dönüşen tütünün ucundaki kıvılcımı seyrettim.

Kıvılcım... Nasıl hem bir şeylerin bitişi hem de başlangıcı anlamına gelebilirdi? Sigaramı küle çeviriyordu ama göğüs kafesimdeki kıvılcım bir ışık gibiydi. Asırlar süren bir karanlıkta bir çakmak taşından çıkan ufacık alevin yarattığı etki gibi. İlk aydınlık, ilk sıcaklık, ilk umut, sonra bitmek bilmeyen o tükeniş... Ve son.

Yutkunup gözlerimi sigaramdan çektim, kendime geldim. O gelmişti aklıma... İzmarit. Babası hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyordu bir türlü. Onu düşünüyordum iki gündür. Canımı öyle yakmıştı ki yazdıkları, onu tanımasam bile dert edinmiştim kendime. Yaramız aynıydı ama ben ondan saklamıştım kendiminkini. Söylememiştim hiçbir şey. Susmuştum yine, bu en iyi yaptığım şeydi. O gece bana yazdığı son mesajın ardından içimde ne olduğunu bilmediğim bir his büyümüştü ama buna rağmen ona yanıt vermemiştim.

Kalp kıran, duygusuz bir duvar olduğumu düşünüyordu muhtemelen. Ama değildim. Elimde tuttuğum şu sigarayı bile içesim gelmiyordu onun yüzünden. Babasını sigara yüzünden kaybeden bir kızın izmaritlerimi toplaması değişik geliyordu. Bunu neden yapıyordu, ona bunu yaptıran neydi, bilmiyordum ama bir insanın içinde böylesi bir yeri hak edecek ne yaptığımı da merak ediyordum açıkçası. Onunla bir yerde, bir deniz kenarında, bir bankta oturup konuşmayı çok isterdim ancak o karşıma çıkmamayı tercih ediyordu.

İşaret parmağım ile orta parmağımın arasında tuttuğum sigaraya yukarıdan son bir bakış atıp bu kez işaret parmağım ile başparmağımın arasına al-

dım. Dudaklarıma götürüp ciğerlerime doldurdum dumanını son defa. Son nefesimdi ama sigaram bitmemişti. Yarım bıraktım. Yanından geçtiğim çöp kovasının kenarında söndürüp içine attım ve yürümeye devam ettim.

"Kuray, kardeşim!"

Arda'nın sesini işitince duraksayıp arkama döndüm. Bana doğru koşuyordu. Islak saçlarını görmemle güldüm, yine alelacele çıkmış olmalıydı evden.

"Kirpi," diye mırıldandım bedenini yanıma atıp benimle yürümeye başladığında. "Günaydın."

"Günaydın, balım."

Arda ve sevgi hitapları... *Canım, balım, bebeğim, çiçeğim, peteğim* ve daha nicesi.

"Az önce bu gözler sigaranı yarım bıraktığına mı şahit oldu yoksa hâlâ yatağımda uyuyorum da bu gördüklerim bir rüya mı, algılayamadım."

"Abartma."

"Of, her şeyin fazlasına karşısın! Hayatıma azıcık betimleme katmama, olayları kendimce yorumlamama izin vermiyorsun. Çok düzsün, sıkıcısın."

"Beni bu yüzden seviyorsun, Arda," dedim sakince. "Eğer sana benzeseydim bana bir saniye bile tahammül etmezdin."

Arda yüzünü ekşitti. "Evet, kendime katlanmak zor olabilirdi. Haklısın."

Okulun önüne geldiğimizde esnedim, başımı öne eğip ağzımı elimle kapattım fakat Arda gördü.

"Uyumadın mı sen?" Kaşlarını çattı. "Akşam sekizde bana uyuyorum demiştin!" Gözlerimi kaçırdığımda dudaklarını araladı. "Ah! Allah'ım!" diye bağırarak aniden öne atıldı. Tepkisizce suratına baktım, duraksadı ve az önceki ani yükselişinin aksine çok daha durağan, duygusuz bir ses tonuyla, "Sırtımdaki bıçaklara yenisi eklendi, kusura bakma," dedi.

Cevap vermeme fırsat vermeden bahçe kapısından girdiğinde arkasından anlamsız bakışlarla bakakaldım. Elimde güvenlik kulübesine göstermek için öğrenci kartımı çıkaracağım cüzdanımı tutuyordum, o ise öğrenci kartını göstermiş ve bahçeye geçmişti, beni bekliyordu. Eğer Arda'yla çocukluk arkadaşı olmasaydık kesinlikle bu yaşlarımda hayatıma alacağım bir insan değildi. Ancak şimdi renksiz ve sıkıcı bir ressamın tablosuna benzeyen hayatıma yaşam enerjisiyle birçok renk katıyordu.

Öğrenci kartımı güvenliğe gösterdikten sonra yanına ilerledim.

"Uyudum, gece uyanıp ders çalıştım," dedim bloğuma bir şeyler yazdığımı hâlde. *İzmarit'le alakalı şeyler...* "Sana yalan söylememi dert ediyor olamazsın, bu ilk yalanım değil ki. Ben buyum, her zaman yalan söylerim." Yüzümü buruşturdum. "Ayrıca sana uyuyorum diyerek söylediğim yalanım ortaya çıkınca kendimi açıklamaya çalışmam çok utanç verici! Kutay gibi hissetmiyorum."

"Evet, biraz yersiz oldu bana açıklama yapmaya çalışman. Sevildiğimi hissettim. Direkt yüz yüzeyken hayaletmişim gibi görmemen gerekiyordu beni."

Binanın girişine doğru ilerlediğimiz sırada, söylediklerine cevap vermek yerine gülmekle yetindim. Arda bu tepkime de söylenmeye başlamıştı ki tam o sırada ona odaklanmamı engelleyen bir bildirim aldım. Avucumda tuttuğum telefonumun ekranında gördüğüm *İzmarit* yazısıyla olduğum yerde duraksadım. Ekrana baktım uzunca.

"Söylediklerimi bu kadar hızlı hayata geçirmeni beklemiyordum!" diye bağırmasıyla kendime geldim.

"Görüşürüz, Arda," dedim bakışlarım hâlâ ekrandayken.

"*Love bombing*[3] ve ardından gelen *ghosting*[4]... Hiç şaşmaz. Onu da yaşadık be canım."

Bu sabah için Arda'yla iletişim kurma kotamı yeterince doldurmuştum. Zira onunla arkadaşlığıma devam edebilmek için günün belli saatlerinde kendi kişiliğimin sınırları dışına çıkıp ona yaklaşmam gerekiyordu. Ve bu sabah için gerçekten yeterliydi, yetmişti.

Bakışlarımı telefonumdan alıp ona diktim. Gözlerimi hafifçe kısmış, dudaklarımı birbirine bastırarak zorla gülümsemeye çalışmıştım.

"Senden iğreniyorum..."

"Ben de seni seviyorum, çiçeğim," deyip uzaklaşmaya başladı ve el salladı. Neyse ki o da benim dilimden anlıyordu. "O bildirimlerden sonra dönüp dolaşacağın yer benim, kürkçü dükkânı!"

Arda okul binasından içeri girdiğinde ben de bahçenin ortasında durmak yerine binanın tam karşısında bulunan banklara doğru ilerledim. Hâlâ ekranda duran bildirime tıkladım ve açtım.

[3] Bir kişinin, karşısındaki kişiyi etkilemek için aşırı ilgi ve sevgi göstermesidir. *(e.n.)*

[4] Bir kişinin, karşısındaki kişiyi beklenmedik şekilde görmezden gelmesi, yok saymasıdır. *(e.n.)*

İzmarit:

çok sersem yürüyorsun.

Sersem mi yürüyordum? Nasıl sersem yürüyordum? Sersem yürümek ne demekti? Kaşlarımı çattım.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama sanırım... Bir dakika. Beni izliyordu! Yürüdüğümü gördüyse beni izliyor olmalıydı! Hızla başımı telefondan kaldırıp etrafa bakındım. Birçok insan vardı içeri giren. Üstelik her kimse kaçıncı sınıfta olduğunu, yaşını dahi bilmiyordum. Elimde telefonumla insanları gözetlerken bir anda yine kendim olmaktan çıktığımı fark ettim. Ben hiçbir zaman böyle bir şey yapmazdım.

Aniden etrafa şüpheli gözlerle bakmayı kesip yeniden telefona döndüm.

Kibrit:

Hey, selam.

Ben de sana yazacaktım aslında. Baban için. Yani o gece cevap veremedim, kendimi toparladığımda yazmak istedim. Başın sağ olsun.

Anında gördü mesajımı ama cevap vermedi, vermeye de yeltenmedi. Öylece okunmuş olarak kaldı yazdıklarım. Haklıydı, ne diyebilirdi ki? Mesajını cevapsız bırakmıştım. Gözlerimi bir anlığına etrafta gezdirip hâlâ beni izliyor olabileceği ihtimaline karşı onu bulmaya çalıştım ama dikkatimi çeken kimse olmamıştı. Başımı öne eğip yutkundum, saniyeler akarken daha fazla beklemeden bir şeyler daha yazdım.

Kibrit:

Sersem yürüyorsun da ne demek?

Yine anında görmüştü mesajımı. Sohbetten hiç çıkmıyordu.

İzmarit:

ellerin ceplerinde, omuzların içe dönük, başın hep öne eğik, küçük adımlarla... ne bileyim... sersemsin işte.

Söyledikleriyle kendimi ufacık da olsa gülümserken buldum ama izlendiğimi düşünerek hızla sildim gülüşümü yüzümden. Kaskatı kesildim. Bu kadarına gerek var mıydı, emin değildim o an ama sorgulamadım.

Kibrit:

Anladım.

Büyük harfin yok mu senin? Hep küçük harf kullanıyorsun.

Mesajı gönderdiğim an dişlerimi birbirine bastırdım. Yazım stiline dikkat ettiğimi düşünecekti. Gerçi etmiştim de bir bakıma ama bilmesi gerekmiyordu. Sırtımı banka yaslayıp rahat bir pozisyon buldum ve okula karşı oturmaya devam ettim. Dersin başlamasına biraz daha vakit vardı, sabah serinliğinin yüzüme vurmasını da seviyordum.

İzmarit:

var. tercih etmiyorum. neden?

Kibrit:

Rahatsız edici.

Hiç değildi aslına bakarsak. Okuduğum bazı şiirlerde şairlerin de böyle tercihleri olabiliyordu ve gözüme güzel de geliyordu. O da belki bu yüzden yalnızca küçük harf kullanıyordu. Edebiyatla iç içeydi ve Fransız şair *Apollinaire*'in şiirlerini okuyordu. Atilla İlhan'ı seviyor ve harfler arasındaki hiyerarşiyi onun gibi reddediyor olabilirdi. Tüm harflere aynı değeri veriyordu böylece.

Belki de yalnızca klavye ayarları bu şekildedir.

İç sesim sunduğum tüm ihtimallerin yanı sıra en gerçekçi olanıyla susturdu düşüncelerimi.

İzmarit:

pencere kenarından seni izlemek çok güzel ama sınıfına gitsen iyi olacak.

Bakışlarımı iki bacağımın arasında, avucumda duran telefonumdan çekip omuzlarım içe dönükken karşımda duran ana binaya, on ikinci sınıfların binasına kaldırdım. Pencere kenarından beni izlediğini söylediğine göre on ikinci sınıftı, diğer iki ek binanın pencereleri oturduğum bankı görmüyordu. Üst dişlerimle alt dudağımı ısırırken kısaca göz attım tüm pencerelere. Her katta on üç pencere vardı, dört kat bulunduğunu hesaba katarsak bu elli iki pencereye tekabül ediyordu.

Elli ikide bir ihtimal.

Onu bulmam, elli iki pencereden doğru olan tek bir pencereyi bulmama bağlıydı.

İzmarit:

eğer biraz daha pencerelerin önünde beni ararsan deneme sınavını kaçıracaksın.

Kibrit:

Seni aramıyorum.

Neden, bilmiyorum ama gülümsediğini hayal ettim inkâr ettiğim gerçekten sonra. Onun gülümsediğini.... O ve gülümsemesi...

Ah, bu bir saçmalıktı! Bir robotla konuşuyor gibi hissediyordum! Belki de gerçekten böyle biri yoktu ve konuştuğum kişi aslında yapay zekâydı! Bu delilikti, gerçek bir delilik! *Her*[5] adlı filmin içindeymiş ve yalnızlıktan bir yapay zekaya âşık olmuş *Theodore* gibi hissediyordum! Hey, bir saniye. Ben âşık değildim tabii ki fakat onu merak ediyor, onunla konuşmak ve kim olduğunu öğrenmek istiyordum yalnızca. Basit, sıradan bir meraktı. Bu tekdüze süren hayatıma ufacık bir tümsek eklemek gibiydi.

Sinirlerim bozulduğu için kaşlarımı çatarak telefonumun ekranını karattım. Ayaklandım ve telefonumu ceketimin cebine atıp ellerimi de ceplerimden çıkarmadan sınıfıma doğru adımladım. İnsanların arasından geçip ikinci kattaki koridorun sonuna doğru ilerledim. Birkaç dakika sonra başlayacak olan deneme sınavı için herkes sırasına oturmuş, hazırlanıyorken ben de en arkadaki sırama geçip çantamdan eşyalarımı çıkardım.

"Neredeydin?" diye mırıldandı Arda.

Sağımdaki sırada oturuyordu. Gözlerimi ona çevirdim.

"Hiç, sigara içip geldim."

"Yanımdayken gelen bildirimi soruyordum aslında."

Bilemez gibi omuz silktim. "Bilmem, hatırlayamadım. Önemsiz bir şeydi muhtemelen."

Arda kaşlarını kaldırıp indirdi ve gülümseyerek önüne döndü. Her geçen saniye genişleyen gülümsemesinin tek nedeninin beni sinirlendirmek olduğunu çok iyi bildiğim için bakışlarımı önüme çevirdim hiçbir şey demedim. Elime kalemimi aldım ve gözetmenin sınıfa girip optik işaretleme kâğıdını dağıtmasını beklemeye koyuldum. Bu sırada aklımı dağıtmak için sıranın üstüne bir şeyler çizmeye çalışıyor ya da yazıyordum. Olmuyordu, yazıyordum en azından.

Kalemim elimde dururken cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim, kapatmayı unutmuş olmalıydım. Boşta olan elimi cebime attım, telefonumu çıkarıp sırayla bedenimin arasında tuttum.

[5] 2013 yılında vizyona giren, romantik dram ve bilim kurgu türlerindeki Amerikan filmi.

İzmarit:

deneme sınavında beni geçmeyi başarabilirsen senin için ihtimalleri azaltabilirim.

beni bulabilirsin.

Dudaklarım kenara kıvrılacakken yanaklarımı ısırıp durdurdum kendimi ve dilimi dudaklarımda gezdirdim. Fark etmeden bacaklarımı sallamaya başlamıştım hırsla. Sağ tarafımdan gelen öksürük sesini işittiğimde başımı çevirmeden bakışlarımı kenara kaydırmıştım ki Arda'nın sıranın üzerine yayılarak bana baktığını gördüm, sırıtıyordu. Kaşlarımı kaldırıp indirdim, görmemiş gibi davrandım ve parmaklarımı klavyenin üzerinde kaydırdım.

Kibrit:

Seni bulmak isteseydim bulurdum ama istemiyorum.

Çok mu kırıcıydım, bilmiyordum ama tek istediğim kendimi ve sınırlarımı korumaktı. Alışık olmadığım bir şey yaşıyordum ve bu başlı başına beni gererken bir de hiç bilmediğim birine güvenmek kendim gibi hissettirmiyordu. Yıllardır kendi kurduğum düzenimde yaşarken, üstelik bunu da çok zor sağlamışken bir anda güvenli alanım olan yalnızlığı, oluşturduğum o buz dağını dürten parmağı avuçlarımın içine alıp tutmak yerine itmek daha kolay geliyordu.

Hayatımda böyle bir duyguya yer yoktu, buna ihtiyaç da duymuyordum.

Belki de kendimi kandırıyordum ancak ben yalanlarla büyütülmüş bir çocuktum.

Ekranımı karartıp telefonumu bacağımın üzerine yerleştirdim. O sırada içeri gözetmenin girmesiyle beraber herkes dikkatini ona verirken ben de tuttuğum kalemi sıktığımı fark edip parmaklarımı gevşettim. Çok geçmeden gözetmen gereken uyarıları yaptıktan sonra optik kâğıtları dağıtmaya başladı. Tahtaya sınavın başlangıç ve bitiş saatini, ardından optikte kodlamamız gereken bilgileri yazdı. Kitapçıkları dağıtacağı sırada ben de kodlamamda sona gelmiştim. Gözetmen önüme kitapçığımı bıraktığında bacağımda duran telefonuma kaydı bakışlarım.

Göz önünden kaldırmak için telefonuma yöneldiğinde elim, ekranım aydınlandı bir bildirimle. Bildirime kimseye yakalanmadan göz ucuyla bir bakış attım.

İzmarit:

ben de seni bulmak istemiyordum.

Bazen ait hissetmediğin bir yatakta çapraz yatar, tavanı seyredersin. Uzandığın yer yataktır ama hissettiğin bambaşkadır. Baktığın manzara tavandır ama gördüğün uçsuz bucaksız gökyüzüdür. Kollarını iki yana açmış, bacaklarını birbirinden uzaklaştırmış, kendini dalgalı bir denizde suyun kaldırma kuvvetine emanet etmiş gibi hissedersin ama boğulmayı da göze almışsındır. Her şey, denizin seni yutmak isteyip istemediğine bağlıdır. Tıpkı çarşafı bozulmamış bir yatakta uzanırken nefes almaya devam etmenin, düşüncelerinin seni yutmak isteyip istemediğine bağlı olduğu gibi.

Ben kime, neye, nereye ait olduğumu bilmiyordum. Bu hayatta sığınacağım liman neresiydi, benim sığınağım kimdi, bilmiyordum.

Kirlenmiş, toprak karışmış akıntının içinde nereye gittiğimi bilmeden sürükleniyordum sanki. Kaybolmuş hissediyordum.

O akıntının içinde tutunabileceğim tek bir yer bulamıyordum.

Gözlerim tavanda dolanırken odamın içerisini pikapta dönüp duran şarkı dolduruyor, bir yandan da hissettirdikleriyle yüreğimdeki kördüğümün iplerini sıkılaştırıyordu.

Deneme sınavının üzerinden iki gün geçmişti. Bu iki günde İzmarit'le istemesem de çok fazla konuşurken bulmuştum kendimi. Bazı zamanlar mesajlarına geç yanıt verip kendimi mesajını unuttuğuma inandırıyor, bazense hiç dönmüyordum. Ancak buna rağmen, bu iki günde o öyle çok vardı ki artık telefonumu yalnızca onun mesajlarına yanıt vermek için elime alıyordum. Beni bazı zamanlar eğlendiriyor hatta benim gibi bir çocuğu [illegible] güldürebiliyordu. Bazı zamanlarsa kitap gibi konuşuyordu ve [illegible] bire kendimle yüzleştiğim satırlara rastlıyor, elimde bir kalemle [illegible] istiyordum.

Bana kendimi çok sevilen, önemsenen, gözden sakınılan bir [illegible] settiriyordu. Beni âdeta avuçlarına almış, yatağının yanı başında [illegible] yerleştirmişti. Uyanınca, gün içinde, uyumadan hemen önce [illegible] yor, gülümsüyordu.

Bu unutulduğum, varlığımın bir önemi olmayan evde bana [illegible] için teşekkür eden mesajlarını okuyordum.

Onun hakkında çok yüzeysel bilgilere sahiptim. Babasının vefat ettiğini ve benimle aynı dönemden olduğunu biliyordum. Belki bu bilgilerle on üç şube bulunan on ikinci sınıfların arasından ihtimalleri daha da azaltabilirdim ancak içimden bir ses, onu bulma işine babasının vefatını katmamın doğru olmadığını söylüyordu. Bu, bana kendimi kötü hissettirirdi zira.

Onu bulmayı çok istiyordum. Onunla mesajlaşarak yaptığımız sohbetleri yüz yüze, karşı karşıyayken sürdürmek istiyordum. Fakat şimdilik onu bulmamı istemiyordu. Utanıyordu sanırım. Kaçıyordu benden. Böyle bir durumda, bu bilgiyi kullanarak onu bulmam gururunu incitebilirdi. Birkaç gündür tanıdığım, küçük bir ihtimalle yapay zekâ olduğunu dahi düşündüğüm kişi, sonuç ne olursa olsun çok ince ruhlu biriydi ve onu incitmek istemiyordum.

Çapraz yattığım yatakta tavanı izlerken sıkıntıyla oflayıp doğruldum. Sabah saatleriydi. Hazırlanıp pek de iyi hissetmediğim için kendimi kıyafetlerimle yatağıma atmıştım ama okula gitme vaktim çoktan gelmişti de geçiyordu. Ceketimi avuçlayıp, yatağımın kenarında bulunan çantamı omzuma alıp her zamanki köşesinde uyuyan Münavir'e gülümsedikten sonra odamdan çıktım. Ürkütücü bir sessizliğin sardığı evde tüm ışıklar kapalıydı, annemi uyandırmamaya özen göstererek merdivenden indim ve kendimi sokağa attım.

Hava iyice soğumaya başlamıştı. Geceden yağmur yağmış olmalıydı ki yerler ıslaktı. Ceketimin cebinden sigara paketimi çıkarıp iki dudağımın arasına bir dal yerleştirdim. Ardından kibrit kutumdan bir kibrit aldım, rüzgârın estiği yöne doğru avucumla bir kalkan oluşturup tutuşturdum kibriti, sonrasında da sigaramı. Bu defa kibrit çöpünün sonuna kadar yanmasına müsaade etmeden söndürmüştüm.

Bir elim cebimde, diğer elimde sigarayla dakikalar boyu okula doğru adımlarken nedenini anlamasam da bir anda İzmarit'in yürüyüşümü betimleyişi aklımda can bulmuştu.

Sersem.

Zihnimde yankılanan kelimeyle dudaklarım kenara doğru kıvrıldı. Sigaramdan çektiğim nefesi, gülüşümü hiç bozmadan dudaklarımın arasından üzerime çöken, boğucu havayla buluşturdum histerik bir göğüs titremesiyle beraber.

Başımı iki yana salladım garipsemişçesine, gülümseyişimi silemedim yüzümden hoşuma gitmiş gibi. Gitmişti. Sersem mi yürüyordum, bilmiyordum ama gerçekten dediği gibiydi. Omuzlarım içe dönük, başım hep öne eğik, ellerim ceplerimde ve küçük adımlarla... Onun bende gördüğü bunun haricinde neydi, bilmiyordum ama bir başkasına sorsak her insan gibi yürüdüğümü söylerdi yalnızca.

Aklımda beni, gün içerisinde belki yanak kasları iki defa bile çalışmayan beni gülümsetebilen düşüncelerle okul kapısının önüne geldiğimde kaçıncı olduğunu saymadığım sigaramı, kenarına bastırarak söndürdüğüm bahçe duvarının üzerine koydum ve içeri girdim. Yüzümdeki gülümsemeyi silip bina girişine doğru ilerlerken gözlerim tam pencerelere yükselecekti ki beklediğim o bildirim geldi.

Elli ikide bir ihtimal bildirimi.

İzmarit:

günaydın, sersem.

Kibrit:

Günaydın. Ben sersem değilim.

Kilit tuşuna basıp telefonu cebime attım ve boğazımı temizleyerek okul binasından içeri girdim. Bir alt kattaki kantinden kendime su ve kahve alıp sınıfa çıkmak için geri döndüm. Merdivenlere yönelip iki kat çıkmıştım ki nöbetçi öğrencinin bana yöneldiğini fark etmem uzun sürmedi. Bu sırada cebimde bulunan telefonum da titredi. Sıcak kahveyi avucuma yerleştirmiş, su şişesini de aynı elimin iki parmağıyla sarmalamıştım ancak şu an diğer elim boşta olmasına rağmen bakabilecek durumda değildim.

"Rehberlik biriminden bekleniyorsun. Derse girmeden önce uğramanı söylediler."

Kaşlarımı kaldırdım hafifçe.

Okula gelir gelmez ilk derdi ben mi olmuştum rehberliğin, diye düşündüm fakat karşımda durup gözlerime bakan nöbetçi çocuğa bu soruyu yöneltmedim. Başımı bir defa öne eğip onayladım, üçüncü kattaki rehberlik odasına gitmek için merdivenlere yöneldim. Elimde bulunan kahvemden de birkaç yudum almışım tüm bunları yaparken. Çok umurumda değildi açıkçası neden çağrıldığım, onlar da beni çağırırken bunu biliyor olmalılardı.

Kapıyı tıklatıp açık aralıktan bedenimin yarısını soktum ve rehberlik danışmanını görmemle içeri girmek için izin isteyen bakışlar yönelttim. Adımla

seslenerek beni içeri davet ettiğinde uzun koridordan geçip geniş odaya ilerledim. Diğer okulların aksine rehberlik için bir öğretmen değil, birçok ücretli danışmanın olduğu bir birim oluşturulmuştu on ikinci sınıflar için.

"Günaydın, şampiyon."

Geçen dönem sonu, okulumuzun ellinci yıl dönümünde şampiyonluk sayısını ben aldığım için bana o günden beri böyle sesleniyordu Bilge Hoca. Kısa, sarı saçlı, maskülen bir kadındı. Aramızda iyi bir iletişim vardı fakat her defasında sanki yeni tanışıyormuşuz gibi davranırdık. Benim sevilesi olmayışım, onunsa otoriter tutumu bunu sağlıyordu ve ikimiz de bu duruma rağmen birbirimizi sevdiğimize çok emindik.

"Beni çağırmışsınız," diye mırıldandım elimdeki kahveyle. Suyumu çantamın kenarına yerleştirdiğimde Bilge Hoca'nın konuşmak yerine kahveme baktığını görmemle dudaklarımı ıslattım. "İster misiniz diye teklif ederdim ama birkaç yudum aldım." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İstemezsiniz sanırım."

"Afiyet olsun, Kutay," dedi. Parmaklarının arasında tuttuğu kalemi iki defa çevirip önünde bulunan kâğıdın üzerinde gezdirdi, kapağı kapalıydı oysa. "Seni çağırmamın nedenini az çok tahmin ediyorsundur, değil mi?"

"Muhtemelen ediyorumdur."

"Sınav sonuçların pek iç açıcı değil. Soruları kontrol etmişsindir sen illaki ancak sıralaman geldi bugün."

"Soruları kontrol etmeye vakit bulamadım henüz."

Kaşlarını kaldırdı umursamazlığım karşısında. "Kutay..." Derin bir nefes verdi. "Bu yıl sınava gireceksin ve deneme sınavının sonuçlarını kontrol etmiyor musun? İnanılmaz bir çocuksun gerçekten." Başını iki yana salladı ve sorusuna cevap vermemi beklemeden devam etti: "Her neyse."

"Çok önemsemedim sınavı, hocam. Zamanımın tamamını kullanmadım zaten."

"Sorun yalnızca bu sonuçlar değil aslına bakarsak. Genel bir düşüş gözlemliyorum."

"Yanlış gözlemlemişsiniz, hocam," derken kahvemden bir yudum daha aldım ve zoraki bir şekilde gülümsedim.

Gözlerini gözlerime odakladı. "Bir sorun mu var, Kutay? Konuşmak ister misin? Anlatmak istediğin bir şey varsa..." Aniden duraksayıp içli bir nefes

verirken tahammülsüz görünüyordu. "Ah, buna dayanamayacağım. Sana yardım etmek için buradayım ve bu, maaşını aldığın işimin bir parçası olduğu için zaruri kurduğum bir cümle değil. Beni tanıyorsun. Sana yalan cümleler kuramayacak kadar sabırsız biriyim. Eğer bir sorun varsa konuşabiliriz."

Kahvemden bir yudum daha aldım. "Zannediyorum ki sınavda başarısız olan hiçbir öğrenciyi tek tek çağırıp derdini tasasını sormuyorsunuzdur, hocam." dedim. Bu tavrıma çok alışıktı, kurduğumuz her yakın iletişimden sonra bu denli uzaklaşıp kendimi kapatmama da. "Bir sorun yok, merak etmeyin. Sizi tanıyorum. Canınızı çok sıkarsam yanağım her zaman müsait," deyip sol yanağımı gösterdim.

Öğretmen değil, bir danışmandı Bilge Hoca ve bu yüzden kendimi daha yakın hissediyordum açıkçası. Tıpkı takım koçumuz Ertan Hoca gibi. İkisi de benimle çok ilgilenmiş, üzerime çok düşmüşlerdi. Ertan Hoca ile aramda daha çok ağabey-kardeş ilişkisi varken Bilge Hoca'nın beni zapt etmeye çalışan bir tavrı olmuştu.

"Ah, tabii. Şampiyonluk maçındaki tebrik öpücüğüm..."

"Tabii, evet, onu kastediyorum," dedim, aslında böyle bir şey hiç yaşanmamasına rağmen.

"Konuyu geçiştirmeye çalıştığının çok farkındayım," dedi masanın üzerindeki kâğıtlarla ilgilenirken alelade bir şekilde, üzerinde durmadan. "Ama yemeyeceğim, haberin olsun."

"Bence bana gereğinden fazla tahammül ediyorsunuz," dedim.

Güven veren bir yüzü ve anaç bir tavrı vardı fakat bu kadar iyi anlaşmamıza rağmen ben hiçbir zaman yumuşak huylu biri olmamıştım, hiç kimseye karşı. Bu tutumum ona özel değildi. Bir sorun varsa kendim halledebilirdim.

"Eğer öğrencim geçen üç yıl boyunca okul birinciliğine oynayıp sınavlarının birinde bir anda yüz kişinin arkasına düşüyorsa tabii ki ona gereğinden fazla tahammül ediyorum, Kutay!" dedi imayla.

Durakladım, dudaklarımı büzdüm duyduğum sonuç karşısında.

"Pek de fena sayılmaz, hocam," dedim. "Üç yüz kişiyi geçmiş..."

"Kutay..." dedi bıkkınca. "İnan ki sabahın bu saatinde [redacted] kurabileceğim öğrencilerim var. Ben de seni çekmeyi hiç [redacted] seni kendi hâline bırakacak da değilim."

"Çok tatlısınız, gerçekten," dedim duyduklarımla gülümseyerek. "Ee, gideyim o zaman ben."

"Bu sonuçları düzeltmemiz şart."

"Belki de değildir, hocam." Bilemez gibi omuz silktim. "Bana başarılı bir öğrenci olduğumu söylüyorsunuz ama neyi isteyip istemediğimi sormuyorsunuz. Belki de başarılı olmak istemiyorumdur bu sınavda."

Doğruyu söylemek gerekirse istiyordum ama yapamıyordum. Eski gücüm yoktu sanki. Eski azmim, eski çalışkanlığım, eski hayallerim... Son zamanlarda annemle yaşadıklarım öyle ağır gelmeye başlamış, her şeyden öyle bıkmış, kendimi öyle çok soyutlamıştım ki geleceğe dair kurduğum hiçbir hayal gözümün önüne gelmiyordu. Yok olmuşlardı âdeta. İstesem de o başarılı, huysuz ama çalışkan, umursamaz ama bir şekilde üstesinden gelen çocuk olamıyordum.

Bir şey olmuştu işte... Ağır gelmişti.

Mutlu değilken mutluymuş gibi yaşamak, gülmeye devam etmek, hayaller kurmak, birikenleri halının altına süpürmek, gizlemek, saklamak bir noktada ağır gelmeye başlamıştı. Başaramayınca da tüm bu duyguların üzerine bir de her şeyi batırmanın suçluluğu eklenmesin diye 'istemiyorum' bahanelerinin ardına sığınmıştım.

Bir anda... Çok şey varken hiçbir şey yokmuş gibi davranmak bütünüm olmuştu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Bilge Hoca. İnce, kemikli ellerini önüne doğru açmış; beden diliyle söylediklerini tasdikliyordu. "Anlaşılan o ki dediğimi yapmayacaksın. Seni zorlamayacağım. İstediğimi alamadığım için bu durumu annene haber vermekle de tehdit etmeyeceğim." *Çok umurunda olmayacaktır,* diye geçirdim içimden ama belli etmedim. "Bu herhangi bir deneme sınavıydı ancak bir buçuk ay sonra başlayacak okul sınavlarında yine aynı sonuçlarla gelirsen, işim gereğince bu durumu idareyle konuşup dedene haber vermelerini sağlayacağım." Bir anda o otoriter tavrına geri dönmüştü. "Üzgünüm ama durum bu."

"Dedemi katmasak hiç?" dedim başımı geriye doğru yatırarak.

"Kutay, özel bir çocuksun. Sana çok değer veriyorum, evet. Bu yüzden yaptığın tüm hataları bir şekilde sineye çekiyoruz fakat artık yaptıkların kendine de zarar vermeye başladı. Değişiyorsun." Bilge Hoca çok sert bir tavırla başını iki yana salladı. "Buna müsaade edemem. Bu okuldaki kimse etmez.

Durum sadece düşüşe geçmen değil ayrıca, sana bu konuşmayı yalnızca notların için yapmadığımın da farkındasın."

Boğuştuğum şeyleri az çok görebildiğini biliyordum, her ne kadar dile getirmese de.

"Hocam, yapmayın. Dedemden çekindiğimden değil ama annemle sorun yaşamalarını istemiyorum." Hafif aralık kapıya doğru kaydı bakışlarım. "Durumu biliyorsunuz," diye mırıldandım geçiştirircesine.

Dedem otoriter bir adamdı. Babam bizi bırakıp gittikten sonra o bize sahip çıkmıştı. Her ne kadar annemle araları iyi olmasa da bana çok düşkündü ve bu yüzden hiçbir zaman iletişimi koparmamıştı. Annemin, otoritesine boyun eğmemesi egosunu zedeliyordu Bu durumu öğrendiğinde hoş karşılamayacağını, benim de hoşuma gitmeyen yaptırımlar uygulayacağını biliyordum.

"O hâlde çabala, Kutay." Eğildi, gözlerini gözlerime sabitledi. "Eğer gerçekten başarmayı istemediğine inansaydım seninle bu konuşmayı yapıyor olmazdım ancak biliyorum, istiyorsun. İnsan, istediği bir şey için savaşır ve kazanır. Savaş, Kutay." Eğildiği masanın üzerinden geri çekildi. "Eğer savaşırsan kazanırsın, istediğin neyse onu alırsın. İspatla bana kendini, ben de dedene haber vermeyeyim. Bu kadar basit."

"Peki," dedim sessizce. "Denerim, hocam. Kendimi düzeltmeyi..."

"Sen bir makine değilsin, Kutay. Senin çok nadide bir ruhun var. O ruha, kendine gelsen; hatırlasan bu gerçeği yeter."

Duraksadım. Bir anlığına düşüncelerimin arasında kayboldum.

"Hocam..." diye mırıldandım düşüncelerimden kopup derin bir nefesle irkilirken. "Gerçekten her istediğimizi alabilir miyiz bu hayattan? Mümkün mü bu?" dedim alaydan uzak, gerçekten merak barındıran bir ses tonuyla. Bilge Hoca'nın fikirlerine önem verirdim.

"Mümkün." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayatta mümkün olmayan pek çok şey var elbette ancak hepsi bir zamanlar bir ihtimalden doğan hayallerdi. İhtimaller doğar, büyür, gelir ve göğsüne konar. Durur orada öylece. Bekler. Çabalamazsan, savaşmazsan, kaçarsan o mücadeleden, her ihtimal bir gün ölür. Gerçekleşmesi mümkün her hayali imkânsızlaştıran insanın ta kendisi değil mi?"

"Öyle..." Yutkundum. "Ben... Ben yaşanması mümkün bir hayali gerçek yapacağım öyleyse."

Bilge Hoca heyecanım karşısında güldü.

"İşte, inandığın ve istediğin bir şey uğruna çabalamak bu kadar kolay. Çok yorar belki ama dinlenirsin, geçer... Ne olmuş yani?" dedi omuz silkip kaşlarını kaldırarak.

Başımı sallayarak söylediklerini onayladım.

"Belki haklısınızdır."

"O hâlde bir ay sonra görüşmek üzere, Kutay. Bu sınav sonucunu yaşanmamış varsayıyorum," deyip avucunda tuttuğu kâğıdı buruşturdu Bilge Hoca ve masasının altında bulunan çöp kutusuna attı. "Bana, üç yıldır beni hiç yanıltmayan o çalışkan öğrencimi göster. İnanıyorum, yapacaksın. Biliyorum. Doğru şeye inanırsan doğru motivasyonla tekrar kendini bulabilirsin. Omzundaki yükleri hafifleten şey her neyse ona inan."

Omzumdaki yükleri hafifleten şey her neyse...

"Önce inandığın, uğruna çabalarken tükenmeyeceğin şeyi bul." Etrafa bakındı, bilemez gibi dudaklarını büzdü, ellerini açıp kapattı. "Belki de bulman değil, itiraf etmen gerekiyordur. Zaten vardır; görüyorsundur, biliyorsundur."

İçimde yeşeren şeyle tek bir noktaya dalarken gözlerim, zihnim ve dudaklarım zikretmese de aklımın içinde kapkaranlık, hiç ışık almayan bir köşede o gerçeğin ne olduğunu biliyordum. Yine de kaçtım. En azından Bilge Hoca'ya göstermekten kaçtım.

Kendimi toparladım ve o karanlık köşeye yavaş yavaş ışık tutarken kaşlarımı kaldırıp indirdim. Gülümsedim alayla.

"Sabahın bu saatinde bu konuşmayı algılayabilmem için üzerinden biraz zaman geçmesi gerekiyor, hocam. Beni motive etmek için çok doğru bir zaman seçmişsiniz, izninizle gidip ayılmaya çalışayım da boşa gitmesin enerjiniz. Üzülürüm."

"Görüşürüz, Kutay."

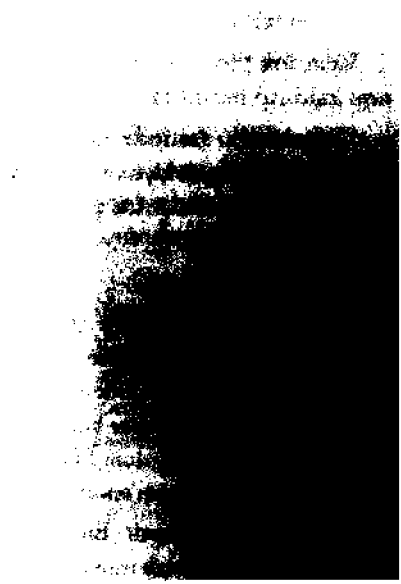
Bu hâlime alışık olduğu için gülümsedi ve eliyle kapıyı gösterdi. Avucumda tuttuğum kahveyi içerken yan bir bakışla odanın kapısına doğru ilerledim, dışarı çıkıp kendimi koridora attım. Kapıyı ardımdan kapatıp merdivenlere ilerlerken kahve bardağını koridor kenarındaki çöp kovasına attım ve telefonumu cebimden çıkardım. Ekranını aydınlattığım an gördüğüm bildirimlerle gülümsedim. İzmarit'tendi.

İnandığım şey neydi? Bu muydu? Bilmiyordum. İstediğim şey onu görmek miydi, konuşmak mıydı, tanımak mıydı, emin değildim.

Sadece göğüs kafesimin içinde, o ışık vurmayan karanlık köşede bir şey... Bir şey onu sayıklıyordu. Ona ihtiyaç duyuyordu. Ben değil belki ama içimde bir şey ona inanıyordu. Beni ona çekiyordu.

Kibrit:

Seni bulmam gerekecek. Bana yardım eder misin?

BÖLÜM 6
Canavar

6 Ay 23 Gün Önce – 23 Mart 2023

İzmarit

Bir haftadır göremiyordum onu. O gün okuldan çıkmış ve bir daha dönmemişti. Okulda herkes bu olayı konuşuyordu, kulaktan kulağa dağılıyordu, her gittiğim yerde onun adını duyuyordum. Uzaklaştırma cezası almıştı ama almasaydı da geleceğini zannetmiyordum. Ne kendini savunmuş ne de Barkın'ın söylediklerinden kimseye bahsetmişti. Açıkçası nedenini bilmediğim bir şekilde ağırıma gidiyordu bu durum. Haksızlığa uğramış olması değil de bu haksızlık karşısında susmayı tercih etmiş olması, hayatının bileşenleri hakkında pek çok ihtimal doğuruyordu ve ben bu ihtimalleri düşündükçe kendimi üzülmekten alıkoyamıyordum.

O gün o sigara izmaritini almış, koşa koşa eve dönmüş ve odamda bir kutunun içine saklamıştım. Kendimi öyle suçlu hissetmiştim ki yatağıma girmiş, annemle hiç konuşmamıştım. Saatler boyu sessizce gökyüzünü izlemiştim öylece. Ne kadar zihnimi arındırmaya çalışsam da bir yandan da onu düşünmeden edememiştim. Aklım hep ondaydı, hep... Zihnimin içi onunla doluydu. O sessizliğini, öfkeyle bakan ama kırıldığını içten içe bildiğim bakışlarını, sert duran ama deniz kenarında tek başınayken içinden çıkardığı çocuğu, onu düşünüyordum.

Buz dağının görünen kısmını değil de soğuk suların altına gizlediği diğer yanını...

'Nasıl bu kadar eminsin, ya gerçek bir buz dağıysa kalbi?' dedi içimdeki ses bana. *Hayır,* diye mırıldandım. Biliyorum ben. Onun suçu değil buz tutmak. Üşütmüşler kalbini. Kimse görmeyince nasıl titrediğini, bağlamış kalbinin ucuna bir taş parçası ve atmış o hep kaçtığı deniz kenarlarından en derine. Kim dibe batmak ister ki bile bile? O istemiş.

Onun suçu değil buz tutmak. Biliyorum. Üşütmüşler kalbini.

Bu düşüncelerle kavrulurken kararımı vermiştim, bu haksızlığa daha fazla göz yummak istemiyordum. Spor salonunun kapısını geriye doğru çekerek bir hışımla içeri girdim. Sahaya açılan geniş koridoru geçerek içeride antrenman yapan, iki gün sonra başlayacak turnuvanın ilk maçına hazırlanan

basketbol takımına kısaca göz attım. Kutay hariç hepsi oradaydı. Barkın'ın kolunda Kutay'dan kalan kaptanlık pazubendi vardı. Kutay ise uzaklaştırma aldığı için turnuvaya katılacak oyuncular arasında bile gösterilmemişti.

Kararlılıkla dikleştirdim çenemi. Etrafta takım koçunu aradım. Görünürde yoktu. İleride, antrenman yapan oyuncuların kalabalık seslerinin uzağında oturan, onlara top taşıyan bir çocuğu görmemle yanına doğru ilerledim. Oyuncuların aksi yönündeki duvarda, bir bankta oturuyordu. Kapüşonlu bir hırka giymiş, fermuarını sonuna kadar çekmişti. Kısa sürede gözlemlediğim kadarıyla kendisine top gelmediği müddetçe ellerini ceplerinden çıkarmayan, olduğu yerden ayrılmadan etrafı izleyen sessiz bir çocuktu. Simsiyah, darmadağın saçları vardı; yüzünü kapatıyordu alnına dökülen telleri. Takımdaki diğer oyunculara göre çok küçük görünüyordu, kısa boylu ve zayıf biriydi.

"Koç nerede, biliyor musun?" diye sordum yanına ulaşmama birkaç adım kalmışken.

Dikkatini bana vermekte zorlandı, oyuncuları izlemeye devam etti.

"Hey," diye mırıldandım beni fark etmesi adına. "Beni duymuyor musun?"

"Duyuyorum," dedi. Ben ne kadar gözlerine baksam da o benimle göz teması kurmuyor, başını dahi bana doğru çevirmiyordu. "Koçun nerede olabileceğini düşünüyorum."

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Peki, cevabın ne?"

Bir süre daha düşündü, gözleri kısıktı. Ben ondan bir cevap beklerken o ayaklandı ve oturduğu bankın yanında bulunan sıra sıra dizilmiş basketbol toplarından üçüncü sırada olanı beşinci sıraya, en sonlarda bulunanı ise en başa aldı. Bu sırada sahanın diğer tarafında bulunan oyunculardan gelen basketbol topunu hızlı refleksiyle sıkı bir şekilde tuttu.

"Sina, çok iyi!" diye bağırdı oyuncular arasındaki sarışın bir çocuk.

Adı Sina'ydı.

Az önce tuttuğu basketbol topuyla, dizdiği toplara doğru döndü seslenen çocuğa cevap vermeden. Çok kısa bir süre bakındı. Kendince hesaplamalar yapıyor gibiydi. İşaret parmağı göz hizasındaydı, ben ne yaptığını anlayamıyorken ilerleyip en sonda duran topu kenara kaydırarak elindekini onun yerine koydu.

Belki yanında bu kadar beklemeyi hesaba katmamıştım, yalnızca koçun nerede olduğunu öğrenip gidecektim ama bir anda kendimi onu izlerken bulmuştum.

Neden böyle bir şey yapmıştı? Onu ilk defa görüyordum. Nahif birine benziyordu ama tanımadığım için anlam verememiştim.

"Hey..." Az öncekinin aksine daha yumuşak bir tonda seslenmiştim. Başımı yana doğru eğdim, gözlerine bakmaya çalıştım ama o kaçındı bundan. "Sina."

Adını duymasıyla duraksadı, gözleri açıldı. Bakışları gözlerime kaymasa da çok kısa bir anlığına yüzüme çıktı. Yanaklarıma, alnıma, çeneme baktı. Sonra ellerini kaldırdı ve yüzünde, az önce benim yüzüme bakarken incelediği noktalara dokundu. Çillerimin bulunduğu noktalara. Parmaklarını avucunun içine bastırdı, ardından açtı ve bana sırtını dönüp bankın yan tarafına oturdu.

Ne olduğunu anlayamasam da *belki de onu yalnız bırakmalıyım,* diye düşündüm. Benimle konuşmak istemiyordu.

"Peki... Ben gideyim o zaman. Kendim bulurum."

Yavaş yavaş geriye doğru adımladım, en sonunda sırtımı dönüp sahaya açılan girişten dönüp iç taraftaki odaların bulunduğu koridora geçtim. Koç muhtemelen odasındaydı. Hızlı adımlarla soyunma odalarını, malzeme deposunu ve duşları geçip takım koçunun odasının önüne geldim. Derin bir nefes verdim. Çok beklemeden kapıyı tıklatıp kapı eşiğinden içeri bedenimin yarısını uzattım.

"Gelebilir miyim?"

Cümlemi bitirmeden içeride birbirine bakarak gülümseyen, küçük adımlarla birbirlerine yaklaşan takım koçu Ertan Hoca ve rehberlik servisinden Bilge Hoca'dan bakışlarımı kaçırıp açtığım kapıya doğru döndüm. Ertan Hoca parmak uçlarıyla tutunduğu masadan kayıp öne doğru sendelerken Bilge Hoca bana dönmüş, her zamanki dik ve asil duruşunu korumuştu. Kapıya bakarken yan bir bakış atarak onları kontrol ederken utançtan yerin dibine girecektim.

"Pardon, hocam. Rahatsız ediyorum. Konuşmak için gelmiştim sadece."

Ertan Hoca bir bana bir de Bilge Hoca'ya baktı. Omuz silkti, bir eli belindeydi.

"Biz de konuşuyorduk sadece. Dön... Dönsene çocuğum buraya. Ne yumuldun kapıya? Korku filmi mi çekiyoruz?"

Gitgide sesinin tınısı artmıştı. İlk harflerinde kendinden emin değilken sonra bir anda toparlanmış ve otoritesini sağlamlaştırmıştı.

"O hâlde öyle yapalım, Ertan Hoca'm," diyerek konuyu dağıtmaya çalıştı Bilge Hoca. "Turnuvadan önce çocukların motivasyonları için bir etkinlik düzenlemek, hepsiyle bir bir ilgilenmek isterim. Sporcunun psikolojisi, bir müsabakanın kaderini belirler nihayetinde."

"Tabii, haklısınız, Bilge Hoca'm." Yutkunup başını salladı. "Yakından ilgileneceğim, merak etmeyin."

"Sevinirim." deyip gülümseyeceği sırada kıvrılan dudaklarını sıktı Bilge Hoca. Masanın üzerindeki dosyalarına dönüp toparlanmaya başladı, gitmek için hazırlanıyordu muhtemelen.

"Sen ne için gelmiştin, kızım?"

Gördüğüm ve bir süre tanık olduğum manzaradan kendimi çekip çıkardım, tamamen soyutlanarak asıl amacıma odaklandım. Ve bu olur olmaz, yüreğimin üzerine bir ağırlık çöktü.

Kutay'ı düşündüm. Üzüldüm.

"Konuşmak istediğim bir konu vardı, hocam. Çok önemli."

"Ne hakkında?" diye sorduğunda dudaklarımı ıslattım ve önümde birleştirdiğim ellerimi çözerek arkamı döndüm, açık olan kapıyı kapatıp tekrar Ertan Hoca'yla göz teması kurdum.

"Yalnız küçük bir ricam var, hocam. Anlattıklarımın benden çıktığının bilinmesini istemiyorum. Gizli kalmak istiyorum." Ertan Hoca bir anda ciddileşti, kaşları hafifçe çatılmıştı. Bilge Hoca da söylediklerimle duraksamış, kucağında taşıdığı dosyalarla çıkmak için hazırlanırken beklemeye karar vermişti. "Kutay hakkında söyleyeceklerim var. Durum bildiğiniz gibi değil, inanın bana."

"Kutay mı?" diyerek kucağındaki dosyaları masaya tekrardan bıraktı Bilge Hoca.

"Bu konuya karışmasan daha iyi, kızım. Her şey apaçık ortada. Kutay uzaklaştırma aldı, cezasını çekiyor."

"Haksız yere ceza çekiyor!" diye inledim kendimi sıkarak.

"Ne demek haksız yere? Barkın'ın kaşı patladı, yüzündeki şişlikler hâlâ inmedi. Yatsın kalksın ailesinin şikâyetçi olmadığına dua etsin Kutay, aksi hâlde yalnızca okul sınırları içerisinde kalacak bir mesele değildi. Bu takımda..." Bilge Hoca'ya doğru döndü, kestirip attı keyifsiz bir tavırla. "Burada bir canavara yer yok."

"Belki de sandığınız gibi değildir."

"Anlamadım."

"Belki de Kutay bir canavar değildir."

"Melek olmadığı da bir gerçek."

"Neden ondan bir melek olmasını bekliyorsunuz ki? Neden yalnızca gördükleriniz kadarıyla bir canavar olduğuna karar veriyorsunuz?" Anlayamazcasına gözlerine baktım koçun. Kutay bu takımın kaptanı olduğuna göre onu seviyor olmalıydı, onu en iyi tanıyan kişilerden biriydi fakat bu tavrının nedenini çözememiştim. "Belki de yalnızca yardım etmeniz gereken, henüz on sekiz yaşında bir çocuktur."

Ertan Hoca bir anlığına duraksadı, cevap vermek yerine sustu. Belki sınırımı aşıyordum ama durmaya niyetim yoktu. Ertan Hoca'nın katı ifadesine rağmen bu konuyla yakından ilgilendiği belli olan Bilge Hoca'dan güç aldım. Bilge Hoca, Kutay'ın adını duyduğundan beri konuya dikkat kesilmiş, odadan çıkmamıştı. Öğrendiğime göre Kutay başarılı bir öğrenciydi, bu yüzden fazlasıyla ilgileniyor olmalıydı.

"Yaşadıklarını ifade etmekte güçlük çeken ve hayatını ortaya dökmek istemeyen öğrencilerinizden biridir."

"Belli ki bildiği bir şeyler var. Kutay hiç konuşmadı, onu en az benim kadar siz de tanıyorsunuz. Kendini savunmadı. Onun yerine konuşmak isteyen birileri var. Eğer büyük bir yanılgı içindeysek bunu düzeltmek için kestirip atmadan önce olayı bir de başka bir gözden daha öğrenmek gerekir, Ertan Hoca'm." Bilge Hoca parmak uçlarıyla alnına paralel şekilde uzanan kısa perçemini kulağının arkasına sabitledi, gözlerime baktı. "Canım, bildiklerini anlatır mısın, lütfen?"

"Ne değişecek bu saatten sonra? Turnuvaya iki gün kaldı. Kutay kadro dışı... Bir daha takıma dönemez."

"Çok şey değişebilir, hocam," dedi baskıcı bir ses tonuyla Bilge Hoca. Parmak uçlarını eğilmeden, dik durarak masaya temas ettiriyordu. "En azın-

dan eğer haksızlığa uğramış bir çocuk varsa, sicilinden uzaklaştırma kararını sildirebiliriz. Takımımıza alıp almamak size kalmış."

"Peki," deyip dudaklarını ıslattı. "Anlat öyleyse," diyerek bana döndü koç.

Başımı salladım ve bir iki adım öne geldim.

"Turnuva öncesi hazırlık maçının olduğu gün tüm takım maça başlamak için Kutay'ı beklerken ben de tuvalete gittim. Yüzümü yıkadığım sırada Kutay bir arkadaşıyla birlikte geldi, tuvalet kapısı açık olduğu için koridordan geçenleri görüyordum. Kutay hazırlanıp maça çıkmak için soyunma odasına gittiğinde arkadaşı, sanırım adı Arda'ydı, sahaya geri döndü. Kutay o sırada soyunma odasında tek başınaydı. Tuvalet kapısının hemen yanında ellerimi kurularken koridordan Barkın geçti bu sırada. İşim bitince tribünlere geri dönecektim ki soyunma odasından tartışma sesleri geldiğini duydum. Sahada da büyük bir gürültü olduğu için ilk başta ne hakkında konuştuklarını duyamadım, o yüzden soyunma odasının önüne gittim."

Kutay'ı merak ettiğim için Barkın'ın peşinden gittim, diyememiştim. Olayların nasıl geliştiğini değiştirsem de gerçeği anlatmakta kararlıydım.

Açıkçası... Biraz garipsiyordum bu hâlimi. Benim gibi sessiz ve hiçbir zaman hiçbir olayın içinde bulunmamış çekingen bir kızın şimdi inandığı şey uğruna korkmadan çabalıyor olması fazla cüretkâr bir hareketti. Kutay beni değiştiriyordu.

"Barkın ve Kutay'ın sesleri mi?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Barkın, geç kaldığı için Kutay'a kızıyordu ki takımın bir oyuncusu olarak bunu yapma hakkı vardı. Fakat sonrasında, Kutay kaptanlık bandını geri istediğinde Barkın çirkinleşti."

"Yüzünü kanlar içerisinde bırakabilecek ne demiş olabilir?" diye sordu Ertan Hoca.

"Kutay'ın annesinin sanırım bazı problemleri varmış, hocam," dedim çekinerek. Aile hayatını kimseye anlatmak istemezdim ama bunu, onu korumak için yapmak zorundaydım. "Barkın, annesinin bir alkolik olduğunu ve Kutay'ın onu oradan buradan topladığı için geç kaldığını söyledi. Kutay hiçbir şey söylemedi o an, sustu. Barkın sahaya dönerken Kutay'a üzülmemesini, eğer takımdan atılırsa annesinin bir şişe de onun için açabileceğini söyledi."

"Sonrasında da sahada yaşananlar gerçekleşti. Barkın fırsattan istifade Kutay'a iftira attı, kaptanlığı elde edebileceğini düşündü; Kutay da annesinin durumunu kimsenin öğrenmesini istemediği için susmak zorunda kaldı," dedi Bilge Hoca hikâyeyi kendince tamamlayarak. Ertan Hoca'ya döndü. "Kutay'ın annesiyle ilgili bazı problemler oluyordu geçmişte de. İlgisiz bir kadındı ancak böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Ben de," dedi Ertan Hoca. "Barkın'la Kutay eskiden çok yakın arkadaşlardı. Bilmiyorum... Barkın o zamanlardan biliyor olmalı bu durumu."

"Neden daha önce söylemedin bize?"

Duraksadım, birleştirdiğim parmaklarımı sıktım. Bir süre etrafa bakındım, gözlerimi kaçırdım. Boynumu kaşıdım her zamanki gibi.

"Kutay susuyordu, ben de onun özelini paylaşmak istemedim, hocam. Birilerinin öğreneceği korkusuyla kendini savunmazken çıkıp gerçekleri anlatmam onu mutlu etmeyecekti." Yutkundum, tırnak uçlarımla oynarken başımı kaldırıp Bilge Hoca'ya sabitledim bakışlarımı. "Bu yüzden benim anlattığımın bilinmemesini istiyorum. Onu bu haksızlıktan kurtarırken gururunu incitmek istemiyorum."

"Merak etme, bu konuyla ben ilgileneceğim," dedi güven veren bir ses tonuyla. "Kutay'ı ve özelini koruyacağım."

Ertan Hoca'ya döndüm. "Tüm bu yaşananlar Kutay'ı aklamıyor belki sizin gözünüzde. Kutay bir yanlış yaptı, haklısınız. Takım kaptanı olarak daha mantıklı davranmalıydı." Kararlılıkla gözlerinin içine baktım, sesimi yumuşattım. "Bu yaşananlar Kutay'ı melek yapmaya yetmez belki ama bir canavar olmadığını görmeye yeter."

"Canavar," diye histerik bir şekilde güldü Bilge Hoca. Elini alnına atıp sıvazlarken Ertan Hoca da avucunda tuttuğu kalemin kapağını sıkıyordu. "Evet, en nihayetinde bir öğrenciye saldırdı ve zarar verdi ama Kutay'ın bir tek annesi var, bu konuda ne denli hassas olabileceğini tahmin edebiliyorum. Bir çocuğa fiziksel olarak zarar verdi diye diğer çocuğun psikolojik olarak aldığı zararı görmezden gelemeyiz," dedi. Ellerini iki yana açıp kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar aksi gibi görünse de yardıma ihtiyacı olan o zaten."

"Barkın nasıl böyle bir şey yapabildi, aklım almıyor," diye mırıldandı Ertan Hoca. "Kutay'a nasıl sırt çevirdim, bilmiyorum."

"Müdür Bey'le konuşup uzaklaştırma cezasının iptalini isteyeceğim hemen. Ben okul bünyesinde üstüme düşen neyse yapacağım." Nefes nefese,

aceleyle konuşuyordu. "Şimdi gidiyorum. Bir şekilde Kutay'a ulaşıp konuşmaya çalışacağım. Gerekirse evine giderim." Dosyalarını kucakladı, Ertan Hoca'ya baktı. "Siz de bu sürede, turnuvaya iki gün kalmışken takımımızda bir canavar isteyip istemediğinize karar verirsiniz."

Bilge Hoca yanımdan geçip odadan çıktığında Ertan Hoca arkasından bakakaldı. Yüzünde büyük bir pişmanlık ifadesi görüyordum. Ne yapacağını düşünüyordu. Kutay'la arasında sıkı bir bağ olduğunu duymuştum. Kutay belki de takımdan atılmasından daha çok Ertan Hoca'nın ona ne olduğunu sormamasına üzülmüştü.

Bir anlığına kalbim kırıldı bu düşünceyle.

"Ben de gideyim o hâlde, hocam. Derse geç kaldım."

Gerisin geri adımlamaya başladım. Kapının önüne gelip çıkmak için araladığımda Ertan Hoca'nın seslenişiyle duraksadım.

"Sen... Kutay'la tanıştığınızı bilmiyordum. Anlatırdı bir şeyler ama seni hiç duymadım."

"Tanışmıyoruz," dedim kısaca cevaplayarak.

Uzun uzun baktı bana, kaşlarını kaldırdı çok kısa bir anlığına.

"O hâlde neden ona yardım ediyorsun?"

Sesindeki imayı hissetmiştim fakat beni rahatsız etmemişti. Lacivert tonlarının hâkim olduğu odada, penceredeki stor perdeden içeri sızan beyaz ışık hüzmesi yüzüme vururken gülümsedim.

"Bilmem," diye mırıldandım. "Yardıma ihtiyacı vardı... Ben de ettim."

6 Ay 12 Gün Önce – 4 Nisan 2023

Nisan yağmurları şiddetini artırmıştı bugünlerde ve ben de şimdi bir yağmurun altında ıslanarak Kutay'ın peşinde ilerliyordum. Hırçınca üzerime düşen yağmur damlaları görüş alanımı kısıtlasa da birkaç metre ileride, bu yağmura rağmen parmaklarının arasında bir sigarayla sokak sokak dolaşan Kutay'ı çok net görüyordum. Onu takip etmek ne kadar hoşuma gitmese de bir bakıma beraber dolaşıyormuşuz gibi hissettiriyordu ve bundan bu denli keyif almak, tahmin edebileceğim bir şey değildi.

O nereye giderse oraya gidiyordum, rotam orası oluyordu. Onun gezdiği sokakları, baktığı apartmanları, sevdiği kedileri, izlediği gün batımlarını, kahve içtiği kaldırım kenarı kafeleri, fotoğraflarını çektiği köşebaşlarını se-

viyordum. O böyle alelade, içinden geldiği gibi sokaklarda gezinirken bazen anın büyüsüne öyle kapılıyordum ki önümde onun olduğunu unutuyor; adımladığım her yoldan, baktığım her yerden, dinlediğim her şarkıdan sanki niyetim onu izlemek değilmiş gibi çok büyük keyif alıyordum.

Kim bilir, onunla yan yana yürümek nasıl bir hisli? Aramızda mesafeler varken bile bu kadar güzelse onun varlığıyla geçen dakikalar... Elini tutup başımı omzuna yaslasam belki de kalbim göğsümden çıkıp avuçlarına konabilirdi.

Tüm olanları Ertan ve Bilge Hoca'ya anlatmamın üzerinden on iki gün geçmişti. O günden sonra Kutay'ın uzaklaştırma cezası iptal edilmiş, okula geri dönmüştü. Ertan Hoca onu tekrar takımın başına getirmiş ve kaptanlık pazubendini kendi elleriyle koluna takmıştı. Turnuvaların başlamasına çok az bir süre kaldığı için ilk birkaç maça çıkamasa da bir sonraki maçta, yarı finale çıkan takımın başında olacaktı. Onu büyük bir tutkuyla yaptığı şeyi izlerken görmek, bir sigara dalına sığındığını seyretmek yerine gülüşünü izlemek... Bu, kaburgalarımın arasında birbirini takip eden kelebeklerin olduğunu hissettirmişti bana.

Onu tekrar gördüğüm o ilk an... Heyecandan aklımı yitirecektim! Çok mutluydum... Çünkü... Bu bir hastalık mıydı, bilmiyordum ama bu haksız durumdan kurtulup gerçeğin ortaya çıktığına nasıl sevindiğini, üzerindeki yükün nasıl hafiflediğini düşünüp o anki mutluluğuyla mutlu olmuştum işte.

O, uzun ve dalgalı saçları alnına dökülürken yüzünde sanki hiç kötülük görmemiş gibi masum bir gülümsemeyle karşımda belirivermişti. İnce, ellerimi atsam yanaklarını yakalayamayacağım kadar çöküк yüzündeki gülüşü bahar yeri gibiydi. O güldüğünde yanaklarında sayamadığım kadar çizgi beliriyor, morarmış göz altları kırışıyor, ardından her seferinde gülüşünü alt dudaklarını dişleyerek sonlandırıyordu.

Ne kadar güzel güldüğünü bilmiyor olmalıydı.

Kulağımdaki kulaklıktan zihnime akan şarkının sesiyle ilerken kapüşonumu iyice öne doğru çektim, yüzüme dağılan saçlarımı kapüşonumun içine soktum. Ellerim ceplerimde, gözlerim önümde, aklım ondaydı.

Yine o günlerden birindeydik. O yürüyor, ben de arkasında ilerliyordum sessizce. Takip etmek gibi hissettirmiyordu çünkü gözüm her an onun üzerinde değildi. Nereye gidiyor diye endişe duymuyor, merakla ondan gözlrtimi alamamazlık etmiyordum. Gidiyordu işte bir yere, götürüyordu beni de

peşinde. Belki yine bir deniz kenarına, belki yağmurdan sığınacağı bir kafeye, belki de hiçbir yere...

Yağmur damlaları sırtına acımadan vururken işaret parmağı ve başparmağının arasında tuttuğu sigaradan son bir nefes çekti, önünde durduğu kafenin ayaklı kül tablasında söndürdü. Nefesini gri gökyüzüne doğru üfleyip kafeden içeri girdiğinde o yöne ilerledim ve az önce onun durduğu noktada durdum. Gözlerimi kaldırdım, giriş kapısının yanına asılı kara tahtadaki yazıya baktım.

Süreyya.

Göz bebeklerimi çektikten sonra kapüşonumu başımdan aşağı tek elimle indirip saçlarımı açığa çıkarmıştım ki ayaklı kül tablasında yağmur damlalarıyla ıslanan tek sigara izmaritine takıldım.

Bir adım atacağım sırada az önce geldiğim yönden, sağımdan yüksek bir ses gelince hızla oraya doğru döndüm. Korku dolmuştu içim birine yakalanacağım endişesiyle ama baktığım yerde gördüğüm kişinin korkusu benimkinden de fazlaydı. Yere düşürdüğü çöp kovasının içindeki poşetleri tekrar hızlı hızlı çöpe atıyor, bunu yaparken bir yandan da iğreniyor ve ekşittiği yüzünü benden gizlemeye çalışıyor gibiydi. Tek kaşım havalandığında ona doğru adımlamaya başlamıştım ki adımlarımın farkına varmasıyla çöpleri toplamaya bir son verdi. Arkasına dönüp gidecek gibi oldu ama bunun için geç kaldığını anlamış olmalıydı ki duraksadı; tekrar yeltendi, ardından tekrar duraksadı.

Gözlerim kısıldığında karşımda duran simayı tanımaya çalıştım. Çok sürmeden zihnimde yerine oturan yapboz parçasıyla dudaklarım aralandı.

Bu o çocuktu. O gün spor salonunda bana sırtını dönüp sorularıma cevap vermeyen çocuk... Sina.

Simsiyah, dağınık saçları ıslanmıştı. O gün üzerinde gördüğüm kapüşonlu hırkası vardı yine, bedenine göre oldukça büyüktü. Kolları sarkıyordu, omuzları düşüktü; pantolonu öyle boldu ki belini nasıl sarabildiğini anlayamamıştım.

"Hey," diye mırıldandım sessizce, aramızdaki mesafeyi gitgide azaltırken. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ayağının ucuyla son poşeti de çöp kovasının yanına ittirirken bunu sanki bana hiç çaktırmadan yapmak ister gibi bir hâli vardı. Hâlbuki gördüğümü biliyordu. Gözlerime bakmadı, başını öne eğdi. Parmak uçlarıyla hırkasının

kollarını çekiştirip ellerini ceplerine soktu ve beni yine, yine, yine cevapsız bıraktı.

Eğilip çöpün yanında bulunan, ayak uçlarıyla ittirdiği poşeti kovanın içine bıraktım, ardından doğruldum.

"Sen beni mi izliyordun?" diye sordum hiç çekinmeden. "Yüzünü neden gizledin?"

"Belki de yalnızca çöp kokusundan tiksinmişimdir," dedi sitemle. Onu itham ettiğim şeye bir anda sinirlenmişti fakat ben, onu bir şeyle itham etmek niyetinde de değildim açıkçası. Gördüğüm şeyi teyit etmek için sormuştum. "Bunu düşündün mü hiç acaba?" Konuşurken utanıyor gibiydi. Bazı kelimelerin üzerine basa basa konuşuyor, bazılarınınsa tınısını öyle düşük tutuyordu ki duymakta güçlük çekiyordum. "Düşünmezsin."

Son cümlesinden sonra dudaklarının arasında birkaç kelime daha mırıldanmıştı fakat hiçbir şey anlayamamıştım.

"Anlamadım," dedim. "Seni öyle endişeyle arkanı dönüp giderken görünce beni izlediğini düşünmüştüm."

Başını hafifçe doğrulttu. Yüzüme bakacak gibi oldu ama irisleri öyle titrekti ki bu belki de bir saniye bile sürmüyordu. Bir bakıyor bir çekiniyordu. Kirpikleri göz bebeklerini gölgelerken sürekli yüzümü inceleyişini anlamlandıramıyordum, gözlerime bakmaktan böylesine kaçarken hem de.

"Çillerin var," dedi sessizce. Eliyle kendi yüzünü işaret eder gibi oldu ancak duraksadı hemen. "Çillerin var, yüzünde."

"Çoğu insanın var."

"Hayır," deyip başını iki yana salladı. Islanan saçları tel tel ayrılmış, başını sallayışıyla elektriklenmişti. "Seninkiler farklı. Yü- Yüzünün her yerindeler." Gözlerini belki de ilk defa gözlerime sabitledi, dudaklarını ıslattı. "Parlıyorlar."

Histerik bir şekilde güldüm. "Nasıl yani? Ne demek parlıyorlar?" diye sordum.

Yüzümü, önünde bulunduğumuz kafenin camına doğru çevirip çiseleyen yağmur damlalarının arasından yansımamıza baktım. Bu sırada bana doğru hareketlenen Sina'yı fark edince ona dönmüştüm ki hırkasının cebinden bir şey çıkardı. Bana doğru uzattı gözleri başka bir yerdeyken. Tek kaşım havalandığında hiçbir şey söylemeden elini uzatmaya devam etti.

"Bu ne?" diye sordum elimi kapalı avucunun altına uzatırken.

Avucunu açtığında sakladığı şey avucuma düştü. Beyaz, medikal maske kutusuydu. Gözlerim çöp kovasının kenarında bulunan eczane poşetine kaydığında yeni aldığını anlamıştım.

"Ne yapacağım bunu?" Avucumdaki kutuya baktım. Bir türlü anlam veremiyordum fakat onu ilk gördüğüm günden bugüne hiçbir anında, hiçbir yaptığına ve söylediğine anlam verememiştim zaten. Belki de şaşırmadığım tek şey buydu.

"Tak," dedi ve ellerini ceplerine yerleştirdi. Alnına dökülen saçlarından zorlukla gözüken gözlerini etrafta gezdirdi. "Çillerin parlıyorlar. Eğer saklarsan kurtulabilirsin. Tak."

Başka bir şey demedi, cevap vermek için dudaklarımı aralamama izin vermeden arkasını döndü ve gitti.

Ne demek istemişti, beni neden takip etmişti, niye hem böyle hırçınken hem iyiliğimi düşünüyor gibiydi, çözememiştim. O, Sina denen çocuk... Beni neden, kimden kurtarmak istemişti? Kocaman bir bilinmezlik çukuru gibiydi varlığı.

Arkasından hiçbir şey yapmadan bir süre baktım. Bakışlarım avucumda duran ve yağmur damlalarıyla ıslanan maske kutusuna kaydı. Tuhaftı. Bir maskenin beni koruyacağına nasıl inanırdı ki? Hem çillerim nasıl parlayabilirdi? Yüzüme bile doğru düzgün bakamazken bunu nasıl görmüş olabilirdi?

Başımı geriye çevirip omzumun üzerinden Kutay'ın girdiği kafenin camındaki yansımama baktım önce. Çillerim kesinlikle parlamıyorlardı. Başımı omzuma doğru yatırdım, ıslak saçlarım tenime yapışmıştı. Yansımamın arkasında beliren, içeride bir köşeye sinmiş, yerdeki yastıkların üzerinde oturup kitap okuyan Kutay'a baktım. Uzun uzun seyrettim onu...

Islak saç uçlarından okuduğu kitabın sayfalarına bir bir düşüyordu damlalar.

O an anladım belki de Sina'yı. Bakmak önemli değildi ki, gören kalpler bakmağın her neyse o, kalbinin gördüğü kadardı.

Kutay'ın gözleri berrak nehirler gibi duruydu. Bir ırmak gibiydi, insan akıntısının içinde sürüklüyordu.

Ben de akıntısının içinde sürüklenirken boğulacağım sırada göğüs kafesinin kemiklerine tutunmayı seçmiştim işte.

Belki... Belki bir gün parmak uçların kalbine de değerdi. Belki o da beni yutmayı değil sevmeyi denerdi.

4 Ay 29 Gün Önce – 17 Mayıs 2023

Odamdayım.

Gri duvarlarımın arasında yaktığım tütsünün dumanları savrulurken yavaş yavaş, zihnimin içerisinde dolaşanlar o dumandan daha karmaşık, daha koyuydu. Camımın önündeki betonda dizlerimi karnıma çekmiş, oturuyordum. Bilgisayarımdan yükselen şarkının melodisini mırıldanıyor, başımı arkamda kalan duvara yaslayarak gökyüzünü seyrediyordum. Bacaklarımın altında kalan kupamdan yükselen sıcak kahvenin ısısı tenime vuruyordu.

Çok sorguluyordum son zamanlarda yaşadıklarımı. Bu da üzerime kara bulutlar çökmüş gibi hissettiriyordu. Bir yanda, kitaplarımın arkasına sakladığım sigara izmariti dolu bir kutu, diğer yanda ise bu izmaritlerle ne yapacağını bilemeyen küçük bir çocuk vardı. Zaman içerisinde kendime mâni olamamış, kendimi dizginleyememiş, kalbimin iplerini elime alamamıştım ve bu, tam tamına yüz yirmi dört sigara izmariti toplamama sebep olmuştu.

Okul çıkışlarında onu beklemiş, bazen etütlerinin bitişine kadar ben de ders çalışmıştım. Antrenmanı olduğu günler gizliden gizliye onu izlemiş ve gülümseyerek hayaller kurmuştum. Aynı otobüs durağına beraber yürümüştük ama onun bundan hiç haberi olmamıştı. Bazen benden önce inmişti otobüsten, gözlerim geride kalmıştı. Başımı cama her yaslayışım, aklıma onun gelişiyle son bulmuştu.

Onu gördüğüm o günden bugüne geçen bir buçuk ay ve bu sürede içimde yeşeren tomurcuklar... Bitmek bilmeyen hayaller, tükenmeyen endişeler ve korkular, her gün yeniden yaşadığım o heyecan, yanaklarımdan dökülen gözyaşları ve o hiçbir şey yapmazken bile bunun için, onun sayesinde yüzümde açan gülücükler...

Tüm bunlara rağmen, içimde beni mutlu eden tüm bu hislere rağmen... Onu izlerken engel olamadığım dudaklarımın kıvrılışına, ellerimin heyecanla birbirine kenetlenişine, yanımdan her geçtiğinde tenimin karıncalanışına, kokusunu duyduğumda kalp atışlarımın hızlanışına, ona dair öğrendiğim ne varsa aklımdan bir türlü çıkmayışına rağmen her gece onun güzel yüzü beni terk edip de gittiğinde odamda zihnimdeki düşüncelerle baş başa kalıyordum.

Bu... Bu his doğru muydu?

Yüz yirmi dört sigara izmariti.

Yüz yirmi dört ciğer sönüşü.

Kaybettiği binlerce nabız atışı. Oysa kalbim o hiç ölmeyecekmiş gibi vuruyordu. Hiç durmayacakmış gibi atıyordu.

Neden? Neden beni zehirlediğini hissettiğim bir duygu içimde geziniyordu? Sevgi iyileştirmez miydi insanı? Neden beni iyileştirmeye yetmiyordu? Neden hâlâ sigara izmaritlerini saklarsam nefeslerini de saklayabileceğime inanıyordum? Neden silip atamıyordum bu düşünceyi? Neden kalbimde bir çiçek yeşerişi gibi bir his filizlenirken aklımın içinde o topladığım sigaraların kara dumanları dolaşıyordu?

Kalbim ve aklım bir savaş içerisindeydi. Kalbim onun her adımını, onun gösteremediği her yanını sevmeye çalışırken aklım kıskanç bir duyguyla kalbimden bile sakınıyordu onu. Kalbim sevmesin istiyordu. Onu bir cam kavanozun içerisine koyup odamda saklamak istiyordum.

Oysa o bir kelebek değildi.

4 Ay 8 Gün Önce – 8 Haziran 2023

Bugün Kutay çok mutluydu. Onu pencereden, arkadaşı Arda'yla beraber banklarda otururken izledim. Arda'ya heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Onu ilk defa bu kadar konuşkan görmüştüm. İlk defa bu kadar çok gülmüştü. Gülüşünde sıcacık bir rüzgâr vardı. O bilmiyordu ama ben ısınmıştım o rüzgârla.

Saçları çok uzadı bu sıralar, ne zaman kestirecek acaba, diye düşünmeden de edemedim. İki yandan alnına dökülüyor dalgalı saçları ancak uzadıkça bukleleri belirginleşti, gittikçe de kıvırcıklaşıyor gibi. Kulağının arkasında küçücük bir dikiş izi var. Yanından, omzum omzuna değecek kadar yakınından geçerken görmüştüm. Uzayan saçları kapatıyor artık izini. Belki de yara izlerinden utanıyordur. Oysa onu bugünkü Kutay yapan her gözyaşını bilmek istiyorum ben.

4 Ay 1 Gün Önce – 15 Haziran 2023

Yarın okulun son günüydü, bense şimdi evimin bahçesinde yıldızlara bakarak onu göremeyeceğim süre boyunca ne yapacağımı düşünüyordum. On ikinci sınıfa geçtiğimiz için yaklaşık bir ay sonra yaz kursu başlayacaktı fakat kim bilir, bu bir ay içerisinde Kutay ne yapacaktı? Kaç kez üzülecek, kaç kez gülecekti? Kalbi neye kırılacak, ne için heyecanlanacaktı? Her sabah onu izlediğim pencere kenarında olmak isteyecektim yine ama ne ben orada onu bekleyecektim ne de o sersem yürüyüşüyle okula gelecekti.

Onun hakkında öğrendiklerim artık bana yetmiyordu.

On sekiz yaşını doldıracaktı bu yaz mesela. On dokuz yaşına girecekti, bir yıl geç başlamış olmalıydı okula. En sevdiği renk beyazdı. Genelde krem tonlarında giyinmeyi tercih ediyordu. Kahverengi saçları ile bir ahenk içerisindeydi giydikleri her zaman. Omzuna çapraz astığı kahverengi, deri bir çantası vardı; postacı çantasını andırıyordu. Sokak sokak dolaşır, kedileri sever, çantasında taşıdığı fotoğraf makinesiyle gördüğü her güzel köşenin fotoğrafını çekerdi.

Bitkilerle dolu balkonları çok seviyordu. Ne zaman sokağa taşan bir balkon görse birkaç saniye seyrediyordu. Gün batımı en sevdiği vakitti. Okuldan sonra deniz kenarına gidip gün batımını izliyordu. Kendi başına keşfettiği, sakin, yalnızca balıkçıların olduğu bir deniz kenarı otoparkı vardı. Kör noktadaydı ve her seferinde orada bir kediyle yan yana oturuyordu. Yaşlılarla sohbet etmekten çok büyük keyif alıyordu. Bir defasında balık tutan yetmiş yaşlarında bir amcadan ona olta tutmayı öğretmesini istemişti. Güneş arkasında batarken gülüşü gözlerimde ve kulaklarımda yaşıyordu o sıralar, bu en sevdiğim manzara ve en sevdiğim tını olmuştu.

Güne kahve içmeden başlayamıyordu. Kahvesini hep sıcak içiyordu. Ne süt ne de şeker kullanıyordu. En sevdiği ise filtre kahveydi ve bundan asla vazgeçmiyor, yeni tatlar denemiyordu. Gittiği her kafedeki sipariş fişini not defterinin arasında saklıyor, altına hem tarih hem de not düşüyordu.

Nazik bir insandı ama güler yüzlü değildi. Soğuktu. Belki hayatında kimseye ihtiyaç duymuyordu belki de gülümsemesi öyle zordu ki yalnızca gerçekten keyif aldığı ve mutlu olduğu anlara saklıyordu çünkü yalnızca gerçekten keyif aldığı anlarda gülümsüyordu. İnkâr edemeyecektim, her gece odamın penceresinden gökyüzündeki yıldızları izlerken o keyif aldığı anlardan birinde onunla birlikte olmayı diliyordum.

Ancak... Kim içtiği sigaraların çöplerini saklayan bir hastayı severdi ki?

3 Ay 5 Gün Önce – 13 Temmuz 2023

Onu ilk gördüğüm gün bir blog hesabı açmış ve "Bugün kalbimde bir arbede yaşandı, onu gördüm," yazmıştım. Günden güne onunla ilgili tüm hislerimi, düşüncelerimi, endişelerimi, hayallerimi oraya sığdırmıştım bir günlük tutar gibi. Onun hakkında yazdığım şeylerin hiçbirini o görememiş ve bilememişti belki ama anlamadığım bir şekilde başka insanlar çok sevmişti. Cümlelerimde geçen o hikâyenin kahramanını merak eder olmuşlardı. Benim yerime hayaller kuranlar, onunla konuşmamı isteyenler vardı.

Hâlbuki benim karşısına çıkacak cesaretim yoktu. Hayatım boyunca gördüğüm tek sevgi annemin sevgisiyken nasıl olurdu da karşısına geçip beni sevmesini bekleyebilirdim? Sevemezdi. Öyle alışmıştım ki bir hayalet gibi yaşamaya, birinin beni görebileceğine ihtimal vermiyordum.

İnsan, kendi hikâyesinin büyük bir çoğunluğunu bir figüran gibi sayfanın kenarında geçirince hayatının hiçbir noktasında o sayfayı doldurabileceğine inanmıyordu.

"Sayfanın tamamını doldurmak istemiyorum ben," diye mırıldandım çalışma masamın ışığı bilgisayarımın kenarına vururken. Parmaklarım klavyenin üzerindeydi. "İsmim onun ismiyle yan yana gelse bir cümlede, belki tamamlanır hikâyem."

Yavaşça sandalyemde geriye yaslanıp doğrulduğumda loş ışıkla aydınlanan odamın içerisinde tekerlekli sandalyemde kendi etrafımda döndüm. Bakışlarım komodinimin üzerinde biriken, dört tanesi üst üste dururken iki tanesi yanlara devrilmiş şekilde duran maske kutularına kaydığında sandalyemi durdurdum. Ayaklandım, gidip yatağımın kenarına oturdum ve bir maske kutusunu avuçlarımın arasına aldım.

O çocuk... Sina... Kutay'ı takip ettiğim gün kafenin önünde bana bir maske kutusu verip gitmişti ama bununla da kalmamıştı. Benimle konuşmuyor, iletişim kurmaktan kaçınıyor, nerede görse yönünü değiştiriyordu ama her hafta bir başka maske kutusu bırakıyordu sıramın altına. Tatil başladığından bu yana onu yalnızca bir defa, sitenin girişinde görmüştüm. Aynı yerde yaşıyorduk tesadüftür ki.

Korkunucu bir yanı yoktu ama onu anlamaya çalışırken zihnimin sınırlarını zorluyordum. Simsiyah saçları ve öfkeli bakan gözlerine rağmen kırılgan yapılı, nahif, sessiz biriydi. Yaptıklarına bir anlam yükleyemeyince nasıl biri olduğunu Sedef'e sormuştum. Aslında çok tatlı biri olduğundan bahsetmişti. Oysa bana karşı hem dikenli, beni iten biriyken hem de korunaklıydı. Maskelerin nedenini anlayamamıştım ama bana zarar vereceğini düşünmemiştim hiç.

Duyduğuma göre otizmliydi ancak küçük yaştan bu yana aldığı eğitimler sayesinde insan ilişkilerini yönetmekte artık zorlanmıyordu. İpuçlarını, başkalarına nazaran daha fazla önem verdiği şeyler olduğundan bahsetmişlerdi ama öyle zeki ve iyimser bir çocuktu ki kendisini geliştirmekten de geri kalmamış, birçok konuda farkındalık kazanmıştı.

Oflayarak maske kutusunu bir kenara bıraktım. Sırtımı yatağımla buluşturarak yan döndüm, saçlarımı yataktan aşağı sarkıttım. Gece lambam saçlarıma vururken duvarları seyrettim. Elimi yanımda bulunan telefonuma attım ve bloğuma girdim saniyeler içerisinde. Ekranıma düşen yüzlerce bildirimi, mesaj isteklerini ve önerilenleri kenara kaydırıp ana sayfamda gezinmeye başladım. Bu sırada yatakta yan bir şekilde yatarken yüzüstü dönmüştüm.

Ayaklarımı birbirine vurarak ana sayfamdaki gönderileri okuyor, bir yandan da sevdiğim yazıları beğeniyor ve tekrardan yayımlıyordum. İnsanlar artık yalnızca benim yazdıklarıma ve başrolü belirsiz hikâyeme değil, beğendiğim herhangi bir şeye dahi büyük ilgi gösterir olmuşlardı. Onlara gün gün Kutay'la olan hikâyemden bilgiler veriyor, bir roman karakteri gibi günümü ve hislerimi paylaşıyordum.

Bugün yeni bir şey paylaşmadığım aklıma gelince yeni gönderi oluşturma butonuna tıkladım.

İzmarit...

Adım... On yedi yıldır kimliğimde bulunan adıma hissedemediğim aidiyeti bu takma ada hissetmiştim.

Zira ben, onun hayatında ciğerlerinden nefesini kovup çöpe attığı sigara izmaritleri kadar bile yer kaplayamıyordum.

Yutkundum.

-İzmarit:

haftalardır göremiyorum onu. dolaştığımız sokakları dolaşıyorum sürekli, denk gelemiyorum adımlarına. keşke bir köşebaşında çıksa karşıma.

onu sevebileceğim hiçbir şey vermedi bana ama ben bir gece yarısı onu düşünüyorum hâlâ.

Cümlemi bitirdiğimde başparmağım yayımlama tuşunun üzerinde bekledi birkaç saniye. Tuşa bastıktan sonra derin bir iç çektim, yorgunlukla başımı yastığıma gömdüm. Anlamadığım bir şekilde artık vücudum her zamankine göre daha bitkin düşüyordu. Daha net hissediyordum yorgunluğumu. Üzerime çöken uyku sarhoşluğunu bu defa defetmeyerek kabullendim, yatağımda bedenimi yastığıma doğru çektim.

"Bazen sinir oluyorum sana," diye mırıldandım. Yastığıma sarılırken esnedim. "Ama birbirimize tahammül etmek zorundayız."

Bu sırada komodinime bıraktığım telefonumun ekranı aydınlandı. Aslında pek umursamayacaktım ama ne olduğuna bakmazsam da sabaha kadar meraktan uyuyamayacağım için avuçlarıma aldım, yüzüme tuttum. Her gece gelen o bildirim gelmişti:

-Hey, İzmarit!

Yakın çevrendeki insanların neler hissettiğine göz atmak ister misin? Haydi! Tıkla ve onlarla bağ kur!

"Kimseyle bağ kurmak istemiyorum," deyip telefonumu ters çevirerek komodinimin üstüne bıraktım. Sırtımı komodine, yüzümü ay ışığının içeri sızdığı pencereme dönerek uykuya dalmayı denedim. Ancak dakikalar geçse de bunu başaramadım. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyor, tavanı seyrediyordum. En sonunda dayanamamış ve penceremin önüne oturarak ayı seyretmeye başlamıştım.

Bu bile bir süre sonra tatmin etmemeye başlayınca oflayarak pencere kenarından ayrıldım. Yatağımın üzerinden sarkarak komodinimin üzerindeki telefonumu avuçladım, tekrar eski yerime döndüm. Bağdaş kurarak oturdum, sırtımı duvara yasladım. Ekranımı aydınlatıp uyumadan önce gelen bildirime tıkladım. Mırıldanmak için alçak sesli bir şarkı açtım.

"Pekâlâ," diye hayıflandım kaşlarımı kaldırırken. "Bakalım benim gibi uyuyamayan sorunlu birileri var mıymış?"

Ekranı aşağı doğru kaydırarak önüme çıkan tüm gönderileri okuduğum ve paylaşılan fotoğraflara baktığım dakikaların ardından ekranıma düşen bir fotoğrafla duraksadım. Fotoğrafın üzerine tıklayarak tam ekran olmasını sağladım ve parmak uçlarımla yakınlaştırdım. Gördüklerimle kaşlarım çatıldı, kalp atışlarım hızlandı. Yaslandığım duvardan sırtımı ayırarak bağdaş kurduğum bacaklarımı çözdüm ve tek bacağımı duvar kenarından aşağı sarkıttım.

Bu gördüğüm... Gerçek miydi?

Paylaşılan diğer üç fotoğrafa da göz attım hemen.

Çiçekli bir balkon, bir apartman girişinde uyuklayan bir kedi, kaldırım taşlarının arasına düşmüş kibrit çöpleri ve gün batımında gri sıvamalı, eski evlerin olduğu uzun bir sokağın sonunda köşebaşından geçen, sırtı kameraya dönük bir kız...

Bendim.

O kız... Fotoğraftaki kız bendim.

Savrulan saçlar, uçlarındaki iki örgü, kucağındaki kitaplar bana aitti. Yüzüm gözükmüyordu ama emindim, fotoğraftaki kız bendim.

Hızla fotoğrafı yukarı doğru kaydırarak tam ekran modundan çıktım ve esas gönderiye geldim. Parmaklarını heyecan mı yoksa gerginlik mi olduğunu anlayamadığım bir hisden dolayı titrerken fotoğrafların altına yazılmış yazıyı okumaya başladım.

-Kibrit:

Moda'da gün batımı.

Gezdiğim sokakların birinde gördüğüm; bitkileri sokağa taşmış, tavanındaki boyası çıkmış balkon bana çok tuhaf şeyler hissettirdi. Hayatın içinden ama yaşamdan yoksun gibiydi. Umarım sahibi bir akşamüzeri o küçücük balkonda, sevdiği herhangi bir kişi için bir sofra kurar. Belki yemekleri beraber yaparlar. Sevgileri sokağa taşar.

Apartman girişlerinde uyuklayan kediler her zaman daha sevilesi geliyorlar bana nedense. Galiba o eve alınmamış olmalarının verdiği buruk his kalbimi kırıyor. Ait olmanın kıyısında hiçbir yere ait olamayışın yarattığı boşluk hissi... Sanırım mesele kediler değil.

Bozulmuş kaldırımların arasına düşmüş kibrit çöpleri, görünmeyecek kadar araya sıkışmayı beklerler. Ya biri gelir basar üzerlerine, kırılırlar orta yerlerinden ya da kaybolup giderler herhangi bir taşın altında. Belki bir kibrit çöpüyüm. Belki bir kaldırım taşı. Ne fark eder?

Küçük bir an...

Gün batımında gökyüzünden sökülen akşam kızıllığı. Sahaf çıkışı kucağına sığdıramadığı kitaplarla birkaç saniye de olsa kadrajıma uğrayan bir kız. Umarım saçlarının ne kadar güzel olduğunun farkındadır.

Küçük bir an...

Ben ömrümün tamamını ana hapsetmek istedim.

Belki bir kibrit çöpü... Belki Kutay.

Kibrit çöplerini çektiği fotoğrafta görünen ayakkabılar onun ayakkabılarıydı, biliyordum. Bahsettiği o balkonun olduğu sokaktan her geçişinde onun adımlarının izindeydim. Başını okşadığı, yanına oturup kucağına aldığı kedileri severken ben, karşı kaldırımında bir başka kediyi seviyordum. Ancak onu görmek ümidiyle gezindiğim sokaklarda benim gözlerim ona rastlamazken

onun beni bir fotoğraf karesinde yakalayışı hayatın bir oyunu olmalıydı. Kibrit... Kutay'dı.

Göz bebeklerim fotoğrafta ve altına düştüğü yazıda gidip geldi dakikalar boyu. Bir an... Kendimi gülümsemekten alıkoyamazken gözlerimde biriken yaşlarsa mutluluk yaşlarıydı.

Onun deyimiyle 'küçük bir an' olan o fotoğraf karesi benim aklıma bir çiviyle kazınmıştı. Ellerim saçlarıma uzandı, saçlarım çok güzeldi. Bu gece saçlarım her zamankinden daha güzeldi.

Günümüzden 19 Gün Önce – 16 Ekim 2023

293.

Onu gördüğüm günden bugüne dek topladığım izmaritlerinin sayısı.

Kutuya sığmıyorlardı artık. Tek bir izmarit için yer kalmıştı ancak ona da benim mecalim var mıydı, emin değildim. Yoruldum. Çok yoruldum... Zihnimle baş etmeye çalışırken, kendime bunu yapmaya devam etmek için bahaneler üretirken, elimde avucumda hiçbir şey olmamasına rağmen her sabah yeniden savaşırken, aynanın karşısında gördüğüm kızı kandırıp gülümserken ve dahası, o beni görmezken bile ben onu aklımdan silip atamazken çok hırpalamıştım kalbimi. Dizlerinin üzerine çöktü şimdi, devam edemiyor. Tükendi.

Yine odamdaydım. Onu severken yaptığım en iyi iş buydu çünkü: Saklanmak. Sevgimi de kendimi de saklıyordum ondan. Ve sonra ona, beni görmediği için defalarca kez kızıyordum.

Yedi ay geçmişti. Yedi aydır hayatımdaydı. Ona duyduğum bu his neydi, bilmiyordum. Her gün yeniden, en baştan sorguluyordum ama adını koyamıyordum. Sanki bana, sevilmekten mahrum bırakılmış bir çocuk olduğunu göstermişti ve ben de ona hak etmek için hiçbir şey yapmadığı bir sevgiyi adıyordum sonsuzca. *Onu kurtarırsam işe yarar hissederim belki,* diyordum içten içe. Neden onu seviyordum, neden onu düşünüyordum, neden ona böylesine şefkatle yaklaşıyordum, bilmiyordum. Hiçbir nedenim yoktu.

O...

Bir anda... Tek bir anda... Kalbimin tamamı olmuştu.

Belki gülümserken yapmıştı bunu, belki ağlarken. Belki savruk adımlarıyla yürürken, belki denize karşı bir bankta otururken. Belki konuştuklarıyla, belki sustuklarıyla. Ama neden, bilmiyorum; onunla hiç konuşmadan, hiç göz göze gelmeden, hiç yan yana durmadan, hiç elini tutmadan, bana nasıl

davranacağını düşünmeden içindeki insanı çok sevmiştim. O içinde beslediği, büyüttüğü, sonra da susturduğu çocuğu öyle çok sevmiştim ki...

"O ise seni yanından geçerken göremeyecek kadar kör," dedim elimde tuttuğum kalemi çevirirken. "Ama bunun için onu suçlayamazsın."

Kalemimle bir şeyler karalarken kendi kendime konuşuyordum. Düşüncelerimden kaçmaya çalışsam da parmak uçlarımda bile onlar varken bunu başarmam pek mümkün değildi. Neyse ki en azından sorumluluklarımdan kaçabiliyordum. Ödevlerimi yapmak veya test çözmek yerine böylesi işime gelmişti.

On ikinci sınıfa geçmiştim ve artık hayallerim için bir şeyler yapmam gerektiğinin farkına vararak sayısal sınıfından eşit ağırlık sınıfına kaydımı aldırmıştım. Sayısal derslerim de iyiydi fakat pek de ilgimi çekmiyorlardı. Sedef'le aynı sınıfı hatta aynı sırayı paylaşır olmuştuk böylece. Öyle ki Sina dahi bizim sınıfımızdaydı. Benimle konuşurken çekingen davranıyordu hâlâ. Maske kutusu bırakmayı kesmişti. Ona eğer bir gün ihtiyacım olursa ondan maske isteyeceğimi söylemiştim. *Söz ver,* demişti; söz de vermiştim.

Saçlarım, avucumu yasladığım şakaklarımın arkasından masama dökülürken bugün olanlar geldi aklıma. Yüzüm düştü aniden, kâğıdın üzerinde gezinen kalemim durdu. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kutay'ın yanından geçmiştim. Gözlerime bakmıştı. Yüzüme... Bir saniye bile sürmemişti belki ama göz göze gelmiştik. Kalbim o an sanki göğüs kafesimin içinde bir toz bulutuna dönmüştü. Yok oluvermişti birden ama göğsümdeki ağırlık bambaşkaydı. Onun için alelade biriydim ve bu, gün geçtikçe canımı daha fazla yakıyordu. Ne istiyordum, gözlerine baka baka onu sevdiğimi söyleyebilir miydim, bilmiyordum ama benden haberi olsun istiyordum.

Görünmez olmak, bilinmez olmak, hiç olmak istemiyordum.

Şakaklarıma yasladığım avucumla başımın ilişiğini kestiğimde kalemimi de masanın üzerine bıraktım. Parmak uçlarımı elimin üzerinden koluma doğru bir izi takip eder gibi yönettim. Acıyı hissetmek istedim. Tenim karıncalandı gözlerimin önüne gelen kanla.

Kutay bugün okulda yine kavga etmişti. Birkaç çocuk Sina'ya kötü davranmıştı. Kendilerince, akılları sıra eğlenmişlerdi. Kutay onu koruyup o ortamdan çekip alırken bir anda tartışma alevlenmişti. Etraftakiler onları ayırdığında Kutay'ın eli kanlar içindeydi. Okulun zemin katındaki pencere kenarlıkları yüzünden kesilmişti. İçim acımıştı. İçim çok acımıştı. Ama yü-

zümü ekşitmekten başka bir şey gelmemişti elimden. Durmuştum öylece, sessizce...

Kutay artık eskisi gibi değildi. Daha mutsuzdu. Daha hırçındı. Daha yorgun gözüküyordu. Ne yaşıyordu, bilmiyordum ama öyle ağır geliyor olmalıydı ki tükeniyor gibiydi. Böyle göz göre göre tükenişini seyretmek beni de tüketiyordu.

Elini revirde kendi kendine sarmıştı. Tek başına... Yarasını temizlememişti bile. Suyla yıkamış, ardından kurulayıp üzerine çapraz şekilde yara bantlarını yapıştırmış ve bir sargı beziyle sarmıştı. Bir yaranın nasıl sarılması gerektiğini bile bilmiyordu. Hiç kimse önemsememiş miydi onu bugüne kadar? Hiç kimse demeniş miydi *yara bandının üzerine sargı bezi sarılmaz* diye? Canı çok yanmış olmalıydı ve belki de ne kadar çok sararsa o kadar az acıyacağını düşünmüştü ama buna rağmen yine susmuştu Kutay.

Keşke konuşsaydı. Ben onu güneş doğup batana dek hiç sıkılmadan dinlerdim oysa.

Kim bilir, canı ne kadar acıyordu? İyi miydi mesela şu an? Ağlıyor muydu? Ne yapıyordu? İster miydi acaba birinin ona *iyi misin,* diye sormasını?

Yapamadım. Artık saklanmak çok zor geliyordu. Onu bir hayalet gibi seyretmek, köşelere sinmek, *iyi misin* diye bile soramayacak kadar uzakta olmak, üzüntüsünü ve sevincini paylaşamayacak kadar hiç kimse olmak canımı yakıyordu. Yutkundum ve boğazıma takılan, hiç gitmeyen yumruyu yok etmeye çalıştım.

Anlamıştım. Bu nafile bir çabaydı. Ondan uzak durmak nafile bir çabaydı.

O yanmak istiyordu, bense her sabah en başımdan en sonuma yanıyordum.

O yaksın istedim beni. O kül etsin her zerremi. Madem sondu bu, onunla olsun istedim.

Bir kibrit, bir sigaranın ucunu tutuşturduğu andan itibaren en fazla kaç saniye yanardı ki?

Bu hikâyenin sonunda o saniyeler içerisinde kül olmuş bir kibrit çöpüne, bense onun ardından birkaç dakika geçmeden sönmüş bir izmarite dönecektim. Yine de göze aldım.

Artık sona gelmiştim zira. Ne bir izmarit daha toplayabilecek enerjim ne de saklanabilecek takatim kalmıştı.

Bilgisayarımın ekranını aydınlattım ve bloğuma giriş yaptım. Kutay'ın sayfasına tıklayıp haftalar önce yazmış olduğu o yazıyı buldum. *Alıntıda* seçeneğine tıkladım. Harelerim ekrandan yansırken yüzüme bakakaldım ama çok sürmedi. Yutkundum. Parmaklarım klavyenin üzerinde dolaşmaya başladığında ay ışığı yatağımın üzerine vuruyordu, hepsi karanlıktaydım.

İşte... Sondaydık.

Hikâyemizin başında...

BÖLÜM 1
Kütüphane

Günümüz

Kutay Harmanlı

Kasım ayında İstanbul iyice soğumuştu. Tek omzuma astığım çantamın yerini sağlamlaştırıp ellerimi lacivert, pelüş hırkamın ceplerine soktum. Üşüyordum. Adımlarım büyük, boyumun iki katı kadar olan ahşap kapının önünde durduğunda hırkamın fermuarını aşağı indirdim. Çiseleyen yağmurda hafifçe ıslanan saçlarımı karıştırdım ve ağır kapıyı kendime doğru çekip içeri girdim.

Uzunca koridorda ilerlemeye başladığımda binanın merkezine gelmememe rağmen sessizlik kol gezmeye başlamıştı. Buraya girdiğimde dışarının kalabalığından bir anda sıyrılmıştım. Etrafta dinlenme alanlarında oturan, birbirleriyle sohbet eden ya da tek başına kahve içen kişileri geçip giriş kapısına yöneldim. Bu sırada kulaklıklarımı kulağımdan çıkarmış ve kutusuna koymuş, kutuyu da hırkamın cebine atmıştım.

İçeri girdiğimde bedenimi karşılayan sıra sıra dizilmiş kitaplıklarla yerimde kaldım. Eski bir kütüphaneydi burası. Tarihî bir bina yenilenerek kütüphane hâline getirilmişti. Neredeyse yüze yakın kitaplık vardı ve her birinin arası, iki insanın sığabileceği genişlikteydi. Çalışma alanları kitaplıkların olduğu bölümün yanında, pencere kenarlarına kurulmuştu. Ferah, aydınlık ama bir yandan da karamsar bir hava hâkimdi içeriye, ikiye bölünmüştü sanki.

Ölüm sessizliğini ensemde bile hissediyordum. Kendime gelmemi sağlayan şey hırkamın cebinde, avucumun içerisinde bulunan telefonumun titremesiydi. İlerleyip boş ve etrafında çok insan bulunmayan bir masa aramaya başladım. Telefonumu cebimden çıkarıp aydınlanan ekranına baktığımda gördüğüm mesajla bir anlığına da olsa duraksadım, ardından kitaplıkların önünden geçerek ilerlemeye devam ettim.

İzmarit:

geç kaldın. 08.00 diye konuşmuştuk.

Kendime kitaplıkların sonunda, kütüphanenin köşesinde güzel bir masa bulduğumda ses çıkarmamaya özen göstererek yerleştim.

Kibrit:

08.01'de buradaydım.

İzmarit:

bir dakikanın ne kadar önemli olabileceğini bilemezsin.

Gülümsedim. Benimle böyle zıt koşması hoşuma gidiyordu.

Kibrit:

Sus.

Dişlerim alt dudağımdayken mesajı gönderdim ve telefonumu masamın üzerine bırakıp hırkamı çıkardım. Sandalyemin sırtına astım.

Ekranım aydınlandığında gördüğüm, asker selamı veren sarı emojiyle sırıtışım daha da genişlerken sandalyeme oturdum. Kendimi öne doğru iterek rahat olduğum bir pozisyon buldum.

İki gün önce Bilge Hoca'yla yaptığım konuşmanın ardından İzmarit'e yazmış ve bana yardım etmesini istemiştim. Ona, onu bulmak için delice bir heyecan duyduğumu söylememiştim tabii ki fakat notlarımı düzeltmek mecburiyetinde olduğumdan bahsetmiş, ders çalışmam için beni motive edip edemeyeceğini sormuştum. *İhtimalleri azaltabilir misin benim için,* demiştim. Eğer notlarımı düzeltebilir ve bir sonraki deneme sınavında sıralamam onun sıralamasından iyi gelebilirse karşıma çıkacaktı. Buluşacaktık ilk defa.

Bu süreç içerisinde onu bulmaya çalışmayacağıma, aramayacağıma, onun karşıma çıkması için hazır hissettiği ana kadar bekleyeceğime söz vermiştim. Ben başarılı olana dek onu göremeyecek olsam da bunu kabul etmiştim. Çünkü onu göremesem de kelimeleri beni gülümsetmeye yetiyordu.

Problem değildi. Bekleyebilirdim.

Dizüstü bilgisayarımı açıp masamın kenarına yerleştirdikten sonra not defterimi ve test kitabımı da çıkardım. Su şişemden bir yudum alıp boğazımı temizlerken zihnimde *ders çalışıp mı kahve içsem yoksa şimdi bir koşu gidip, kahve alıp sonrasında mı derse başlasam* düşüncesiyle haşır neşirdim. Bilemez gibi etrafa bakındığım sırada test kitabımın yanında duran telefon ekranım tekrar, tekrar ve tekrar aydınlandı.

İzmarit:

çok kabasın bu sabah. seni engellesem mi?

Kibrit:

Susarsan çalışmam gereken derslerim var.

İzmarit:

ne, susmayıp tüm gün boyunca başının etini yedikten sonra deneme sınavında seni geçeyim mi?

Kendimi tutamayıp histerik bir şekilde güldüğümde dudaklarımı birbirine bastırdım ve birinin rahatsız olup olmadığını teyit etmek için etrafa bakındım. Kimse bakmıyordu. Birbirine bastırdığım dudaklarımı serbest bırakarak telefonuma döndüm, dudaklarımı hafifçe kenara kıvırdım.

Kibrit:

Dene istersen. Engelleyeyim seni.

İzmarit:

seni güldürüyorum, beni engelleyemezsin.

Kaşlarımı kaldırdım meydan okurcasına. Profiline girip sağ üst köşede bulunan üç noktaya tıkladım ve engelle butonuna bastım. Biraz bekleyip kaldıracaktım fakat engellediğim anki tepkisini hayal edip kendi kendime eğlendim.

Birkaç dakika sonra engelini kaldırdığımda ekranıma art arda mesajlar düşmeye başladı.

İzmarit:

yazıklar olsun sana.

sana güvenen bana çok üzülüyorum.

yengeç erkeği değil mi? şeytanın yeryüzündeki gölgesi!

nefret ediyorum senden.

Yengeç burcu olduğumu da nereden biliyordu? Dudaklarımı büktüm ve verdiği abartılı ama gülümseten tepkisine karşın umursamaz bir yanıt yazdım.

Kibrit:

Hayır, etmiyorsun.

İzmarit:

gayet de ediyorum.

her neyse, git de senin için kahve barına senin için bıraktığım kahveyi al.

soğumasın.

bir yengeç erkeği için değer mi, hiç sanmıyorum ama neyse.

Kaşlarım havalandı şaşkınlıkla. Tek elimle sandalyemi sırtından tutarak geriye doğru ittirdim ve avucumda tuttuğum telefonla beraber kitaplıkların arasında yavaş adımlarla ilerleyip kahve barının önüne geldim. Kahve makinelerinin önündeki karton bardaktan hâlâ yükselen dumanı görmemle yeni koyduğunu anlamam ve sırıtmam eş zamanlı oldu. Sıcaktı. Yanında bir not kâğıdı buldum, işaret parmağım ve orta parmağımın arasına sıkıştırarak yapıştırdığı yerden aldım.

"Kahve içmeden güne başlayamadığını biliyorum. İyi çalışmalar. Öğle arasında konuşalım."

Kahve bardağını sağ elimle tutup bir yudum aldım, kirpiklerimin altından çaktırmadan etrafa göz atarak boşta olan elimle bir mesaj yazdım.

Kibrit:

Beni görüyor musun?

İzmarit:

evet.

dikkat et, kahve çok sıcak. yanma.

Kibrit:

Kahvenin tadı hiç hazır kahveye benzemiyor. Ne kattın içine?

Zehirlenmeyeceğim, değil mi?

Kahveyi barın üzerine bırakıp kalçamı da barın kenarına yasladım. Bir ayağımı diğer ayağımın yanına atarak hafifçe kırdım, telefonumu iki elimle tutmaya başladım.

İzmarit:

filtre kahve sevdiğini biliyorum.

kütüphanedeki hazır kahvelerden içmek istemeyeceğini düşündüm.

sabah uyanınca evde demleyip termosuma koydum.

zehirli değil, korkma.

Tadı çok güzeldi aslında. Herkesin demlediği kahveyi beğenmezdim ama o çok güzel yapmıştı. Okuduğum mesajlarla dudaklarımda belli belirsiz, utangaç, çekingen, şaşkın bir gülümseme peyda olur gibi oldu ama kendimi baskılamam sonucu yalnızca dudağımın sağa doğru kıvrılmasıyla sınırlı kaldı. Dilimi dudaklarımda gezdirdim.

Kibrit:

Benim için erkenden uyanıp kahve mi demledin?

Onu... O her kimse. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp mutfakta benim için kahve demlerken hayal etmiştim ve bu, kalbimi aniden avucumda tuttuğum kahve kadar sıcacık yapmıştı.

İzmarit:

masana dönmelisin. kaytarıyorsun.

Kibrit:

Ne güzel nefret ediyorsun sen benden böyle... :)

İzmarit:

sus.

Gülümsedim.

Kahveden anlardım, kahve demlemekten de. Muhtemelen şu an içtiğim kahveyi su kaynar kaynamaz, bulunduğu en yüksek sıcaklıktayken demlemişti. Tadı öyle geliyordu. Bir yudum daha alıp bardağımı kenara koydum, bir mesaj yazmaya başladım.

Kibrit:

Bir sonrakine suyun sıcaklığının doksan ile doksan altı derece arasında olmasına dikkat etmelisin. En iyi filtre kahve bu sıcaklıkta demlenir.

Duraksadım bir anlığına. Yazdığım mesaja baktım uzun uzun, kaşlarımı çattım. Mesajı gönderir göndermez duraksadım. Yazdıklarıma baktım uzun uzun, kaşlarımı çatarak ancak bu öyle kısa sürdü ki parmaklarım, mesajı silmek adına klavyenin üzerinde ani çırpınışlar göstermeye başladı. Saniyeler içinde, İzmarit henüz okumadan gülümsememle birlikte mesajı da sildim. Yan tarafa bıraktığım bardağımı avuçladığımda parmak uçlarıma yayılan sıcaklıkla masama ilerlemeye başladım.

Bir sonraki de ne demekti?

Sandalyemi çekip oturdum, bir mesaj yazdım alelacele ve ekranımı karartıp çalışmaya koyuldum.

Kibrit:

İyi deneme. Suyun sıcaklığını daha iyi ayarlamalısın, çaylak.

Saniyeler geçerken zihnimi boşaltamadığımı fark etmemle oflayarak telefonu ellerime aldım yeniden. Başımı kaşıdım. Böyle huysuzluk yaparak bir

yere varamayacağımı biliyordum. Beni huzursuz etse de gereken yapmanın kötü bir şey değildi, bana bir şey de kaybettirmeyecekti. Ki aslında, içimden gelen de buydu ama ben buna rağmen onu reddediyordum.

Ekranda, son yazdığım mesajın altında gördüğüm *görüldü* yazısıyla dudaklarımı büktüm. Hızlı davranıp daha fazla öyle kalmasına müsaade etmeden mesaj gönderdim.

Kibrit:

Teşekkür ederim. Daha önce kimse bana kahve demlememişti.

Tadı da çok güzel. Beğendim.

Yani beğenip beğenmemem önemli değil tabii, uğraştığın için teşekkür ederim. Güzel olmasa da çok mutlu olurdum.

Ama çok güzel.

Saat 13.00'e yaklaşıyordu. Bir hayli çalışmıştım. Açıkçası verim de almıştım. Bazı konularda fazladan ilerlemiştim, günlük çalışmamın çoğunu tamamlamış hissediyordum. Geriye doğru esneyerek sandalyede oturduğum pozisyonun rahatsızlığından kurtulmaya çalıştım. Sırtımı, boynumu ve parmak eklemlerimi kütlettim sırayla. Gözlerim test kitabımın yanındaki boş karton bardağa kaydığında aklıma İzmarit geldi.

Kim bilir, bu kütüphanedeki yüzlerce kişi arasından hangisi oydu? Neredeydi?

Aklımdaki bu düşünceyle sandalyemden kalktım. Yanından geçtiğim herkesi o olabileceği ihtimaliyle inceleyerek kitaplıkların arasında yürümeye başladım. Parmak uçlarım kitaplıkların kenarlarına değiyor, bir doğru boyunca hiç sapmadan ilerliyorlardı. Onu arıyordum hislerimle. *İnsanın aradığı şeyi bulması için her zerresinin adını çağırması gerekir,* derlerdi. Sanki her zerrem onun adını çağırıyordu.

Nasıl biriydi acaba? Sıcacık, sevecen biri miydi yoksa soğukkanlı olup mesafeli durmayı mı tercih ederdi? Saçları ne renkti mesela? Gözleri büyük müydü yoksa benimki gibi zeytin çekirdeğine mi benziyordu? Beyaz tenli olup bronzlaşmayı sevmeyenlerden miydi yoksa buğday teninden memnun olanlardan mı? Peki, nasıl kokuyordu? Hangi çiçeklerin kokusunu severdi? En çok neye üzülürdü? En çok ne mutlu ederdi onu? Gülümsemesi... Gülümsemesi bir insana kendini nasıl hissettirirdi?

Onu merak ediyordum. Ve bu merak hiç alışkın olduğum bir şey değildi. Tuhaf hissettiriyordu.

Kaçtığım bu histen, kaşlarımı kaldırıp boğazımı temizleyerek kurtuldum, en azından göz ardı ettim. Gri kapüşonlumun eteğini düzeltip pantolonumu yukarı çektim ve pantolonum ile kapüşonlumun arasında gözüken beyaz tişörtü pantolonumun içine sıkıştırdım. Bağcıkları çözülen ayakkabılarımın bağcıklarını bileklerime kadar bağladım.

Küçük bir toparlanma seansının ardından tuvalete ilerledim. Çok sürmeden ihtiyacımı giderip ellerimi yıkayarak tekrar kütüphaneye döndüm. Masama ilerlerken kapüşonlumun ön cebinde bulunan telefonuma attım elimi.

Yazmak istiyordum ama ne yazacağımı bilmiyordum. Belki ders çalışıyordu. rahatsız etmemeliydim. Ama belki o da benden mesaj bekliyordu.

"Ne oluyor bana, sikeyim ya!" diye hayıflanıp başımı iki yana salladım. Oflayarak avucumda duran telefonu sıktım. "Bu sen değilsin, Kutay. Kendine gel. Alt tarafı mesaj atacaksın. Yirmi birinci yüzyıl klasiği, oğlum! Arda'ya atıyormuşsun gibi düşün. Bu kadar gerilme, niye geriliyorsun? Çok saçma. Ah, aşırı saçma... Ben Kutay'ım. Bir şey üzerine en fazla on saniye düşünürüm."

Onu neden on bir saniye düşünüyorsun o hâlde?

"Düşünmüyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Sapma payı diyelim."

İç sesimle yaşadığım kavga devam ederken kütüphanenin ortasında kendi kendime argümanlar sunuyor, sonra o argümanları yine kendi sunduğum tezlerle çürütmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordum. Saçlarımı karıştırarak buna bir son verdim, telefonumun ekranını aydınlatıp sohbet ekranına girdim.

Kibrit:

Kahve, lütfen.

Uyuyakalacağım.

İzmarit:

bu konunun beni alakadar eden kısmı neresi?

Kaşlarımı çattım ama çok kısa sürdü. Serbest bırakmamla havalandılar, dilimi dudaklarımda gezdirdim.

İzmarit:

şaka yaptım, şaka.

Kibrit:

Ha-ha, Güldü Birsel[6] seni!

İzmarit:

kişiliğimi oluşturan dört karakterden ikisi zerrin[7] ile tülay[8]. nasıl ikisi bir arada oluyor diye sorma.

Kibrit:

Umarım bu hikâyede Selahattin[9] değilimdir.

İzmarit:

ömrümü yedin bitirdin, afiyet olsun, sevgilim.[10] (Kutay her on beş dakikada bir kahve isterken termosum...)

Kahkaha attım aniden yazdığı mesajla. Ortak noktamızın *Yalan Dünya* dizisi olabileceğini hiç tahmin etmemiştim ama sevindirmişti bu detay beni.

Birkaç saniye sonra ikinci cümlesinin başında adımı yazış şeklini fark edince sanki açığını yakalamışım gibi bir heyecanla hızla kaydırdım parmaklarımı klavyenin üzerinde, bir mesaj daha yazdım.

Kibrit:

Yalnızca adımı büyük harfle yazıyorsun her defasında.

Neden sadece adım?

İzmarit:

adın, sözlüğümün en özel kelimesi çünkü.

Yutkundum...

Ellerimde, birbirine değen parmak uçlarımda bir elektriklenme hissettiğimde gözlerimi ekrandan kaçırdım. Tekrar ve tekrar kaçtım ondan. Dudaklarımı ıslattım, kemirdim, etimi dişledim, parmaklarımı birbirine geçirerek sıktım ve tüm bunları yalnızca birkaç saniye içerisinde yaptım. Kendime bir kaçış yolu bulduğumda -ki bu yalnızca bir önceki mesajıydı- bu fırsatı kaçırmadan, söylediklerini es geçerek konuyu değiştirdim.

---

[6] *Güle Birsel*, Türk oyuncu, sunucu, komedyen, senarist ve gazetecidir. *(e.n.)*

[7] Zerrin İffet, *Yalan Dünya* adlı televizyon dizisinde *Derya Karadaş* tarafından canlandırılan kurgusal karakter. *(e.n.)*

[8] Tülay Ünlü, *Yalan Dünya* adlı televizyon dizisinde *İrem Sak* tarafından canlandırılan kurgusal karakter. *(e.n.)*

[9] Selahattin Çakaler, *Yalan Dünya* adlı televizyon dizisinde *Olgun Şimşek* tarafından canlandırılan kurgusal karakter. *(e.n)*

[10] *Yalan Dünya* adlı dizide, Tülay karakterinin Selahattin karakterine yazdığı şarkıdan bir kısım. *(e.n.)*

Kibrit:

Sen bana laf sokmaya da başladın. Devam...

İzmarit:

(olağanüstü güzel kahveme uyuzluk olsun diye güzel olmamış gibi davranırken Kutay...)

Kibrit:

Seni engelliyorum.

İzmarit:

ama gülümsüyorsun.

Kibrit:

Sen sıyrımışsın. Gülümsemiyorum tabii ki.
Halüsinasyonlar görüyorsun.

İzmarit:

ne, benimle konuşurken gülmekten çenen mi çıktı?
ya kıyamam, geçmiş olsun. çok üzüldüm...

Kibrit:

Gülmüyorum.

İzmarit:

yanaklarını ısırmayı bırak.

Kibrit:

Sen insanın psikolojisini bozarsın.

İzmarit:

hayır, ben cennet bahçesiyim.
insanın ömrüne ömür katarım. <3

Kibrit:

(Sokulmadık laf bırakmadıktan sonra İzmarit...)

İzmarit:

ya salak... şaka yapıyorum, alınmıyorsun, değil mi? saçmalama. bak, sakın!

Kibrit:

(Tüm sülaleyi birbirine kattıktan sonra yengem...)

Yazdığım mesajı tekrar okuyunca duraksadım. Ne diyordum ben? Onun yazma stilini kullanıyor, ortak bir dil yakalamaya çalışıyordum. Ancak başarılı mı oluyordum yoksa komik duruma mı düşüyordum, emin olamadım. İçimde beliren garip hisle elimi enseme atıp saçlarımı kaşıdım ve bir mesaj daha yazdım:

Kibrit:

Bu oluyor mu? Yapabiliyor muyum?

İki kez senin gibi parantez içi cümle yazmaya çalıştım.

Ayrıca bu sosyal medya dilinde hiç iyi değilim.

İzmarit:

eh, geliştirmen gerek tabii...

haydi, çalışmaya. naş naş!

Kibrit:

İki saniyede içine nasıl Bilge Hoca kaçmış olabilir?

Bir saniye...

HOCAM?

İzmarit:

saçmalama lütfen.

Kibrit:

Bilge Hoca gibi konuşmaya devam ediyorsun. Şüpheli.

İzmarit:

sus ve ders çalış. haydi.

Kibrit:

Hiç güven vermiyorsun.

İzmarit:

masana dön artık, kahven soğuyacak.

molaya çıktığında isteyeceğini tahmin etmiştim.

Kibrit:

Bilge Hoca bana günahını bile vermezdi muhtemelen.

Tamam, inandım.

İzmarit:

bir saniye.

akşam konuşur muyuz?

Kibrit:

Çıkışta gözlerim seni arayacak. Belki bir işaret verirsin bana.

İzmarit:

bu. konuşuruz demek oluyor sanırım.

Kibrit:

Evet.

İzmarit:

iyi çalışmalar o hâlde.

Kutay.

Kibrit:

iyi çalışmalar. :)

Birkaç Saat Sonra

İzmarit

Eve gelir gelmez kendimi sıcak suyun altına attım ve güzel bir duş aldım. Kurulanıp pijamalarımı giydikten sonra taradığım saçlarımı nemli bırakarak, kitabımı alıp pencere kenarıma çekildim. Her ne kadar kitap okumak istesem ve bunun için dakikalar boyu kendimi zorlasam da zihnim öylesine kendi hayatımla meşguldü ki karakterlerin hayatına odaklanamıyordum. Aklım... Aklımda bir tek Kutay'a yer vardı sanki. Hep onu düşünüyordum, kalbim heyecandan titriyordu.

Onu düşününce kalbim heyecandan titriyordu...

Başımı geriye yaslayarak kitabımı bağdaş kurduğum bacaklarımın üzerine bıraktım ve ofladım içli bir şekilde. Nemli saçlarım tenimi ıslatırken başımı penceremden dışarıya çevirdim, sokak lambalarının yarattığı ışık hüzmelerinde gözüken yağmurun usul usul yağışını seyrettim. Gözlerim belki o ışık hüzmesine bakıyordu ancak gördüğüm Kutay'dı. Saniyeler akarken dudaklarım kenara kıvrıldı utançla, onu hatırladıkça daha da genişledi gülümsemem.

Bir anda kendimi tamamen gülerken buldum, ellerimi saçlarımdan geçirip mutlulukla nefeslendim.

Bugün olanlara inanamıyordum. Onu gülümsetmiştim. Benimle konuşurken heyecanlanmıştı, gizlemeye çalışsa da tüm bedenine sirayet etmişti heyecanı. Kendini öyle sıkıyordu ki gülmemek için bazen, o sert mizacında bir anda ay ışığı gibi parlıyordu saklamaya çalıştığı tebessüm. Ellerini saçlarından geçiriyor, ensesini kaşıyor, o sersem yürüyüşü daha da sarhoş bir hâle geliyordu. Bazen ters cümleler kuruyor, belki beni bile bile kırmaya çalışıyordu ama sonra, yalnızca birkaç saniye sonra dayanamıyor ve kendini açıklıyordu.

Duvar gibiydi. Renkten yoksun, yıkık dökük bir duvar... Kırık taşlarının arasında çiçekler yeşeriyordu, farkında değildi.

Onu gördüğüm günden bugüne böyle bir değişim yaşayacağımız aklımın ucundan dahi geçmezdi. Ona mesaj attığım o gece, niyetim her şeyi bitirmekti. Benden haberdar olmasını ve sonra yavaş yavaş, gün geçtikçe ona duyduğum bu zaafı içimde öldürmeyi hedeflemiştim. Hiçbir beklentim yoktu. Fakat hayat bizi öyle bir noktaya itelemişti ki... Birbirimizin sırrı oluvermiştik birden. Hiç beklemediğim bir yerden, hiç beklemediğim bir şekilde sarılmıştı bana.

Her sabah uyandığımda yaptığım ilk şey ona yazmaktı. Onunla uyanıyor ve onunla uyuyordum. Her gece uyumadan önce ona bir şarkı öneriyordum, o da şarkıları bir çalma listesinde biriktiriyordu. *Belki bir gün yan yana dinleriz,* demişti bana. Sonra da *tanıdık her insan gibi,* diye eklemişti ama ben anlamıştım. Gülümsemiş ve *olur*, demiştim. *Tanıdık her insan gibi...*

Odamdaki mumlarım bile ondan haberdardı. Kitaplarım, tablolarım, yatağım, gece lambam, pencere kenarında duran geyik heykelim... Her birine tek tek anlatmıştım Kutay'ı çünkü anlatabileceğim bir tek onlar vardı. Geyiğim Tutku, Kutay'dan pek hazzetmiyordu; hislerimi anlatırken birdenbire kendini yerlere atmış, bayılmıştı.

Kıkırdadım kendi kendime. Telefonumu elime aldım ve dudaklarımı dişleyerek saklamaya çalıştığım gülüşüm hâlâ yüzümdeyken bloğuma girdim.

Yeni bir gönderi oluşturmak için artı tuşuna bastım.

-İzmarit:

mevsim sonbahar. ama sanki kalbim sokak ortasında sıcak bir yaz yağmuruna yakalandı.

Paylaşma butonuna basıp ekranımı kararttım ve iki elimle telefonumu tutarak göğsüme bastırdım. Bu sırada merdivenden gelen adım seslerini duymamla bakışlarımı odamın girişine yöneltmiştim ki çok geçmeden görüş ala-

tuma elinde bir tepsiyle annem girdi. Bana süt ve fındıklı kurabiye getirmişti. Onu görmemle oturduğum pencere kenarındaki duvardan aşağı atladım.

"Gelebilir miyim, bebeğim?" diye sordu annem.

"Gel, anneciğim."

"Belki ders çalışırken atıştırırsın diye getirdim. Acıktıysan yemek hazırlayayım, ha?" Ellerinde tuttuğu tepsiyi çalışma masamın üzerine bıraktı. "Yemek yedin mi bugün? Dikkat ediyor musun beslenmene?"

"Aç değilim, bir iki kurabiye atıştırsam yeter," dedim, gülümseyerek. "Merak etme, iyiyim."

Elini yüzüme uzatıp yanağımı okşadı.

"Güzel kızım benim... Saçlarını kurut da hasta olma."

"Sen ne yaptın bugün bensiz? Alışık değilsin hafta sonu evde olmamama."

"Ay, yok... Sen yeter ki arkadaşlarınla gez, eğlen, keyfini çıkar hayatın. Ben evde otururum. Yan komşumuz Göksel Hanım geldi bir ara. Sınıf arkadaşın Sina'nın üvey annesi, biliyorsundur. Onunla oturduk biraz. Hayran oldum; çok bilinçli, çok tatlı bir hanımefendiydi. Tabii, seninle yaptığımız balkon saatlerini özlemedim değil. Kahveni içmeyince eksiklik hissettim bugün," dedi sonlara doğru sesindeki şefkati katbekat artırırken.

"Sina'nın üvey annesi mi?" diye sordum takıldığım yeri es geçmeyerek. "Bilmiyordum."

"Sina küçükken öz annesi vefat etmiş," dediğinde buz kestim. Yutkundum, çehreme yansıyan donukluğu anneme çaktırmadan yok etmeye çalıştım. "Ama Göksel Hanım kendi öz evladı gibi ilgilenmiş Sina'yla. Üzerine titremiş... Sina bugün biraz daha iyiyse, insanlarla iletişimi kuvvetliyse onun sayesinde."

Bilemez gibi omuz silktim ve gülümsemeye çalıştım. "Sina'nın yan komşumuz olduğundan bile haberdar değildim sen söyleyene kadar."

"Aynı sınıfta değil misiniz siz, kızım?" dedi. "Tanışın, beraber gidip gelin bu sene. Ne güzel, sana da yol arkadaşı olmuş olur."

Başımı salladım. Yüzüme değen saçlarımı işaret parmağımla tenimden sıyırdım.

"Olur, konuşurum," deyip geçiştirdim.

"Ben gideyim, sen de güzelce ye kurabiyelerini. Çalışma odamda olacağım, bebeğim. İncelemem gereken birkaç dosya var." Bir adım yaklaşıp al-

numdan, saçlarımın başlama çizgisinden öptü. "Bir şey olursa gelirsin. Çok geç yatma, tamam mı? Uykunu aksatma."

"Beşikte de salla beni, anne!" diye yalancı bir sitemle çıkıştım ona.

Gülümsedi. "Sus! On sekiz yaşına girecek demem. Yaparım."

"Biliyorum ve korkunç olan bu zaten, yaparsın!"

"Haydi, çalışma vakti! İyi geceler."

"İyi geceler, anneciğim."

Eğilip şefkatle burnumu sıktı, ardından yüzündeki gülümsemeyi hiç silmeden odamdan çıkıp aşağı indi. O gittikten sonra çalışma masamın üzerindeki süt ve kurabiyelere yöneldim ancak tam bardağı elime alacağım sırada ekranımı aydınlatan bildirime kaydı gözlerim.

-Kibrit yazını beğendi.

Yanaklarıma yayılan kocaman gülümsemeyle telefonumu avuçladım, heyecanıma yenik düşerek bildirimin ekran görüntüsünü aldım. Bunu neden yapmıştım, bilmiyordum ama ona dair her şeyi saklama arzusu beni çepeçevre sarmıştı. Onu almak, bir kavanoza koymak ve sonsuza kadar odamdaki bir rafta saklamak istiyordum. Hiç gitmesin, hiç ölmesin, hiç zarar görmesin diye...

Heyecandan yerimde duramayarak kendimi yatağa bıraktığım sırada bir mesaj bildirimiyle kalbimin atışı daha da hızlandı.

Kibrit:

Hey, evde misin?

Hey...

Ne zaman bana seslenecek olsa, ilk mesajı atacak olsa böyle söylüyordu. Sanki onun için *merhaba* deme şekliydi ve ben bunu bile çok seviyordum... Kim bilir, sesinden duymak nasıl olurdu?

İzmarit:

evet, geldim. sen?

Kibrit:

Duştan çıktım, oturuyorum çalışma masamın başında.

İzmarit:

motivasyonun çok yüksek bakıyorum da. sevindim.

Kibrit:

Motivasyonumu artıracak şeyler var hayatımda, diyelim.

Tebessüm ettim. Yetmedi, gülümsedim. Yetmedi, sırıttım. Yetmedi, gülmeye başladım tüm dişlerimi göstere göstere.

Ellerim titriyordu. Göğüs kafesim titriyordu. Onunla konuşurken her zerrem heyecandan tir tir titriyordu. Bu hem canımı almak isteyen bir his gibiydi hem de yeni doğan bir bebeğin titreyişi gibi hayat doluydu. Garipti, tuhaftı, alışılmadıktı. Ama güzeldi. Çok güzeldi...

Bir anda telefonum göğsümün üzerine düşünce toparlandım ve çok beklemeden bir yanıt yazdım:

İzmarit:

o hâlde iyi çalışmalar. ben de çalışacağım sanırım.

Kibrit:

Bugün yeterince hatta fazlasıyla çalıştık bence.

İzmarit:

haklısın, dinlen istersen. çok yorma kendini de zihnini de.

Neden, bilmiyorum; mesajımı gördükten sonra duraksadığını hissettim. *Görüldü* olduğu andan itibaren beklemeye geçmiş, saniyeler boyu yazıp yazıp silmiş ama asla göndermemişti. Şefkatli bir gülümseyişle telefonun başında beklerken yatakta önce sırtüstü, ardından yuvarlanarak yüzüstü pozisyona geçtim. Ayaklarımı birbirine çarptım, telefon ekranına baktım, tavanı seyrettim, o bildirimin bana gelmesini bekledim.

Çok geçmeden beklediğim oldu ve telefonum titredi.

Kibrit:

Aslında film izlemeyi düşünüyordum da...

Yazıyor, yazıyor, yazıyor...

Kibrit:

Bana eşlik etmek ister misin?

Ne? Bir dakika! Lütfen. Lütfen şu an, tam şu an dünya üzerindeki tüm saatler durabilir mi? Bana bir saniye verebilir mi herkes? Ne?

Hızla doğruldum yatağımdan, gözlerim büyümüşken ekrana bakmaya devam ettim. Tekrar okudum yazdığını. Tekrar, tekrar, tekrar, en baştan bir defa daha! Benimle film izlemek istediğini mi söylüyordu gerçekten? Bu

yaşanıyor muydu? Neredeyse hayatına gireli üç hafta olacaktı. Gecenin bir yarısı ona yazdığım suçlayıcı cümlelerin ardından şimdi sırf benimle vakit geçirebilmek için beraber film izlemek istemesi... Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Gülümsedim. Olduğum yerde tepiniyor, dudaklarımı dişliyor, ıslak saçlarımı savuruyor, kendimce dans etmeye çalışıyordum. İki üç adımlık voltalar atıyordum odamın içerisinde. Çünkü içimdeki heyecan, odağımın tek bir noktaya doğru üç adımdan fazla ilerlemesine müsaade etmiyordu. En sonunda kendimi durdurdum ve onu bekletmemi yanlış anlamaması için bir mesaj yazdım:

İzmarit:

olur, ederim. yapacak pek bir şeyim yoktu benim de.

Kibrit:

Sevindim.

Sevindin mi? Gözlerim ışıldadı.

İzmarit:

ne izleyeceğiz?

Kibrit:

Çok sevdiğim bir film var. Sana da izletmek istedim. Belki sen de seversin.

İzmarit:

olur... severim.

Kibrit:

O zaman şöyle yapıyoruz. Filmi izleyeceğimiz platformda oda kurup beraber izleyebiliyoruz. Merak etme, seni görmeyeceğim, sesini de duymayacağım. Sana atacağım linke tıklayıp odaya girdiğinde aynı anda filmi izlemeye başlayacağız ve sohbet edebileceğiz.

Birkaç dakikaya sana link göndermiş olurum.

İzmarit:

tamam, bekliyorum. :)

Telefonumu çalışma masamın üzerine bırakıp ellerimi dudaklarımın önüne getirdim, birkaç saniye ne yapacağımı bilemez bir şekilde gözlerimi etrafta gezdirdim. Sandalyemi çekip oturdum, dizüstü bilgisayarımın kapağını kaldırdım ve ekranını aydınlattım. İmleci blog hesabımın üzerine getirip tık-

ladım, parmaklarım titriyordu. Odanın ışığını kapatıp çalışma masamdaki gece lambamı yaktım ve arkama yaslandım.

Annemin getirdiği sütten bir yudum alırken Kutay'la sohbet sekmemizi bilgisayarımda açmış ve beklemeye koyulmuştum. Bu sırada bir tane de fındıklı kurabiye yemiş, mutluluğumla beraber sindirmeye çalışmıştım. Son lokmamı yutmaya çalışırken Kutay beni çok bekletmemiş, ekranıma bir bildirim düşmüştü.

Mesajı açtığımda gördüğüm linkle alt dudağımı ısırdım. Muhtemelen odayı açmış ve beni bekliyordu, onu bekletmeden linke tıklayıp uygulamanın açılmasını bekledim.

Keşke, diye geçirdim içimden. *Keşke yan yana, birbirimize sarılırken yaşanabilseydi bu an.*

Belki, dedim sonra. *Belki bir gün tüm korkularımdan arınır ve kollarına sığınabilirim. O filmi tekrar, en baştan, birbirimize sarılarak izleyebiliriz.*

Uygulama ekranı açılıp filmin jeneriği karşıma çıktığında Kutay karşı taraftan durdurdu videoyu hemen. Odaya girdiğimle ilgili bildirim en altta gözüküyordu.

Kutay:

Hey, burada mısın?

Frida:

hey, buradayım.

Kutay:

Frida? Selam. Tanıştığıma memnun oldum.

Frida:

ben de tanıştığıma memnun oldum.

Kutay:

Atonement izleyeceğiz. Bir kült filmdir. Belki duymuşsundur, belki izlemişsindir ama umarım ilk defa benimle izliyorsundur. Ben ilk defa izlediğim geceyi hatırlıyorum.

Frida:

ben de...

yani üzerinden kaç yıl geçerse geçsin, ilk defa izlediğim geceyi hep hatırlıyor olacağım. muhtemelen.

Kutay:

Başlatıyorum. Tepkilerini benimle paylaş, olur mu?

İyi seyirler.

Bir mesaj yazmak yerine kendimce başımı sallayarak yanıtladım onu. Filmi başlattığında arkama yaslanarak, dizlerimi de karnıma çekerek ayaklarımı oturduğum sandalyenin ucuna yaslamıştım ki aniden filmi durdurdu. Oysa yalnızca birkaç saniye geçmişti ve jenerik akıyordu.

Kutay:

Orada mısın? Yanıt vermedin.

Gülümsemeden edemedim. Sevdiği bir şeyi başka biriyle paylaşırken gözünün içine bakıyor olmalıydı.

Frida:

buradayım, bölmemek için yanıt vermedim.

iyi seyirler. :)

Mesajı gönderdiğimde filmi devam ettirdi ve jenerik tekrar akmaya başladı. Yaklaşık yirmi dakika boyunca sessiz sessiz izledik filmi ikimiz de. Bir süre onu rahatsız etmemek için kendimi susturmaya çalıştım. Ancak bazı anlar kendimi tutamadım, filmi anlamaya çalıştığım yerlerde sorular sordum ve o da hiç bıkmadan yanıtladı. Bazı sorularıma çok güldü, bazılarını cevapsız bıraktı. Ben birkaç karaktere kötü sözler ederken o susmayı tercih ediyordu ama ben yazdıkça yazıyor, cevap vermesi için sınırlarımı zorluyordum. Belki iyi bir film izleme arkadaşı değildim ama içimdeki heyecanı bastırmak istemiyordum.

Dakikalar ilerledikçe film daha duygusal bir hâl almaya başladı ve yaşanan olaylardan sonra gözyaşlarıma hâkim olamadım. Gözlerimden akan iki damla gözyaşını elimin tersiyle yok ettim. Her zaman sessiz ağlayan biriydim, yüzümde hiçbir mimik kıpırdamadan yaşlar yanaklarımdan aşağıya süzülürdü. Tenim kızarırdı ama dudaklarım titremezdi. Yine öyle oldu. Aktı birkaç damla, bense durdum öylece ekran karşısında.

Odamda bir başıma film izliyordum aslına bakarsak ama o benimleydi. O buradaydı. Etrafımızı saran dört duvar farklıydı, yabancıydı ama kalbi benimle aynı anda atıyordu. Aynı anı paylaşıyorduk. Aynı saniyeyi yaşıyorduk.

O benimle, bu anda kilitliydi.

Hayali buradaydı, odamdaydı. Bana sarılmış, beni teselli ediyor, saçlarımdan öpüyordu. Göz pınarlarımı başparmağıyla siliyordu. Bu kadar etkilendiğim için benimle alay ediyordu.

Hayalim oradaydı, odasındaydı. Kucağına doğru siniyordu üzüntüyle. Onun daha önce izleyip hissettirdiklerini sindirdiği filmi, onun ilk izleyişi gibi izliyordu. O ise gülümseyerek açıkta kalan omzumu yavaş hareketlerle okşuyordu. Yanağını alnıma yaslıyor, beni çepeçevre sarıyordu.

Ben olmadan geçirdiği tüm anları, tüm saniyeleri tekrar yaşıyor; o anların yerine benimle olanları koyuyor, dolduruyordu boşlukları.

Ben de tıpkı onun gibi, hayatımda yerine onu koymayı beklediğim tüm boşlukları şimdi onunla dolduruyordum.

Yaklaşık iki saatin sonunda film bittiğinde bir süre ağladım. Ona, bana bu filmi izlettiği için çok kızsam da benimle bu yanını paylaştığı için bir yandan da mutluydum. Onu ilk gördüğümde böyle duygusal ve içli bir tarafı olduğunu tahmin edemezdim. Ama şimdi biliyordum.

Kimse bilmezken ben onun Kibrit tarafını biliyor, Kutay olan tarafıyla beraber seviyordum.

Gözyaşlarım yüzünden yanaklarıma yapışan saç tellerimi yüzümden çekip peçeteyle kuruladım yüzümü. Ağlamamın ardından gülümsemem yansıdı bilgisayar ekranına. Doğruldum, uzanma pozisyonundan mesaj yazma pozisyonuna geçiş yaptım.

Bir süre film hakkında konuştuk, benimle düşüncelerini paylaştı ve ben de filmin bana hissettirdiklerini ona anlattım. Hiç sıkılmadan bekledi mesajlarımı. Bilmiyordum. Belki de sıkılmıştı, onu izleyemiyordum ama bana hissettirdiği şey çok tatlıydı. Önem vermişti ne hissettiğime, merak etmişti ne düşündüğümü. Bazı yerlerde aynı şekilde düşünmediğimizi, aynı şeyleri hissetmediğimizi fark edince hoşuna gittiğinden bahsetmişti hatta. Hiç benim baktığım yerden bakmadığından ve bunun tuhaf hissettirdiğinden söz etmişti.

Onunla film izlemek çok güzeldi, belki de hayatımın en keyifli dakikalarındandı. Bana kendini açması, içinde yer edinmiş şeyleri paylaşması, sevmem için can atması, kendimi dünyanın en değerli insanı gibi hissettirmişti.

Öyle ki 'Frida'ya izletilecek dizi ve filmler' listesi hazırlaması gerektiğini söylemişti.

Kutay:

"Dearest Cecilia... Dearest Cecilia... Cecilia..."

Frida:

"Come back... Come back to me."

Kutay:

Ağladığını hayal ediyorum. Sanki yanakların kızardı. Gözlerin dolu dolu, irislerin cam gibi. Dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına sarmışsın. Filmin son dakikalarında yanağını diz kapaklarına yaslamışsın.

Frida:

odama gizlediğin bir kamera mı var?

Kutay:

En çok Cecilia'ya üzülmüşsündür sen. Robbie'nin yaşadıklarını daha ağır bulmuşsundur ama Cecilia'nın bekleyişi daha çok etkilemiştir seni. Çünkü beklemenin cehennem olduğunu düşünenlerdensindir. Bu yüzden ben Robbie'nin mektubuyla seslenirken sana, sen bana Cecilia'nın o cümlesiyle seslendin. Çünkü sana göre bir savaşta ansızın ölmekten daha ağır, yıllar boyu süren umut dolu bir ölüm.

Hatta neden, bilmiyorum, Briony'nin yaşadıkları bile ağlatmıştır seni. O çocukluk, yetişkinlik ve yaşlılık geçişleri senin için farklı anlamlar ifade etmiştir. Belki de en çok bundan etkilenmişsindir.

Frida:

sanırım kalbimde de bir gizli kameran var.

Kutay:

Bana Cecilia'ymışsın gibi hissettiriyorsun.

Frida:

bir insanı son kez öptüğünü bilmeden öpmek sonrasında yakmaz mı insanın dudaklarını?

kavuştuğunu zannettiğinde kaybedersen bir ömür boyu, ölmez mi bir zannediş uğruna çarpan o kalp?

acı. çok acı...

Cevap vermedi. Sohbette bekliyordu fakat yazmıyordu. Ya bilgisayar başında değildi ya da ekrana bakıyordu hâlâ. Dakikalar akıp geçerken ne düşündüğünü, benim hakkımda aklının içinde dönüp duranların ne olduğunu me-

rak etmeden yapamadım. Acaba çok mu abartılı buluyordu düşüncelerimi? Hayatı bu kadar romantize etmemi alaya mı alıyordu? Oysa o da öyle biriydi. Daha hırçındı, gerçekliğiyle savaşıyordu ama öyleydi.

Kutay:

Bazen bazı insanlar, insanın kaderini yazacağı kalemi elinden çalıyor. Senin hikâyeni onlar yazmak istiyorlar. Cecilia ve Robbie'nin hikâyesi de böyleydi. İronik olan gerçekten yazılmış olması sanırım.

Frida:

sen peki? hikâyeni kendin mi yazacaksın?

Kutay:

Çoktan yazıldı benim hikâyem. Bazen böyledir. Son, en başından bellidir.

Frida:

mutlu sonlu mu peki?

Kutay:

Bilmem. Her insanın mutlu sonu başkadır.

Frida:

öyleyse kalemini çalan insana kızmamalı. sen de sana yazılan hikâyeyi kabul etmişsin filmdeki gibi.

elinden bir şey gelmez sanıyorsun ama çabaladığın takdirde ne olacağını bilmiyorsun.

kendi savaşımı kaybettim ben, diyenlerden misin yoksa?

eğer bir gün bir silgiye ihtiyaç duyarsan sana uzatabilirim.

Kutay:

Senin hikâyen peki?

Geçiştirdi beni. Her zaman yaptığı gibi... Öyle sevmiyordu ki hayatı hakkında konuşmayı. Öyle kabul etmişti ki mutsuzluğu, acıyı, hüznü... Bir başka ihtimalin varlığına dahi inanmıyordu! Oysa önüne dizmiştim tüm ihtimalleri, tüm mutluluk hikâyelerini. Ama o yalnızca hüznüne sadıktı. Savaşını kaybettiğine inanıyordu ancak mağlup olunan her savaşın bir kayıp olmadığını bilmiyordu. Kaybetsen de yaşayabilirdin bazen. Kaybetsen de çiçekler açabilirdi o topraklarda. Yeşerebilirdi yeniden tüm hisler.

Onu, eğer elimi tutarsa tüm imkânsızları mümkün kılabileceğimize inandırmak istedim.

Frida:

ben kendim için bir mutlu son yazacağım, hiç yaşanmamış olanından.

Kutay:

Belki benim için de bir mutlu son yazarsın o hâlde.

İçimden, *bizim için en güzel sonu yazacağım,* diye geçirdim. Bu iç geçiriş beni tebessüm etmeye zorladı. Birkaç saniyede yüzlerce hayal kurdum, her birini odamın tavanına astım, gökyüzümü onlarla donattım. O uzaktaydı ama hayali buradaydı, nefes alıyordu. Kenara kıvrılan dudaklarımı dilimle ıslatıp parmaklarımı klavyeye doğru uzattım.

O, benden daha iyi bir yazardı. Bizim için daha güzel bir son yazabilirdi. Zira parmak uçlarında taşıyordu beni yaktığı alevin yanık izini.

Frida:

bence bizim hikâyemizin sonunu sen yazmalısın.

çünkü zihnindeki gerçeklikle yaşayanların mutlu sonları, hayalperestlerin yazdığı mutlu sonlardan daha inanılmazdır.

Kutay:

Sen bir hayalperest misin?

Frida:

bazen senin gerçekliğinde kaybolacak kadar.

Kutay:

Keşke benim gerçekliğimde kaybolmak yerine, senin hayal dünyanda kalsak sonsuza kadar. Belki birlikte, belki ayrı ayrı. Bilmiyorum.

Frida:

ikimiz de kendi dünyamızdan kaçıp birbirimizin dünyasına sığınmak istiyoruz sanki.

Kalbim kaburgalarımın arasında çığlık çığlığa bağırıyor; onun bu sözleriyle başlayan umutların, kurduğu hayallerin canını alacağını iddia ediyordu.

Bir an... Zihnimin uyuştuğunu hissettim.

Şakaklarımda hep yaşayan ağrı, keskin ve ölümcül sızı tekrar baş gösterdi. Tenime vurdu, vurdu, vurdu. Yumrukladı sanki şakaklarımı. Gözlerimi kısarak yüzümü buruşturdum, dişlerimi sıkarak alnımı diz kapaklarıma yasladım ve bakışlarımı önüme eğerek geçmesini bekledim.

Birkaç saniye sonra ağrı hafiflediğinde nefes nefese kaldırdım başımı.

Kutay:

Sığınak...

Yazıyor, yazıyor, yazıyor...

Frida:

sen filmi ilk izlediğinde ağladın mı?

Yazacaklarının beni sonu görünmeyen bir uçuruma itmesinden korktuğum için konuyu değiştirdim. Çünkü biliyordum. Eğer bana, 'Senin dünyana sığınmama izin ver misin?' derse, 'Sığınağım olur musun?' derse bir gün o sığınağın taşlarının altında ezilirdim. Onun gülüşüyle atan kalbim, onun gidişiyle susardı. O bir gün giderdi ve ben o sığınakta can verirdim. Altı yaşımda çöktüğüm duvar kenarına yine çökmekten, yine ayaklarımın acımasından, gözyaşlarımın diz kapaklarıma damlamasından korktum. Bu ihtimalden delicesine korktum.

Dakikalar geçti, Kutay tek kelimelik bir cevap yazdı.

Kutay:

Ağlamadım.

Şakaklarımdaki ağrı hafiflemiyordu ama bir anda ortadan kaybolmak istemediğim için kendimi zorladım, devam ettirdim konuşmayı.

Frida:

şaşırtmıyorsun. robot gibisin.

Bazen gerçekten bir robot gibi davranıyordu veya kendisini öyle gösteriyordu. Alışmıştım bu tavırlarına, aldırmıyordum ama o bilmese de ben onun kendisinde görmediklerini görüyordum. Bazen kendini bu kadar perdelemek zorunda hissetmesi canımı yaksa da biliyordum ki bir gün o da kahkahalar atabilecek, tüm duygularını sınırsızca yaşayabilecekti.

Ben bunu yapabilecek miydim peki? Ondan beklerken ben bunu başarabilecek miydim?

Ağrımı görmezden gelmeye çalışıp başarılı olamayınca bilgisayarımın yanında bulunan ilaçlarımın arasından geceleri aldığım ilaçtan bir tane dilime yerleştirip suyla beraber yuttum.

Kutay:

Bazen insan olmak başlı başına can yakıcı bir şey.

Ama sandığının aksine robot değilim.

Âşık olabilirim. Sevebilirim.

Belki bir gün, birini sevmek insan olmanın can yakıcılığını örtecek kadar güzelleşirse, ben de bunu yapabilirim.

BÖLÜM 8
Nehirler

Kutay Harmanlı

Demlediğim kahvemi termosa doldurup kapağını sıkıca kapattım ve çantamın kenarına yerleştirdim. Belki okulda an kollayabilir ve uygun ortamı oluşturabilirsem İzmarit'e kahvemden ikram edebilirdim. Hızla omzuma aldığım çantamı sıkıca tutup mutfaktan çıktığımda salonda uyuyan annemi görünce duraksadım. Hiçbir şey demeden çıkışa yönelecektim ki yerinde kıpırdadı, gözlerini açtı ve bana baktı.

"Kutay," diye mırıldandı sessiz harflerle. Doğruldu uzandığı yerde, yanıma kadar geldi. "Gidiyor musun?"

Başımı salladım. "Şimdi çıkıyordum."

"Ben de sana hoşça kal demek için uyanmıştım."

"Beni okula mı uğurlayacaktın?" diye sordum garipseyerek.

"Hem öyle hem de bir hafta şehir dışında olacağım. Ege teyzen beni Datça'daki evine çağırdı. Oraya gideceğim. Muhtemelen akşam eve döndüğünde burada olmayacağım."

Bensiz mi, diye sormak gelmişti içimden ama sormadım. Umursamadım. O benim gidip gitmeyeceğimi bile düşünmemiş olmalıydı.

"Bu mevsimde mi?" diye geçiştirdim aklımın içindeki düşünceleri. "Ne bileyim, temmuzda oradaydın zaten."

"Sonbahar kaçamağı işte," dedi omzunu salonun çıkışındaki kemere yaslarken. "Ege bana iyi geleceğini düşünmüş. Yalnız olacağız." Bir adım attı bana doğru, elini kaldırıp yanağıma yasladı. Okşadı. "İdare edebilir misin bir hafta?"

İçten içe kahkaha atmak istedim ama tebessüm etmekle yetindim. Bir hafta, bir ömrün yanında hiçbir şeydi.

"İlk defa yalnız kalmayacağım."

"Dedene gidersin belki."

"Olur," deyip başımı öne eğdim ve tek omzuma astığım çantamın askısını sıkıştırdım. "Belki giderim," diyerek geçiştirdim.

Yanağımdan öptü, saçlarımı sevdikten sonra uzaklaştı.

"Lütfen orada çok içmeyeceğine ve ilaçlarını alacağına söz ver. Ege teyze dikkat eder ama onu da kendine uyduracağından korkuyorum."

"Kutay," diye mırıldandı annem sitemle. "Yaramaz, küçük bir çocuk değilim ben."

Gülüp yanı başımda duran şakaklarına burnumu sürttüm ve kestane rengi saçlarının başlayış çizgisinden öptüm.

"Biraz öyle duruyorsun," dedim tiz bir ses tonuyla.

"Haydi, çık artık. Geç kalma okula."

Başımı sallayıp annemle vedalaştıktan sonra ayakkabılarımı giydim, ayakkabı çekeceğini kenara koyarken aklıma bir soru düştü. Ancak bu soruyu anneme sorup sormamak arasında birkaç saniye kararsızlık yaşadım. Göz bebeklerim durağanlaştı, hareketlerim kendi düzeninde devam etti. Elimi dış kapının kulpuna atıp açtıktan sonra dışarı çıkacaktım ki daha fazla dayanamadım ve duvara yaslanarak gitmemi bekleyen anneme döndüm. Tam çıkacağım sırada tereddüt ettiğim için salona ilerleyecekken o da duraksadı.

"Anne."

"Bir tanem," dedi, o sıcaklığı hissedemedim ama garipti.

"Sence..." Yutkunup dilimi dudaklarımla ıslattım. "Sence birini görmeden, sesini duymadan, kokusunu bilmeden sevmek mümkün mü?" Başımı hafifçe yana doğru eğdim, kapı pervazına yasladım. "Babam... Babam gittikten sonra onu hiç görmedin. Ama hep sevmeye devam ettin. Mümkün mü bu?"

Annem, bir eli oval kemerin üzerindeyken acılı bir tebessüm yerleştirdi dudaklarının üzerine. Kenara kıvrılan dudaklarının hafifçe titrediğini gördüğümde kaşlarımı kaldırıp indirdim. Başımı iki yana salladım.

"Her neyse," dedim boğazımı temizleyerek. "Boş versene."

"Kutay," diye seslendi aniden, kapıdan çıkmak üzere olan bedenimi durdurmak niyetiyle. Ona döndüm. Bir adım yaklaştı bana ama eli hâlâ oval kemerin üzerindeydi, destek alıyordu. "Gözlerin bedenine aittir ama kalbinin evi ruhundur. Baktığını kalbin görmeyebilir ama kalbinin gördüğüne de gözlerin bakmak zorunda değildir. Kalbin hisleri görür, bir sihir gibidir."

Dudaklarımı büzdüm. "Şairane bir yönün olduğunu bilmiyordum, anne."

"Babanın cümleleri," dedi. "Gitmeden önceki günlerden biriydi..."

Ne söyleyeceğimi bilemedim ama az önce söylediği cümleler aklımın bir köşesinde yerini çoktan almıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kaçırdım.

"Datça'ya ulaştığında haber ver," deyip arkamı döndüm ve kapıyı kapatarak evden çıktım.

Bahçemizin taş yolunda ilerleyip kendimi sokağa attığımda üzerime esen rüzgârdan korunmak adına fermuarımı çektim. Ellerimi ceplerime soktum. Zihnimin içindeki düşüncelerle birlikte okul yolunu tuttuğumda kulaklığımda Billie Eilish'in *Everything I Wanted* şarkısı çalıyordu. Düşünceli, kararsız, dingin sabah yürüyüşüme oldukça iyi eşlik ediyordu sözleri ve ritmiyle.

Okulun bulunduğu caddeye girdiğimde parmaklarımın arasında tuttuğum sigaramdan bir nefes daha çektim içime. Arkamı, sağımı ve solumu kontrol ettim belki peşimde olabilir diye. Belki benimle yürüyor, beni izliyordur diye... Hiç huyum değildi ama belki arkamdan gelir ve alır diye sonuna geldiğim sigarayı yere atıp üzerine bastım. Sonra bir köşeye sindim, bekledim öylece.

O zamanlar, bana bunu yaptıran şeyin basit bir merak olduğunu düşünüyordum. Oysa içten içe benim de bunu dilediğimden habersizdim. Onun sevgisi yavaş yavaş hayatıma işlemiş ve beni çepeçevre sarmıştı. Farkında değildim ancak zihnimin içinde dönüp duran tek şey, ona ait olan düşüncelerdi. Onun beni takip ettiği gibi, ben de onu izleyecek kadar önemsiyordum varlığını.

Birkaç dakika geçti üzerinden, ben beklediğim yerde havanın soğukluğuyla ellerimi birbirine sürterken rüzgâr sigara izmaritimi başka bir tarafa doğru savurdu. Orada öylece kaldım. Ümitsizlikle omuzlarım çöktü. Ona, onu bulmaya çalışmayacağıma dair söz vermiştim ama onu merak etmeden de yapamıyordum. Görmek istiyordum, çok istiyordum...

"Saçmalama, Kutay," diye hayıflandım kendi kendime. "Söz verdim. Bunu yapmamalıydım."

Başımı iki yana salladım ve görüş alanıma giren okulun bahçe kapısına doğru ilerledim. Duvara paralel bir şekilde girişe adımlarken gözlerim okul binamızda, pencerelerdeydi. Aklımsa telefondaydı. Neredeydi bu sabah acaba? Hangi pencerede beni seyrediyordu? Yazmamıştı henüz, yazacak mıydı? Yine *günaydın, sersem,* diyecek miydi? Yürüyüşümle alay edecek miydi?

Düşüncelerimle beraber bahçe kapısından geçip binaya yöneldiğimde ceketimin ceplerinde, avucumun içerisinde sıkıca tuttuğum telefonumda hiçbir

belirti yoktu. Titrememişti. İçeri girdiğimde daha fazla dayanamadım ve sınıfıma ilerlerken telefonumu cebimden çıkarıp bir mesaj yazdım.

Kibrit:

Pencerede yoksun bugün sanırım.

Yazmadın hiçbir şey.

Günaydın.

Kilit tuşuna basarak ekranımı kararttıktan sonra telefonumu cebime attım ve sınıftan içeri girdim. Dakikalar geçti, ders zili çaldı ancak İzmarit'ten bir yanıt gelmedi. Oysa her sabah bana *günaydın* mesajı atardı mutlaka. Pencereden gelişimi seyreder, ben okula girmeden telefonumu titretirdi. Hiç olmazsa derse girmeden önce iyi dileklerde bulunurdu. Bugün belki de ilk defa ben ona ilk mesajı atmıştım fakat cevap vermemişti.

Aklım ondaydı. Bir türlü dağıtamıyordum. Nasıl... Nasıl böyle yer edinebilmişti bir anda zihnimin içinde?

Dört ders saati geçti; sırama kazıdığım yazılardan sıkıldım, birkaç test çözdüm, notlarımı gözden geçirdim, Arda'yla sohbet edip teneffüs aralarında okulun arkasındaki kömürlüğe inen merdivenlerde sigara içtim, Ertan Hoca'yla boş ders saatimde sohbet edip karşılıklı basketbol oynadık ancak İzmarit bu süreç içerisinde mesajımı görmemişti bile. İçimde bir huzursuzluk vardı. Anlamlandıramıyordum.

Başına bir şey gelmiş olabilir miydi?

Dudaklarımı büzdüm oturduğum yerde. Kafeteryada kahve içiyordum. Evden getirdiğim kahvemi termosumun bardak görevi gören kapağına dökmüştüm. Güya ona da ikram edecektim ama bir şeyler yolunda değildi belli ki.

Kibrit:

İyi misin? Hiçbir şey yazmamışsın. Merak ettim seni.

Her şey yolunda mı?

Mesajı göndermemle omzuma dokunan Arda'ya dönmem bir oldu. Sağımdan geçerek solumdaki sandalyeye kuruldu ve bu süre boyunca göz temasımızı hiç kesmedi. Ben de telefonumu kilitleyerek masanın üzerine bırakmıştım.

"Bu aralar ne çok telefonla ilgilenir oldun," diye mırıldandı, imalı bir şekilde. Nefeslendi. "Mesajlarıma günlerce dönmediğin zamanlar için utanır mısın? Hiç zannetmem."

"Cevap vermem gereken bir şey olduğunda veriyorum; mesajlaşmanın amacı da bu, kardeşim benim."

"Muhteşem sohbetimden mahrum kaldığın için başını taşlara vuracaksın."

Önümde duran kahvemden bir yudum alırken kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Aynen."

"Bana da versene," deyip termosuma uzanmaya kalkmıştı ki o kavrayamadan termosumu kenara çektim. Uzanamayacağı köşeye bıraktım. "Kutay!"

"Günlük kahve ihtiyacım kadar var. Okul çıkışında kafein eksikliğinden seni dövmemi istemiyorsan kahvemden uzak dur."

Gözlerini kıstı. "Şu kafeteryadaki bir kız istese tüm termosu verirsin ama!" dedi, yüzünü ekşitti.

Eskiden çapkın biriydim. Evet. Sayılabilirdim.

Gözlerimi kafeteryada gezdirdim, bir süre bakındım. Bana İzmarit gibi hissettiren kimse yoktu. Ama o olsaydı verebilirdim. Sanırım. Belki.

"Sanmam," diye cevapladım onu düşüncelerimden sıyrılarak. "Hiçbir kız için kahvemden vazgeçmem."

"Şu kantinde on beş lira bir kahve."

"Benim demlediğim kahvenin herhangi bir fiyatı yok, kardeşim." Göz ucuyla masanın üzerinde duran telefonuma baktım. Ekranı karanlıktı. Normalde bu mevzuyu bu kadar uzatmaz, kendimce yanıtlar türetmeye çalışmazdım fakat en sonunda bildirim gelmediğini görünce bugün okulda olmadığını düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Termosumu az önce Arda'nın uzanmaya çalıştığı yere koydum. İzmarit yoksa içebilirdi. "Al," dedim. "Kimse senden değerli değil, öğretemedim bir türlü."

"Ya, beni şımartıyorsun!" dedi cilveli bir şekilde. Ardından erkeksi bir kahkaha patlattı ve termosumdan karton bardağına aktardı sıcak kahveyi. Bir yudum aldı. "Oh, çok şükür," dedi yutkunurken elini göğsüne koyarak. "Bugün de istediğimi elde ettim." Yüzünü ekşitti kahveden ikinci yudumunu alırken. Avucundaki karton bardağı masaya bırakarak işaret parmağıyla üç

defa ittirdi. "Kahveyi de hiç sevmem. *Hayattayım, yaşıyorum* imajı vermek için benzin gibi şeyler içiyorsunuz. Dramatik bir içecek."

"Bazen neden hâlâ sana katlandığımı düşünüyorum." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Bence hiçbir sebebim kalmadı."

"Öleyim de gör. Mezarıma gelip ağlarsın arkamdan."

Oflayarak yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. "Başladık yine."

"Mesela ölsem mezarıma çiçeklerle gelip ağlar mısın? Çok kahrolur musun? Sakal falan uzatır mısın? Delirirsin bence."

"Sanmam."

"Ağlayacaksın."

"Hayır, ağlamam."

"Ağla."

"Hayır, Arda," dedim tekdüze bir ses tonuyla.

"Ben ağlardım."

"Ben de ağlardım, tamam. Uzatma şimdi."

"Duygusal manipülasyonlarımı çok çabuk yiyorsun. Nasıl bir yengeç burcusun sen?"

"Yemiyorum. Susman için yemiş gibi yapıyorum."

"O zaman ben manipüle edilmiş oluyorum sanırım," dedi bir anda farkındalık kazanmış gibi. Düşünüyordu. Omuz silkti. "Astroloji yalan bence."

Kahvemi yudumlarken omuzlarımı kaldırıp indirdim ve gözlerine kiminle aşık attığını anlaması adına bir bakış attım.

Arda yeniden dudaklarını aralayacaktı ki ekranımın bir bildirimle aydınlandığını görmemle ne diyeceğini umursamadan oturduğum sandalyeden sırtımı hızla ayırdım. Telefonumu avuçladım, bu sırada Arda konuşmaya başlamıştı lakin onu dinlemediğimi fark etmiş olmalıydı ki cümlesini yarım bıraktı.

"Kutay! Hop! Canım, balım, peteğim."

"Arda, sus."

"Anne, benim soyadım 'Sus' mu?"

Ekranımda bakıştığım bildirimle dudaklarım sağa doğru kıvrıldı, Arda'nın olduğu yönün aksine... İzmarit'tendi. Yine de hızla yok ettim yüzümdeki sı-

rtışı, telefonumla birlikte masadan kalktım. Kafeteryanın çıkışına ilerledim seri adımlarla.

"Termosumu almayı unutma," diye seslendim Arda'ya.

"Tamam canım, emredersin, merak etme. Zehrini dökeceğim!"

Keyiflenen çehremi hiç saklamadan arkamı döndüm, merdivenden çıkarak kendimi bahçeye attım. Okulun yanındaki kamelyalardan birine oturduktan sonra bildirime tıkladım, sohbet ekranımızın açılmasını sağladım.

Çok merak etmiştim onu.

İzmarit:

bugün okula gelemedim. yazamadım da. kusura bakma.

Kibrit:

Problem değil. Nasılsın? İyi misin?

Birkaç saniye boyunca *görüldü* olarak kaldı mesajım, ardından *yazıyor* bildirimi gözüktü ekranda ama mesajın gelmesi biraz uzun sürdü. Okul bahçesindeki insanlar yanımdan sohbet ederek geçiyor, kimileri oyunlar oynuyor, kimileri de yanımdaki banklarda oturuyorlardı. Bu sırada telefon titredi, odağımı hızla ekrana yönelttim.

İzmarit:

iyiyim.

sen nasılsın?

Kibrit:

İyiyim.

Yazdığım mesajdan sonra birkaç saniye düşündüm. Ona hislerimden bahsetmeli miydim? *Okulda seni aradım,* demeli miydim? Ya da her an her yerden o geçecekmiş gibi paranoyalarımın başladığından bahsetmeli miydim? O mesaj atmadı diye sabahımın keyifsiz geçtiğinden söz etmeli miydim? *Ben sanırım hiç görmediğim, tanımadığım, bilmediğim birine bağlanıyorum,* demeli miydim? *Bu saçmalık ötesi,* diyerek hissettiğim karmaşadan söz etmeli miydim?

İzmarit:

seni özledim.

Ekrana bakakaldım öylece. Beni özlediğini söylüyordu, bunun bana nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordum ama yanaklarımda çizgiler belirdi.

Kibrit:

Çok şey kaçırdın bugün gelmemekle.

İzmarit:

ne kaçırdım?

Gülümsedim kahvemi düşünerek. Biraz abartarak merak etmesini istemiştim kendimce.

Kibrit:

Derse kaçıyorum şimdi, iyi olmana sevindim.

Akşam konuşuruz.

Duraksadım. Birden kestirip atarak dengesiz davranmıştım sanki. Dudaklarımı dişlerken onun mesaj yazmasına fırsat tanımadan bir mesaj daha yazdım.

Kibrit:

Konuşalım. Olur mu?

İzmarit:

biraz uyuyacağım. uyandığımda yazarım.

Ekranımı kilitleyip derin bir nefes vererek telefonumu ceketimin cebine attım, oturduğum kamelyadan ayaklanarak sınıfa doğru ilerledim. İyi olduğunu öğrendikten sonra rahatlamıştım. Saatlerdir aklımın içinde binlerce senaryo dönmüştü ve açıkçası hiçbirinin gerçek olmaması içime su serpmişti.

Artık onunla konuşurken güvensizlik hissetmiyordum.

Sürekli aklımın içinde bana bu durumun normal olmadığını hissettiren sesi bastıran başka bir ses vardı. İzmarit gerçekti. Hayatımdaki kimsenin ve hiçbir hissin olmadığı kadar gerçekti hem de.

Okul çıkışı Arda'yla beraber Süreyya'ya gitmiş ve birkaç saat Gülten ablayla sohbet etmiştik. Gülten abla liseye başladığımız ilk aylardan beri yanımızda olan, Arda'yı da beni de kendi evladı gibi seven bir kadındı. Kestane rengi, turuncuya yakın saçları vardı fakat yaş aldıkça aralarında beyazlar belirmişti. Yüzünde, bir insanın güvende hissedebileceği en samimi duygular vardı. Belki benim Kibrit yanımı gören tek insandı. Edebiyatı sevişimi, kelimelerle kendime yeni bir dünya yaratışımı, içimdeki romantik çocuğun büyüyüşünü izleyen yalnızca oydu.

Tüm bunların aksine Arda ise onun haylaz çocuğuydu. Laf dinlemezdi ve onu yorardı ama ben yorgunluğunu alan taraftım. Bazen, yıllar geçtikçe ve büyüdükçe Arda'yla orada çalışır, Gülten ablaya yardım ederdik. Okul çıkışlarında yanına gider, birkaç dakika bile olsa orada kalırdık.

Kahve demlemeyi Gülten abladan öğrenmiştim. Onun ellerinden. Bazen... Bazen annemden göremediğim sevgiyi ve emeği ondan görüyor olmak beni üzse de en azından sevilemez biri olduğum düşüncesini çürüttüğü için mutluluk duyuyor, bu mutlulukla yetiniyordum.

Derin bir nefes vererek gözlerimi tavandan çektim. Başını kucağıma yerleştirerek uyuyan Münavir'in tüylerini okşadım. Odamın içerisinde dolanan, pikabımdan yükselen sakin müzik de benim ruhumu okşuyordu bu sırada. İzmarit uyandığında yazacağını söylemişti fakat saat gece yarısına yaklaşıyordu ve hâlâ hiçbir şey yazmamıştı. Hem endişeleniyor hem de sinirleniyordum.

Huzursuzca homurdandım. Telefonumun ekranını aydınlatıp saate baktım.

23.46.

"Aptal gibi hissediyorum, oğlum," diye mırıldandım Münavir uyurken. İç çektim. "Muhtemelen dünyanın hiçbir yerinde, hiç kimse odasında oturup bilinmeyen numarasından mesaj beklemiyordur." Aniden gülümsedim. "Yapay zekâsının gününün nasıl geçtiğini de merak etmiyordur."

Yanımda, uzattığım bacağımın üzerinde duran telefonumu avucuma alıp blog hesabıma girdim. Ardından İzmarit'in profiline tıkladım. Saatlerdir aktif değildi. Hiçbir şey yazmamış, yayınlamamıştı. Yavaş yavaş aşağı doğru kaydırdıktan dakikalar sonra neredeyse aylardır yazdığı tüm cümlelerle karşı karşıya kalmıştım. Benim hakkımda birçok anı, birçok düşünce, birçok varsayım, tahmin vardı yazdıklarında. İçten içe hayatında bir etki olmasını, bu etkinin beni ona getirmesini beklemişti.

Gelmiştim de. Beni ince bir iple kendine doğru çekmişti. Ama öyle ki belki tüm kuvvetiyle çekse kopacak olan o ip, benim ona sürüklenişimle dayanmıştı. O, sevgisini verdiği iple bana yönümü gösterirken benim adımlarım da o sevginin adım izlerini takip etmişti.

Sanırım kimsenin beni bu kadar sevebileceğine ihtimal vermediğim içindi ona böyle sudan çıkmış balık gibi sarılışım. Ben, hayatımda hiç görmediğim sevgiye doğru adımlamıştım.

Bakışlarım aylar önce yayımladığı bir yazının üzerinde dolaştı. Her şey bir yana, o her kimse kendini ifade ediş şeklini, kullandığı kelimeleri, hayata baktığı pencerenin rengini, dünyayı gördüğü kameranın açılarını ve filtreleri ni kendince tasvir ettiği hâllerini çok seviyordum.

Belki bir yazar olsaydı en sevdiğim cümle onun hikâyesine ait olurdu.

-İzmarit:

bugün yine deniz kenarındaydı. saatlerce oturdu. kaç sigara içti, sayamadım. dokuz olmalı. tamam. yedi tane içti. saydım. kim bilir, zihnine çöken düşünce neydi ki ağırlığı omuzlarını düşürdü? elleri her zamankinin aksine daha fazla titredi bugün. belki bir şeyden korktu, belki kafein eksikliğindendi. bilmiyorum.

o savaştı bir şeylerle gün boyu, ben onu seyrettim. karanlık bir okyanusta hırçın dalgaların arasında mücadele ediyor gibiydi yaşamak için. oysa ne tuhaf... ona bakmaksa güneş ışığının yansıdığı durgun bir deniz kenarında olmaya benziyor.

Tarihe baktığımda o günü hatırlamam zor olmadı. Deniz kenarında otururken tek başıma olduğumu düşünüyordum. Üzgündüm. Hâlbuki yanımdaydı. Ben umursamaz, kavgacı, hoyrat görüntümün aksine duygusal, hassas ve suskun yanımın sırtını sıvazlarken kimsenin onu görmediğini düşünerek, o beni görüyordu. Gülümser gibi oldum. İlk defa... Yanmadan orta yerinden kırılmış bir kibrit çöpü gibi hissetmedim. Haklıydı. Onun hayatında birkaç saniye içerisinde yanıp küle dönüşecek bir kibrit olmayacaktım.

Sohbet butonuna tıklayarak parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim.

Kibrit:

Hey, burada mısın?

Bir süre sonra aktif oldu, mesajıma baktı.

İzmarit:

hey.

buradayım.

Kibrit:

Bugün iyi değil gibisin. Konuşmak ister misin?

İzmarit:

kusura bakma, seni endişelendirmek istememiştim. zor bir gündü.

yani endişelenmemişsindir ama habersiz bırakmak değildi niyetim. o anlam da seziedim.

Kibrit:

Endişelendim.

Mesajım *görüldü* olarak kaldı bir süre boyunca. Bir şey olmuş olmalıydı. Bugün İzmarit gibi değildi. Yutkunup Münavir'in başını hafifçe kaydırarak yatağa düşürdüm ve ayaklandım. Çalışma masama geçerek sandalyeme kuruldum, bilgisayar ekranımı aydınlattım ve sohbet ekranımızı bilgisayardan açtım.

Kibrit:

Neden zor bir gündü? Anlatmak ister misin?

İzmarit:

bugün babamın ölüm yıl dönümüydü. üzerinden çok zaman geçti ama ne bileyim, her sene bugün bir buhran çöker üzerime. ben de reddetmem. yaşarım. kendime alan tanırım üzülmek için.

her neyse. bu konuda konuşmasak olur mu?

Kibrit:

Başın sağ olsun. Bilmiyordum bugün olduğunu.

Zihnimde, onu tanıdığım ilk gün kurduğu o cümle belirdi. "Sen de ölme, olur mu?" demişti. Öyle çok etkilenmiş olmalıydı ki bu olaydan o küçük yaşında, hâlâ korkusunu yüreğinde taşıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ekranın karşısında.

İzmarit:

teşekkür ederim.

Ona destek olmak istedim. Yanında olmak, sarılmak, aklının dağılması için şakalar yaparak güldürmek, saçma sapan şeyler anlatıp günlük dertlerimle zihnini meşgul etmek istedim. Ancak bu imkânsızdı. Keşke bir yolu olabilseydi. Keşke ona iyi hissettirebilmenin bir yolu olabilseydi çünkü o bana çok iyi geliyordu.

Bakışlarım bilgisayarımın kamerasına takıldığında duraksadım. Bugün okuldayken bana yazdığı mesaj geldi gözlerimin önüne.

Seni özledim.

Dudaklarımı dişlerken kararsızlıkla, yapıp yapamayacağımız, kabul edip etmeyeceği ihtimalleri arasında gidip geldim. Fakat daha fazla düşünmeden tüm ihtimalleri göze alarak omuzlarımı kaldırdım, klavyeye yöneldim.

Kibrit:

Görüntülü konuşmak ister misin?

Cevap vermesini bekledim ancak şaşırmış olmalıydı. Dilimi dudaklarımda gezdirdim.

İzmarit:

anlamadım.

Kibrit:

Kameranı ve sesini kapatırsın. Sen mesaj atarsın. Ben seninle konuşurum.

Şu an yanında olmayı tercih ederdim ancak şimdilik sadece bunu yapabilirim, eğer sen de istersen.

Hem Münavir'i de görürsün. Köpeğim.

Ben üzgünken bana çok iyi gelir.

İzmarit:

gerçekten bunu yapmana gerek yok.

merak etme, daha iyiyim. iyi hissediyorum.

yanımda olmak zorunda değilsin, böyle bir sorumluluk hissetme.

Yazdığı mesajlar bir süre düşünmeme neden oldu ama hissettiklerimle onun söylediklerinin hiçbir bağlantısı yoktu. Yazdığı şeyler, kendi hislerimi tartmama yardımcı olmuştu. Normalde bu hislerden korkmam gerekirdi ancak şimdi oldukça cesaretliydim.

Kibrit:

Bir sorumluluk hissetmiyorum, yanında olmak istiyorum.

Seni görme şansım olsaydı, 'seni görmek istiyorum' diye ifade edebilirdim şu an hissettiğim şeyi.

Ama seninle konuşmak istiyorum.

Bugün çok yoruldum, mesaj yazmak zor gelmeye başladı.

Ne dersin?

Kötü hissetmesin diye üzerindeki yükü hafifletmek adına mesaj yazmanın zor geldiği yalanını uydurmuştum. Bunu bana yaptıran motivasyonun ne olduğunu ben de bilmiyordum.

İzmarit:

peki ama ders çalışman gerekmiyor mu?

Kibrit:

Kötü olduğunu hissediyorum ama benden saklıyorsun.

İzmarit:

saklamıyorum, iyiyim gerçekten.

sınavlara çok az kaldı, çalış sen. ben de uyurum belki.

Kibrit:

Arıyorum.

Birkaç Dakika Önce

İzmarit

Sırtımı arkamdaki duvara yaslayarak bacaklarımı karnıma doğru çektim ve kollarımı göğsümde buluşturdum. Kendime sarıldım. Başım da sırtım gibi arkamda bulunan duvara yaslıyken gözlerimi penceremden dışarıya çevirdim, bir damla gözyaşı aktı yanaklarımdan. Gökyüzündeki yıldızlara baktım. Bugün şehrin ışıklarına rağmen parlıyorlardı. Ne kadar süredir burada, hareket etmeden oturuyordum, bilmiyordum.

Sabah annemle birlikte babamın mezarına gitmiştik. Annem dualar etmiş, toprağındaki kuruyan çiçekleri temizlemiş ve yenilerini ekmişti. Bense ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmeden öylece durmuştum orada. Altı yaşındaki hâlim olsa belki farklı hissedebilir, babasıyla konuşur, ona bir şeyler anlatabilirdi. Ancak on sekiz yaşına girmek üzere olan hâlim, içinde büyük bir savaş veriyordu.

Babam masum muydu? Masum değilse ona kızmalı mıydım? Bana böyle bir hayat bıraktığı için, kalan ihtimallerimi yok ettiği için ondan nefret etmeli miydim? Yoksa hiçbir şey bilmeyen altı yaşındaki hâlim gibi ona saf bir sevgi duymaya devam etmeli miydim?

Bilmiyordum.

Hiçbir zaman başka ihtimallerin peşine düşmemiştim. Ancak son zamanlarda, nedenini anlamadığım bir şekilde, şakaklarımdaki ağrı her can bulduğunda o ihtimal geliyordu aklıma. Bir tek o ihtimal...

O ihtimal, benim bu dünyaya duymadığım aidiyet hissini bitirebilecek tek şeydi.

İrislerimin önünde bekleyen tek bir damla, bu hayatı hayalperest pencereden izleyen bu kız için yeterli bir dramatiklikle yanaklarımı ıslattığında telefonuma düşen bildirim kendimi toparlamamı sağladı.

"Ah, Kutay..." diye mırıldandım kendime sitem ederek. Bildirime henüz bakamamıştım ama telefonumu başka bir amaç için de kullanmıyordum. *O olmalı,* diye düşünürken bakışlarımın kesiştiği cümlelerle yanılmadığımı anladım. "Nasıl unuturum?"

Mesajına yanıt verdikten sonra çok geçmeden durumu açıklayıp konuyu kapatmak niyetindeydim ki gözlerim yazdığı tek bir mesajda takılı kaldı. *Endişelendim,* diyordu. Benim için endişelenmişti. Dudaklarım titredi, üzüntümün ardında kırık bir mutluluk peyda oldu içimde.

Beni önemsiyor muydu gerçekten?

Düşüncelerim beynimin içinde dört dönerken bir mesaj daha düştü önüme.

Kibrit:

Neden zor bir gündü? Anlatmak ister misin?

Gülümsedim. Kim olduğumu dahi bilmezken, sokaktan geçen herhangi biri gibiyken dahi ne hissettiğimi umursuyordu.

Ne iyi bir kalbi vardı...

Ona bugünün benim için neden zor bir gün olduğunu açıkladıktan sonra aynı noktadan benzer bir yarasının olduğunu hesaba katarak üzülmesini istemediğim için bu konu hakkında konuşmak istemediğimi söyledim. Oysa ihtiyacım vardı. Öyle yalnız, öyle bir başımaydım ki birinin de benim yaramı görmesine ihtiyacım vardı. Ona yaramı göstermeden görmesini bekleyemezdim. Bu yüzden isteğimi anlayışla karşıladı ve konuyu kapattı.

Son yazdığım teşekkür mesajının ardından göz bebeklerimi tekrar gökyüzüne çevirmek için telefonumu yanıma bırakacaktım ki avucumda duran cihazın titremesiyle odağımı yeniden ona yönelttim. Gördüğüm cümleyle

duraksadım, gülümsemek istedim ancak gülemedim, 'acaba'lar ve kuşkular doluştu zihnime ama niyetini anladım.

Ona göstermediğim yaramın üzerini toprakla kapatmaya çalıştığımı anlamış olmalıydı. İzin vermedi.

Kibrit:

Görüntülü konuşmak ister misin?

İzmarit:

anlamadım.

Oturduğum yerde toparlandım ancak öyle hâlsizdim ki içimdeki heyecanı tam anlamıyla yaşayamadım. Yorgundum. Çok yorgun... Babamın mezarındayken bir anda vücudumun sağ tarafında hiçbir şey hissedememiştim. Tüm vücudum uyuşmuştu sanki. Sağ omzumda taşıdığım çantam düşmüş, sağ kolumu kaldıramamıştım. Ayakta durmamı sağlayan sağ bacağım sanki beni taşıyamamıştı, yere düşmüştüm aniden. Çok kısa sürmüştü. Sanki bir anda tüm gücüm vücudumdan çekilmişti. Birkaç saniye hareket edememiştim, sonra kendime gelmiştim ama öyle yanmıştı ki canım... Bu acıyı başka hiçbir acıya denk getiremedim. Başkaydı, bambaşka.

Hiçbir zaman tam anlamıyla sağlıklı bir insan olmamıştım. Bu yüzden doktorum üzüntünün ve stresin beni bu hâle getirebileceğini söylemişti ancak bir anda hissetme yetimi kaybetmeyi beklemiyordum.

Kibrit:

...Şu an yanında olmayı tercih ederdim ancak şimdilik sadece bunu yapabilirim, eğer sen de istersen.

Hem Münavir'i de görürsün. Köpeğim.

Yazdığı mesajlardan bazılarını göz ucuyla okuduğumda kalbimin tekle diğini hissettim. Böylesine iyi niyetli bir insan olabileceğini tahmin edemezdim belki ama sırf yaralarımız ortak diye bana karşı bir sorumluluk hissetmesini de istemiyordum. Ona bunu söylediğimde sorumluluk hissetmediğini, yanında olmak istediğini söylemişti. Şu an bana ne kadar iyi geldiğini bilemezdi. Şu an yazdığı her kelimenin göğüs kafesimi nasıl genişlettiğini bilemezdi.

Kibrit:

Kötü olduğunu hissediyorum ama benden saklıyorsun.

Nasıl bilebilirdi? Nasıl görebilirdi içimi? Üstelik onu aylardır seven bendim. Onun bana karşı bir hissi, bir bağlılığı yoktu. Sevmediği, görmediği,

kim olduğunu bilmediği bir insanın ne hissettiğini, ne hâlde olduğunu nasıl bilebilir ve önemseyebilirdi? Garipti. Onunla böyle olabilmemiz çok garipti.

Kibrit:

Arıyorum.

Gördüğüm kelimeyle hızla pencere kenarındaki duvarımdan aşağı inip çalışma masama geçtim. Gece lambamı açıp bilgisayar ekranımı aydınlattıktan yalnızca birkaç saniye sonra ekranıma görüntülü arama isteği düştü. Kameramı ve mikrofonumu kapatarak imleci aramayı yanıtlama tuşunun üzerine getirdim, kalbim ağzımda atıyordu. Öyle hızlıydı ki vuruşunu göğsümde hissediyordum.

Bu nasıl bir histi böyle? Kutay beni arıyordu!

Aramayı yanıtladım, derin bir nefes verdim.

"Hey," dedi harfleri uzatarak, tatlı tatlı. "Burada mısın?"

Hiç duymadığım bir tını hâkimdi sesine. Farklıydı. Başkaydı. Yabancıydı.

Dudaklarım kenara doğru kıvrıldı. Ona ilk defa bu kadar yakındım. Belki aramızda kilometreler vardı, belki hiç olmadığım kadar da uzaktım ama ilk defa göz gözeydik. Gözlerine ilk defa bu kadar yakından bakıyordum. Saçlarına, dudaklarına, yüzüne... Kutay'la ilk karşılaşmamızdı sanki bu.

Gözlerim, bilgisayar ekranımın sağında açılan görüntülü arama sekmesiyle birleştiğinde o güzel yüzü düştü irislerimin önüne. Uzun, kemikli yüzünde minicik bir gülümseme hâkimdi, dudaklarını henüz ıslatmış olmalıydı. Yanakları dolgun olmadığı için dudaklarındaki ufacık gülümseme çizgi çizgi beliriyordu çehresinde. Saçları her zaman olduğu gibi karmakarışık hâldeydi. Göz altları yine mordu. Az uyumuş olmalıydı.

Benden bir cevap gelmeyince mırıldanışını duydum. Uykulu bir ses tonuydu. Çatallı, kalın ve kısık... Kaşlarını kaldırıp yüzünü hafifçe yana çevirdi. Gülümsemesi çok az, belki bir santimetre daha genişledi. Kendimi, ona hayran hayran bakmaktan alıkoyamadım.

Yeşil gözlerinde nehirlere kapılmış, nereye gittiğini bilmediğim bir akıntıda savruluyordum âdeta.

"Burada mısın?" diye yeniledi sorusunu.

Kendime geldim ve hızla görüntülü arama sekmesinin yanına açtığım bloğumdan sohbet ekranına giriş yaptım. Bir cevap yazdım.

İzmarit:

hey, buradayım.

Ekrandaki mesajı okuyarak doğrulduğunda gülümsemesini daha da genişletti, dudaklarını birbirine bastırdı.

"Beni kandırdığın konusunda haklı mıydım?" diye sordu üzerindeki tişörtü düzeltirken. Çok rahat, çok sakindi. Arkasındaki yatağında uyuyan köpeğini gördüğünde benim de gülümsemem genişledi. Çok sevimliydi. Yatağının hemen yanında bir pikap vardı. Odasının içinde dolaşan ezgi, pikaptan yükseliyor olmalıydı. "Sanırım haklıydım. Uyuduğun için değil, ağladığın için yazmadın bana."

İzmarit:

seni rahatsız etmek istemedim.

"Rahatsız olmadım," dedi mesajımı okur okumaz. "Ben senin beni eğlendirdiğin, güldürdüğün hâllerine alışığım ama bu, üzüntünü de paylaşamayacağım anlamına gelmiyor." Bir anlığına yüzü düşer gibi olsa da hızla toparladı. Gülümsedi, buruktu. "Zaten bizi birleştiren şey de ortak acılarımızdı."

İzmarit:

alıştım artık. bu nasıl iyileşeceğini bilmediğim yeni bir yara değil. hayatımın gerçeği buydu, bununla büyüdüm. ama yine de her zaman o kadar güçlü olmak istemiyorum sanırım. babamın varlığına hiçbir zaman alışmadığım için yokluğuna alışmak da zor olmadı ancak bazen bana bıraktığı hayat için ona kızıyorum.

Nehirler... Yeşil gözleri yazdıklarımın üzerinde gezindi. Muhtemelen ekranın ışığı gözlerini yorduğundan ben yeni bir mesaj yazarken dinlendirici olduğunu tahmin ettiğim bir gözlük takmıştı gözlerine. Siyah, yuvarlak çerçeveli ve ince yüzüne çok yakışan bir gözlüktü. Onu bir anda bir şaire çevirmişti âdeta.

"Nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyorum," dedi omuzlarını kaldırıp indirerek. Bu sırada bir sigara yaktı, kibritini parmak uçlarına ulaşmaya yakın söndürüp kül tablasına bıraktı. Ciğerlerine çektiği nefesi yana doğru üfledi. Masasının üzerinde bir bardak vardı, kahve içiyor olmalıydı. "Ama ne hissettiğini anlayabiliyorum. Bir hikâye yazacak olsam muhtemelen ilk cümlesi..." deyip düşünür gibi duraksadı. Bir süre sonra cümleyi aklında toparlamış olmalıydı ki kameranın tam içine baktı. "*Başka ihtimallerin de var olduğu bir hayat düşledim hep*, olurdu."

İzmarit:

bazen bu ihtimalleri düşlemek, gerçeğin kendisinden daha yaratıcı oluyor.

"Maalesef," dedi keskince. Gözleri tek bir noktadaydı, kül tablasına doğru uzattığı sigarasının ucundaki kıvılcımı izliyordu sakince. "Belki bizim için yazılmış milyonlarca ihtimal arasından en kötü olanı yaşıyoruz ama yine de sevinecek şeyler var. Mutlu olunacak şeyler... Yeni bir ihtimal olmasa da yeni ümitler için nefes aldıran şeyler var."

İzmarit:

mesela?

"Bunca uyuşmazlığa, denk gelemeyişe ve hayatın o sinir bozucu teğet geçişlerine rağmen birbirini anlayan iki insanın birbirini bulması, tüm ihtimallerin en güzeli bence."

Sen ve ben... Tüm ihtimallerin en güzeliyiz bence.

Öyle güzel bir ses tonu, kelimeleri heceleyişi, bazı cümleler arasında nefeslenişi ve hâlâ hayatı tam olarak keşfedemediğini düşündüğü için yüzündeki *bilemiyorum* ifadesinin mimiklerine yansıyışı vardı ki bu, ona hayran olmaktan alıkoyamıyordu insanı. Sanki on dokuz yaşındaki bir genci değil, bir bilgeyi dinliyordum.

Zihnindeki düşünceler, aklında dolaşan fikirler çok hoşuma gidiyordu.

"Esas konuya dönecek olursak," diye mırıldandı ben onu izleyip söylediklerini düşünürken. Sakindi. Hep bu sakinlikteydi. Kalbinin yetmiş yaşında bir adam gibi attığını düşünüyordum. "Belki bana düşmez ama kendim için de söylerdim bu cümleleri. Babana ya da herhangi birine kızmak fayda etmiyor. Sana bıraktığı hayat, hayalindeki hayat olmayabilir ama ihtimaller yaratabiliriz. Yaratabilirsin."

Gülümsedi. Kahvesinden bir yudum alıp parmaklarının arasında yanan sigaradan son bir nefes çekerek söndürdüğünde benden bir cevap bekleyip beklemediğini anlamaya çalışıyordum. Onu dinlemek çok güzeldi. Keşke karşısına otursam ve o bana bir şeyler anlatsaydı hep. Güzel anılarından, kötü anılarından, onu mutlu eden ve üzen şeylerden bahsetseydi, hayata baktığı pencerenin perspektifini paylaşsaydı benimle. Hayatı onun gözünden görmeyi seviyordum.

"Sana odamı göstermemi ister misin?" diye mırıldandı aniden, tek kaşı kalkıktı. "Eğer istersen sen de kendi odanı benimle paylaşırsın hem. Ne bileyim... Seninle en çok burada konuşuyorum. Tüm hislerimi bu masada anla-

tuvvetim sana. Birbirimizi düşündüğümüz..." deyip duraksadı aniden. Yut kunup gözlerini kaçırdı. "Birbirimizle en çok vakit geçirdiğimiz yerleri kendi odalarımız. Sanki... Senin odanla benim odam arasında görünmez bir ip var gibi. Bağ... Bağ sanırım."

Tebessüm ettim. Bağ... Aramızda görünmez bir bağ vardı. Bileklerimize bağlı kırmızı bir ip, etrafımızı çepeçevre sarıyor ve biz ne kadar uzak olursak olalım bizi bir arada tutuyordu.

İzmarit:

olur... haydi, başla.

Aniden gülümsedi. "Oda turu çekeceğime inanamıyorum! Bunu ilk defa yapacağım." dedi garipseyen bir ses tonuyla. Bu durumu gerçekten garipsediği belliydi ama bir yandan da çok eğleniyordu. Yüzündeki gülümseme hiç silinmedi. "Tamam, o hâlde kapının önüne gidiyorum." Telefonunu avuçladı ve oturduğu sandalyeden ayaklandı. Aşağıdan, çenesini seyrediyordum. "Kamerayı çevirip her yeri sana göstereceğim. Biraz dağınığım ama kusura bakma lütfen. Benim suçum değil. Eğer köpeğin bir *Husky* ise düzenli olmak pek mümkün olmuyor." Arkadan bir köpek mırıldanışı ulaştığında kulaklarıma, Kutay kahkaha attı. "Sessiz olmalıyız, birileri bizi dinliyor."

Oda kapısının önüne geldiğinde kamerayı çevirdi. Artık onu değil, odasını görüyordum.

"Başlıyorum," dedi. "Burası odamın girişi. Birkaç adımlık bir koridor gibi. Odamın girişindeki bu kapı banyoma açılıyor, orayı geçiyorum. İlerliyorum. Koridor bitiyor ve odanın geniş, kare kısmına ulaşıyorum. Kapının karşısında, odanın ortasında yatağım var. Münavir uyuyor şu an ama normalde yatağın kenarındaki yastık, onun uyku yastığı. Peşimi bırakmadığı için orada uyumayı tercih etmiyor." Güldü histerik bir şekilde. "Hemen sağ tarafta bir pikabım var. Plak koleksiyonum da onun yanında. Çoğu babamdan kalma, severim."

Bazı yerlerde bahsettiği nesneleri eliyle gösteriyor, odanın dağınıklığından dolayı gösterirken üzerlerindeki kıyafetleri hızla sağa sola fırlatıyordu. Tüm bunları yaparken kulağıma ulaşan kekelemeleri ve homurdanışları çok komikti.

"Sol tarafta kıyafet dolabım var. Onun yanında kitap okuma koltuğum, üzerinde battaniyem vardı aslında ama Münavir dişleyerek tüm evde sürüklediği için şu an terzide. Çocukluk battaniyem olduğu için atamadım. Onu

da gösteririm gelince." Nefeslenerek eğildi ve kolluğun yanında duran üç basketbol topundan birini aldı. "Bunlar da basketbol oynamaya başladığım yıl alınan doğum günü hediyelerim. Sana basketbol oynadığımdan bahsetmiş miydim?"

İzmarit:

ah, yapma. okulun basketbol takımında kaptan olduğundan haberdarım tabii ki.

"Tamam, tamam," dedi gülerek. Telefonu pencere kenarına yerleştirdi ve basketbol topunu elinde tutarak hafifçe uzaklaştı telefondan. "Seni etkilemek için birkaç hareket yapacaktım yalnızca ama gerek kalmadı." Gülümsedi, topu bacaklarının arasından geçirip yatağının üzerine bıraktı. "Görmüşsündür illaki."

İzmarit:

gördüm. şampiyonluk sayını atarken oradaydım.

"Sevindim beni izlemene," deyip sırıttı. "Burası çalışma köşesi. Hemen yanındaki kapı da balkona açılıyor. Aslına bakarsan bu odayı yalnızca yazları kullanıyordum. Asıl odam çatı katında. Ancak sınav senemde daha rahat edeceğimi düşündüğüm için buradayım. Belki bir gün orayı da gösteririm sana. Gün batımı öyle güzel vuruyor ki penceresine, inanamazsın."

İzmarit:

çok güzelmiş. hep böyle loş ışıkta mı oturursun?

"Genelde evet. Fazla ışık gözlerimi yoruyor, sevmiyorum." Kamerayı tekrar kendine çevirdi, gözlüğünü burnunun kemerine sabitledi. "Malum."

İzmarit:

ben de sevmem. gözlerim de bozuk, lens kullanıyorum. ne çok ortak noktamız var. haydi, evlenelim.

Kahkaha attı. Başını iki yana salladı. "Henüz çok gencim. Ayrıca uyuz herifin tekiyimdir, evlenilmez benimle."

İzmarit:

merak etme. km başkanıyım ben. Kutay'la mücadele.

Sırıtışı genişledi, kaşları havalandı. Gözleri parlıyordu. Telefonunu, çalışma masası olduğunu tahmin ettiğim bir yere yaslayıp sandalyesine oturdu, ardından bedenini masaya yaklaştırdı.

"Haydi, sıra sende."

İzmarit:

oda turu konusunda senin kadar iyi olmayabilirim.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu gülerek. Kaşları çatılmıştı hafifçe. "Hemen arka kamerayı aç, mikrofonunu kapat ve bana odanı gezdir. Senden benim gibi bir sunum beklemiyorum, merak etme." deyişiyle telefonumu elime aldım ve görüntülü aramayı bilgisayarımdan telefonuma aktardım. "O kadar profesyonel olmak zorunda değilsin. Çabala."

İzmarit:

o kadar iyisin ki. sağ ol.

Sırıtıp arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Kol ve göğüs kasları bu hareketiyle belirginleşmişti.

"Bekliyorum."

Pekâlâ, diye içimden geçirerek oturduğum sandalyeden ayaklandım. Oda girişinin önüne kadar ilerledim, mikrofonumun kapalı olduğundan emin olduktan sonra arka kameramı açtım. Ardından odayı ona gezdirirken mesaj yazamayacağım için sesli klavyeye geçip konuştuklarımı mesaja döktüm.

"Hey," diye mırıldandım tıpkı onun gibi. "Buradayım. Odamdayız."

Göğsünde birleştirdiği kollarını sıkı sıkıya sardı kendine ve gülümsedi. Sesli klavye özelliğiyle yazılan mesajı gönderdiğimde çok geçmeden okudu, okurken de diliyle dudaklarını ıslattı. Yüzündeki o sevimli sırıtışı hiç silmiyordu. İçimi ısıtıyordu.

"Hey," dedi mayhoş bir sesle. Esnedi ardından tatlı tatlı. "Odanda uyumak çok güzel olmalı."

Yalnızca çalışma masamın ve komodinimin üzerinde bulunan gece lambalarının aydınlattığı karanlık odamda gezdirdim gözlerimi. Evet, huzurlu bir uyku vadediyordu insana.

"Öyle," dedim. "Başlıyorum hazırsan. Belki oda turumun sonunda beraber uyuruz."

"Olur," dedi. "Uzun bir uykuya ihtiyacım var, umarım senin de öyledir."

"Öyle."

"Sevindim buna."

Gülümsedim. Beni utandırıyordu. Söylediklerıyle, ses tonuyla, bakışlarıyla, dudaklarının hafifçe kenara kıvrılışıyla... Beni öyle utandırıyordu ki kendimi odamın içerisinde tek başıma olduğum hâlde kıkırdarken buluyordum.

"Burası odamın girişi. Girer girmez sağ tarafta duvara monte edilmiş raflar var. En sevdiğim kitaplarımı ve benim için özel olan eşyalarımı saklarım burada yalnızca."

Kamerayla loş ışığın çok az aydınlattığı rafları gösterdim, klavyenin söylediklerimi yazmasını bekledim ve gönderdim. Ardından elimi arka kameranın kadrajına sokarak rafta duran kibrit dolu kutulardan birini aldım, ona gösterdim.

"Kibritler gibi."

Yutkundu, alt dudağını dişliyordu.

Kibrit kutusunu yerine bıraktığımda o da parmak uçlarıyla saçlarını karıştırdı.

"Yüzüğün güzelmiş," diye mırıldandı sessiz ve sakin bir ses tonuyla. Gözüne çarpan detayı, istifini hiç bozmadan dile getirmiş ve gülümsemişti. "Beğendim."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir şey yok ama," deyip dudaklarını büktü. "Senin için rica edilir."

"Tamam, sus artık."

"Yapay zekâmdan azar yiyorum."

"Ben yapay zekâ değilim!"

Cümlemi bitirdikten sonra sesli klavyeye cümlenin sonuna ünlem koymasını söylemiştim. Bu durum beni güldürüyordu. Bir yandan dünyanın en saçma olayıyken bir yandan da onunla bu şekilde de olsa bağ kurabilmek dünyanın en güzel hissiydi.

"Öylesin," dedi nefeslenirken. "Benim yapay zekâm... Odanın diğer köşelerini de paylaşacak mısın?"

Söylediği ikinci cümlede takılı kalmıştım. Basit bir iyelik ekinin, bir aidiyet kelimesinin beni böylesine sarhoş edeceğini tahmin edemezdim.

Donakalmış bir şekilde kamerayı yatağıma doğru çevirdim. Yatağım, iki yanındaki komodin ve ayaklı abajurum, yerdeki çapraz duran halım görüş alanına girdi. Mırıldanışı kulaklarıma ulaştı.

"Burada uyuyorsun demek." İşaret parmağıyla yanağını kaşıdı. "Ahşap, rengi yakın bir yatağın olduğunu düşünmüştüm. Yanılmamışım."

Yavaşça sola dönerek odanın tamamı camdan oluşan güney cephesini gösterdim. İçeri sızan beyaz ay ışığıyla gecenin laciverdimsi örtüsü gözlerine dolduğunda hafifçe toparlandı.

"Alt ve üst duvarın arasına sıkışmış pencerelerin mi var?" diye sordu dikkatle ekrana bakarken. "O duvarın üzerinde oturuyor musun hiç? Bir an... Öyle hayal ettim seni."

Kamerayı aşağı yukarı salladım. Acaba... Acaba hayallerinde nasıl biriydim?

"Belki bir gün, bir köşesinde sen otururken diğer köşesini bana ayırırsın." Kalakaldım. "Sırtımızı duvara verir, gökyüzünü seyrederiz beraber. Karşı karşıya."

Gözlerim ekrandan kayarak telefonumun arkasında kalan odamın camlarına ve her zaman oturduğum duvara yöneldi. Sağ köşeye kendimi koydum, karşıma Kutay'ı. Dudaklarım utangaç bir şekilde kıvrılmak istedi kenara doğru ama kendimi tuttum. Durdurdum bir şekilde. Engel olmak istedim ama öyle zordu ki bunu başarmak, bir kez daha içimdeki hissin ne denli güçlü olduğuyla yüz yüzeydim.

"Belki..." dedim sessizce, kendi kendime.

"Çalışma masan nerede? Benimle nerede konuşuyorsun en çok? O şiir gibi cümleler neredeyken çıkıyor parmak uçlarından?"

Kalbimdeyken. Sen. Kalbimdeyken...

Hafifçe sol çaprazıma doğru döndüm telefonumla birlikte. Beyaz çalışma masam, kenarlarına ve arkasındaki duvar raflarına yerleştirdiğim bitkilerim, okuduğum kitaplarım, bilgisayarım, boy aynam girdi kameranın kadrajına böylece. Loş ışık en fazla çalışma masamı aydınlatıyordu. Odamdaki en aydınlık bölge burasıydı.

Ona çalışma masamı gösterirken ben hâlâ düşüncelerimle savaştığım için donakalmış bir şekilde bekliyordum. Zihnimde ateş hattına çekilmiş, yağmalanıyordum.

"Saçların..." dedi. Uykulu sesi kulaklarımda can buldu. Söylediği şeyi duymamla kendime geldim ve aynadaki yansımadan az önce alelade bir şekilde topuz yaptığım saçlarımın uçlarının gözüktüğünü fark ettim. Hızla bir iki adım ilerleyerek aynanın görüş alanından çıkmasını sağladım, sandalyeme

oturup arka kamerayı kapattım. "Saçların açık kahverengi mi? Karamel mi yoksa? Turuncu? Turuncu mu? Kaçamazsın, gördüm." Parmak uçlarını şıklattı. "Parlıyorlardı... Nasıl bir renkti o öyle? Tam adı neydi, bulacağım!"

"Unut gitsin," dedim alelacele ve klavye mesajı yazar yazmaz gönderdim. Topuzumu bozup saçlarımı omuzlarıma doğru yatırdım, ardından iki yandan da kulaklarımın arasına sabitledim. Üzerimdeki kazağın kollarını çekiştirdim, bacaklarımı karnıma doğru çekip bedenimi sandalyemle masanın arasına sıkıştırdım. "Gece lambamın ışığı vuruyordu saçlarıma, gerçek rengini görmüş olamazsın."

"Hayır, gördüm," dedi kararlılıkla. Gülümser gibi oldu, duraksadı, kendini tutmaya çalıştı ancak başarılı olamadı ve güldü bir anda. Başını iki yana salladı. "Gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama nasıl gözüktüğünden çok eminim."

"Nasıl?" dedim gergin bir şekilde.

"Akşam kızıllığı..." Dudaklarını ıslattı gülümserken. Nefeslendi yavaş yavaş. "Günün en güzel saatleri gibi."

"İlk defa böyle bir renk duyuyorum," dedim yutkunurken, geçiştirmekti niyetim.

"Bahsettiğim şey renk değil," dedi, gözlerimi görmemesine rağmen içine bakıyordu sanki. İrisleri irislerime aktı, renklerimiz karıştı. "His. Hissettirdikleri."

Kucağımda duran parmaklarımla oynadım, tırnak etlerimi çekiştirdim. Ekrandan yansıyan dağınık saçlarıma baktım öylece.

"Uyusak iyi olacak," deyip geçiştirdim çünkü söylediklerinden afallamış ve bir daha kendime gelememiştim. Onu itham ettiğim gibiydim şimdi: Sersem. Sesli klavyenin yazdığı cümleyi tuşa basarak gönderdim. "Geç oldu, başım ağrıyor biraz. Sen de dinlen, antrenmanın var yarın."

Kaşları kalktı. "Antrenmanım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

"Pekâlâ." Parmaklarının arasında tuttuğu kalemi çevirdi, tuttu ve masaya bıraktı. "Yarın bana bir işaret bırakacak mısın?"

"Bırakmalı mıyım?"

"Bırakmam bekleyeceğim," deyip telefona doğru uzandı, avuçlarına alıp ayağa kalktı ve yatağına, köpeğinin yanına uzandı. Bir elini başının altına aldı, telefona bakarak gülümsedi. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Harflere dökülen sesli mesajı gönderdikten sonra aramayı sonlandırdım.

En son ekranımda gülüşü kalmıştı, hafızamda da öyle. O kadar güzeldi ki dudaklarının kıvrımları, gülüşünün hafızama kazınmaması bir ihtimal bile değildi.

İzmarit:

seni yeni bir şarkıyla tanıştırmama izin ver.

uyurken dinle. iyi gelecek.

♫ *joji - like you do* ♫

Ona önerdiğim şarkıyı açtım çalma listemden. Bu sırada onun da mesajı görür görmez şarkıyı oynatmaya başladığını dinleme aktivitesinden görmüştüm. Şu an ikimiz de farklı evlerde, farklı odalarda ama aynı gökyüzünün altında, aynı hislerle, tek bir şarkıyı dinliyorduk. Belki hayatlarımız ayrıydı ama saniyelerimiz birdi.

Kibrit:

Bu gece beni tanıştırdığın şey yalnızca yeni bir şarkı değildi. Teşekkür ederim.

BÖLÜM 9

Süreyya

Kapıyı ardımdan çekerek evden çıktığımda soğuk hava karşıladı beni. İliklerime kadar hissettiğim keskin rüzgâr, okula yürüyerek gidip gitmemem konusunda ikileme düşürse de sabahın bu saatlerinde kalabalık otobüs sırasına girmeye niyetli değildim. Çantamın askılarını sıkılaştırıp evimizin bahçesinden sitenin caddeye açılan araba yoluna çıktığımda birkaç metre ötede, yan evden çıkan Sina'yı fark etmemle duraksadım. Üzerindeki bakışlarımı çok geç olmadan yakaladığında o da bana baktı fakat her zamanki gibi kaçamak bakışlardı bunlar.

Siteden çıkmak için benim yanımdan geçmesi gerektiği için bana doğru adımlarken onu bekledim. Yan yana geldiğimizde selam vererek onun da durmasını ve benimle selamlaşmasını umuyordum fakat durmadı. Ya beni duymadı ya da duyup cevap verme gereksinimi hissetmedi.

"Günaydın!" diye bağırdım arkasından. "Ne insancılsın!"

Adımlarını yavaşlattığında arkasında ilerlediğim için çok geçmeden onu yakaladım. Siyah, alnına dökülen saçlarının arasından gözlerime yan bir bakış attı.

"Günaydın tekrar," dedim imayla. "Cevap vermiyorsun ama seni yakalamam için adımlarını yavaşlatıyorsun. Fark etmediğimi zannetme."

"Fark etmen için yaptım," diye yanıtladı beni tekdüze bir ses tonuyla. Her zaman böyle konuşuyordu. Ya çok keskindi ses tonu ya da çok kararsız. İçinden geçen her şeyi bir çırpıda, içerisine hiçbir duygu katmadan, filtrelemeden, olduğu gibi söylüyordu. Bazen hazırcevap olduğunu düşünüyordum, bazense patavatsız. "Günaydın."

"Okula beraber yürümek ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Ama beni bekledin ve şu an beraber yürüyoruz."

"Okula beraber yürümek isteyip istemeyeceğimi sordun. Özel bir isteğim yok bu konuda, o yüzden *hayır* dedim. Ama evet, şu an seninle okula yürüyorum."

"Peki," deyip ellerimi ceplerime soktum ve hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

"Ne zaman benden maske isteyeceksin?" diye sordu gözleri önünde, adımlarını seyrederken.

"Anlamadım."

"Benden ihtiyacın olduğunda maske isteyeceğini söylemiştin. Evde birikti hepsi." Göz ucuyla yanında yürüyen bana baktı. "İsteyecek misin?"

Bilemez gibi dudak büktüm. "Bilmem," dedim. "Şu an ihtiyacım yok."

"Sen öyle san," diye homurdandı. Gizemli anime filmlerinde her şeyi bilen ama hiçbir şeyden söz etmeyen huysuz karakterlere benziyordu. "Hiçbir şey bildiğin yok."

"Neden sürekli bana kızgın gibisin? Ne zaman yüz yüze gelsek öfkeli gözüküyorsun. Ters cevaplar veriyorsun. Benden hoşlanmıyor musun yoksa?" Kaşlarımı çattım. "Oysa sana hiçbir şey yapmadım. Benden hoşlanmamak için elinde hiçbir neden yok!"

Kapüşonlu hırkasının ceplerinde duran ellerini karın kısmında birbirine değdiriyordu ve bu yüzden hırkasının kumaşı sünmüştü. Az önce söylediklerimle her daim düşünceli görünen bakışları daha da derinleşmişti. Bana hak mı veriyordu yoksa sorduklarım yüzünden yine öfkelenmiş miydi, anlamamıştım.

Herkesten farklı çalışan bir zihni vardı ve bu yüzden zihninin içinde dönenleri anlamak için katbekat çaba gösteriyordum. Çünkü onun dünyasındaki gerçeklik neydi, merak ediyordum. Ona hak vermek, ne düşünüp neyle savaştığını bilmek istiyordum ancak bana karşı öyle dikenliydi ki ona dokunamıyordum. Üstelik kimseye karşı böyle değildi, okuldaki herkes Sina'yı çok seviyordu. Onun sevmediği tek kişi muhtemelen bendim.

Bazen onunla yaptığım konuşmaların hiçbir amacı olmuyordu. Hatta öyle çocukça geliyordu ki neden konuştuğumuzu anlayamıyordum ama o, beyninde dönüp duranları şu anki gibi gizli saklı, üstü kapalı anlatmayı seçiyordu. Bense bana verdiklerini doğru noktalara yerleştirmeye çalışıyordum. Pek de başarılı olduğumu söyleyemezdim.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye hayıflandım yerimde.

"Söylediklerine hak vermediğim için bir fikrim yok. Fikrim olmayan konularda konuşmam."

"O hâlde neden benden nefret ettiğini söyle." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bence iyi bir insanım, nefret edilecek bir yanım yok." Bakışlarım durağanlaştı. "Dramatik oluşumu boğucu mu buluyorsun yoksa?"

"Sana kızıyorum ama bu, senden nefret ettiğim anlamına gelmiyor," derken gözlerini devirmişti.

"Benden nefret etmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Ha- Hayır, etmiyorum."

"Ediyor gibisin ama."

"Çillerin olduğu için sana kızgınım," dedi aniden, duraksadı ve belki de ilk defa onu, elleri ceplerinde değilken gördüm. Çillerimin olduğu noktaları kendi yüzünde parmak uçlarıyla gösteriyordu. "Üstelik onları saklama gereği bile duymuyorsun!" Saçlarını kaşıdı. "Sana onlarca maske aldım, hiçbirini kullanmadın. Hiçbirini..."

"Çilleri olan milyonlarca insan var. Onlara neden maske vermiyorsun?" Kaşlarım çatıldı. "Hem neden çillerimi saklamam gerekiyor? Bu çok saçma!"

"Umurumda değil." Omuz silkip önüne döndü. Yürümeye devam etti ve beni arkasında bıraktı. "Beni dinlemediğin için pişman olacaksın."

"Benden nefret eden birini dinlemediğim için pişman olmayacağım! Ayrıca çillerim de çok güzel!" diye bağırdım arkasından hırsla.

Bir anlığına adımlarını duraklattı. Bedenini bana çevirmeden, gözlerim sırtındayken omzunun üzerinden gözlerime baktı. Baktı, baktı ve hiçbir şey söylemeden önüne dönüp yeniden uzaklaşmaya başladı.

Gözlerim, uzaklaştığı süre boyunca onun üzerinde gezindi. Aklımı karıştırıyordu bu tavrı. Bu konuda neden bu kadar takıntılı olduğunu bir şekilde öğrenecektim. O söylemiyordu ama ben bir yolunu bulacak ve onun karışık yollarını çözecek, o yollarda yürüyecektim.

Sina'yla beraber yürürken Sedef'le belirlediğimiz buluşma noktamıza, site çıkışındaki köşebaşına gelmiştik. Olduğum yerde beklerken saniyeler sonra yanımda Sedef belirdi. Sabah burada bir araya gelecek ve okula gidecektik. Bu plana onu, Sina'yı da dâhil edebileceğimi zannetmiştim ama o bana karşı böylesine öfkeliyken bu mümkün gözükmüyordu.

"Neden uyuşamıyorsunuz siz bir türlü?" diye sordu Sedef, uzaklaşan Sina'nın ardından bakarken. "Yine tartıştınız, değil mi? İkiniz de ayrı ayrı uyumlu ve tatlı insanlarsınız hâlbuki."

"Tartışamıyoruz bile," dedim onu düzelterek. "Tuhaf."

"Çok sessiz biri, hiç konuşmuyor."

"Belki de kendi içinde konuşuyordur," diye mırıldandım gittiği yöne dalgınlıkla bakarken. "Öyle çok konuşursun ki içinden bazen, senden bağımsız olanları duyamazsın."

"Ah, Frida," diyerek koluma girdi Sedef. Başını omzuma doğru düşürdü. "Ah."

"Her neyse." Başımı iki yana sallayarak odağımı Sina'dan aldım ve Sedef'e döndüm. "Haydi, gidelim."

"Haydi."

Yol boyunca Sedef'le sohbet etmiş, ailesiyle geçirdiği hafta sonu tatilini dinlemiştim. Çok sıkılmıştı söylediğine göre, bana kavuşmak için iple çekmişti günleri. Onun katı ve maskülen kişiliğinin yanında benim kırılgan biri olmam dengeliyordu arkadaşlığımızı.

Onunla olan arkadaşlığım çok tatlı bir şekilde başlamış ve öyle devam etmişti. Çoğu zaman bize gelir, annemle kahve içer ve eğer izin alabilirse akşam bizde kalırdı. Beraber mutfağa girmeyi ve yemekleri yardımlaşarak hazırladıktan sonra bir şeyler izlemeyi çok seviyorduk. Birbirimize kimsenin bilmediği şeyleri anlatır ve bunların hiçbirini bir başkasının bilmeyeceğine koşulsuz güvenirdik. O benden hiçbir şey saklamazdı, ben de ondan...

Yalan söyleme.

Ah, evet.

Sadece... Sadece Kutay'ı söylememiştim. Onu, kendime bile itiraf etmek güçken bir başkasına anlatma düşüncesini hiçbir zaman kabul edememiştim. Böyle, sadece bana özel olma düşüncesi çok daha tatlı geliyordu. Birilerine anlatıp bağıra çağıra yaşamaktansa ikimizin de birbirimizin sırrı olması kendimi özel hissettiriyordu.

Yirmi dakika boyunca yürüyerek okula geldiğimizde Sedef kolumdan çıktı ve birkaç adım önümde ilerlemeye başladı. Gözlerim okul bahçesinde dolaştı, Kutay'ı aradı ama görünürde yoktu. Henüz onun gelmesi için erken bir saatteydik aslına bakarsak. Antrenmanı olduğu için erken gelebileceğini düşünmüştüm ama hiçbir zaman dakik bir insan olmamıştı. Mütemadiyen geç kalırdı. *Günaydın* mesajıma henüz yanıt vermemişti, muhtemelen uyanmış ve duşa girmişti. Hazırlandığını düşünüyordum. Son dakikalarda yetişecekti her zamanki gibi.

Mesaj atıp atmamak arasında gidip geldim telefonumun ekranına bakarken. "Hey, geride kaldın," diye seslendi Sedef. Gözlerimi elimde duran telefonumdan aldım, ona çevirdim. "Yürüsene, Frida."

"Tamam!"

Alelacele bir şekilde telefonumu cebime attım, adımlarımı hızlandırarak ona yetiştim ve beraber sınıfa ilerledik. İçeri girdiğimizde Sina'nın da sırasında olduğunu fak etmem çok uzun sürmedi. Kitaplarını çıkarmış, bir şeylerle uğraşıyordu. Yanından geçerken göz ucuyla masasına baktığımda defterine yüz ifadeleri çizdiğini gördüm. Kızgın, üzgün, mutlu, şaşırmış, endişeli... Birçok yüz ifadesini kendince çizmiş ve altına isimlerini yazmıştı. Sebebini merak ettiğim için unutmamak adına hızla not aldım bunu. Akşam araştıracaktım lakin şu sıralar öyle kötüydü ki hafızam, her şeyi not almam gerekiyordu.

Sırama yerleşip arkama yaslandığımda telefonumun cebimde titremesiyle öne doğru eğildim, telefonumu çıkarıp tekrar yaslandım.

Gördüğüm bildirimle gizlemeye çalışsam da başarılı olamadığım bir mutluluk yerleşti yüzüme.

Kibrit:

Günaydın, Frida. Uyuyakalmışım bugün. Biraz geç kalacağım. Beni pencerede bekliyorsan bekleme.

İzmarit:

her sabah seni pencerede bekleyecek değilim, beklemiyorum tabii ki.

Kibrit:

Bekliyorsun.

İzmarit:

beklememi istiyorsun.

Kibrit:

Evet. Problem nedir?

Tebessüm ettim. İrislerimi solumda bulunan pencereden dışarıya çevirdim, sonbaharın döktüğü ağaç yapraklarına bakındım. Bir gün, bu yaprakları dökmüş ağaçların altında, sırtlarımızı aynı ağaç kovuğuna vererek oturur muyduk beraber? Bir gün omzu omzuma değer miydi, sıcaklığı tüm bedenimi sarar mıydı mesela? Isıtır mıydı beni? Sürekli üşüyen ellerimi avuçlarına saklar mıydı? Üfler miydi ısınayım diye nefesiyle?

İzmarit:

hiç. belki beklerim.

Yazıyor, yazıyor, yazıyor...

Ne yazıp sonra da siliyordu böyle? Gönderecek miydi artık şu mesajı, diye düşünürken ekranıma mesajı düştü.

Kibrit:

İyi.

İçten içe kahkahalar atarken kimsenin görmemesi adına dudaklarımı birbirine basturarak gülüşümü yatıştırdım. Sinirlenmiş miydi? Bana trip attığını düşünmüyordum ama onu telefon ekranına kaşları çatılmış bir şekilde huysuzca bakarken hayal etmek çok tatlı ve komik gelmişti. Yanaklarını ısırıyordu muhtemelen, etrafa kaçamak bakışlar atıyor ve bunu kendisinden bile saklamaya çalışıyordu.

O Kutay'dı. Okulun sorunlu, duygusuz ve yabani çocuğu... Öyleyse ben de onun ürkütücü sessizliğinde açmaya çalışan kuru bir çiçektim.

Kalp atışlarını duyabiliyordum ben onun, bu bana güneş ve suyun veremediğini verebilir miydi peki? Filizlenebilir miydim onunla? Buna izin verir miydi?

Penceredeki yansımamda sola doğru kıvrılan dudağımı ve kenarındaki çukuru gördüm. Güzeldi. Sonra geçti.

Önüme döndüm düşüncelerimden kaçmak niyetiyle ve alelacele bir şekilde ders kitaplarımı çıkardım. Çok geçmeden sınıf kapısından içeri dersin öğretmeni girdi, öğrencilerle selamlaşıp derse başladı. Bense her sabah olduğu gibi gözlerim penceremden dışarıda, okulun bahçe kapısında onu beklemeye koyuldum. Zira ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, tüm yaşanmayanlara rağmen bile bıkmadan usanmadan onu beklerdim.

Bekledim.

Birkaç Saat Sonra

Kutay Harmanlı

Tenimden aşağıya akan soğuk suyu aniden kapattım ve yüzüme dökülen ıslak saçlarımı geriye doğru tarayarak görüş alanımı açtım. Derin nefesler vererek duşun üzerimde yarattığı o buzul etkisinden kurtulmak istedim. Kenarda duran havluyu alıp belime sardıktan sonra duştan çıktım, soyunma odası-

nın içerisine doğru adım kadım. Dolabımı açıp okul üniformamı çıkardım ve arkamda bulunan orta banka bıraktım. Bu sırada belime sardığım havludan kurtuldum, hızla kurulandıktan sonra giyinmeye koyuldum.

İç çamaşırımı giymiş, tam pantolonuma uzanacağım sırada içeri giren Arda'yla odağım ona kaymıştı ki çok sürmeden önüme döndüm.

"Hiç de utanmıyorsun, değil mi içeri biri girer, beni çıplak görür diye?"

Umursamadım. "Herkesin vücudu yok mu?"

"O zaman çıplak gezelim, süper zekâ."

"Seversin," dedim sırıtarak.

Arda'nın mimikleri bana hak verdiğini açık ederken konuyu geçiştirerek kapattı. Karşımda durup dolaplardan birine yaslandı.

"Bugün çıkışta Süreyya'dayız," diye mırıldandı. "Gülten abla bizi bekliyor. Dereotlu poğaça varmış." Kaşlarını kaldırdı ve ekledi: "En sevdiğinden." Kendisi hiç sevmediği için ima doluydu ses tonu. "Bana da kek yapmış neyse ki. O yüzden olay çıkarmayacağım. *Kutay'ım da Kutay'ım,* diyor. *Gelse de bir sevsem...*"

Omzumdaki havluyu ona fırlattım. "Kıskanma."

Havluyu yüzüne gelmeden yakalayıp kenara çekti. "Seni kahve yapman için çağırıyor, sevdiğinden değil; yanlış anlama."

Güldüm ancak cevap vermedim.

"Ee, gidiyor muyuz?"

Yan bir bakış attım. "Yani Arda!" deyip doğruldum ve gömleğimi üzerime geçirerek düğmelerini iliklemeye başladım. "Gülten abla çağırdığında gitmeme ihtimalimiz var mı sence? Boş sorular sorma bana. Gideceğiz tabii ki."

"İletişim yeteneğini geliştirmeye çalışıyorum," dedi, sırtının tamamını dolaba yaslayarak yan döndü. "Mağaradan çıkmış hâlinle kalma diye uğraşıyorum. O yüzden konuşturuyorum, kardeşim benim."

Gömleğimi pantolonumun içine soktum. "Mağaramda mutluyum ben." Kol düğmelerimi iliklerken sırıttım. "Ayrıca yalnız da değilim."

Gözlerini büyüttü ve kaşlarını kaldırdı. "Oo, kritik! Çok kritik!"

"Öyle."

"Neler oluyor?" deyip, nereden bulduğunu ve ne zaman çıkardığını anlayamadığım bir badem tanesi attı ağzına. "Anlat."

"Bir şey olduğu yok," derken süveterimi üzerime geçiriyordum. Eteğini düzeltirken, ardından ıslak saçlarımı süveteri giyerken dağıldıkları için parmak uçlarımla şekillendirdim. "Normal. İyi. Yolunda." Bilemez gibi baktım. "Öyle işte."

"Sabah yüzün sirke satıyordu. Güldüremedik seni. Şimdi keyfin yerinde, hayırdır?"

Gözlerim bir anlığına boşlukta takılı kaldı.

Sabah, İzmarit beni pencerede beklemeyeceğini söyleyince bozulmuş ve anlamlandıramadığım bir şekilde sinirlenmiştim. Okula keyifsiz gelmiş, antrenmana gergin başlamıştım. Antrenman sırasında takımdan Ege'yle dalgınlığım yüzünden ufak bir kaza geçirince koç gerginliğimi atıp geri dönmemi söylemişti. Arda'yla kafeteryaya kadar gitmiştik. Bu sırada İzmarit'ten beni izlediğiyle ilgili bir mesaj almıştım. Onu bulmaya çalışmayacağıma dair söz vermiş olsam da sabahki mevzudan dolayı sözümü tutmamış ve etrafta onu aramıştım ancak benimle eğlenmişti. Önce ikinci katta, sonra bahçede, en sonunda da kafeteryada oturduğuna dair bilgiler vermiş ancak her kontrol ettiğimde bulunduğu yerden çoktan ayrıldığını söylemişti.

Saç rengine ve parmağındaki yüzüğe dikkat ederek etrafı izlesem de ona dair bir iz bulamamıştım. *Antrenmanını birlikte yapmış olduk,* demişti en sonunda hiç utanmadan. Gülmüştüm. Gerginliğimi atmak adına ısınma turları için beni okulda peşinden koşturmak, şeytanın aklına bile gelmezdi belki. En sonunda okulun hademesi Sadi ağabey bile gözüme şüpheli geldiğinde buna bir son vermiştim. Benimle bu şekilde eğlenmesinin bazı sonuçları olacağından ve buna katlanması gerektiğinden söz etmiştim.

Çünkü mesele eğlenmekse, peşinden koşmak yerine onunla basketbol oynamayı tercih ederdim.

Gülümsedim.

"Hiç," dedim. "Hiçbir şey olmadı. İşine baksana sen, kardeşim."

"Ah," diyerek bıkkınlıkla başını geriye attı. "Sana daha fazla katlanmak istemiyorum ve seni görmezden geliyorum. *Ciao adios*[11]."

Yüzümü buruşturdum anlam veremezcesine. "*Ciao adios,* kardeşim."

Arda soyunma odasından hayıflanarak çıkarken ben de üstümü giyinmeyi tamamladım. Orta banka oturarak ayakkabılarımı da ayağıma geçirdiğimde derse gitmeye hazırdım. Hafif nemli saçlarımı karıştırarak ayaklandım, üs-

[11] İtalyanca: Güle güle. *(e.n.)*

tünkörü şekil verdim. Aynada kendime son defa bakıp gözlüklerimi almak için tekrar dolaba yönelmiştim ki dolapta duran bir şey çarptı gözüme. Parmak uçlarıma değdi.

Karanlık noktada elime değen şeyi çekip çıkardım, avucumda duran şey bir kibrit kutusuydu fakat herhangi bir kibrit kutusu değildi. Simsiyahtı. Özel tasarım kibrit kutularından olmalıydı. Başparmağımla ittirerek kutunun içinden haznesini çıkardığımda renk renk, çeşit çeşit kibritler karşıladı beni. Onlarca kibritin arasında tek bir kibrit vardı ki o, sanki baştan sona yanmış gibi simsiyahtı. Kömür gibi...

Kaşlarım çatılır gibi oldu ama içimdeki bir his bunun nereden geldiğini bildiği için bana gülümsemem gerektiğini söyledi. O his kalbimdendi.

Dudaklarım kenara doğru kıvrıldı, histerik bir şekilde nefeslenerek başımı iki yana salladım.

"İzmarit..." diye mırıldandım.

Kibrit kutusunu haznesine geri sokarak kumaş pantolonumun cebine attım. Süveterimin üzerine ceketimi geçirip soyunma odasından çıktım. Yüzümdeki çarpık gülümsemeyle sınıfa doğru ilerlerken avucumda duran telefonumun ekranını aydınlattığımda ben duştayken bir bildirim geldiğini fark ettim. Bildirime tıkladım.

İzmarit:

kendimi sapık gibi hissediyorum.

sen duştayken soyunma odasına girmek zorunda kaldım.

yetkililer, beni tutuklayın.

Gülümsemem genişledi, yanağımı kaşıdım bir yandan da yürümeye devam ederken. Ara sıra önüme göz atıyor, birine çarpmamaya dikkat ediyordum.

Kibrit:

Evet, taciz edildim. Sapıksın.

Doğru söyle, durup izledin mi beni?

İzmarit:

saçmalama!

Kibrit:

Yemedim. İzlemişsindir.

İzmarit:

yalan söylemiyorum. ayrıca çok egoistsin, seni izlemem gerektiğini düşünüyorsun.

işaret bırakmamı istedin. bıraktım.

Kibrit:

Gördüm. :)

Buradasın.

İzmarit:

buradayım.

Kibrit:

Neyse, adli işlemler başlatıldı, canım benim.

Haydi. Mahkemede görüşürüz.

İzmarit:

ya, yüzümü görebilmek için beni kodese tıktıracak.

şapşal.

Kibrit:

Ahahahahahah.

İzmarit:

ilk defa random attın.

iğrençmiş.

Kibrit:

Zorba birisin.

İzmarit:

sevgi dili diyelim, aslanım.

Kibrit:

Zorba ve kıro birisin.

İzmarit:

iyi dersler. (çok konuşma.)

Kibrit:

Sana da. (Yazdım bunu.)

Dudaklarımı ısırarak telefon ekranını kilit tuşuna basıp karartttım ve içimde hiç bilmediğim bir heyecan duygusuyla sınıfa girdim. Sırama oturup geriye yaslandım. Sınıf henüz boştu, oturup kendimi dinleme ve anlama fırsatı yakalamıştım ancak o kadar karışıktı ki içim, zihnim, bunu yapmam öyle kolay değildi. Bir labirentin içindeydim sanki, çıkış yolunu biliyordum ancak o labirentten neden çıkmak istediğimi bilmiyordum.

Bana bunu yaptıran şey, tutsaklıktan kurtulma arzusu muydu?

Bana ne oluyordu böyle? Nasıl... Nasıl, diye binlerce kez bu soru dönüyordu aklımın içinde. Nasıl olurdu da kim olduğunu bilmediğim, görmediğim bir insan beni gülümsetebilirdi? Nasıl olurdu da ona güvenebilirdim? Nasıl yapmıştı bunu? Ben nasıl bir anda kendimi, onunla sabahlara kadar konuşurken bulmuştum? Nasıl... İçimde sonsuz bir merak duygusuyla peşinden kör, sağır bir şekilde koşabilirdim?

Onu tanımıyordum ama en çok onun sevgisine inanıyordum.

Onu tanımıyordum ama en çok onunla kendim olabiliyordum.

Onu tanımıyordum ama en çok onu tanımak, onu bilmek istiyordum.

Neydi bu? Bana, tüm doğrularımı sildirip attıran ve etrafıma ördüğüm tüm korunaklı engelleri kaldırtan şey neydi?

İçime aniden bir korku düştü tam o anda. Ya bir gün, her şey tahmin ettiğimden farklı çıkarsa? Ya hayalimdeki gibi yaşanmazsa?

Yüzüm kaskatı kesildi bu ihtimalle ama cebimde duran kibrit kutusunun kabarıklığına kayınca bakışlarım sakinleştim yavaş yavaş. Yüz kaslarım serbest kaldı, dinginleştim.

Gerçekti. Hayatımda kendi ellerimle yarattığım tek ihtimal oydu ve gerçekti.

Elimi telefonuma atıp ders başlamadan önce hızlı davranarak kısa bir mesaj yazmak istedim ona.

Kibrit:

Benimle kahve içer misin?

Endişeyle dudaklarımı dişlerken çok sürmeden mesajıma baktı ve bu, beni her zamankinden çok daha fazla heyecanlandırdı. Isınmaya başladı tenim. Gömleğimin yakasını gevşetme ihtiyacı hissettim.

Yazıyordu. Elimde olsaydı telefondan içeri girer, yanına ulaşır, direkt kalbinde yazanları okumak isterdim. Beklemek, tahmin ettiğimden de zordu.

İzmarit:

anlamadım.

Kibrit:

'Kahve date'i. Her neyse işte. Her ne diyorlarsa...

İzmarit:

henüz ders notların düzelmedi ama...

düzelmiş olsa da karşına çıkmaya cesaretim var mı, emin değilim.

Kibrit:

Bir gün olacak.

Ama bugün değil, merak etme. Onu kastetmedim.

İzmarit:

neyi kastettin?

Kibrit:

Okul çıkışında en sevdiğin yere git. Beni götürmek istediğin herhangi bir yere.

Benim için bir kahve al kendine. Bana da.

Ben de sana alacağım.

Yan yanaymışız gibi aynı saatte, aynı dakikada, aynı saniyede konuşarak kahve içeriz.

Birbirimize fotoğraflar atarız.

Sanki gerçekten buluşmuşuz gibi.

İzmarit:

ya...

bu defa şaşırttın KH kişisi.

çok güzel, bayıldım bu fikre.

Kibrit:

Tabii, gerçekten yan yana olmayı tercih ederdim.

Ne yapalım, seni görmeyi hak edene kadar idare edeceğiz. (Gülümserken ağlayan emoji.)

İzmarit:

kendini acındırmak için emojiyi göndermek yerine parantez içinde yazman çok özel.

Kibrit:

Anlaştık mı?

İzmarit:

anlaştık.

Kibrit:

17.00.

İlk kahvemiz. Geç kalma.

İzmarit:

orada olacağım.

Kibrit:

Bekleyeceğim.

"Kutay'ım, masa otuz iki için iki sade Türk kahvesi yapar mısın?"

Gülten ablanın barın arka tarafından bana seslendiğini duymamla arka tarafın perdesini çekerek kahve makinelerinin olduğu adaya baktım göz ucuyla.

"Tamamdır, bende!" diye bağırdım siparişi aldığımı belirtmek adına.

Ardından perdeyi çekerek içeri girdim, önlüğümü üzerime geçirip iplerini belimin arkasında bağladıktan sonra tekrar ön tarafa çıktım. Gülten abla ve Arda barın çaprazındaki bir masada oturmuş, bir şeyler atıştırarak sohbet ederken ben de kahve makinesine yöneldim. Arda her zaman olduğu gibi Gülten ablaya gündelik dertlerinden bahsediyor, Gülten abla da hiç bozuntuya vermeden ona ayak uyduruyordu. Arda ve benimle kurduğu iletişimler birbirinden çok ayrı, çok bağımsızdı.

Biz sanki onun iki farklı karakterdeki çocuğuyduk. Öyle davranırdı her daim.

"Hazır," deyip köpüren kahveyi fincanlara boşalttıktan sonra tepsilere yerleştirdim ve barın ön tarafında bulunan Arda'ya doğru ittirdim. Arda bana doğru dönmeyince, "Pişt," diye seslendim. Gözleri gözlerimi buldu, kaşlarımla kahveleri işaret ettim. "Servis."

Gözlerini kıstı bıkkınca. "Sen servis edemiyorsun yani..."

"Ben baristayım, kardeşim benim."

Başını iki yana sallayarak ayaklandı ve tepsiyi iki tarafından tuttu. "Her suyla kahveyi karıştırabilen kendine barista demeseydi, dünyamız..." diye laf sokup arkasını döndü ve sipariş bekleyen masaya doğru adımladı. Uyuşuk bir şekilde -müşteriler bu tavrına alışık olduklarından tatlı bulurlardı- kahveleri masaya bırakırken arkasından gülümseyerek başımı salladım. Gülten ablaya döndüm.

"Neyi var bu çocuğun bugünlerde?" diye sordu uzaktan Arda'yı izlerken.

Kaşlarım çatıldı hafifçe. "Neyi varmış?"

"Bilmiyorum," deyip dudak büzdü, düşünceliydi. "Anlattı bir şeyler fakat ilk defa Arda'nın ağzından laf alamadım. Bir şeyler oluyor da söylemiyor."

"Arda mı?" Güldüm histerik bir şekilde. "Bir şey olsa içinde tutamaz o, sağır sultan duyar. Endişelenme."

"Yok, endişelenmiyorum zaten." Önünde duran çay bardağının etrafında gezdiriyordu parmaklarını. "Bu kez başka bir şey var. Telefonunda bir kızın fotoğrafına bakıyordu gülümseyerek. Gördüm ama çaktırmadım. Mutlu olsa en başından en sonuna kadar her şeyi anlatır ama şimdi anlatmadı hiçbir şey. Sakladı." Bir yudum aldı çayından. "*Onu mutsuz eden bir şeyler mi var,* diye düşünmeden edemedim. Aman, ne bileyim..." Nefeslendi derince, gülerek gözlerini bana çevirdi. "Evham yaptım herhâlde."

Kaşlarım kalktı çok hafif bir şekilde. Bedenim Gülten ablaya dönükken bakışlarım bahçe kısmından iç tarafa geçen Arda'ya kaydı. İzledim onu öylece.

Arda'nın daha önce hayatında biri olmamıştı. Her gördüğüne vurulur, bir hafta adından söz eder, sonra unuturdu. Okulda, otobüste, yolda, herhangi bir yerde beğendiği kişinin hayatının aşkı olduğunu düşünürdü ancak hiçbiriyle de iletişime geçmezdi. Kendince eğleniyordu bu durumla. Ona iyi gelen şey buydu belki de. Ama onu hiçbir zaman birinin fotoğrafını seyrederken görmemiştim. Hele anlatmadığı birinin olduğuna hiç ihtimal veremezdim. Tuhaf gelmişti bana da.

"Bir şey yoktur," diye mırıldandım. "Olsa bilirdim."

Tam o an, Arda'ya İzmarit'ten hiç bahsetmediğim geldi aklıma. Buruk hissettim.

"Durgun gibi."

"Arda'nın durgunluğu, bizim yüzde yüz yaşam sevinciyle dolu hâlimiz, biliyorsun. Bugün yorgundur, merak etme, abla."

"İyi bakalım," diye ağzının içinde konuşarak konuyu kapattığında Arda da yanımıza gelmişti. Gülten abla, Arda yerine otururken bir sandalye çekti yan masadan. "Kutay'ım, otur sen de. Yemedin hiç dereotlu poğaçalardan."

Duraksayıp kolumda bulunan saatime baktım. Babamdan kalma, onun da baba yadigârı olan ince şeritli bir kol saatiydi. 16.55'i gösteriyordu.

"Ee..." diye mırıldandım dilimi dudaklarımda gezdirirken. "Benim arka bahçede ufak bir işim var aslında, en fazla yirmi dakika sürer." Gözlerimi saatten alıp Gülten abla ve Arda'ya çevirdim. İki elimle bara yaslanıp ağırlığımı ahşaba verdim. "Bir telefon görüşmesi yapacağım," diyerek durumu açıklayıp sanki önemsiz bir görüşmeymiş gibi bir tavır takındım. "Aradan çıkarayım, gelirim yanınıza."

"Kim bilir, hangi kızla konuşacak?" diye hayıflandı Arda umursamazca. Omuz silkip önüne döndü. Yanağı avucuna yaslıydı. "Yirmi dakika uzunmuş ama. Genelde kırk saniye sürer."

Omzumda duran el havlusunu ona fırlattım ve havlu yüzüne çarparken söylendim: "Çok konuşma."

Havluyu yüzünden ayırdı ve gözlerime baktı. "Bu iki oluyor, şamar oğlanı mıyım lan ben? Havluyla dövüp duruyorsun!" Gülten ablaya dönüp ağlar gibi yaptı. "Abla ya! Burama kadar geldi!"

Ben gözlerimi devirerek arkamı dönerken Gülten abla, Arda'ya gereken ilgiyi gösteriyordu. Muhtemelen ilgi saati gelmiş olmalıydı ki tepkisini abartarak veriyordu.

"Kaçtım ben, *ciao adios.*"

"*Ciao adios,* tabii canım, *ciao!*" diye bağırdı arkamdan ben iç tarafa geçerken. "Kırılan kalbim ve ben, kendi yaralarımızı kendimiz sararız. Arda Kürşat Uçuşer... Tek ve başına!"

Sağ elimi alnıma götürüp şakaklarımı sıvazladım, Arda'nın içeriden gelen sesine gülmemek adına yanaklarımı sıktım. Sabır dileyip başımı iki yana salladıktan sonra kolumdaki saatin gözüme çarpmasıyla dişlerimi birbirine bastırarak kaşlarımı kaldırdım. Çok az kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden kahve hazırlamaya başladım. Mutfakta koşuşturduğum, iki tezgâh arasında gidip geldiğim ve sürekli olarak saniyeleri kontrol ettiğim anların ardından iki si-

yah kupaya doldurduğum kahvelerle mutfağın arka bahçeye açılan kapısına doğru adımladım.

İçimde göğsüme eliyle yumruklar atan bir his vardı âdeta. O bir yandan beni zorlarken titreyen ellerimle beraber zemininde çakıl taşları bulunan, üstü bambu kamışlarıyla kaplı, sarmaşıklarla süslenmiş ve birçok bitkiyle donatılmış, hasır eşyaların çoğunlukta olduğu bahçeye çıktım. Bir masanın üzerine kahveleri karşılıklı olarak bırakıp koltuğa kuruldum. Saat tam 17.00 idi.

Elimi pantolonumun arka cebindeki telefonuma atıp blog hesabıma girdim. Sohbet sayfasına girip mesaj yazmak için klavyeyi açtığımda onun da aktif olduğunu ve bana mesaj yazdığını gördüm. Aynı anda, tam saatinde buradaydık.

Kibrit:

Hey. Burada mısın?

Her zamanki gibi giriş yapıp gülümsedim.

İzmarit:

hey... buradayım.

O da benim gibi gülümsüyor muydu acaba? Ya da benim onu merak ettiğim gibi ne yaptığımı, ne hissettiğimi merak ediyor muydu?

Eder tabii, diye geçirdim içimden. Dudaklarımı ısırdım endişeyle. Bana, beni sevdiğini söylemişti.

Beni seviyordu... Beni önemsiyor, özlüyor, görmek için günleri sayıyordu bazen. Beni güldürmeye çalışıyor, üzüldüğümde yanımda oluyor ve hissettiklerimi bir o görüyordu. Sevmek böyle bir şeydi sanırım. Eskiden bana yabancı olan bu his artık o kadar da uzakta değilmiş gibi geliyordu. O varken mesafeler çok yorucu hissettirmiyordu. Engeller aşılamaz görünmüyordu.

Yutkundum.

Kahvelerimizin fotoğrafını çekip ona gönderdim.

Kibrit:

Senin için yaptım.

Ben şekersiz ve sütsüz içerim, biliyorsun. Ama sana sütlü yaptım. Sütlü kahveleri severmişsin gibi geliyor bana. Hatta latte sanatına bayılıyorsundur diye düşündüm.

Çalışma masanda kaktüs olduğunu görmüştüm ve kahvenin köpüğüyle kaktüs şekli vermiştim ama getirirken ellerim titredi biraz. Dağıldı.

Bir fotoğraf gönderdi bana, benim ona gönderdiğim gibi. Deniz kenarındaydı ve yine benim gibi kahveleri karşılıklı koymuştu. Dalgaların çarptığı bir duvarın üzerinde oturuyordu, ellerinde parmaksız eldivenlerden vardı. Üşüyor muydu? Oysa bugün kış aylarına göre hava oldukça ılıktı.

İzmarit:

doğru tahmin etmişsin, ayrıca o sadece bir kaktüs değil. burhan.

Kibrit:

Kaktüsüne Burhan adını mı verdin?

Neden Burhan?

Çenemi sıktığımı fark ettiğimde geri çekildim hafifçe, oturduğum yerde doğruldum. Neden Kutay değildi adı?

Ah, aptalsın Kutay...

Başımı, kendimi onaylamazcasına iki yana salladım. Saçmalıyordum.

Kibrit:

Her neyse. İyi misin?

İzmarit:

iyiyim. iyi olmak için pek çok sebebim var.

Kibrit:

Hım... Sebeplerini merak ettim.

İzmarit:

deniz kenarındayım. ne sıcak ne de soğuk bir hava var, sonbahar dinginliği. sütlü kahvem var, üzeri latte sanatı ile süslenmedi ama olsun. üstelik iki tane kahvem var!

Kibrit:

Hey! Biri benim.

İzmarit:

bölmesene. sebeplerimi sayıyorum. en güzelini sona sakladım.

Kibrit:

Ah, tamam...

İzmarit:

bir kedi geldi yavaş yavaş, kucağıma yattı. etraf çok sessiz, sadece balıkçıların uzaktan gelen sohbet sesleri ulaşıyor kulağıma. içimde hiçbir zaman duymadığım derin bir huzur var.

ve yanımda dünyanın en güzel çocuğu oturuyor. benimle beraber...

biraz keyfi kaçık, yüzünü ekşitiyor ara sıra. ona sütlü kahve aldığım için mutsuz, suratı asık.

ama gözleri parıldıyor. gülümsüyor, gülümseyişinin aklımı başımdan aldığını bilmiyor.

Gülümsedim... Utançla başımı öne doğru eğdim.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra, gönderdiği fotoğrafa baktım. Bahsettiği kedi kucağında uyuyordu. Bana benzediğini düşünüyordu, bir sarmandı. Beyaz ve sarı tüyleri vardı. Gözleri kapalı olduğu için göremesem de onun söylediğine göre benimkiler gibi yeşildi, keskin bakıyordu.

Kibrit:

Meh... Benim daha iyi sebeplerim var.

İzmarit:

sanmam ama merak ettim, neymiş?

Kibrit:

Dört yıldır her günümü geçirdiğim kafenin arka bahçesindeyim ve ilk defa biriyle burada baş başa vakit geçiriyorum.

Karşımda, saçları dünyanın en güzel rengine sahip bir kız oturuyor ama o bundan habersiz.

Ona hazırladığım kahve için çok mutlu ama içten içe kaktüsümün şeklini komik buluyor.

Ben henüz onu tanımıyorum, yalnızca hayal ediyorum ama o, hayalimde bile ne kadar özel olduğunu bilmiyor.

Keşke şu an ya ben o deniz kenarında, onun yanında olsaydım ya da o burada, karşımdaki sandalyede oturuyor olsaydı. Onu görme arzum artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Her gece, her sabah konuştuğum kişinin kim olduğunu bilmemek bazen çok garip ve güvensiz hissettirse de en nihayetinde onun İzmarit olduğunu bilmek, bir yandan da dünyanın en güvenilir hissiydi.

O şimdi bir silüetti belki benim dünyamda ama onunla paylaştığım her his, her acı, her anı, her üzüntü ve mutluluk öyle net, öyle görünürdü ki içimde, yerini yadsımadan elimle koymuş gibi bulabileceğim tek kişi oydu.

Muhtemelen şu an telefon ekranının başında yazdığım mesajla bakışıyor ve eli ayağına dolaşmış bir şekilde ne yazacağını düşünüyordu. Öyleydi çünkü, evhamlıydı. Utandığında ya da mutlu olduğunda saçmalardı, duraksardı, kilitlenirdi. Artık ben de tanıyordum onu, biliyordum ne yapacağını.

Parmaklarımı klavyenin üzerinde kaydırarak onu bu zorluktan kurtardım.

Kibrit:

Dün ne oldu biliyor, musun?

Onunla gündelik şeylerden konuşmayı seviyordum.

İzmarit:

ne oldu?

Hemen cevap vermişti, oysa ondan cevap beklemiyordum. Bu tutumu her daim devam eden bir şeydi. Ve bu bana, eğer karşı karşıya oturuyor olsak beni can kulağıyla dinleyeceğini hissettiriyordu. Gözlerini gözlerimden hiç çekmeden, temasımızı hiç kesmeden, cümlelerimin bitiş anını kollamadan, pürdikkat... Beni dinlerdi. İyi bir dinleyiciydi ve bu çok değerliydi.

Kibrit:

Annem birkaç gündür evde yok. Dedemde kaldım bir gün ben de. Eve dönünce Münavir'e seslendim akşam gezintisine çıkarmak için. Yarım saat boyunca onu aradım ama bulamadım, korkmaya başlamış ve dışarı çıkmaya karar vermiştim aramak için. Banyodan sesler gelince gidip baktım. Onu evde tek bıraktığım için çamaşır makinesinin içine yatmış, küsmüş bana.

Tatlılığından kafayı yiyecektim.

Galerimden, Münavir'in çamaşır makinesinin içinde yatarken çektiğim fotoğrafını bulup gönderdim. Tam olarak içine sığmadığı için başı dışarı sarkıyordu ve benimle göz teması kurmuyordu.

İzmarit:

neeee?

ya şu surata bak, gerçekten küsmüş.

çok tatlı, ağlayacağım şimdi...

nasıl barıştınız peki?

Kibrit:

Dayanamaz bana. Görünce üzerime atladı birkaç saniye sonra.

İzmarit:

aa, ben münavirinişim.

Kibrit:

Ne?

İzmarit:

ne?

Kibrit:

Görünce üzerime mi atlayacaksın? (Gülümseyen palyaço emojisi.)

İzmarit:

sus. emojileri de parantez içinde yazma artık.

Kibrit:

Atlamayacak mısın? (Zırıl zırıl ağlayan emoji.)

İzmarit:

dayanamam manasında söylemiştim ama dayanırım sanırım ya.

Kibrit:

Hayat bitti. (Başı öne eğik, üzgün emoji.)

İzmarit:

atlardım.

Duraksadım, ısırdığım dudaklarımı serbest bıraktım ve hafifçe gülümsedim. Dudaklarımı birbirine bastırıyordum bir yandan da. Elimi enseme attım, saçlarımı karıştırdım.

İzmarit:

yani karşımda olsaydın üzerine atlar, sıkı sıkı sarılırdım. çok sıkı... göğüs kafeslerimiz birbirine değerdi. iç içe geçerdi. kalbine dokunurdu kalbim.

Kibrit:

Onu şimdi de yapabiliyorsun.

İzmarit:

(gözleri dolu dolu, utanan emoji.)

Kahvemden son bir yudum aldığımda bahçenin mutfağa açılan kapısına yaslanmış, bana bakan Gülten ablayla karşılaştı gözlerim. Kahve bardağı dudaklarımın önündeyken duraksadım, göz temasımız devam ediyordu, bardağı masaya bırakıp gülümsedim. Telefon ekranını hızla kararttı cebime koydu. Alelacele tavrım karşısında Gülten abla kollarını göğsünde birleştirdi, tebessümle bana baktı. Utandırmıştı beni.

"Konuşmaktan bu kadar keyif aldığın kişi kim?" diye mırıldandı uzaktan. Aramızda on adımlık mesafe vardı. Omuz silkti az önce benim içeride yaptığım gibi, önemsiz bir telefon görüşmesi olduğunu kastederek. "Çok önemsiz olmalı... Seni arka bahçeye hapsedecek kadar önemsiz."

Dudaklarımı ıslattım. "Önemli," diye karşılık verdim bu defa heyecanla. "Önemliymiş."

Ayağa kalktım ve ona doğru adımladım, önünde durdum. Bahçenin ahşap, koyu kahverengi kapısının camından yansımama bakarken aramızdaki boy farkından ötürü Gülten ablanın bakışları yukarı kalktı. Bir elimde telefon, diğer elimde ise boş kahve bardağım vardı. Yavaşça yana doğru eğildi Gülten abla ve arkamda duran, az önce oturduğum sandalyenin önündeki masaya göz attı. Hiç içilmemiş olan sütlü kahveyi görünce kaşları yay misali havalandı.

"Kahve sevmiyor mu?" diye sordu ancak konu kahve değildi. İkimiz de biliyorduk.

"Seviyor," dedim. "Çok seviyor."

"Niye içmedi o hâlde?"

Bakışları boş bahçede dolaştı, yoklukla karşılaştı ve bu yokluğu bana da hatırlattı. *Niye gelmedi o hâlde,* der gibi. *Niye burada, yanında değil,* der gibi...

Gözlerimi kaçırdım.

"Sıcaktan korkuyor, onun için soğutmamı bekliyor." Ona bu durumu nasıl açıklayabilirdim ki? Nasıl *ben ders notlarımı düzeltene ve o da korkularını yenene kadar birbirimizi görmeyeceğimize söz verdik,* diyebilirdim? Bir anlığına duraksadım, içimi başka bir düşünce kapladı ve bu düşünceyle kaşlarımı çattım. "Ama... Ama seviyorsa kahvenin sıcağından korkmuyordur, değil mi? Korkmaması lazım çünkü."

Gülümsedi, elini yüzüme atıp yanağımı okşadı. Başını salladı bana hak verircesine. "Seviyorsa sıcağından korkmuyordur. Korkmaması lazım," dedi. "Ama kahveyi seviyor diye canının yanacağını bile bile de onu içmesi gerek-

miyor, değil mi? Biraz üflemesi, soğumasını istemesi ve beklemesi, sevgisinden bir şey eksiltmez."

Bilemez gibi etrafıma bakındım, işaret parmağımı kahve kupamın sınırlarında dolaştırdım. "Bana göre korkusuz olmalı tüm sevgiler." Omuz silktim bilemez gibi. "Ne bileyim, tüm efsanelerde öyle değil midir? Seven, sevdiği için dünyayı yakar."

"Ya dünyayı cennete çevirirse?" dedi Gülten abla. Yutkundum söylediğiyle. "İlla yakıp yıkmak mı gerekir sevmek için? Ya senin için toprağa yeni çiçek tohumları ekiyorsa güzeli gör, güzeli kokla diye? O hâlde beklemek yakışmaz mı sevene?"

Burukça kenara kıvrıldı dudaklarım. "Ben güzeli çirkin yapmayı biliyorum yalnızca. Böyle düşünmedim hiç."

"Aşk ne ki sana göre?"

"Aşk... Delilik bana göre. Deli olması lazım bir insanın bir insanı sevmesi için. Akıl kârı değil."

"Doğru," dedi, derin bir nefes verdi. "Ama kimileri çok aklı başında sever kimilerini. İlla deli olmaya gerek yok ya. Eksiltmez kendinden." Tebessüm etti. "Aşk da eksiltmez insanı sanılanın aksine. Aşk çoğaltır, birleştirir, bütünleştirir, tamamlar."

"Ya soğusun diye beklettiği kahve acırsa?"

"Acıya acıya içersin."

"*Yana yana seversin,* diyorsun yani. Eksilsen de çoğalsan da seversin. Acısan da yansan da seversin."

"Göze alırsın diyorum, Kutay'ım. Sen kendinden eksiltiyorsun diye onun da kendinden eksiltmesini beklersen tükenirsin. Bırak, senin eksilttiğini o tamamlasın." Bakışları sağımızda bulunan ayaklı kara tahtaya kaydı. Mekânın adı yazıyordu: *Süreyya.* "Cemal Süreya bir aşk iddiası uğruna bir harf eksiltmiş soyadından. Eklemek de bir seçenekti oysaki."

"Sırf bu yüzden mi *Süreyya*? Aşk eksiltmez diye mi?"

"Aşk eksiltmesin diye..." dedi. Burukça baktı kara tahtaya. "Aşk, kendinden verdiğin kadarını ruhundan da çalan bir büyü çünkü." Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini mekânın adından çekti, derin bir nefes verdi. Elini omzuma atıp sıvazladı, sıcacıktı. "Ruhunu ruhuyla tamamlıyorsa varsın bekletsin. O kahve soğusun. Başka kahveler demleyin birbirinize."

"*Tutar*, diyorsun yani... Bir öncekinin yerini."

"Tutar," diye mırıldandı. "Kahvenin soğuması gözünün kara olmayışın dan değildir belki, yalnızca canının yanmasına takati kalmamıştır. Kendini sevmeye çalışarak sevmek istiyordur seni. Zira aşk öyle bir duygu ki bir bak mışsın, bir başkasını severken kendini sevmeyi unutmuşsun. Kendini unut muşsun. Küçücük bir bedenin içinde ruhuna uzak düşmüşsün. Bir yabancıya dönüşmüşsün..."

"Böylesi daha iyi yani," dedim sanki yeni bir şeyler öğreniyormuşçasına. Aslında öyleydi de. Yeni tanışıyordum bu şeyle... Sevgiyle. "Böyle olmalı."

"Böyle olsun," dedi, bir adım attı bana ve sarıldı yavaşça. Sarılırken sırtımı sıvazladı, az öncekinin aksine daha imalı bir ses tonuyla konuşmaya devam etti: "Bu derin meselenin altında yatan şeyi başka bir vakit uzun uzun anlatacaksın ama bana, delikanlı. Öyle kaçmak yok." Geri çekildi, ben geçiştiren bakışlarla etrafı süzerken gülümsedi. "Ben oğlumu tanıyorum, ilk defa böyle bir konuyla geldin bana. Sana da oluyor bir şeyler belli ki."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı kaldırdım. "Belli ki," diye mırıldandım. Derin bir nefes verip yanından geçerek mutfağa girdim. "Oluyor bir şeyler."

"Konuştuklarınızı anlamak için beynimin yüzde yetmiş beşini kullandım ve yoruldum." Arda aniden mutfakta beliriverdi. Tezgâha kalçasını yaslamış, bize bakıyordu. Tırnaklarını incelerken parmak uçlarına üfledi yavaşça ve ağzının içinden konuştu: "Keşke insanlar kendilerini daha açık ve öz ifade etmeyi başarabilseler." Yanından geçip boş kahve bardağını bulaşıkların yanına bıraktığımda gözlerini kaldırıp bana baktı. "Aa, Kutay, kardeşim. Burada mıydın?"

Gözlerimi kısıp sahte bir gülümseme takındım. "Ne olacak senin bu *en düz benim* tavırların?"

"Senin *en köşeli benim* tavırlarından iyidir."

"İkiniz de sandığınız kadar köşeli ve düz değilsiniz, çocuklar," diyerek aramıza girdi Gülten abla. "Dönemsel olarak böyle düşünceler olabiliyor. Merak etmeyin, geçecek."

Arda gözlerini mutfaktan çıkan Gülten abladan alıp bana çevirdi.

"*Ergensiniz*, dedi yani."

"Fark ettim."

Arda'yla yan yana dururken cebimdeki telefonum titredi, elimi atıp çıkardım ve ekrandaki bildirime baktım. Blog hesabımdandı. *İzmarit'ten olmalı,* diye düşünerek tıkladım bildirime. Az önce aniden sohbetten çıkmak durumunda kalmıştım. Önüme açılan ekranla yanılmadığımı anladığımda birkaç saniye geçmemişti ki okuduğum mesajla yüzüm kaskatı kesildi. Alnımdaki çizgiler belirginleşti. İnsanın bildiği bir şeyi farklı bir insan olarak okuması neden bu kadar değişik hissettiriyordu? O şey aynıydı, ben farklıydım. Hissettirdiği de...

Gülmek istedim ama başaramadım.

İzmarit:

seni seviyorum. seni çok seviyorum, Kutay.

BÖLÜM 10
Senin Özündü

İzmarit

Artık sona gelmiş gibi hissediyordum. Artık daha özgürdüm. İçimdeki histen çok emin olmak bir yana dursun, Kutay'dan da çok emindim. Ne hissediyordu, benim hakkımda ne düşünüyordu, bilmiyordum ama bana öyle özel hissettiriyordu ki... Tek korkum, karşısına çıktığımda bu hissin devam etmemesiydi. Ancak Kutay öyle güzel, öyle tatlı, öyle iyi bir insandı ki ondan şüphe duymama ihtimal dahi bırakmıyordu. Nasıl bu hâle gelebilmiş, nasıl birbirimize böylesine bağlanabilmiştik, anlamıyordum fakat kocaman iki hayatın içerisinde kaybolan insanlar, yalnızlıklarından kaçıp tek bir hayatı paylaşabilirmiş meğer.

Biz de öyle yapmıştık. Kendi hayatlarımızdan kaçmış, yalnızca ikimizin olduğu bir noktada kalmış, birbirimize sarılmıştık.

Tek bir adım kalmıştı... Tek bir adım. O, o noktanın en aydınlık yerinde dururken benim üzerime gölge düşüyordu. Karanlıktaydım. Ama biliyordum ki Kutay ellerimden tutarak beni o gölgenin düştüğü noktadan yanına çekecek, ikimizi de aydınlıkla kuşatacaktı.

İnanıyordum. İçimdeki hisse her şeyden fazla inanıyordum.

Gülümseyerek kaldırdım başımı test kitabından. Dudaklarımı ısırmayı bıraktım. Etrafıma bakındım. Sessiz kütüphanenin içerisinde dolaşan gözlerim; bir kat aşağıda, sol çaprazımda bulunan Kutay'ın masasında ona rastlayamayınca duraksadı. Neredeydi? Kitapları ve çantası masada dururken kendisi yoktu. Kaşlarım çatıldı, merakla elimi telefona atmadan önce kapüşonlu kazağımın üzerinden göğsüme dökülen ince telli saçlarımı hızla topladım. Dağınık bir topuz yaptım ve büyük, çiçekli tokamla ensemde tuttırdım. Ardından kapüşonumu başıma geçirdim.

Blog hesabıma girip ona bir mesaj yazdım.

İzmarit:

neredesin, sersem? yine kaytarıyor musun yoksa?

Sabah erken saatlerde kütüphaneye gelmiş, akşama kadar çalışacağımıza dair sözleşmiştik. Sınavlar dört gün sonra başlıyordu ve hemen ardından ge-

nel bir seviye belirleme sınavı yapılacaktı. O sınavda Kutay'ın başarılı olması gerekiyordu, bunun için fazlasıyla stresliydi fakat o inanmasa da ben başaracağını biliyordum. Zira o tanıdığım en zeki, en çalışkan insandı.

Çok geçmeden mesajımı gördü ve hızlıca cevap yazdı ben onu düşünürken.

Kibrit:

Sigaraya kaçtım, yavrum. 16.30'da oradayım.

Sırıttım gördüğüm kelimeyle. Normalde kullanmadığım ve duymadığım kelimeleri onun ağzından duymak, hissetmek hem bu kadar tuhafken hem de nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Başımı omzuma doğru yatırdım, sandalyemin oturma kısmına ayağımı da koyduğum için çeneme kadar yükselen diz kapağıma yasladım başımı. Sarhoş gibi olmuştum bir anda. Gülümsüyor, başımı öne eğiyor, gözlerimi kapatıyor, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Kibrit:

Neden görüldü yedim?

Mesajı göreli bir dakika dahi olmamıştı oysa.

Kibrit:

Zorba ve kıro biri olduğun için 'yavrum' dememe aldırmazsın diye düşünmüştüm.

Laf sokmayı da ihmal etmemişti. Aklım başımda değilmiş gibi suratıma yerleşen gülümseme bir anda eğlenceli bir gülüşe döndü. Kendimi durduramadım ve kıkırdadım. Etrafımdaki insanların dikkatini çekebileceğimi düşünerek dişlerimi birbirine bastırdığımda kısaca göz attım çevreme ve önüme döndüm tekrar.

İzmarit:

çabuk iç sigaranı, masana dön. dört gün kaldı sınavlara.

Kibrit:

Evet, seni görmeme de tahmini bir hafta falan. Of! Dişlerim gıcırdadı.

İzmarit:

seni engelleyeyim de gör.

Kibrit:

Yüz kiloyu tek seferde kaldıran bu kollar, o engeli kaldırmasını da bilir.

İzmarit:

sus.

Kibrit:

Üzülme, yakında sen susturursun.

İzmarit:

içimi öyle huzursuz ettin ki polisi arayacağım.

Kibrit:

Ara.

İzmarit:

hırsız şakası yapma!

Kibrit:

De ki onlara...

İzmarit:

sus, yalvarırım!

Kibrit:

Alo, yetkililer! Kalbimi çalan bir adam var!

İzmarit:

yalvarırım, biri yardım etsin.

Kibrit:

Ben de onun aklını başından alıyorum izinsiz, beni de tutuklayın, de.

Başımı öne eğip gülerken parmaklarımı göz pınarlarıma yerleştirdim.

İzmarit:

inanılmaz kötüsün.

Kibrit:

Biraz zaman kazanmaya çalıştım sadece.

İzmarit:

ne için?

Kibrit:

Kitaplar yerine beni düşünmen için.

Bakışlarım, test kitaplarımın sayfalarında yazılı olan notlara kaydı yavaşça. Çoğu Kutay'la alakalıydı. O bilmese de aklım hep ondaydı.

Telefon ekranını karartıp ayaklandım. Üzerimi düzelttikten sonra çantamdan çıkardığım saklama kabıyla birlikte kahve standının bulunduğu yere doğru adımladım. Üst katın merdiveninden inerek Kutay'ın masasının bulunduğu kattaki bara ulaştım. Bu sırada gelip gelmediğini kontrol etmek için gözlerim Kutay'ın masasındaydı ancak 16.30'a on dakika vardı. Sözüne güvendiğim için endişe etmiyordum.

Kahve standından bir karton bardak alıp içine Kutay'ın her zaman söylediği gibi demleyip hazırladığım filtre kahveyi doldurdum. Ardından saklama kabının kapağını açtım ve içine özenle yerleştirdiğim dilimlenmiş limonlu keke baktım. Gülümsedim. Kutay için kendi ellerimle yapmıştım. Sağlıklı beslenmeye önem verdiği ve şeker tüketmediği için ne şeker kullanmış ne de beyaz un katmıştım. Tamamen onun beslenme düzenine göre bulduğum birkaç tarifi birleştirerek ortaya çıkardığım bir kekti.

Umarım severdi. Ders çalışırken sürekli canının tatlı bir şeyler çektiğinden bahsediyordu, belki bu onu mutlu edebilirdi.

Etrafı kolaçan ederek kitaplıkların arasında masasına doğru ilerledim. Yaklaştığımda adımlarım da yavaşlamıştı çünkü bu, onun sıcaklığını hissetmek gibiydi. Kokusunu duymak... Kokusu bir anda burnuma dolmuştu. Gözlerimi kapattım, içim titredi. Göz kapaklarımı araladığımda hızla kalkıp inen göğsüme, titrediğim için avucumda çalkanan kahveye, karıncalanan ayak uçlarıma rağmen bunu yapmamam gerektiğini hatırlattım kendime.

"Sakin ol," diye mırıldanıp kahve ve keki masaya bıraktım. Birkaç saniye gözlerim kitaplarında, kaleminde, termosunda, çantasında dolandı. Öylece inceledim. Daha fazla oyalanmayıp geri döneceğim sırada masanın kenarına yapıştırılmış sarı not kâğıdını görmemle kaşlarım çatıldı. "Bu da ne?"

Elimi kâğıda attım ve masayla bağlantısını kestim.

"Geleceğini biliyordum. Teşekkür ederim. Ama endişelenme, seni seyretmeyeceğim. Hâlâ bir sırsın benim için. Saklamayı en sevdiğim sır. Yine de... Çok bekletme, olur mu? Hiç kimse bir sırra böylesine sadık kalamaz çünkü."

Parmak uçlarım uyuştu, dudaklarımı birbirine bastırdım, dolduğu için parlayan irislerimle uzaklaştım masasının önünden. Notu avucuma alıp içine hapsettim. Yalnızca birkaç dakika sonra kütüphane kapısından içeri girdiğinde rafların arasında durmuş, onu izliyordum. Yine sersem adımlarla; üzerinde eskitilmiş, kahverengi, deri ceketiyle; etrafını hiç izlemeden sadece önüne

bakarak ilerliyordu. Saçları ıslaktı, dışarıda yağmur yağıyordu ve o yağmura rağmen sigara içmişti. Belki de benim ona gelmem için beklemişti...

Masasına yerleştiğinde tam karşısında, üç kitaplık uzağındaydım. Elimi kalın bir kitaba attım, ucundan tutarak raftan çektim. Avuçlarıma alıp açtım, başımı öne eğdim ancak gözlerimi ondan çekmedim. Kahveyi gördüğünde dudakları kenara kıvrıldı. Masada bıraktığı notu aradı, bulamadı; bulamayınca amacına ulaşmış gibi kaşlarını kaldırıp indirdi. Yutkundum heyecanla. İrisleri kahvenin yanında duran keke kaydığında eli duraksadı. Bakışları da. Tüm varlığı...

Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım.

İzmarit:

ders çalışırken tatlı yemeyi sevdiğinden bahsetmiştin.

merak etme, her şeyiyle sağlıklı bir tarif yiyebilirsin.

evden aceleyle çıktığım için sıcakken kesmek zorunda kaldım, biraz nemli olabilir. (gözleri dolu dolu gülümseyen emoji.)

Her zaman yaptığımız gibi emojiyi direkt göndermek yerine parantez içinde yazdım ve gülümseyerek mesajı okumasını izlemeye koyuldum. Mesajı okurken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm peyda oldu ancak buruktu. Kırgındı. Anlayamadım. *Yanlış bir şey mi yaptım,* diye düşündüm saniyeler boyu. Kutay cevap vermek yerine bir dilim kek aldı, ısırdı. Çiğnedi, çiğnedi, çiğnedi. Ancak ağzında büyüdü sanki lokmaları çiğnedikçe.

Güzel olmamış mıydı? Başaramamış mıydım? Çok mu kötüydü tadı?

Endişe kaplamıştı bir anda bünyemi lakin rafların arasından izlediğim o güzel çocuk, alnını elinin tersine yaslayarak başını önüne eğdiğinde kalbimde fırtınalar yaşandı.

İzmarit:

Çok mu kötü?

Küçük harfle yazmaya bile dikkat edememiştim o an. Tek düşündüğüm Kutay'a ne olduğuydu.

İzmarit:

Güzel olur zannetmiştim ben.

Avucumda tuttuğum kitabı rafa yatay bir şekilde yerleştirdim. Omuzlarım düştü, dudaklarım titredi. Hafifçe geriye sendelediğim sırada Kutay, alnı-

nı yasladığı elinden çekti, telefona baktı. Ağzındaki lokmayı yuttu ve telefonu tuttuğu elinin aksine diğer eliyle yanağını sildi. Yutkundu.

Kibrit:

Teşekkür ederim. Yediğim, yiyebileceğim en güzeliydi.

İzmarit:

Neden ağladın?

Kibrit:

Boş ver.

İzmarit:

Hayır, merak ediyorum. Paylaş benimle.

Kibrit:

Ah, bu yanımı görmek istemezsin.

İzmarit:

En karanlık yanını da en aydınlık yanını da görmek istiyorum. Ayın dahi evreleri vardır, Kutay. Her an parlayamazsın, her zaman da karanlıkta kalamazsın. Bazen saklanacaksın ama ben o zaman dahi göreceğim seni.

Kibrit:

Yapma. Lütfen.

İzmarit:

Ne yapıyorum? Anlamıyorum.

Kibrit:

Daha önce senin beni düşündüğün gibi düşünülmedim.

Bilmiyorum. Annem bile... Hiçbir zaman böyle düşünmedi beni.

Sen yaralarımı umursuyorsun. Canımın yanıp yanmadığını merak ediyor, soruyorsun. Hatta bir yara nasıl iyileştirilir, onu bile anlatıyorsun bana. Öğretiyorsun. Üzüntülerimi, sevinçlerimi dinliyorsun. Sanki kendin yaşamışsın gibi yaşıyorsun hepsini ve bunu yalnızca bir telefonun ucundan yapıyorsun. Benim kendimde fark etmediğim şeyleri fark ediyorsun. Bazen bana, benden bile çok inanıyorsun. Beni dinliyorsun, hem de hiç sıkılmadan.

Bana aslında o kadar da büyük bir hayal kırıklığı olmadığımı hissettiriyorsun.

Yapma...

Mesajları okur okumaz göğsümün ortasına çöken ağırlıktan bir türlü kurtulamadım. Ona böyle hissettirilmiş olması... Yıllardır bu hislerle savaşıyor olması canımı öylesine yaktı ki keşke daha önce, canı hiç yanmadan önce ona ne kadar değerli olduğunu gösterebilseydim.

Bir kibrit çöpü değildi.

Bir kibritin alevi kadar sönük ve güçsüz de değildi.

O tüm sıcaklıkların en etkili, en içten olanıydı ama kendi sıcaklığından öyle habersizdi ki yıllarca buz tutmuştu.

Değilsin. Değilsin, Kutay... Sen tüm hayallerin en güzelisin. Sen bir hayalin kırılma eşiğindeki yansıyan ışıksın, o kırılma eşiği olamazsın.

İzmarit:

Ben bir şey yapmıyorum ki. Sen, üzerindeki toz ortadan kaybolunca yüzeyinden yansıyan güneş ışığını garipsiyorsun.

Kibrit:

Hak etmiyorum.

İzmarit:

Hapishanelerde bile katiller için hücrelerine pencereler yapılır güneş ışığı girsin diye. Kendinden böyle nefret etmeni anlamlandıramıyorum.

Kibrit:

Sen gelmeden önce hayatım boyunca bir kibrit çöpü kadar önemsiz olduğuma inandım. Varlığım sanki beş saniyeye sığacak kadar anlamsız ve değersizdi.

Ya bir kutunun içinde çürüyecek gibi hissettim ya da yandıktan sonra ait olmadığım insanların arasında kaldırımlarda savrulacak gibi.

O yüzden inatla bir kibritle tutuşturdum tüm sigaralarımı.

Kendimi o kadar da işe yaramaz olmadığıma inandırmaya çalıştım ama başaramadım.

Şimdi sen bana, bir kibrit çöpü gibi hisseden bu çocuğa, ağaçlarla dolu bir ormanmış gibi yaşam dolu hissettiriyorsun.

İzmarit:

Bir gün gitmemden mi korkuyorsun?

Hiç gelmememden...

Kibrit:

Korkuyorum, evet.

Bana hediye ettiğin o kibrit kutusunun içindeki tek siyah kibrit bendim.

Sense diğer tüm renklerin bütünüydün ve beni, her şeyi o kadar da mahvedemeyeceğime inandırdın.

Teşekkür ederim izin için.

Hiç unutmayacağım bir yere kazıdın onu.

İzmarit:

O senin izindi. Çünkü bilmediğin, o kutudaki tüm kibritlerin siyah kibrite benzemek için yanmaları gerektiğiydi.

Özel olan sensin, Kutay. İnan buna.

Benim hikâyemde orta yerinden kırılan bir kibrit olmayacağını söylemiştim sana.

Artık bir hikâyemiz var, bizim hikâyemiz.

Belki bir kibrit, belki bir izmarit. Onlar sönebilir... Biz sönmeyeceğiz, bir tanem.

Kutay Harmanlı

Anahtarı iki defa sağa çevirerek açmayı umduğum kapının tek çevirişimde açılmasıyla duraksadım. Hafifçe açılan aralıktan içeri bakarken kapıyı ittirdim, içeri girdim. Sırtımdaki çantayı vestiyere bırakmamla kapı ardımdan kapanmıştı. Vestiyerin hemen solundaki salona doğru yönelmiştim ki annemi koltukta otururken görmemle kaşlarım çatıldı.

"Anne," diye mırıldandım bana dönmesi adına.

"Kutay... Hoş geldin!"

Aniden ayaklanıp kollarını iki yana açarak gülümsediğinde onun aksine daha durgundum çünkü bu enerjik tavrının yanı sıra dikkatimi daha çok çeken bir şey vardı. Uzun, siyah saçlarını kısacık kestirmiş ve sarıya boyatmıştı. Üzerinde hiç de onun tarzı olmayan kıyafetler vardı. Sanki anneme değil de başka bir kadına bakıyordum. Ben onu incelerken gözlerini daha da büyüterek elinde tuttuğu kadehi bana doğru kaldırdı.

"Hoş geldin demeyecek misin annene, canım?" diyerek yanıma doğru adımladı, boşta olan elini boynuma atıp kendine çekti ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Çok özlemişim seni."

"Ben de..." diyebildim donuk bir şaşkınlıkla. Şaşkın değildim oysa, garip bir his vardı içimde. "İyi misin?"

Yüzündeki gülümseme yerini korurken kısa süreliğine kaşlarını indirdi.

"Kötü mü gözüküyorum?" Etrafında döndü, giydiği uzun elbisenin etekleri dalgalandı. "Yenilendim!" Elini saçlarına attı, havalandırdı. "Saçlarım nasıl olmuş? Beğendin mi? Ege teyzen genç gösterdiğini söyledi. Daha küçük duruyormuşum. Ben bayıldım! O kadar iyi hissediyorum ki... O eski Doğa oldum sanki. Yirmilerimde gibiyim, değil mi?"

Dudaklarımı büktüm. Oysa yirmisine bir yılı kalan bendim. Oysa, ben annemin eski hâlini hiç tanımıyordum.

"Bilmem," dedim, ellerim ceketimin ceplerine giderken. "Güzel... Güzel olmuş. Siyah da güzeldi. Güzel bir kadındın her zaman, anne."

"Ya, teşekkür ederim!" deyip üzerime atıldı, sarıldı. Mecburen elim beline gitti, bedenini kavradım ve sarılıp iki yana salladım sıkıca. "Canım benim, canım oğlum!"

Oğlum... Ben neden annemin ebeveyni gibi hissediyordum?

Bedenini yere indirdim. "Nasıl geçti tatilin? Çok eğlenmişsin sanırım. İyi gördüm seni."

"Çok güzeldi!" dedi harfleri uzatarak.

"Yemekte uzun uzun dinlerim o hâlde. Şimdi ufak bir işim var bahçede."

"Ne yapacaksın?"

Omuz silktim önemsizce. "Hanımeli toplayacağım."

Gözlerime baktı sorarcasına. "Uzun zamandır toplamıyordun hiçbirini, sitenin bahçıvanı hallediyordu. Ne oldu birdenbire?"

"Hiç," dedim geçiştirircesine. "Babam..." Duraksayıp yanağımı kaşıdım. "Babamın parfüm yapmak için kullandığı damıtma sistemi çatı katında mı hâlâ? Oraya kaldırmıştım yıllar önce."

Annemin kaşları havalandı. "Orada olmalı, hayatım. B- Ben dokunmadım hiç, biliyorsun."

"Peki, güzel," diye mırıldandım. Annemi daha fazla bu konuyla meşgul etmemek için konuyu hızla değiştirdim: "Tulumumu giyeyim. Yağmur yağ-

dı; kıyafetlerim kirlenmesin, çamur olmuştur şimdi her yer." Derin bir nefes aldım. "Yemeğe bir şey ister misin?"

"Ben yapacağım yemeği, tatlım," diyerek elini yanağıma yerleştirdi ve okşadı. "Sen düşünme."

"Emin misin?"

"Evet! Oğluma kendi ellerimle yemek hazırlamamın nesi garip?"

Gülümsedim garip bir yüz ifadesiyle. "Alışık değilim."

"Haydi, git bakalım," diyerek omzuma dokundu annem. "Yemeği düşünme sen. Kim için toplayacaksan topla çiçeklerini." İmayla gülümsedi. "Bu yağmurda, bu soğuk havada kirlenmek pahasına değecek biridir umarım."

Gözlerimi devirerek ofladım ve sırtımı döndüm anneme. Bu konuları onunla konuşmak istemediğim için her zaman kaçardım. Çantamı alıp merdivene ilerlerken el salladım ve seri adımlarla odama çıktım. İçeri girip çantamı yatağımın yanına bıraktıktan sonra bir süre Münavir'le oynadım. Enerjisi tükenip başını göğsüme yasladığında telefonumu elime aldım, ön kameradan fotoğrafımızı çekip İzmarit'e gönderdim.

Kibrit:

Hey... Burada mısın? Biz buradayız.

Yağan yağmurun sesi kulaklarıma ulaşırken balkon kapımdan aşağı süzülen yaşlar da gözlerimde can buluyordu. Ondan mesaj beklerken onunla bu yağmur altında ıslandığımı hayal etmek, bana aklımı kaçıracakmışım gibi hissettiriyordu.

İzmarit:

hey... buradayım.

biraz daha kameraya öyle bakarsa ısıracağım.

Kibrit:

Beni mi? Kameraya bakmamıştım aslında.

İzmarit:

'bakarsan' demedim.

Kibrit:

Beni ısırmıyorsun yani. (Hayat bitti emojisi.)

İzmarit:

Kutay'la mücadele...

Kibrit:

Sanırım Münavir akşam seninle görüntülü konuşmak istiyormuş. Hh, kri terleri olan bir köpek.

İzmarit:

olur. saat 22.00'de?

Kibrit:

Burada olacağım. Her zaman.

İzmarit:

burada olacağım. her zaman.

Yağmurun altında ıslanarak, çamura bulanarak ve bazen koluma dikenler batarak hanımellerini toplamış, temizlemiş, çatı katındaki odama çıkarmıştım. Babamdan kalan malzemeleri de kaldırdığım yerden alıp kullanıma hazır hâle getirdikten sonra bir duş almış ve mutfağa inmiştim. Annem belki de uzun yıllar sonra ilk defa benim için yemek hazırlamıştı. Beraber yemek yerken onun tatil anılarını dinlemiş, neler yaptığı hakkında sohbet etmiştik. Bana hiç sormamıştı ne yaptığımı ve başıma neler geldiğini ama ben de anlatmak niyetinde değildim açıkçası.

Anlayamıyordum. Annem bir yabancı gibiydi sanki. Hiç tanımadığım o kız daha yakındı bana.

Yine de sormasını isterdim... Yine de oğlunu merak etmesini isterdim.

Yaklaşık üç saatin sonunda annemi salonda bırakarak yorgun bir şekilde odama çıktım. Masanın başında oturmuş, saatin gelmesini bekliyordum ki aklıma çatı katında onun için hazırladığım hediye geldi. Gülümsedim. Babamın gidişinin ardından ilk defa onun bana bıraktığı bu mirası gün yüzüne çıkarmıştım. İlk defa onun bana öğrettiği şekilde, aynı özenle, aynı heyecanla ancak içimde beğenip beğenmeyeceğine dair minik bir korkuyla yapmıştım bunu.

Masamın üzerinde duran limonlu keke baktıkça gülüşüm genişledi. Hiç canım çekmemesine ve aç olmamama rağmen uzanıp bir dilimden ufak bir parça kopardım; önce kokladım, ardından ağzıma attım. Yorgun bünyeme ilaç gibi geldi. Dinginleştim.

Keşke o limonlu kekten bir daha yeme şansım olsaydı. Bazen canavarlar dahi bir dilim keki özleyebilirdi çünkü.

"Oğlum," diye mırıldandım arkamda uyuklayan Münavir'e seslenerek. "Çok yakınız artık ona. Hissediyor musun sen de?" Münavir başını diğer tarafa çevirdi. Omuz silktim. "Ben hissediyorum. Yakın da göreceğim onu, çıkacak karşıma." Derin bir nefes verdim sabırsızca. "Neden, bilmiyorum ama onu tanıyormuş gibi hissediyorum. Zaten hep varmış gibi... Sadece o olsun istiyorum."

Münavir homurdandı, kıskanç bir köpekti.

"Bence sen de çok seveceksin onu, huysuzluk yapma." Köpeğimle İzmarit hakkında konuştuğumu fark edince gülerek başımı iki yana salladım, ellerimi yüzüme atıp sıvazladım. "Harika, seviye ikiye geçtim." Kaşlarımı kaldırıp kollarımı iki yana açtım. "Sıyırıyorum!" Kendimi alkışa tuttum. "Tebrikler. Tebrikler, Kutay Harmanlı..."

Münavir ses yaptığım için homurdanmasını artırdı. Patisiyle yatağa vurdu. Aniden sandalyemde ona doğru döndüm. Kollarım göğsümde bağlıyken bacaklarım ileri doğru açıktı. Heyecanlıydım.

"O kadar umurumda değil ki kim olduğu, Münavir!" dedim içimdeki anlamlandıramadığım, göğsümden taşan o hissi hiç gölgelemeden. "Evet, çok merak ediyorum. Acaba nasıl bir yüzü var? Saçlarını nasıl yapıyor mesela okula gelirken? Uyandığında nasıl gözüküyor? Mutlu olduğunda ya da... Gamzesi var mı? Yüzünü astığında sinirli mi yoksa tatlı mı gözüküyor? Hızlı mı yürüyor? Eğer yavaş yürüyorsa bana yetişmesi gerekecek çünkü." Bilemez gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ben de yavaşlarım aslında."

Birbirine kenetlediğim kollarımı hiç ayırmadan göğsümün kalkıp inmesine sebep olacak kadar derin bir nefes verdim.

"Nasıl gözüktüğünü değil, onu o insan yapan hikâyesini merak ediyorum ben." Yutkundum, gözlerim sanki onu görebilecekmiş gibi bir noktaya daldı. Gülümsedim. "Göz pınarlarında çizgiler varsa şayet, o çizgileri oluşturan kahkahaları ne içindi? Ne için güldü, ne için üzüldü? Ah, delilik bu!"

Başımı öne eğmiş Münavir'den bir cevap beklerken arkamda kalan bilgisayarımın siyah ekranında 22.00 yazısını görmemle birlikte öten alarmı kapattım ve blog hesabıma giriş yaptım. Aktif olduğum saniye İzmarit'in de aktif olması dudaklarımdaki sırıtışın genişlemesine sebep olmuştu.

Buradaydı. Her zaman burada olacaktı.

Hiç beklemeden görüntülü arama butonuna bastım ve açılan sekmeyle beraber kendimi gördüm ekranda. Onun mikrofonu ve görüntüsü kapalıydı

ancak aramayı yanıtlamasıyla beraber kamerayı açtı. Kalbim bir anda göğsüme vurmaya başladığında bir önceki konuşmamızda bana gösterdiği odasının pencerelerini gördüm. O yoktu ancak pencere kenarında kitaplar, mumlar ve birkaç parça kâğıt vardı. Onun olan ve onu anımsatan parçaları görmemle dudaklarımı içe kıvırdım.

"Hey..." dedim. Her zaman söylediğim gibi hafif alaycı, hafif uykulu, onun tanımıyla gülümseyen bir sesle... "Burada mısın?"

Kadraja ellerine kadar çektiği kazağının uçları girdi. Kitaplarının üzerinde, mumlarının gerisindeydi. El salladı yavaşça. Ardından mesajı ekranıma düştü.

"Hey, buradayım."

Kalp çarpıntısı...

Onun bana hissettirdiği duygunun en basit tanımıydı.

"Nasılsın?" diye sordum donakalmış bir şekilde ekrana bakarken aniden toparlanarak. Uzanıp kenarda duran paketten bir dal sigara aldım ve dudaklarıma yerleştirdim. İzmarit'in bana hediye ettiği kibritlerden mavi olanı alıp tutuşturdum, yaktım. Derin bir nefesle beraber konuşmaya devam ettim: "Neler yaptın eve geldikten sonra?"

"İyiyim," diye onun mesajını da okudum sesli bir şekilde. "Eve geldikten sonra uyuyakalmışım, alarmla uyandım. Biraz sersemim. Senin gibi..." Sesli okuduğum mesajda bana dokundurduğu lafla gülümsedim, meydan okurcasına baktım ekrana. "Sersem olduğumu kabul etmiyorum," diye ekledim onun mesajını okurken araya kendi cümlemi sıkıştırıp. "Üzerimde anlamsız bir yorgunluk var. Biraz başım ağrıyor. Son günlerde çok sıklaştı."

Kaşlarımı çattım. "Kendini zorlamış olabilir misin çalışırken? Bugün her zamankinden daha uzun kaldık kütüphanede." Gözlerim kısıldı. "Beraber olalım diyeydi ama... Yorulmuşsundur."

"Sanırım."

"Sakinleştirici bir çalma listem var," dedim. "Beraber dinlemek ister misin? Konuşmayız. Kitap okursun pencerenin önünde. Ben de ders çalışacağım. Mumlarını seyrederim," deyip güldüm. "Mumların odaklanmayı artırıcı bir özelliği var."

Ah, ne saçmalıyordum? Susmalıydım...

"Olur." Okuduğu kitabı kameraya gösterdi. "*İntihar Dükkânı*, yeni başladım. Sen de okursan belki bir gün üzerine sohbet edebiliriz."

Okuduğum mesaja cevap olarak başımı salladım ve çalma listeme giriş yaptım. İkimiz için ortak bir ekran açıp çalma listemdeki en sevdiğim şarkılardan birini açtım. Bu şarkı bana hem onu hatırlatıyor hem de bir gün omuzlarımız birbirine değerken susarak dinleyebileceğimiz şarkılardan yalnızca bir tanesi gibi geliyordu.

Tom Odell'ın *Heal* parçasıydı.

Şarkıyı açtığım an ikimizin de odasına aynı anda dolan melodiyle ben sırıtırken onun da gülüşünün sesini duydum. Aniden nefes verdi histerik bir biçimde, geri çekildi. Gülüyordu sanırım gerçekten. Gözlerimi kapattım ve kendimi ritme bıraktım. Birkaç saniye öyle kalıp gözlerimi açtıktan sonra kameraya yaklaştım ve "Keyifli okumalar," diye mırıldanıp geri çekildim. Saniyeler akarken onun da ekranıma düşen, "İyi dersler," mesajıyla kitaplarıma döndüm.

Dakikalar boyu aynı şarkı çaldı, her ritmini aynı anda dinledik. Öyle bir şarkıydı ki kulaklarıma ulaşıp zihnime akın eden her notada ona daha da çekiliyordum sanki. Her bir nota, birer adımdı. Saydam kalbimi yavaş yavaş kırmızı bir sıvıyla dolduruyordu. Elimde kalemim, önümde duran notlarıma odaklanmaya çalışırken bazı anlar ekrana dalıyor, onu izliyordum. Ve biliyordum ki bazen o da beni seyrediyordu.

"Take my mind

And take my pain

Like an empty bottle takes the rain

And heal, heal, heal, heal..."

İyileş... İyileş... İyileş...

Onunla iyileşiyordum. Köşelerim yontuluyor, keskin virajlarım düzleşiyor, duvarlarım darbe alıyordu. Soğukluğum kırılıyor, içim dışıma yakınlaşıyor, kalbim atıyordu. Kalbimin göğsüme vuruşunu hissediyordum. Bunu nasıl yapabiliyordu? Hiç çabalamadan nasıl başarabiliyordu? Bir harabeden bir yuva olabileceğini düşünüp de nasıl bana inanabiliyordu? Hayatımda hiç kimse ve hiçbir şey, onu düşünürken gülümsediğim kadar gülümsetmiyordu beni.

Göz bebeklerim tek bir noktaya dalmışken bilgisayarımın ekranına düşen bildirimle kendime geldim. Ekrana döndüm.

"Az önce göz göze geldik." Kaşlarımı kaldırdım mesajıyla. "Sen hissetmedin ama ben yaşadım."

"Güzel miydi?" diye sordum hafif buruk bir ses tonuyla. İşaret parmağımla yanağımı kaşıdım geçiştirmek için. "Yani benimle göz göze gelmek güzel bir his miydi?"

"Yağmur yağan bir günde, Kadıköy'deki bir kaldırım kenarı kafesinin brandasının altında, insanlar gelip geçerken önünden ve ağaç dalları vururken birbirine, yudumladığın sıcacık kahvenin etrafına doladığın parmaklarının ısınması gibiydi."

Yazar olmalıydı. Hisleri dahi böyle betimliyor olması çehreme şefkat dolu bir ifade düşürüyordu.

"Sıcacık. Hayattan. Küçük bir an."

Etkilenmiş bir ifadeyle, *way be* dercesine dudak büktüm. Ardından dirseğimi çalışma masama yaslayıp yanağımı da avucuma yerleştirdim. Ekrana baktım uykulu gözlerle, sersem sersem.

"Nasıl bir his olduğunu bilmiyorum," dedim. "Bana öğretir misin?"

"Yağmur yağan bir günde."

"Umarım o yağmur hemen yağar."

"Umarım."

"Biliyor musun?" Küllüğün kenarında duran sigaramdan bir nefes aldım. "Dünyayı sepya görmeni, sokakların arasında saatlerce yürümeni ve bundan keyif alıyor olmanı, kendi dünyanda her şeyi kendine göre romantize etmeni seviyorum."

Keşke bunu söylerken gözlerine bakabilseydim. Her virgülümden sonra değişen ifadesini anbean seyredebilseydim.

"Biliyorum, sen de bil," dedi önce. Çok geçmedi, birkaç saniye sonra bir paragraf düştü gözlerimin önüne. "Dünyayı siyah bir filmin ardından görmeni; endişelerle, korkularla dolu zihnine engel olamamanı ve bunun bir parçan olmasını, kendi dünyanda önemsizleştirdiğin varlığını, içindeki pes etmiş o yorgun adamı seviyorum. Her şeye rağmen, sana acı veren her parçanı..."

Mesajı okumayı bitirdiğimde yeşil gözlerimin önünü pus bastı, göz pınarlarımda yaşlar birikti ancak bu defa anlaşılmaktandı. Benim ruhumu görüyordu.

"Ah..." dedim yara almış gibi ve geriye doğru çekildim. "Benim güzel yapay zekâm..." Eğer şakaya vurmasaydım ağlardım. Ağlamamak için onu da alaya aldım. "Bugün bu paragrafları kaç insanın için daha yazdın?"

"Yalnızca favori insanım için," diye cevapladı. "Tüm insanların arasında favorim sensin, Kutay."

"Pek iyi bir seçim değil," dedim gülerek.

"Yaptığım en doğru seçim seni bulmaktı."

"*Her* filmini izlemiş miydin?" diye sordum aniden. "Türkçeye *Aşk* diye çevrildi. Theodore adında bir adamın Samantha adında bir yapay zekâyla olan aşkını anlatıyor. Evet, aşk."

Tam o an... Burada anladım. Theodore yalnızlıktan değil, Samantha onun ruhunu görebildiği için ona âşık olmuştu. Zira İzmarit de benim ruhumu gören tek insandı.

"Çok tuhaf gelmişti ilk izlediğimde. Filmin gösterdiği gerçeklikle benim gerçekliğim bir türlü uyuşmamıştı. Çok güzel bir filmdi, orası ayrı ama hani olur ya, hikâye doğrudur fakat sen yanlış insansındır. O an sanırım o hikâyenin karakteri değildim. Bana göre sevgi her zaman dokunmaktı, görmekti, duymaktı. Bunlar hâlâ sevginin bir parçası aslına bakarsan. İnsan sevdiğine dokunmak, onu görmek, izlemek, uzun uzun seyretmek, koklamak, öpmek ister. Ama ben hislerin yalnızca böyle oluşabileceğine inanıyordum. Yanılgım buydu. Oturmayan şeyler vardı o zamanlar."

"Şimdi?" yazdı.

"Şimdi... Anlıyorum Theodore'u. Çok iyi anlıyorum." Sigaramın ucunda biriken külü silkip utançla elimi yüzümün önüne getirerek tenimi sıvazladım. Derin bir nefes vererek güldüm. "Çok garip ama anlıyorum."

"Garip hissettirdiği için özür dilerim."

Başımı iki yana salladım özrünü onaylamadığıma dair, o bir mesaj daha yazarken.

"Hiçbir zaman sana böyle hissettirmek istemedim. Sana zarar veriyorum sanırım. Özür dilerim."

Dilimi damağıma vurarak onaylamadığıma dair bir mırıltı çıkardım.

"Sen... Sen gerçeksin, İzmarit. Theodore'un hayatında gerçek olan pek çok şey vardı ve o, onlara rağmen Samantha'nın sanallığında kaybolmak istedi. Çünkü gerçek hayatta, gerçek aşklarda, gerçek ilişkilerde, gerçek insan-

larda başaramadığı bir şey vardı. Belki beceriksizdi, belki tuhaf. Ama ben, hayatımdaki gerçekliklerden kaçarak sana gelmedim. Sen, benim hayatımdaki en gerçek şeysin."

"Ama korkuyorsun *ya değilsem* diye."

Güldüm. "Saçma bir oyuna kalkıştık en başında. Ben, derslerimi düzeltmek istememin sebebini, gerçek sebebini sana söylemez ve önem vermezsem o kadar da önemli olmazsın zannettim. Her zaman istediğim, senin kim olduğunu bulmaktı; hiçbir zaman derslerimin iyiye gitmesi olmadı. Senin için ders çalıştım, senin için sabahladım, senin için yaptım ne yaptıysam. Çünkü..." Düşünceli gözlerim kitabımın üzerinde dolanıyor, parmaklarım sayfaları kırıştırıyorken bir anda ekrana baktım. "Çünkü sen, bu hayatta kendim var edebileceğim tek ihtimaldin."

"Anlamadım."

Onu, okulun karşısındaki bankta otururken saydığım pencerelerdeki ihtimallerden biri sandığım günleri hatırladım. Yalnızca bir ay öncesini...

"Elli ikide bir değil. Tek. O ihtimal hep sendin. Hayatım boyunca kendi hikâyemi kendim yazabileceğim anı bekledim. Ve sen, bir gece, bana bu hayatın benim olduğunu hissettirdin. Sen gerçektin ve ben de hikâyenin esas karakteriydim."

Aynı şarkı arkada devam ederken aramızdaki bağın güçlendiğini hissettim. Elini yanan muma attı, hakkında bildiğim sayılı bilgilerden olan ince, küçük parmaklarıyla uzun mumu tuttu ve hafifçe eğerek diğer mumun aleviyle birleştirdi alevini. İki mumun alevi birbirine karıştığı an ateş harlandı ve daha sıcak, daha parlak vurdu ekrana. Arkadaki penceresinde odasının yansımasını daha net gördüm böylece. Ve bir anlığına onu... Onun gölgesini.

Buradayım, dedi yine sanki bana, bu defa hiç harf kullanmadan. *Buradayım... Ve gerçeğim.*

Mumu bir kenara bıraktı, bir mesaj yazdı.

"Biz gerçeğiz, Kutay. Ellerim gerçek, ellerin gerçek. Bir kalbim, bir kalbin. Gerçek... Ruhun gerçek ve ruhum gerçek. Biz, dünyadaki tüm doğruların ötesindeyiz. Sen ve ben, tüm doğruların kesişmediği tek noktayız." Cümlelerini okumak, en sevdiğim kitaptaki cümlelerin altını çizmeye benziyordu. O ve zihni, benim en sevdiğim kitaptı. "Biliyorum, bir gün sana sarıldığında kollarım, kalplerimiz öncesinde öyle sıkı sarılmış olacak ki vücudumun varlığı sana o kadar da gerçek gelmeyecek."

Kalbime, ona ait ilk tomurcuğun düştüğü an buydu.

Yüzümdeki gülümseme tebessüme dönüşerek yerini korurken kısık gözlerle ekrandaki yansımasını seyrettim. Omuzlarına iki yandan düşen saçlarını, üzerindeki bol kazağı, bağdaş kurduğu bacaklarını, kucağında tuttuğu kitabını, kenarda duran mumlarıyla birlikte ufak kasetçalarını, fırçalarını ve sulu boyasını... Penceredeki karanlık yansıması dahi bir düş gibiydi. Uyandığımda yok olacağından korktuğum kadar güzeldi.

Yanağımı avucumdan kaldırdım ve işaret parmağımı kameraya doğru uzatıp dokundum, geri çektim. İmkânsız da olsa ona dokunmak istedim.

"Benimle bir randevuya çık," dedim birdenbire ama yavaşça. Hızlı lakin sindirilmiş bir teklifti. Ardından toparlandım ve bunu gerçek bir teklife çevirdim. "Benimle bir randevuya çıkar mısın?"

"Nasıl?" yazdı.

"Bana güveniyor musun?"

"Evet, tabii ki."

"Senin için bir şey yaptım. Yarın, her zamanki kütüphanemizde, saat 20.20'de, yüz yirmi sekizinci rafta seni bekliyor olacağım. Ben yüz yirmi sekizle yüz yirmi yedi arasında olacağım, sen de yüz yirmi sekizle yüz yirmi dokuz arasında ol. Söz veriyorum, sana bakmayacağım. Seni görmeyeceğim. Peşine takılmayacağım, bir yerden de izlemeyeceğim. Sen hazır olduğunda sarılacağım sana. Ve o saçma sözleşmeye uyacağım... Bir güven testi gibi düşünebilirsin."

"Orada olacağım." Gurur dolu bir ifadeyle baktım ekrana. Yumuşadı bakışlarım, şefkatle doldu. *Yazıyor,* bildirisi ekranda belirdiğinde beklemeye koyuldum. "İnan ki bunu senden daha çok istiyorum. Artık... Artık korkmuyorum, Kutay. Babama yetmedi sakladığım nefesler ama sana yetecek, biliyorum. Üstelik öyle inanıyorum ki sana, o nefeslere ihtiyacımız olmayacak kadar dolu yaşayacağız biz, biliyorum. Ben seni kaybetmeyeceğim."

Başımı salladım. Kaburgalarımın arasında fitili yanan hisle yüzleşmeden önce, ona bir isim vermeden ve kendime itiraf etmeden önce, korkusuz bir başkaldırıyla muharebe meydanına atılmam gerekiyordu. Zira tüm savaşlar da tüm aşklar da ya böyle başlar ya böyle biterdi.

Mesajını okudukran sonra hafifçe geri yaslandım sandalyemde. Kül tablasında biriken sigara izmaritlerime baktım, sayıları ona yakındı.

"İyi geceler, Frida," dedim uykuyla karışık bir ses tonuyla. Ardından sırıtarak kelime kelime ekledim: "Benim güzel yapay zekâm."

"İyi geceler." Bekledim. Yüzünde utanç dolu bir ifade olduğunu düşledim. "Kibrit."

Mum söndü o an. Ancak karanlığa gömülmedik. Çünkü bizim için bu odada her daim yanan bir kibrit vardı.

BÖLÜM 11
Parfüm ve İlk Dokunuş

Kutay Harmanlı

Kütüphanenin geniş, büyük, ahşap kapısının kulpundan tutarak kapıyı açtım, içeri girdim ve olduğum yerde birkaç saniye bekledim. Soğuk kış gününde tenimde kesici rüzgârın etkisi devam ederken aniden sıcak bir ortama girmem bünyemde şok etkisi yaratmıştı. Kapı ardımdan yavaşça kapanırken içerideki sıcak hava vücudumu çepeçevre sarmıştı. Belki saran gerçekten sıcaktı, belki de onun varlığını hissediyor olmak... Bilmiyordum. Sessizliğin ortasında düşüncelerimi seçmek epey zordu.

Sıkıca tuttuğum kraft kâğıt poşeti bileğime doğru kaydırarak avuçlarımı dudaklarımın önüne getirdim, tüm nefesimi üfledim ve ellerimi ovuşturdum. Üzerimde, dün yağmurdan ıslanan ceketim vardı ve cepleri papatyalarla doluydu. Gelirken kaldırım kenarında, arabaların geçtiği yolun hemen üzerinde tüm gün boyunca asfalt tozu yutan papatyaları görmüştüm. Düşündüm ki belki onun akşam kızılı saçlarında daha mutlu olabilirlerdi öyle yaşamaktansa. Aldım, ceplerime doldurdum hızla. Ona getirdim.

"Geldi mi acaba?" diye mırıldandım yavaş yavaş yürümeye başlarken.

Botlarımın tabanından çıkan tok ses kütüphanede yankılanıyordu, neyse ki akşam saatlerinde o kadar da dolu değildi. Yalnızca bir iki kişiyi seçiyordu gözüm. Uğuldayan rüzgârın sesi pencereleri aşıyor, bazen öyle sert vuruyordu ki titretiyordu. Masalardaki odak lambaları açıktı, bu karanlık binanın içinde o lambaların loş ışığı, bana eski zaman filmlerinde bir mahzendeymişim gibi hissettiriyordu.

Sanki saklanmak istemişim ve ona gelmişim gibi. Saklanacak bir yer aradığımda sessizce beni çağırmış gibi. Sığınak gibi.

Gözlerim rafların başında, kenarlarına asılı tabelalarda yazan numaralarda dolaşırken hiçbir zaman yüz yirmi sekize kadar saymak bu denli zor olmamıştı. Kalbimin heyecanından olsa gerek, dilim dönmüyordu hiçbir harfe. *Yüz yirmi,* diye geçirdim içimden ancak bir sonrakine bakamadan atladım. Yürümeye devam ettim. Parmaklarım karıncalandı. Alnıma dökülen saçlarım tenimi gıdıkladı. Dilimi dudaklarımda gezdirip yutkundum. Avucumda tuttuğum poşetin iplerini sıktım.

Yüz yirmi yedi. Bir metre, iki adım. Korkmadım, ilerledim.

Yüz yirmi sekiz...

Buradaydım.

Söylediğim gibi iki rafın arasına girdim ve ortaya doğru ilerledim. Üstten vuran loş ışık, gölgemi önüme düşürüyordu. Nihayetinde olmam gereken yerde durduğumda onun da burada olup olmadığını merak ediyordum. Gelmiş miydi yoksa bekleyecek miydim? Beklerdim. Ancak o her zaman orada olurdu benim için, bilirdim. Kolumu hafifçe kaldırdım, saatime baktım. 20.18'di. İki dakika kalmıştı randevumuza. Yutkunup arkamda kalan rafa yaslandım, bir ayağımı kaldırıp diğer ayağımın yanına dikey bir şekilde konumlandırdım. Başımı arkaya yatırıp tavana baktım.

Işık gözlerimi aldı. Bu sırada cebimdeki telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi.

Gülümsedim mesaja bakmadan önce. Gözlerimi kapattım.

Birkaç saniye sonra elimi cebime attım, telefonumu çıkarıp mesaja tıkladım.

"Buradasın. Parfümün yayılmış her yere," yazmıştı, başımı iki yana salladım hoşuma gitmişçesine.

Yutkundum ve yaslandığım rafla sırtımın ilişiğini kesip doğruldum. Bir adım attım yüz yirmi sekizinci rafa doğru. Sanki o karşımdaymış gibi duruşumu dikleştirdim.

"Buradayım," diye mırıldandım mesaj yazmak yerine, beni rafın ardından duyabileceğini düşünerek. "Geldim."

"Senin de kalbin yerinden çıkacakmış gibi vuruyor mu? Çok yakınız. Hiçbir zaman bu kadar yakın olmadık."

"Vuruyor," dedim mesajını okuduktan sonra. Bir elimde poşetim, diğer elimde telefonum vardı ve ekranım daima açıktı. Ben konuşurken o mesaj yazıyordu. Bu söylediğim biraz abartılı mıydı, bilemiyordum ama konuşmamasına rağmen gülüşünün, nefeslerinin sesini duyabiliyordum. "Bir sarılma mesafesi kadar," diye ekledim düşüncelerimle boğuşurken başımı öne eğerek. "Bir adım atsam ve bu raf olmasa arada, sana sarılacağım."

"Çok ıslandın mı? Yağmur yağıyordu."

Başımı iki yana salladım. "Islanmadım," dedim fakat ıslanmıştım. Dişlerimi birbirine bastırarak güldüm. "Ah, pekâlâ, yalan söylemeyeceğim, ta-

mam..." Ardı ardına, hızlı bir şekilde sıralamıştım sözlerimi kendimle konuşur gibi. "Islandım. Saçlarımdan damlalar süzülüyor hatta. Şu an karşında sırılsıklam bir çocuk duruyor."

"Neyse ki kütüphane sıcak, ısınırsın. Ama kurulanma şansın olsa keşke, hasta olmasan."

"Düşünme beni," diyerek rafa yaslandım. Sırtımı verdim ona. Sanki o da sırtını vermiş gibi hissettim raftaki ağırlık dengesinin eşitlenmesiyle. Avucumu rafın kenarına attım elini tutabilirmişim hissiyle. "İyiyim. Bugün senin için geldim buraya. Hem zaten yağmurlar ıslanalım diye var gibi geliyor bana. Yalnız doğanın arınmaya ihtiyacı yok nihayetinde. İnsan da arınmalı her şeyden."

"Olsun," yazdı.

"Olsun," dedim nefeslenerek.

"Günün nasıl geçti? Bugün göremedim sersem yürüyüşünü. Seni özledim."

"Sensiz," diye mırıldandım. Gözlerimi tekrar tavandaki ışığa doğru kaldırdım. "Daha kaç gün geçirebilirim böyle, bilmiyorum." Hafifçe yana doğru döndüm, rafları dolduran ve iki raf arasındaki görüntüyü engelleyen kitaplara dokundum. Alnımı soğuk ahşaba yasladım, parmaklarımı cildi eskimiş kitapların sırtlarında gezdirdim. Yutkunuşum zorlandı. "Seni özledim."

Onu hiç görmedim. Ona hiç dokunmadım. Onu hiç duymadım.

Ancak ruhum onu öyle çok aramıştı ki kendimi, varlığını özlerken bulmuştum.

"Az kaldı." Mesajı görmemle dudaklarım kenara doğru kıvrıldı, kaşlarım yay gibi kalktı. Gerçekten mi? Gerçekten az mı kaldı? "Belki haftaya bugün yan yana okuruz o kitabı. İntihar Dükkânı..."

"Belki," dedim. "Umarım," diye düzelttim. "Umarım öyle olur."

"Şu an aramızda yalnızca tek bir rafın olduğuna inanamıyorum. Bize göre aynı karede değiliz ama yan yanayız. Birbirimize bakıyoruz."

Rafa yasladığım omzumu çektim. Duruşumu dikleştirip elimi tam karşımda bulunan sırtı hasar almış, eskimiş, yıpranmış kitaba attım. Hafifçe geriye çekerek yerinden oynattım lakin sırasından tamamen çıkarmadım. Öylece bekledim birkaç saniye. Ona zaman tanıdım.

"Bu kitap mı?" diye sordum. "Bu kitabın arkasında mısın? Çekersem görebilecek miyim seni?"

Bir mesaj düştü ekranıma. "Hayır," diyordu.

"Bu peki?" diyerek başka bir kitabı çektim sırasından yarıya kadar. "Bu kitabı alırsam buradan, arkasında olacak mısın?"

Bildirim sesiyle telefonuma döndüm. "Hayır," demişti yine.

Yutkundum ve parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim yavaş yavaş, saniyeler boyu. Gözlerimi kapattım. Titreyen nefesimle beraber ellerim nerede ağırlaşırsa orada durdum. İşaret ve orta parmağımın ucuyla bir kitabın sırtına dokundum, ardından kenarlarından kavradım ve sırasından ayırarak hafifçe kendime doğru çektim.

"Bu mu?" diye sordum.

Kitabı diğer tarafından kendine doğru çeken bir güç hissettiğimde doğru yerde olduğumu anladım.

Parmaklarımın üzerinde olduğu kitabın sırtına baktığımda gördüğüm isimle histerik bir şekilde güldüm. *Masumiyet Müzesi.* Bana yazdığı ilk gece onu alaya aldığım kitap... Şimdi aramızdaki tek engeldi.

"Bu," yazdı. "Buradayım."

Göğsüm titredi.

"Bana izin ver, bir şey yapacağım," dedim. "Merak etme, yüzünü görmeyeceğim. Senden uzunum ve raf bel hizamda. Muhtemelen yalnızca saçlarını göreceğim, omuzlarını." Heyecanla konuşmaya devam ettim: "Sana bir şey vermem gerekiyor. Dün... Dün yaptım."

Bir mesaj bekledim saniyeler akarken ancak o susmayı tercih etti, bir şey demedi. Bu fikri sevmediğini düşünüp ümitsizlikle geri adım atacağım sırada kenarlarından tuttuğum kitap yavaş yavaş geriye doğru çekilmeye başladı. Önce benim kendime çekerek hizasını bozduğum sırasıyla eşit noktaya geldi. Sonra yavaşça ona doğru yaklaştı. En sonunda sırasından çıktı; kenarlarından tutan el, kitabı yan yatırıp kenara bıraktı.

Ellerini gördüm. O ufak aralıktan, omuzlarına ve göğsüne dökülen saçlarını gördüm. Örmüştü yer yer, ince bir şekilde. Üzerinde beyaz bir kazak vardı, yakasındaki fermuarı hafifçe açıktı. Duruyordu öylece. Teni bir buzul soğukluğu gibi bembeyazdı, yaşamdan yoksun gibiydi. Duraksadım. Hızla

atan kalbimi, titreyen nefeslerimi kontrol etmeye çalıştım ama mümkün değildi. Benim gibi onun da yutkunduğunu gördüm, titriyordu.

Nefeslerimi içimde tutmaya gayret ederken telefonumu rafa bıraktım, avucumda tuttuğum poşeti de hemen yanına. "Ee, bir saniye, şey," diye mırıldanarak yerimde kıpırdandım. Ardından iki elimi de ceketimin ceplerine daldırdım, topladığım papatyaları avuçlarıma aldım. Üst dişlerimle alt dudağımı ısırırken çekinerek avuçlarımda tuttuğum papatyaları birbirimizi gördüğümüz boşluğa bıraktım. Yedi sekiz adet papatyanın bazılarının yaprakları kopmuştu, bazıları ezilmişti ancak sağlam olanlar da vardı.

"Senin için," dedim. "Gelirken yolda gördüm." İşaret parmağımla şakağımı kaşıdım. "Çiçekleri kopardığım için beni yargılar mısın, bilmiyorum ama sana getirdim. Alabilirdim de aslında. Ama planımda böyle bir şey yoktu." Omuzlarımı kaldırdım. "Almak istemediğimden değil. Her neyse." Dudaklarımın arasından derin bir nefes verdim. "Papatyalar... Sana. Saçlarına."

Güldü. Gülüşünü duydum. Utanmamıştım ancak böyle saçmalamak pek huyum değildi. Ellerimi yumruk yaptım, dişlerimi sıktım. Çene kaslarım belirginleşirken başımı yana doğru çevirdim, kaşlarımı kaldırıp indirdim kendime gelmek adına. Tekrar rafa döndüğümde papatyaların teker teker çekildiğini gördüm. Eli görüş alanımda değildi ama papatyaları aldığını görebiliyordum. Göz bebeklerim titredi.

Örgülü saçlarının uçlarına taktı papatyaları hayalimdeki gibi.

Kulaklarıma gelen mesaj sesiyle rafa bıraktığım telefonumu aldım.

"Çok güzeller. Kuruduklarında bir fotoğraf çerçevesinin arasına sıkıştırıp duvarıma asacağım her birini. Teşekkür ederim."

Dudaklarımı büktüm. "Papatyaların hiç böyle değerlendirildiğini duymamıştım. Çok tatlı."

"Beni tatlı bulman bazen çok utandırıcı."

"Çünkü öylesin."

"Senin için öyle olmam hoşuma gidiyor."

"Sadece benim için öyle olmanı istiyorum," dedim, çok zorlansam da bunu yapım. Nefeslendim. "Bir başkasına değil, yalnız bana. Yalnız benim için böyle özel ol."

Duraksadı, yutkunduğunu gördüm. Ellerini bilemez gibi arkasına kaçırdı telefonuyla birlikte. Zar zor seçiyordum hareketlerini bir kitap aralığı kadar

olan boşluktan. Öyle ki bu loş, karanlık kütüphane ambiyansında saçlarının rengini seçmem dahi zorlaşıyordu.

Sadece ikimiz varmışız gibiydik burada. Kütüphanenin cam tavanına değen yağmur damlalarının sesi melodimizdi, rafların kenarlarında duran masaların lambaları mum ışığımız, nefeslerimiz ritmimiz, kalp atışlarımız dilimiz, ne yapacağını bilemeyen ellerimiz hislerimizdi. Karmakarışık ama çok netti her şey.

Kenarda duran poşetin içinden onun için hazırladığım parfüm şişesini çıkardım. Bunu ona vermenin, ona bu parfümü hazırlamanın benim için ne kadar zor ve anlamlı olduğunu bilmiyordu. Ama şimdilik, ona bunun ağırlığını yüklemek istemedim. Ona, babamın bana küçüklüğümde öğrettiği tek şeyi onun için, yalnız onun için harcadığımı söylemeyecektim. Her zaman yaptığım gibi duygularımı perdeledim ve avucumda tuttuğum şişeyi rafa bıraktım.

"Kokunu bilmiyorum," diye mırıldandım sessizce. "Sanırım en çok kokunu merak ediyorum. Eğer bir şansım olsaydı bunu bilmek isterdim. Her neyse. Odamdaki koku bu. Hanımeli. Çok severim. Belki sen de odanda kullanmak istersin diye düşündüm. Sakinleştirir. Çok sık baş ağrısı yaşadığından söz etmiştin. İyi gelir. Bir de... Teşekkür etmek istedim."

"Ne için?" diye yazdı birkaç saniye sonra. Bekledim ben de o cevap verene dek.

Kuruyan damağımı ıslattım, dudaklarımda gezdirdim dilimi. Birkaç saniye duraksasam da sonunda konuştum:

"Hikâyemiz nasıl biterse bitsin, bana bir canavar olmadığımı gösterdiğin için."

Belki de canavarın umurundadır yalnız olmak. Tüm canavar hikâyeleri aynı değildir. Bazı canavarlar birileri ondan korkmasın ister.

"Bir gün ellerini tutabilirsem eğer, belki sana bir canavarın kalbinin nasıl attığını gösterebilirim. Eğer tutamazsam da bil ki sen o canavarı, kalbinin zehir pompalamadığına inandırdın. Teşekkür ederim. Her şey için, İzmarit. Her şey için."

Parfümü aldı onun için bıraktığım yerden. Kapağını açtı. Ardından iki defa sıktı. Hanımeli kokusu rafların arasına doldu, kalbime sindi. Öyle ki ben bu koku karşısında nefes bile alamadım. Yutkunmak zorlaştı, ayakta durmak

zorlaştı, düşünmek zorlaştı. Sanki o an, o parfüm kokusu ikimizin arasında büyülü bir ruh gibi dolaşırken biz o kokuyla birlikte birbirimize sarıldık.

Bir izmarit, bir kibrit. Sarılsalar yanarlar. Yansalar kaybolurlar. Kaybolsalar yok olurlar.

Olsun, dedim içimden.

Sarılalım. Yanalım. Kaybolalım.

Yeter ki bir defa sarılalım...

"Ellerini uzat," dedi bana mesajla. "Ellerini uzat bana, rafın arkasına." Heyecandan saç uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar kasılırken her zerrem, bir adım attım rafa doğru. "Başını raflara yasla, gözlerini kapat ve ellerini uzat. Ben öyle yapacağım."

Bir adım daha attım, başımı onunla aramdaki tek engel olan eskimiş İngiliz Edebiyatı kitaplarının sırtlarına yasladım. Kirpiklerim bile titrerken göz kapaklarımı yuvalarına oturttum. Sağ elimi kaldırdım ve iki kitabın arasından onun olduğu tarafa doğru uzattım. Avucum açıktı, bedenimse bir korkak gibi titriyordu.

Ya eli elime değdiğinde beni sevmeye devam etmezse? Ya kalbimin zehrini hisseder ve giderse, diye korkudan ağlıyordu.

Saniyeler geçti ancak sanki ben yıllar geçmiş gibi hissettim. Öyle çok bekledim ki tüm ömrümü ellerini tutmak ümidiyle geçirmiş gibiydim.

Sonra... Sonra bir şey oldu. Birdenbire, aniden, hiç hissettirmeden. Buzul soğukluğu yaşanan tenime güneş gibi doğdu teni, sıcacık esti bir rüzgâr gibi. Ürkek, çekingen parmakları avuç içime değdiğinde avucum hayatımda ilk defa böylesine ısındı, böylesine aitti bir şeye. Ciğerlerim onu bana getiren sigara izmaritlerinin etkisiyle yaşlı bir adam gibi kasıldığında ve göğsüme vuran kalbim on dokuz yıldır ilk defa böyle attığında, bu hissin benden çalınmasına izin vermemek için açık parmaklarımı avucuma bıraktığı elinin üzerine kapattım.

Buradaydı.

O buradaydı.

O her zaman ama ilk defa buradaydı.

İşte... Ona âşık olduğum ilk an. O an sihirli bir büyüydü sanki. Kendimi dünyanın en güzel aşk filminin en dokunaklı sahnesinde, saniyeler yavaş yavaş akarken her saniye daha da âşık

olan, daha da büyüyen bir hissi kucaklayan, korkusuz bir film karakteri gibi hissettim. Parmak uçları, ellerim, etrafımızı saran hanımeli kokusu, eskimiş kitaplar, varlığımızı çepeçevre saran ilk aşkın kıvılcımları, aramıza bir duvar gibi dizilen o raf ve o duvara rağmen bir çıkış yolu bulan biz, dünyanın en güzel film sahnesinin en dokunaklı detaylarıydık. Biz, bu dünyada birbirinden başka şansı olmayan iki korkak çocuktuk.

O an, bunu bilmiyordum. Bilseydim eğer, o rafları üzerimize yıkar ve şansımın avuçlarımdan kayıp gitmesine engel olurdum.

Elini sevdim uzunca bir süre. Parmak uçlarımın değdiği noktaları milim milim ezberlemek istedim aklımdan uçup gitmesin diye. Sıkı sıkıya tutup hapsetmek istedim kalsın diye.

Kalbim, hücrelerime zehir pompalayan bu soğuk kalbim şimdi her şeyiyle avucumu ısıtan bu ele aitti.

Zihnimin kuytularına daldım. Yıpranmış, kırık, çiseleyen yağmurda yavaş yavaş ıslanan saçlarım bile benden daha ait değildi. Kursağıma dizilen nefeslerim bile benden daha ait değildi. Bu mahzendeki hiçbir ışık, tavana damlayan yağmur damlaları bile benden daha ait değildi. Dışarıda, sonbaharda yere saçılan tüm kurumuş yapraklar bu dünyaya benden ve bu zehir dolu kalbimden, ona ait olduğum kadar ait değildi. Olamazdı. Karmaşık zihnimdeki hiçbir düşünce, beni bu dünya üzerinde bir şeyin başka bir şeye aidiyetinin benim ona olan aitliğimden daha fazla olduğuna ikna edemezdi.

Kendi zihniyle çok fazla baş başa vakit geçirmek zorunda kalmış insan, acılarından eskisi kadar etkilenmezdi. En büyük acı insanın içindeydi. Ben, onun ellerini tutarken tüm acılarımdan arındım sanki. Zihnimden, içimden, kendimden arındım.

Bambaşka bir dünyada, bambaşka bir ihtimalin varlığına inandım.

"Keşke zamanı durdurabilmenin bir yolu olsa," diye fısıldadım nefeslerimin arasında. "Keşke ellerini hiç bırakmamanın bir yolu olsa."

Keşke elleri hep benim olsa, benimle olsa...

Aşk... Aşk bu mu?

Yavaşça geri çekildi elleriyle beraber. Kayıp gitti avucumdan. Gözlerimi açtım, bir anda dünyaya döndüm. Sersemledim. Sendeledim. Geriye doğru sarsıldım. O an... Tam o an ya bu önümde duran kitapları yere serip rafların arasından sıyrılıp ona sarılacaktım ya da koşup onun yanına, rafın diğer tara-

fına geçecektim. Öyle çok istedim, öyle çok düşledim ki bunu, kılcal damarlarım dahi uyuştu bu istekle.

Bir anlığına gözlerim sağa doğru, kitaplığın sonuna kaydı. Koşmak istedim. Ciğerlerim sıkışana kadar koşmak istedim. Onu yakalamak istedim. Ona sarılmak istedim. Onu öpmek istedim. Onu bırakmamak istedim. Yapmamak için hiçbir sebebim yoktu. Onu tam şu an bu kütüphanede bulabilir, gitmemesi için her şeyi yapabilirdim.

Gözlerimi önüme çevirdim. Hiçbir şey yapmadım. Ona olan sözüm, her şeyden üstün geldi. Bu bir güven testiydi ve ben ne olursa olsun onu görmeye çalışmayacaktım. Fakat öyle çok istedim ki ben ona gidemezken, onu bulamazken onun bana gelmesini, beni bulmasını. Bu kitapları yere o sersin istedim. Bu rafı o aşsın istedim.

Haydi. Haydi, İzmarit. At o adımı. Bana gel...

Yapmadı. Kendi kendime alındım o an bunu yapmamasına. Oysa o sırada, içinde onu durduran hissin ne denli güçlü ve doğru bir his olduğunu bilmiyordum. Benim ona sözüm vardı, onunsa hiçbir nedeni yoktu bana gelmemesi için. Ama gelmedi, gelemedi. Ruhu, çekeceğimiz acıları biliyor olmalıydı ki onu zincirlere vurdu. Ben bir kalp çarpıntısıyla savaşırken onun bu rafın arkasında savaştığı şeyin ruhunu çürüttüğünü bilmiyordum.

Bir şemsiye bıraktı ellerinin yerine. Ardından bir bildirim sesi yükseldi.

"Bir daha ıslanırsan hastalanacaksın. Şemsiyeyi al. Benim yanımda yağmurluğum var, merak etme. Gitmem gerekiyor."

Adım sesleri... Adım sesleri ulaştı kulaklarıma. Koşarak uzaklaştı benden, yokluğu kaldı ardında. Hiçbir şey diyemedim. Hiçbir şey yapamadım. Oracıkta, yüreğimi gittikçe dibe çeken bir hissin ağırlığıyla yerimde kalakaldım. Şemsiyeyi aldım, ellerinin yerine koydum. Elim kasıldı. Sırtımı rafa yaslayıp başımı tavana kaldırdım. Işık irislerime yansıdı, cama düşen yağmur damlaları kulaklarıma.

O gitti, ben kaldım.

O gitti, oysa gelen oydu. Ben hep buradaydım.

Bir Saat Sonra

Eve geldiğimde annem çoktan uyumuş olmalıydı ki tüm ışıklar kapalıydı. Anahtarlığı vestiyere bıraktıktan sonra merdivene yöneldim. İçimdeki hüznü

gizleyemeden çıkıyordum tüm basamakları. Ona bir türlü ulaşamamak aklımı kaçırmama sebep olacaktı. Bir türlü aşamıyordum bunu. Bir türlü kabul edemiyordum. Suratımdaki üzgün ifadeyi silmeye çalışarak odama girdiğimde cebimden telefonumu çıkardım ve tüm üzüntüme rağmen ona bir mesaj yazdım. Çünkü tüm bunlara rağmen mutluluğumun kaynağı da oydu.

Kibrit:

Vardın mı eve? İyi misin?

Avucumdaki şemsiyeyi masamın üzerine bıraktığımda dudaklarımda ufak bir gülümseme peyda oldu. Başımı iki yana salladım akıl almaz bir şey olduğunu düşündüğüm için. Ondan bana kalan tek şey buydu. Islanmamam için bir şemsiye...

Gözlerim buğulandığında buna bir son verdim, kendimden bile sakladığım hislerimle bedenimi, uyuyan Münavir'in yanına attım. Sarıldım. Başımı karnına yaslayıp tüylerini sevdim.

"Elini tuttum, oğlum," diye mırıldandım sessizce. "İnanabiliyor musun? Elini tuttum." Gözlerim tek bir noktaya dalmıştı. "Saçlarında papatyalar vardı, onun için topladığım papatyalar. Kokusunu duydum. Onun için yaptığım parfümden sıktı. Bir raf vardı aramızda sadece... Bir adım bile değil, bir raf." Nefeslendim. "Ona nasıl bu kadar bağlandım, bilmiyorum."

Gözlerim kapanmak üzereyken yanımda duran telefonum titredi, elimi telefonuma atıp karanlık odada ekranını aydınlattım.

İzmarit:

evdeyim. sen gidebildin mi?

Telefonumun kamerasını açıp bir fotoğraf çektim başım Münavir'in karnındayken ve ona gönderdim.

Kibrit:

Şimdi geldim, uyuyacağız.

İzmarit:

çok tatlısınız.

Kibrit:

Sen de öyle.

Şemsiye için teşekkür ederim.

İzmarit:

Ben de parfüm için.

Yazıyor...

Bir mesaj daha yazdığını görünce bir süre bekledim ancak uzun bir şey yazıyor olmalıydı ki bu pek de kısa sürmedi. Ara sıra bildirim ekranda kayboluyor, sonra tekrar çıkıyordu.

Kibrit:

Bir problem mi var? Yazamadın.

Dirseklerime yaslanarak doğruldum yatakta ve telefonumu iki elimle tuttum. Ekranı yüzümü aydınlatırken sersem bir ifade vardı çehremde. Saçlarım dağılmış, alnıma dökülmüş; gözlerim uykusuzluktan şişmişti. Tek elimle yüzümü ovuşturdum mesajını beklerken. Derin bir nefes aldım, söyleyeceği şey önemli olmalıydı. Aksi hâlde böyle bekletmezdi.

İzmarit:

yarın gökyüzü yağmurlu. eğer istersen kadıköy'de, kaldırım kenarındaki kafelerden birinin brandasının altında, insanlar gelip geçerken önümüzden ve ağaç dalları vururken birbirine, yudumladığın sıcak kahvenin etrafına doladığın parmaklarının ısınmasının nasıl bir his olduğunu sana öğretebilirim.

yağmurlu bir günde... benimle göz göze gelir misin?

Sıcacık. Hayattan. Küçük bir an...

İzmarit

Dünyanın en güzel anıydı onun ellerini tutmak. Kalp ritmimi değiştiren tek şeydi belki de kalbine dokunmak. *Ellerini tutabilirsem eğer, belki sana bir canavarın kalbinin nasıl attığını gösterebilirim,* demişti, oysa dünyanın en güvenli alanıydı ellerinden tutmak. Dünyanın en güvenli alanıydı ellerinden tutmak. Bilmiyordu. O, kendisinden bile korkan bir canavar olduğunu düşünüyordu. Hâlbuki ben onun göğsündeyken korkmuyordum hiçbir şeyden. Bir anda ruhumdaki tüm ilmekleri söküp atıyor, tüm prangalarımdan kurtuluyordum onunlayken.

Varlığı yanımdayken öyle büyük bir güven duyuyor, öyle sonsuz hissediyordum ki hiçbir zaman tükenemezmişim, hiçbir şey beni ondan koparamazmış gibi geliyordu.

Elimi tuttuğunda, bana papatyalar verdiğinde ve saçlarımda benim için yaptığı parfümün kokusu gezindiğinde onunla bu dünyada yapayalnız gi-

biydik. Yalnız ikimizdik. Yalnız biz. Tüm dünya bize aitti sanki, tüm dünya bizimdi. Birbirimizi istediğimiz gibi sevebilir, istediğimiz yere gidebilir, istediğimiz her şeyi yapabilirdik. Onunlayken ben tüm korkularımdan azat ediliyordum. Şu kalbim, o varken korku nedir, bilmiyordu.

Yaşananlara inanamıyordum hâlâ. O benim için her zaman saklamak zorunda olduğum bir sırdı bir zamanlar. Kimseye anlatamaz, kendime dahi itiraf edemezdim. Yalnızca izlerdim. Öyle uzaktan bakar, adımlarını sayar, bana hiç gelmemiş olmasına rağmen içtiği sigaraların onu bir gün benden alacağından korkardım. İçimdeki hislerin beni zehirlemeye çalıştığı bir gece, zehrimi akıtmak için ona yazarken bir gün elimi tutmak isteyeceğini bilmiyordum. Bana çiçekler getireceğini, beni önemseyeceğini, gündelik telaşlarımı merak edeceğini, saçlarımı çok seveceğini, teni tenimdeyken heyecandan terleyeceğini bilmiyordum.

Onunla sabahlara kadar konuştuğumuz geceler, güldüğümüz anlar, üzüldüğümüz her şey, çocukluklarımız, gençliklerimiz ve hayalini kurduğumuz geleceğimiz, bizi birbirine bağlayan acılarımız şu anda bu noktada olmamızı sağlamıştı. Bir gece ondan yardım beklerken diğer gece onun gözyaşlarını bir peçeteyle silmiştim. Bir sabah hayaliyle uyanıp ona kek hazırlarken diğer sabah okulda olmayışımı merak etmiş, benim için endişe duymuştu.

Yavaş yavaş, anbean zemini kaygan toprağa sapasağlam bir duvar inşa etmiştik özenle, el ele.

Ben... Sadece birkaç saat önce. O rafların arasında bir kitap boşluğu kadar mesafede, elim avucundayken bir nabız atışı kadar kısa bir anda ona âşık olduğumu anladım.

Aşk, dedim içimden sessizce. *Aşk bu mu?*

Hayaller kurdum. Kutay'ın sevgilim olduğu hayaller... Ona *sevgilim* diye seslendiğim hayaller.

Beraber çıkacağımız uzun araba yolculukları, beraber izleyeceğimiz gün batımları, gün doğumuna kadar oturacağımız geceler, birlikte çıkacağımız tatiller, göreceğimiz şehirler ve ülkeler, el ele gezeceğimiz sokaklar, belki onunlayken yaşayacağım sarhoşluklar, başım göğsünde uyuyacağım uykular, onun kokusuyla uyanacağım sabahlar, yardımlaşarak hazırlayacağımız ve uzun uzun sohbet edeceğimiz sofralar... Belki günün birinde el ele tutacağımız ilk evimiz, evin içinde gezinen kedilerimiz ve bir köpeğimiz, üzgün olduğumda

sığınacağım kucağı ve endişeli zihnini rahatlatmak adına başını dizime yatıracağım anlar...

Hayalinin dahi göğüs kafesimin kemiklerini birbirine değdirecek kadar titreten ihtimaller...

"Lütfen," diye mırıldanarak kendimi aniden yatağa bıraktım, saçlarımı yatağımın diğer tarafından aşağı sarkıttım ve tavana baktım. "Lütfen her şey çok güzel olsun. Lütfen hayal kırıklığı yaşamayayım. Canımın acımasını, kalbimin kırılmasını istemiyorum."

Gülümsedim kısa bir anlığına. Gözlerimin önüne onun çehresi geldi. O soğuk, hiç kimsenin yaklaşmak istemeyeceği kadar katı yüzünde aslında güldüğünde nasıl da mevsimlerden yazın yaşandığını düşündüm. O güldüğünde bir anda ısıtıyordu tenimi gülüşüyle; içimdeki küçük çocuk kıkırdıyor, kahkahalar atıyordu. Bir anda oyunlar oynuyordum onunla. Seviniyor, ellerimi çırpıyor, utanıyordum.

Başkalarına göre o, terk edilmiş izbe bir sokakta yıllardır yüzüne bakılmayan harabe bir bina kadar korkutucu, tekinsiz ve üşüten biri. Ancak o bina da bir zamanlar, duvarları yıkılmadan ve pencereleri kırılmadan önce birilerinin eviydi. Yuvasıydı. Sıcacıktı. Duvarlarında fotoğraf çerçeveleri vardı. O ev... O ev benimdi artık.

Kıtay benim yuvamdı.

Ben, herkesin korktuğu o harabeye girmiş ve bir ateş yakmıştım içeride, ısıtmıştım yüreğimi. Onun üşütülen kalbini de avuçlarıma almış, üflemiştim nefesimi.

O... Ne kadar soğuk olursa olsun, benim ait olduğum yerdi. Başka hiçbir yer, hiç kimse beni onun soğukluğunun ısıttığı kadar ısıtamazdı.

Başımı yana doğru yatırdım, avucumda duran telefonuma baktım.

Ekranımı açıp galerime girdim. Onunla rafların arasında el ele tutuşurken arkamdaki rafa telefonumu koyarak çektiğim fotoğrafa baktım. İlk fotoğrafımız... Son olmayacaktı. Benim sırtım ve raftaki boşlukta duran elim gözükürken onun da eli ve raf boşluğuna sığdığı kadarıyla göğsü ile boynu gözüküyordu. Fotoğrafa baktıkça güçlendim, umutla doldum, omuzlarım dikleşti. Yüzümdeki gülümseme yerini sağlamlaştırdı, hak ettiğim bir gülüşe dönüştü. Hızla doğruldum yattığım yerden. Ellerim heyecandan titrerken odanın içinde volta atmaya başladım.

"Eminim," dedim kendi kendime. "Korkmuyorum artık. Ben, bir daha kimseyi kaybetmeyeceğim." Bugüne kadar ondan uzak kalma sebebim, şimdi onun kalbi kalbime değerken beni korkutmuyordu. Çalışma masamın üstünde duran, sigara izmaritlerini sakladığım kutuya dokundum. "Bizim hikâyemiz bu sigara izmaritlerinden çok daha fazlası. Ben bu laneti kıracağım... Ben bu laneti, doğum günümde kıracağım."

İki elimle telefonuma sarıldım. Dişlerimle dudağımın içini soyarken Kutay'ın mesajını görmemle gözlerim doldu. Benden önce yazmış, beni merak etmişti. Eve vardığıma dair hızla bir mesaj yazdım, ona da varıp varmadığını sordum. Birkaç saniye geçmemişti ki Münavir'in kucağına başını yasladığı bir fotoğrafla sorumu yanıtladı. Çok... Çok tatlı gözüküyordu.

"Sersem," diye mırıldandım.

Ardından çalışma masamın yaslı olduğu duvarda asılı takvime baktım. Yarın, yalnızca birkaç dakika sonra doğum günümdü. Ve ben, doğum günümü onunla geçirmek istiyordum. Ellerini tutarken pastamın mumlarını üflemek, dileklerimi tümünü ona adamak, gezeceğim her caddeyi onunla gezmek istiyordum. Avuç içini milim milim ezberlemek, kokusunu aklıma kazımak ve ona, onunla göz göze gelmenin nasıl bir his olduğunu öğretmek istiyordum.

Parmaklarım dudaklarımın önündeyken *acaba gelir mi, beni görmek ister mi* düşünceleri geçiyordu aklımın ucundan.

Elimi enseme attım oflayarak. Saç diplerimi kaşıdım ne yapacağını bilememenin verdiği endişe hissiyle. Oysa ne yapacağımı çok iyi biliyordum ancak bu benim için bir eşikti ve ben bu eşiği ne olursa olsun aşacaktım. Elimi ensemden çekerek bir cesaretle tekrar telefonuma yönelteceğim parmaklarımın arasına dolanmış saçlarımı görünce duraksadım. Dökülmüştü birkaç tel. Önceden de dökülürdü saçlarım ancak şimdi her zamankinden daha fazla saç teli vardı avucumda.

Elimi tekrar enseme atıp saçlarıma azıcık da olsa güç uygulayarak çektiğimde daha fazla saç telinin geldiğini hatta avucumu doldurduğunu görmemle kaşlarım çatıldı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım endişeyle. Aynanın karşısına geçip öne eğilerek enseme bakmaya çalıştım. "Çok stresliyim, dökülür tabii..." Geri çekilip dökülen saçlarımı bir yumak hâline getirdim ve çalışma masamın üs-

tündeki çöpün en altına doğru sıkıştırdım. "Annem görmesin yoksa başımın etini yer *neyin var, neyin var,* diye."

Aklıma takılsa da ara ara elimi saçlarıma atıp kaşıyarak geçiştirmeye çalıştım durumu. Dikkatimi dağıtmak için telefonuma baktığımda Kutay'ın bir mesaj attığını gördüm. Endişelenmiş olmalıydı. Yazdığımı görmüştü fakat mesaj gönderememiştim bir türlü. Yüzüme dökülen saç tellerimi kulağımın arkasına sabitleyerek yutkundum. Parmak uçlarıma kadar karıncalanırken tenim, titreye titreye o mesajı yazmaya başladım.

Cümlelerim çoğaldıkça çoğaldı, içimdeki sözcükler dinmek bilmedi.

İzmarit:

yarın gökyüzü yağmurlu. eğer istersen kadıköy'de, kaldırım kenarındaki kafelerden birinin brandasının altında, insanlar gelip geçerken önümüzden ve ağaç dalları vururken birbirine, yudumladığın sıcak kahvenin etrafına doladığın parmaklarının ısınmasının nasıl bir olduğunu sana öğretebilirim.

Ona, onunla göz göze gelmenin böyle bir şey olduğundan bahsettiğim gün aklıma düştüğünde gülümsedim ama buna rağmen tam anlamıyla gülmek çok zordu. Bir ağırlık vardı dudaklarımda.

İzmarit:

yağmurlu bir günde... benimle göz göze gelir misin?

İşte, Kutay. İşte, sevgilim. Seninle orta yerinden kırılan bir kibrit çöpü ve ait olmadığı dudaklarda eskiyen bir izmarit olmaktansa yanacağımız ve sonra çürüyeceğimiz noktadayız. İşte, bir tanem, buradayız.

İkimiz de... Buradayız.

Ertesi Sabah – Saat 12.43

İzmarit

Günlerden 26 Kasım'dı. Yağmur yağıyordu ve odamın pencerelerinden süzülen damlalar dışarıyı görmemi engelliyordu. Ancak bu yağmur, bana nehirleri gösterecekti. Kutay'ı getirecekti.

Aynanın karşısında kendime baktım uzunca. Hava bozuk olmasına rağmen altıma siyah bir etek giymiş; üzerime de uzun kollu, salaş, beyaz bir gömlek giyerek uçlarını eteğimin içine sokmuştum. Ardından gömleğimin üzerine çoğunlukla siyah olan ancak beyaz çizgili bir süveter geçirerek hazır hâle gelmiştim. Ayaklarımda ise siyah botlarım vardı.

Elime küçük bir çanta almıştım, beraber çekileceğimiz fotoğrafları çekmek için de çantama analog fotoğraf makinesi koymuştum.

Heyecandan uyku tutmayınca gece saçlarımı özenle örmüştüm, sabah uyandığımda hepsini annemle teker teker açmıştık. Şimdi belirgin bukleler im vardı, parlak gözüküyorlardı. Saçlarımı çok sevdiği için açık bırakmak istemiştim. Ensemden bir kurdele geçirip tüm saç tellerimi içine alacak şekilde topladıktan sonra küçük bir düğüm atmıştım, bu sayede her bir tel bir arada duruyordu ve yüzüme değmiyordu.

Yeşil bir kurdeleydi. Onun gözleri de yeşildi, nehirler gibi... Yeşil, yaşam demekti. Gözlerine bakmak yaşamdı. Ben ona giderken, yeşil gözlerindeki yaşama bakmaya giderken yanımda da ondan bir parça götürmek istemiştim, ikimize de yetebilsin diye.

Bu düşüncelerle savrulduğum sırada annem belirdi gözlerimin önünde.

"Çok güzel oldun, kızım. Öyle güzel oldun ki..." dedi. Odamın girişinde durmuş, duvara yaslanarak beni izliyordu. Gözleri dolu doluydu. "Çok şanslı bir çocuk Kutay. Umarım bunu biliyordur."

Ona Kutay'dan bahsetmiştim dün gece. Sigara izmaritlerini topladığımı bilmiyordu ancak okuldan biri olduğunu, yazılarımızı paylaştığımız blog üzerinden iletişime geçtiğimizi, henüz tanışmadığımızı söylemiştim. Beni ilk defa göreceği için duyduğum tüm endişeleri yok etmişti annem. Uzun uzun sohbet etmiştik bu konuda.

"O senin cümlelerini, güzel düşüncelerini, inceliğini, zihninden geçenleri, mutluluklarını ve hüznünü, endişelerini ve korkularını, cesaretini, seni sen yapan ne varsa sevmiş... Turuncu saçlarını, bal gözlerini, yüzündeki bu çilleri mi sevemeyecek? Zor olan bir insanın içini, derinini sevmektir zira hiçbir zaman tam anlamıyla göremezsin. Göremediğin hâlde hissettiğinle seversin ve bu sevginin en son noktasıdır. Siz sonu tamamlamışsınız," demişti bana.

Gülümsedim hatırladığım cümleleriyle.

Yutkundum. "Biliyor, anne," dedim. "Merak etme, biliyor."

Yaklaştı, elini elime attı. "Ne olursa olsun korkma, tamam mı? Sen, her hâlinle sevilebilecek eşsiz bir insansın." Elini yanağıma attı, uzun uzun baktı yüzüme. "Gözlerinde, yirmi yıl önce kendi gözlerimde gördüğüm o ışığı görüyorum, minik bebeğim. Bu ışığı hiç kimsenin söndürmesine izin verme, tamam mı? Ne olursa olsun, kim olursa olsun. Kendin için, yolunu aydınlatmak için o ışığa gözlerinde hep yer olsun."

Yüzümdeki eline attım elimi. "Ağlatma beni şimdi," diye mırıldandım. "O ışığı gözlerime sen koydun, anne." Göz bebeklerimiz birbirine değerken ikimiz de ne demek istediğimi çok iyi biliyorduk. "Senden başka kimsenin almasına, söndürmesine izin vermem."

"O hâlde o ışık hep yanacak," dedi mutlulukla.

Başımı salladım. "Yanacak tabii."

Aniden toparlandı annem, geriye çekildi. "Aman, her neyse. Ne bileyim, seni ilk defa böyle görünce duygulandım. Benim kızım büyüdü, kendini tanıdı, bildi, birini sevdi, âşık oldu, şimdi de onunla buluşmaya gidiyor." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Küçücüktün! Küçücüktün sen. Her gün kırmızı rugan ayakkabılarını kaçıran çocuğun peşinden beyaz çoraplarınla sokağın sonuna kadar koşar, ayakkabılarını alır, çocuğu da bir güzel dövüp geri dönerdin! Hiç sevmezdin erkekleri, onlarla oynamayı..."

Kaşlarımı kaldırdım küpemi takarken. "Değişmeyen tek şey, erkeklerle mücadeleye devam etmem sanırım." Duraksadım. "Pardon, tek erkek." Gözlerimi devirdim. "Kutay'la mücadele..."

"Bak, sakın ha! Öyle hemen yüz verme! Aman *seviyorum, âşığım, ölüyorum,* deme! Yok öyle bir şey!"

Gülümsedim zorlukla. O sırada Kutay'a söyleyebileceği tüm aşk cümlelerini sıralamış olan kalbim, anneme karşı elini kaldırıp asker selamı verdi.

"Yüz vermeyeceksin, tamam mı? Bir gülümseyeceksin bir somurtacaksın. Azıcık nazlı olacaksın. Bir gün iyiysen bir gün kötü olacaksın. Balı diline çalacak, sonra kaçacaksın. Baktın, sana değer veriyor, eminsin, o zaman sen de iyi olursun." Kaşlarını çattı. "Eğer çok yılışık davranırsa," deyip yüzünü ekşitti. "Böyle çocuk gibi hareketlerini falan görürsen hemen siliyorsun. Sen daha çocuksun, bir tane daha çocuk büyütemezsin."

"Filiz Hanım, yaş kırk beş, medeni hâli bekâr, yarı zamanlı hümanist, tam zamanlı dedikodu seven, gayrimenkul zengini ve erkeklerden nefret ediyor." Güldüm, bir yandan da diğer takılarımı takıyordum. "*Nasıl toksik olabilirim ve sevgilimle kendimi tımarhanelik edebilirim* dersleri için ulaşınız."

"Aa, ama hayır, kızım!" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. "Ama hayır, evladım! Kendini neden tımarhanelik ediyorsun? Ben asla böyle bir şey öğretmedim, hayır! Kabul etmiyorum."

"Anneciğim!" diye sızlandım yerimde gülerken. "Şaka yapıyorum! Merak etme, her şey çok güzel olacak."

Gözlerini kısıtı. "Ben bir emin olamadım gibi," dedi.

"Sen kızına güvenmiyor musun?"

Sustu. Dilini dudaklarında gezdirdi. Cevap vermeyişiyle gözlerimi büyütünce memnuniyetsizce araladı dudaklarını.

"Ay, pek değil!"

"Neden?"

Üzgün bir ifadeyle süzdü beni. "Safsın biraz."

Elimi alnıma attım. "Duygusallaştığında daha iyi bir annesin. Yüzüme yüzüme saf demeseydin keşke!"

"Neyse, neyse," dedi beni geçiştirircesine. Fikrini değiştirmek yerine geçiştirmesi bir tık kırıcıydı tabii. "Hazırlan sen, aşağıda bekliyorum, bebeğim. Seni iskeleye ben bırakayım."

"Olur, geliyorum birazdan. Parfüm sıkacağım."

"Tamam, güzelim."

Annem odamdan çıkıp aşağı indikten sonra çalışma masamın yanındaki komodinimden Kutay'ın benim için hazırladığı parfümü çıkardım. Kutusu bile öyle güzeldi ki... Yüzümde bir tebessümle parfümü sıktıktan sonra saçlarımı havalandırdım. Belki üşürüm diye yanıma alacağım mantoyu koluma astım.

"Hazırım," diye mırıldandım çantamı iki elimle önümde tutarken.

Beşiktaş'ta oturduğum için iskeleye gidecek ve vapura binecektim. Bana, beni Kadıköy iskelesinde bekleyebileceğini söylemişti fakat ben buluşacağımız yerde beklemesini istemiştim. Hep onu izlediğim gibi bir kaldırım kenarında, brandanın altındaki bir masada sigarasını içerken bu defa yanına gidecek ve karşısına oturacaktım. Elimde bir kibrit kutusuyla...

"Bugünün geleceğini hiç düşünmezdim... Ama geldi."

Çantamı omzuma asıp odamın çıkışına ilerleyeceğim sırada sol tarafta, yatağımın yanında duran komodinimin açık kalan çekmecesindeki maske kutuları aldı gözümü. Dün gece uyumadan önce bakarken açık bırakmış olmalıydım. Görür görmez donuklaştım. Bir elim çantamın askısında dururken diğer elim eteğimin kumaşını sıkıyordu. Yutkunamadım.

Aklıma dün akşam kütüphanede yaşananlar geldi. Onu uzakta, başka bir rafın arkasında gördüğüm an bir türlü silinmiyordu hafızamdan.

Ben Kutay'ın elini tutarken Sina uzaktan bizi izliyordu. Gözlerime bakmaktan çekiniyordu ama gitmiyordu.

Beni görmüştü, Kutay'ı görmüştü. Aramızdaki rafın arasında el ele tutuştuğumuzu ama birbirimize bakmadığımızı görmüştü. Ve buna rağmen hiçbir şey demeden, kapüşonunu başına geçirerek çıkıp gitmişti. Mesajlar atmış, neden orada olduğunu ve neden bizi izlediğini sormuştum ama cevap vermemişti hiçbirine. Açmamıştı bile. Bir anda yok olmuştu ortadan.

Biliyordu. Kutay'la aramda yaşananları, onu takip ettiğimi, belki sigara izmaritlerini topladığımı, belki *İzmarit* ve *Kibrit* hesaplarımızı... Aylar önce, Süreyya'nın önünde onu yakaladığımda anlamalıydım belki de fakat hiç ihtimal vermemiştim. Amacının ne olduğunu, ne istediğini ve neden beni takip ettiğini bilmiyor, anlamlandıramıyordum. Sina'nın bir şeyleri çok iyi bildiği kesindi ancak susuyor, konuşmuyordu.

Çantamın içindeki telefonumdan gelen mesaj sesiyle başımı iki yana sallayarak kendime geldim. Elimi çantama attım, telefonu çıkardım. Ekranda ismini görmemle dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir fotoğraf göndermişti. Mesajı açmamla kalbim tekledi. Karşısındaki kafenin camından yansımasını çekmişti, bir sandalyede oturuyordu. Üzerinde siyah, boğazlı bir kazak ve siyah, kumaş pantolon vardı. Kenarda, kül tablasında yanan sigarasını gördüm.

Kibrit:

Seni bekliyorum. Çok bekletme.

Lütfen.

Az kaldı, diye geçirdim içimden. Kollarımı boynuna sarıp başımı göğsüne yaslamama çok az kaldı.

Telefonun ekranını kilitledikten sonra eteğimin cebine atıp odamın çıkışına ilerledim. Yüzümdeki gülümsemeye bir türlü mâni olamıyordum. Silip atmaya çalışıyordum, engel olmak istiyordum ancak başaramıyordum.

O öyle bir nedendi ki gülmek için, hiçbir üzüntü yenemiyordu gülüşümü.

O öyle bir nedendi ki gülmek için...

Cümlem, içimdeki onunla ilgili tüm masum düşüncelerim, kalbimin hızlı ritmi, zihnimin mutluluk sarhoşluğu, adımlarım, merdivenin başındayken şakaklarıma saplanan keskin ağrı yüzünden yarım kaldı. Her şey bir anda, birdenbire yarım kaldı. Dünya durdu o an.

Dudaklarımdan çıkan yüksek sesli feryatla şakaklarımdaki keskin acı gitgide artarken öne doğru sendeledim, duruşumu ve dengemi kaybettim. Elimi tırabzanın topuzuna atıp kavradığımda öyle sıkı tutmak istedim ki o anda parçalanacağını sandım ancak birkaç saniye sonra parmaklarım uyuşmaya başladı. Bir anda gözlerimin önü karardı, kirpiklerimin gölgeleri düştü irislerimin önüne. Etrafı karıncalı görmeye başladım, tırabzanı tutamaz oldum. Çantam avucumdan kaydı, ayaklarımın ucuna düştü. Sol bacağımın vücudumu taşımadığını anladığımda artık çok geçti.

Ayakta duramadım. Kendimi tutamadım. Gözlerim kapandığı sırada, vücudumda hissettiğim tek ağrı şakaklarımdaki de değildi. Öyle bir andı ki ben vücudumun üzerindeki tüm yetkimi kaybetmiştim.

Anlamıştım. Düşecektim. Birazdan, bacaklarım yere kapaklanacaktı, evet ama ben kendimi nasıl koruyacaktım? İçimdeki bu beni ele geçirmeye çalışan şey her neyse, ona nasıl karşı koyacaktım?

Bilmiyordum ama savaştım. Korkuyordum ama direndim.

Olmadı.

Göğsümde hissettiğim son derin nefesle beraber can çekişirken ne olduğunu anlayamadan başımın, kalçamın ve kollarımın ezildiğini hissetmeye başladım. Bir anda dünya kararmıştı. Çok kısa bir andı. Belki bir kalp vuruşu, bir soluk alışı kadar kısa bir an...

Güçsüz bir nefes verdim dudaklarımdan. Geri almak istediğimde kısık göz kapaklarımın arasından irislerime yansıyan beyaz ışığın arasında, annemin korku dolu yüzü ve kulaklarımda adımı haykıran feryatları vardı. Bedenimi sarsıyor, yüzümü avuçlarına alıyor, bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum.

Ne oluyordu?

Bana ne oluyordu?

Ya Kutay... Kutay beni bekliyordu.

Bilmiyordum. Canım böylesine acıdığı, daha önce hiç tatmadığım bir acıyla zemine uzanarak can çekişircesine titrediğim için mi yoksa umutla beni bekleyen ve bana inanan sevgilime hiç gidemeyeceğim için mi ağlamak istiyordum, bilmiyordum.

Sadece sona ermesini istedim. Hücrelerimde dolaşan ağrı öyle zehirliydi ki ölmek istedim zira ölmek, bu anı yaşamaktan daha acısız olmalıydı.

Bitmedi. Acım hiç dinmedi.

Oracıkta, ikinci kat ile üçüncü kat arasındaki merdivenden yuvarlanmış bir hâlde üzerimde en güzel kıyafetlerim, yüzümde en güzel makyajımla tavana bakarak acı içinde kıvrandım.

Şakaklarımdan turuncu saçlarımın arasındaki yeşil kurdeleye damlayan tek bir damla gözyaşımla kapattım gözlerimi.

Kutay Harmanlı

Yağmur yağıyordu. Öyle hızlı, öyle sert, öyle acımasızca yağıyordu ki neye böylesine nefret doluydu gökyüzü, anlayamıyordum. Yaklaşık iki saat otuz beş dakikadır onu bekliyordum bir brandanın altında, yarım kalan ve soğuyan kahvemle beraber. Çalışan, kahveye devam edip etmeyeceğimi sordu birkaç defa. *Almamı ister misiniz,* dedi. *Hayır,* dedim. *Hayır, kalsın...* O kahveyle beraber oturdum ve bekledim onu. Dakikalar aktıkça omuzlarım düştü, duruşum eğikleşti, gözlerimde bir buğu can buldu.

O gelmedi. Ben bekledim, güneş batana dek bekledim.

İzmarit gelmedi.

Elimden bir an olsun bırakmadığım telefonumda ondan bir iz belirmedi. Yazdığım onlarca mesaja bakmadı, hiçbirine dönmedi. Tüm mesajlarım, onunla içine sığabileceğimin hayalini kurduğum acı dolu zihnimde bir başına kaldı. Gururum örselendi. Umutla baktığım köşebaşına artık kırgınlıkla bakmaya başladım. O köşebaşını dönecekti, bense onu görüp gülümseyecektim. O, bana doğru yürürken ben, terleyen ellerimi silmeye çalışacaktım çaktırmadan. O köşebaşı, o gri apartmanın yamuk taşlı kaldırımı, zemin katında oturan teyzenin pencere önlerine koyduğu kedi yastıkları ve bitkileri hafızama kazındı ancak İzmarit oradan bir türlü çıkıp gelmedi.

Kalktım oturduğum yerden, ayrıldım sırtımı yasladığım pencereden, cebimde bekleyen paranın ne kadar olduğuna bakmadan soğuyan kahvemin altına sıkıştırdım. Bir sigara yaktım, bu defa çakmakla. Bir elim ceketimin cebinde, bir elimde sigaramla Kadıköy'ün sessiz ve sakin sokaklarında adım adım yürüdüm. Onunla yürümenin hayalini kurduğum ne kadar sokak varsa bir başıma geçtim içinden.

Güzel değildi. Balkonunu çok sevdiğim o bina, bugün rengini bile hatırlamadığım sıradan bir binaydı. Apartman girişlerinde uyuyan kediler hiç sevilesi değildi, kalbim kapkaraydı. Gün batımı renksizdi, siyah beyaz bir film karesinde kalmış gibi cansızdı. Güneşin dahi batası yoktu bugün. İnsanlar

her zamankinden daha çirkindi. Sokaklar daha kalabalık, içim daha yalnızdı. Pencere kenarlarına konulan bitkiler solgun gibiydi. Yanından geçtiğim, asfalt tozu yutan papatyalar bile onun saçlarında yaşaması için koparılabilecek kadar güzel değildi.

Kalbime gözyaşı değdi. Aldırmadım.

Yağmur saçlarıma, omuzlarıma düştü, beni tepeden tırnağa sırılsıklam etti. Aldırmadım. Avuçlarımda onun bana verdiği şemsiye vardı, açmadım.

Kirpiklerim ıslandı. Gözyaşımdandı. *Yağmur,* dedim. *Yağmur düştü tenime, ağlamadım. Ağlamadım...*

Oysa çok ağlamıştım. Hayatımda kimse için ağlamadığım kadar onun için ağlamıştım ben bugün.

Bilmiyordum. Ben onun için ağlarken onun bana gelmek için çıktığı odasından aşağı indiği sırada merdivenden yuvarlandığını, acı içinde titreyerek kıvrandığını ve sonrasında bir hastane odasına hapsolduğunu bilmiyordum. Ben onu bekledim saatler boyu, o gelemedi. O beni istedi o soğuk odada, bense bilemedim. Hiçbir zaman... Bilemedim bunu. Avuçlarıma hapsettiğim bir kibrit çöpüyle soğuk sokaklardan geçtim.

Yıldırımlar düştü o gün yeryüzüne, ben ilk defa yıldırımlardan korkmadım. Çünkü artık içimde çok daha büyük bir korku vardı: Onsuz kalma korkusu.

Bazı hikâyelerde canavarı dahi korkutabilecek kötülükler vardır zira. Canavarın sonudur korktuğu o şey, hikâyenin son kozu. Bize, bu dünyadaki en büyük kötülük yapıldı o gün. Beni sevgi bir sardı, onu ise yokluğu...

BÖLÜM 12
Son Yaş

İzmarit

Bugün 26 Kasım.

26 Kasım 2023.

Doğum günüm. Ve ben az önce öleceğimi öğrendim.

Henüz on sekiz yaşıma yeni girdim. Birkaç saat önce. Kendimde değildim ama göğsümün altında yatan kalbimin bir yaş daha aldığını hissettim. Bir yaş daha. Son bir yaş.

Ölmek için çok erken değil mi?

Ölmek için çok erken.

Bugün benim doğum günüm ve gözlerimde ölüm korkusunun yaşları var. Canımı yakıyorlar. Bir damlanın tende akışı gibi değil, bir bıçağın eti yarışı gibi.

Bugün benim doğum günüm. Ölmek için çok erken.

Gözlerimi açtığımda soğuk bir hastane odasındaydım. Öyle soğuktu ki yalnız tenim değil, kalbim de üşüyordu. Başımı pencereden dışarıya çevirdiğimde güneş batmış, akşam olmuştu. Tüm vücudumda yabancı bir ağrıyla beraber büyük bir durgunluk da kol geziyordu. Uyandığımda hareket etmek her zamankinden daha zordu. Yanaklarımdan dökülen yaşların ardı arkası kesilmiyordu. Sessizce, çaresizce, sakin sakin ağlıyordum bugün ben. Annemin söylediğine göre uykumda dahi akıyordu yaşlarım.

Biliyordum artık... Bu yaşlar, bu güneş batığı hâlde onun ellerinden tutamayışımın ve onu yarı yolda bırakışımın yaşlarıydı.

Ta ki yalnızca birkaç dakika önce annemle beraber içeri giren doktorun, annem yanı başıma gelip ellerimi tutarken karşıma geçip hiç duraklamadan, hiç *acaba* demeden, içimde gezinen zehrin ne olduğunu hiç yumuşatmadan, tekdüze bir ses tonuyla bana söylediği o ana dek. O an... Kendim için akıtı yaşlarım. Ben ilk defa kendime ağladım.

Odaya girdiğinde endişeyle değil, gülümseyerek *benim neyim var,* diye sordum doktora. Annemin evhamını hafife almıştım kendimce. Öyle çok sıkılmıştım ki bir yıldır yaşadığım bu süreçten... Bir sorunum olduğunu bili-

yordum fakat sorunun ne olduğunu hiç öğrenememiştim. Doktor ve annem, o an benim aksime çok daha durağanlardı. Gözlerimdeki Kutay için akan yaşları silip alaya alarak tekrar sordum doktora:

"Kronik hasta olarak mı yaşayacağım ömrümün sonuna kadar? Migren mi bu baş ağrısı? Hâlsizim hep, çok yoruluyorum. Annem *kansızlığın var,* deyip duruyor. Aç değilim ama sürekli başım dönüyor." Gülmeye çalıştım. "Ölecek değilim ya."

Oda sessizleşti o an. Anneme baktım, doktora döndüm ardından.

"Beyninde üç santimetre kadar bir kitle var," dedi ilk başta. Anlayamadım. Anlamak istemedim. "Bir tümör. Ve ne yazık ki iyi huylu bir tümör değil. Çok riskli bir bölgede... Ameliyat olman demek, ameliyat masasından kalkamaman demek olabilir. Erken teşhis koyulamadığı için maalesef tümör son evreye ulaşmış, cerrahi müdahale mümkün değil. Kanser yavaş yavaş tüm hücrelere yayılmaya başlamış. Ancak merak etmeyin, tedaviye erken başlarsak hızlı sonuçlar alabileceğimize inanıyorum."

Bir damla yaş düştü sağ gözümden. Avuçlarımın altındaki çarşafı sıktım parmak uçlarımla.

Sustum. Söyledikleri, o an öyle karşılık bulamadı ki aklımın içinde, bana ne olduğunu anlayamadım. Annem arkamda, iki yandan ellerimi tutmuş, sırtımı göğsüne yaslarken ben çaresizce doğrulduğum yatakta doktora bakıyordum. Yutkunamadım bile.

"Ölecek miyim?" diye sorabildim sadece. Çenem titredi.

Doktor gözlerime baktı, elleri önlüğünün ceplerindeydi. Sorumu es geçti, bir şey diyemedi.

"Çektiğin baş ağrıları, kusmalar, ani görme kayıplarının sebebi bu. Tümör bu evrede ne yazık ki hastaya zor günler yaşatabiliyor. Bilinç bozuklukları, unutkanlık, denge kaybı, konuşma güçlüğü, işitmede azalma ve anlamada yetersizlik çekme gibi semptomlar görülebilir. Bunları yaşayabilirsin. Umudunu kaybetme, korkma. Gerekli tetkikler yapıldıktan sonra tedavi sürecine başlarsak hiçbir şey için geç değil."

"Ölmek istemiyorum," dedim tüm dediklerini duymamış gibi. Donuk bakışlarla gözlerimden damla damla yaşlar akarken bu defa korkuyla fısıldadım: "Ölmek istemiyorum, anne."

Annem ellerimi daha sıkı tuttu ama sustu. Doktor yanıma kadar geldi, yatağımın kenarına oturdu. Elimi tuttu. Annemin yaşlarında, kahverengi saçlı, yumuşak hatlara sahip yüzü olan biriydi.

Yutkundu. "Senin için elimden geleni yapacağım. Eğer kemoterapide istediğimiz sonucu alabilirsek ameliyatına İstanbul'un en iyi cerrahının girmesini sağlayacağım." Bana yaşama ihtimalim için umut vermek istemiyordu ama ölmemem için inanmam gerektiğini söylüyordu. "Sana kolay olacağını söyleyemem. Zor olacak. Güçlü olman, çok güçlü durman gerekiyor. Yapabilirsin."

Tüm bunları söyledikten sonra annemle göz göze geldiler ancak ben o an orada değildim. Algılayamıyordum hiçbir şeyi. Bir anda... Sadece bir dakika içerisinde hayatıma bir tümör girmişti. Bir dakika önce yoktu. Hayallerim vardı benim, aşkım vardı, geleceğim vardı, güneşli günlerim vardı, gökyüzüm vardı. Şimdiyse elimde avucumda inançsız bir umut, karanlık bir hastane odası, geleceğim yerine yalnızca yarınım vardı. Her gün, sadece yarınım...

Bir anda tüm dünyam tepetaklak olmuş, bana bambaşka bir hayat verilmişti. Bir dakikada...

Hastaydım, savaşmam gerekiyordu, tedavi olmam gerekiyordu, pes etmemem gerekiyordu, güçlü durmam gerekiyordu ve tüm bunlar benim hikâyeme aitti. Hâlbuki birkaç saat önce, bambaşka bir sayfasındaydım hayatımın.

Doktor tüm bunları söyleyip odadan çıktığında dakikalar boyu öylece kalmıştım buğulu gözlerle kaskatı kesilmiş bir hâlde. Sustum ilk anlarda. Konuşamadım.

Her şey çok yabancıydı bana burada. Hastalık, tedavi, tümör, ameliyat, kemoterapi, bu oda, bu hayat... Benim olamazdı.

Ben... Neden bendim? Neden ben? Nasıl olabilirdi bu? Nasıl hasta olabilirdim? Nasıl ölecek olabilirdim?

"İstemiyorum," diye mırıldandım geçen dakikaların ardından kendime geldiğimde. "Ölmek istemiyorum." Arkamda duran anneme döndüm hızla. Omuzlarımdan tuttu, göğsüne tutundum. Gözlerine baktım. "Ölmek istemiyorum," dedim yalvarırcasına.

"Yok öyle bir şey!" diyebildi annem zorlukla.

"Anne, yardım et lütfen. Anne, yardım et." Yüzümü kaşıdım endişeyle, ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Korkuyorum, anne."

"Korkma, korkma!" dedi hızla. Beni kollarının arasına hapsetmeye çalıştı hareketlerimi kontrol etmek adına. "Ben buradayım, hiçbir şey olmayacak sana!" Saçlarımdan öptü. "Hiçbir şey..."

"Ölecek miyim ben?" diye sayıkladım titreye titreye. "Ölecek miyim, anne?"

"Hayır!" Defalarca okşadı saçlarımı, defalarca öptü. "Hayır! Hayır."

"Çok korkuyorum."

Bir daha nefes alamayacağım diye, bir daha onu göremeyeceğim diye çok korkuyordum.

"Geçecek, bir tanem. Geçecek. Atlatacağız."

Başımı iki yana salladım. "Ölmek istemiyorum..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım o an. "Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum ben! Ölmek istemiyorum, yalvarırım, yardın edin! Yardım edin, lütfen! Yaşayacağım! Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum!" Haykırışlarım odanın içerisinde yankılanırken olduğum yerde çırpınıyor, üzerimdeki hastane nevresimini kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Yatakta yastığımın olduğu uca doğru yanaşıp dizlerimi karnıma çektim. Önüme gelen her şeyi devirmeye başladım. Ne annemi duyuyordum ne de içeri girdiğini fark etmediğim hemşirenin beni sakinleştirmeye çalışan cümlelerini. "Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum!"

Hemşire iki kolumdan tutarak beni yatağa yatırdığında çırpınmaya devam ediyordum ki bir başka hemşire yanı başımda belirdi. Elinde bir iğneyle, sabit tuttuğu koluma yöneliyordu.

İkisinin arasından annemin gözlerine baktım korkuyla.

"Hanımefendi, sakinleşin!"

"Hanımefendi, sabit durun, tamam, bitti, sakin..."

"Kızım, canım kızım, bir tanem! Korkma! Korkma, annen yanında. Buradayım, canım... Buradayım! Bir şey olmayacak!"

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken titreyen dudaklarımı son defa araladım.

"Ölmek istemiyorum, anne. Ölmek istemiyorum..."

İki Gün Sonra – 03.48

Uyuyamıyordum. Ne zaman öleceğimi bilmezken nasıl uyuyabilirdim ki? Ya bu son uykumsa? Ya bir daha açamazsam gözlerimi? Ya aldığım son nefesler uykumda heba olursa? Ya gülemezsem son bir kez daha? Korkularım bir çığ olmuş, üzerime düşmüştü sanki. Can çekişiyordum bir kayanın altına sıkışmış gibi. Eziliyordum. Günden güne küçülüyordum. Göğsümün altındaki gururu incinmiş kalbim bile istekli değildi atmaya.

Ruhumda bir oyuk açılmıştı. İçine düşmüştüm düşebildiğim kadar.

Çıkamadım. Bağıramadım. Yardım isteyemedim.

İki gündür zihnimde dönüp duran düşüncelerden, baş ağrılarımdan, doktorun söylediklerinden sonra aklımdan silip atamadığım tek şey olan unutkanlıktan başka bir şeye veremedim kendimi. Odamdan çıkamadım, adım atamadım. Her adımımda sanki bir sonraki adımım gelmeyecekti. O adım benim ölüm adımımdı. Yapamadım.

Duvarlarımı izledim. Penceremden gökyüzünü... Belki almış olduğum son mum olan mumun yanışını, bitirmeye vaktimin olup olmayacağını bilmediğim, kitaplığımda bekleyen kitaplarımı, yere ısrarla çapraz serdiğim halımı... Ben öldükten sonra ne olacağını, kime verileceğini düşündüm. Dudak büktüm. Pencere önü duvarımın önünde kurumalarını beklediğim papatyalarımı gördüm sonra aniden. Çektim gözlerimi hızla üzerlerinden ama bakışlarım tekrar ölü papatyaların üzerinde can bulmakta diretti.

Çenem titredi önce, sonra beraberinde dudaklarımı titretti. Karnıma çektiğim dizlerime sarılmışken kollarımı çözüp kalktım yatağımdan. Sağ yanağımdan bir damla yaş akarken papatyaları avuçlarıma aldım, bir hışımla açtığım pencereden dışarı fırlatacakken duraksadım. Yaşlarım düştü, onlar kaldı. Açık pencereden içeri esen gece rüzgârı ilk defa tenimi üşütmedi. Zira üzerime matem evi soğukluğu düşmüştü.

Yutkunmak istedim, zor da olsa başarılı oldum. Bir elim pencerenin kulpundayken yükseklik başımı döndürdü, ben böyle korkarken onun bana bıraktığı papatyaları yere çakılmaya mahkûm edemedim. Avuçlarıma hapsettiğim varlıklarını bastıra bastıra tekrar pencere önü duvarına bıraktım. Geri çekildim.

Kuruyan papatyalara baktıkça dolu gözlerim parçalara ayrıldı. Daha onları bir çerçevenin içine sıkıştırıp duvarıma asacaktım. Şimdiyse hiçbiri gerçek olmayacaktı. İki gündür hastalığım hakkında okuduğum her şey, bana şansı-

mın çok az olduğunu söylüyordu. Bir mucizeydi bu evredeki kötü huylu bir tümörden kurtularak yaşama sarılmak...

O mucize gerçekleşmeyecekti hiçbir zaman. Biliyordum.

Aniden, birdenbire, durup dururken, ortada onca sebep olmasına rağmen kendime *hiçbir sebebim yok* diye yalan söylerken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ellerimi birbirinin üzerine gelecek şekilde dudaklarımın üstüne kapattım.

Omuzlarım düştü, başımı önüme eğdim. Belki sarsıla sarsıla ama hiç hareket etmeden oracıkta, bir pencere önünde, karanlık odamın içinde dakikalarca ağladım.

"Kızım... Canım."

Annemin kulaklarıma ulaşan sesiyle hızla durdurdum kendimi. Birkaç saniye boyunca sırtım ona dönük beklerken yaşlarımı sildim, nefeslerimi düzene soktum. Kendime gelmeyi başardığımdaysa ona yüzümü dönmek yerine sırtım dönük kalmaya devam ettim. Penceredeki yansımadan baktım ona. Odaya girmemişti.

"İyi misin?"

Endişeyle odaya girmek için adım atmaya yeltenmişti ki durdurdum onu katı sesimle.

"Girme. İyiyim."

Kaldı olduğu yerde, geri çekildi. Elini girişteki duvarın kenarına attı.

"Uyuyamadın mı? Hiçbir şey yemiyorsun, bir şeyler hazırladım sana. Ye, daha rahat uyursun." Cevap vermedim, o da bir anlığına duraksadı fakat çok geçmeden her zamanki cümlelerini tekrar sıralamaya başladı: "İlaçlarını aldın mı? Yavrum... Bir şey söyle bana, endişeleniyorum."

"İyiyim, dedim," diye mırıldandım giydiğim kazağın ucuyla yüzümdeki yaşların bıraktığı ıslaklığı temizlerken. "Rahat bırak beni."

"Kızım, ağlama seslerin odama kadar geliyor. Gözüme bir an olsun uyku girmiyor. Yalvarırım, bir şey söyle. Bir şey söyle bana, yapayım. İttin beni kenara, elimden hiçbir şey gelmiyor."

Histerik bir biçimde nefeslendim. Dudaklarım buruk bir şekilde kenara doğru kıvrıldı.

"Yaşatabilir misin beni, anne? Bu zehri içimden söküp alabilir misin?" Onun yerine cevap vererek olumsuzca salladım başımı. "Yapamazsın."

"Yaparım gerekirse!" diye bağırdı bana. "Kimsenin seni benden ayırmasına müsaade etmem."

"Konuşmak istemiyorum." Öne eğik başımı kaldırmadan elimi alnıma attım ve sıvazladım. Ağrıyordu. "Yalnız bırak beni."

"Yüzünü bile göstermiyorsun bana. İki gündür nefesimi canlı canlı çekip alıyorlar sanki ciğerlerimden."

"Bense ne zaman öleceğimi bile bilmiyorum."

"Neden böyle yapıyorsun? Yakında tedaviye başlayaca-"

"Tedavi olmayacağım," dedim keskin bir sesle. Yüzümü döndüm bu cümlemle. Gözlerine baktım ama öyle kırgındı ki içim, keskinliğim dahi parampar çaydı. "Aklından çıkar bunu. Ne kendini yor ne de beni. Ben o hastane odalarında geçirmeyeceğim son günlerimi."

"Ne demek o?" dedi hışımla. "*Tedavi olmayacağım* ne demek? Bir daha böyle konuşma! Son günlerin falan değil bunlar senin! Kendine gel."

Güldüm. "Yine *hiçbir şeyin yok,* diye kandıracak mısın beni? 'Aç mı kaldın, kızım; çok mu yoruldun, kızım; kansızlığın var, kızım; bugün okula gitmesen mi, kızım?'" diye ardı ardına, sert bir biçimde tüm cümlelerini sıralamıştım ona. Bağıra çağıra tartışıyorduk. "Bu defa nasıl kandıracaksın beni?" Birkaç adım attım ona doğru, o da bana yaklaşıyordu. "Söyle, anne. Bu defa nasıl saklayacaksın benden öleceğimi?"

"Sen ölmeyeceksin."

Başımı iki yana salladım yeniden gözyaşlarım dökülürken. "Öleceğim." Yutkundum. "Bunu sen de biliyorsun."

"Ölmeyeceksin!" diye bağırdı. "İzin vermem ben böyle bir şeye!"

"O zaman bu lanet olası tümörün beynimin içine yerleşmesine de izin vermeseydin, anne!" İşaret parmağımla şakağımın sağ tarafına vurdum. "Şimdi kurtarabilir misin beni? Kurtaramazsın."

"Ben, ben bilemedim... Sana nasıl söyleyeceğimi, bununla nasıl baş edeceğini bilemedim. Bilme istedim. Hastalığının bu kadar ciddi bir şey olduğunu bilmiyordum, kızım. Teşhis konulamadı. Doktorlar *bekleyin,* dedi. *Teşhis konulana kadar bekleyin.* İhtimaller hep vardı ama seni ihtimallerin arasında boğmak istemedim. Özür dilerim. Özür dilerim, kızım."

Bana doğru bir adım atıp sarılacağı sırada geri çekildim. Yüzümü yana çevirip göz temasımızı kestim ve gizlice akan gözyaşımı yok ettim.

"Ve hayaller kurmama müsaade ettin. Öleceğimi bile bile bana geleceğe dair hayaller kurdurdun." Sesim çatallaştı. Ellerim boğazıma doğru yükseldi. "Hayaller kurdum ben, anne. Hayallerim var benim. Şimdi boğazıma sarıldılar, nefesimi kesiyorlar."

"Yaşayacaksın. Her birini yaşayacaksın, konuşma böyle, yalvarırım sana..."

Dinlemedim onu, devam ettim zehrimi akıtmaya.

"Yirmi yaşım, yirmi beşim, otuzum, yürüyemeyecek kadar yaşlandığım zaman için bile hayallerim var artık." Umutsuzca baktım irislerine, saklayamadım kırıklığımı. "Dünyayı dolaşacaktım ben, bir ev kuracaktım kendime hep düşlerimi süsleyen, bir yetimhanede annesiz babasız büyüyen çocuklara ablalık yapacaktım, bir sahil kasabasına yerleşip orada yaşayacaktım, bir kitap yazacaktım yaşlandığımda, imza günlerim olacaktı, insanlar yalnızca benim kitabımı konuşacaktı... Gün batımına karşı oturacaktım bir dağın eteklerinde..." Gözlerimin önüne düşen çehreyle tırnaklarımı etime geçirdim. "Yanımda o olacaktı."

"Y- Yine... Yine yap-"

"Ben âşık oldum, anne. Kalbim ölüyor ama içinde o var, onun yüzü var."

Kızaran gözlerimi, yaşlarımın düşüp acıttığı yanaklarımı, dağılan saçlarımı, titreyen dudaklarımı ve yutkunamadığım için kuruyan boğazımı ondan gizlemedim. Karşısında nasıl bittiğimi, tükendiğimi görsün istedim.

"Ve sen tüm bunlar olurken bana hiçbir şey söylemedin. Hiçbir şey! Bilseydim eğer böyle bağlanmazdım hayata. Bilseydim öldüğümde arkamda bıraktığım için üzüleceğim şeyler biriktirmezdim. Bilseydim uzak dururdum her şeyden, herkesten. Üzülmezdim. Şimdi onlarca bağ var koptuğunda kalbime ok gibi saplanacak. Bir gün... Bir gün son nefesimi verirken bile içimde ukde kalacak şeyler var."

Annem zorlukla nefeslendi, öne doğru eğildi elini göğsüne koyarak.

"Özür dilerim, kızım. Özür dilerim... Ben böyle olacağını bilemedim." Bana doğru yaklaştı, bir anda bedenimi kendine çekip sarıldı. Başımı göğsüne bastırdı, saçlarımı öptü. "Ölmeyeceksin, sil bunları zihninden. Ölmeyeceksin. İzin vermeyeceğim. Tedavi olacaksın, iyileşeceksin. Dünyada tek hasta olan sen değilsin ki. Milyonlarcası var."

Annemin göğsünde ağladım kendimi bırakarak. Ona çok kızgındım ve kendi içimde kolay kolay affedemiyordum ama öyle ihtiyacım vardı ki şu an birinin bana sarılıp omzunda teselli etmesine. Geri çekilemedim.

"Canım yanıyor, anne. Canım çok yanıyor... Ben geleceği yaşamak istiyorum. Ben yaşlanmak istiyorum. Ama sanki cezalandırılmış bir çocuk gibi elimden alınıyor bu şans. Neden ben, anne? Neden yıllar boyu yaşayan onca kötü insan varken ben bu kadar erken alınıyorum buradan? Daha on sekiz yaşımdayım... Çok erken. Çok erken, değil mi?"

Saçlarımı okşadı bir yandan öperken. "Çok erken," dedi. "Ama biz değiştireceğiz bunu. Söz veriyorum sana..."

"Ölmekten değil ama yarım kalmaktan çok korkuyorum."

Geri çekildim ve uzaklaştırdım bedenimi ondan. "Güven bana, tamam mı? Annen seni bırakmayacak," dedi.

İnanmadım, inanmak istemedim ama bir şey de diyemedim. Dilimin ucuna geldi kelimeler, ağzımın içinde büyüdüler, yine de sustum.

"Uyumak istiyorum," diyebildim sadece.

Başka hiçbir şey demeden arkamı döndüm ve birkaç adımda yatağıma ulaştım. Yorganımın altına girip başımı pencereden dışarıyı görecek yönde yastığa koydum ve cenin pozisyonu aldım.

"İyi uykular, bir tanem," diyerek odanın içinde yanan tek ışık olan çalışma masamdaki gece lambasını söndürüp çıktı.

Karanlık odama hükmettiğinde penceremden içeri sızan o güçlü ışık hüzmesi, biliyordum ki onun da çatı katındaki odasından içeri sızıyordu. Yüzüne vuruyordu, kalbine değiyordu. Elimi yastığımın altındaki telefonuma attım, günler sonra ilk defa blog hesabıma giriş yaptım. Yan yattığım için burnuma ve şakaklarıma düşen yaşlarım yastığımı ıslatırken Kibrit'ten gelen onlarca mesaj bildirimini gördüm.

Okunmamış yetmiş dokuz mesaj...

Ellerim titreye titreye girdim sohbet ekranına. En son yazdığı ***bekliyorum,*** mesajını görmemle dudaklarımı birbirine bastırdım annemin sesimi daha fazla duymaması adına. Mesajın üstünde bulunan gönderdiği fotoğrafa tıklayıp büyüttüm. Boştaki elimin parmak uçlarıyla yüzünü okşadım. Yutkunamadım. Nefes alamadım.

Ekranı aşağı doğru kaydırdım fotoğraftan çıktıktan sonra. İrislerimin önüne düşen ardı ardına yazdığı mesajlarla elimi dudaklarıma kapatarak bastırdım.

"Hey, neredesin?" yazmıştı önce. "Geç kaldın," diyerek bana kızmıştı. "Zaman geçmiyor, şu köşebaşını hızlı döner misin?" demişti. Çok inanıyordu geleceğime. "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda içine ilk şüphe tohumları ekilmişti. "İyi misin? Seni merak ediyorum." *İyi değildim,* diyemedim. "Lütfen bir cevap ver, İzmarit. Neredesin?"

Buluşma saatimizin üzerinden üç saat geçtikten sonra bile beni bekliyordu. Fotoğraflar atmış, ayrılmamıştı oradan. Yanından geçen kediler, kahvesi, yanına aldığı şemsiyem, beni beklediği sokak... İçtiği onlarca sigaranın fotoğrafını gördüğümde yanağımdan akan yaş sanki kalbime battı, çizikler bıraktı. Canım çok acıdı.

Son mesajlarına yaklaştığımda artık kalbimdeki ağrı fiziksel bir ağrıya dönüşmüştü. Elimi göğsüme atıp etimi kavradım.

Kibrit:

Gelmedin... Neden gelmedin, İzmarit? Söz vermiştin. Söz vermiştik birbirimize.

Bana, benimle göz göze gelmenin nasıl bir his olduğunu öğretecektin.

Isınmak gibi, demiştin.

Yağmur yağıyor ve ben çok üşüyorum.

Ölecek miydim ben şimdi? Henüz ellerini tutamadan... Henüz karşısına geçip gülümseyemeden, *ben geldim,* diyemeden, yeşil gözlerinde parlayan yansımamı izleyemeden, onunla el ele dolaşmanın hayalini kurduğumuz sokaklardan geçemeden, kalp atışlarını ezberleyemeden mi verecektim son nefesimi?

Bu acı içindeki zihnim, her bir zerresi onunla doluyken nasıl olabilirdi de bir tümörü büyütebilirdi kafatasımın içinde? Aklım almıyordu.

Yorganın altında küçüldü bedenim. Kendime sarıldım. Gözyaşlarımı yastığıma akıttım ancak durmadılar bir türlü. Ben bu gece, ona hiçbir zaman gidemeyeceğimi anladığım bu gece, bu hayatın benim için pek de adil bir yer olmadığını anladım.

"Gelemedim," dedim ağlaya ağlaya. "Gelemedim, sevgilim. Özür dilerim... Özür dilerim."

BÖLÜM 13
Buzul Kalp

1 Gün Önce – 03.34

Kutay Harmanlı

Anahtarı kapı deliğine sokup çevirdikten sonra kapıyı yavaşça açarak içeri girdim. Avucumdaki anahtarlığı, çıkaracağı sesi umursamadan vestiyerin üzerinde bulunan porselen tabağa bıraktım. Birkaç adım bile atmamıştım ki sol tarafımdaki salondan yükselen adım sesiyle duraksadım. Koltukta otururken doğrulan anneme baktım. Loş ışığın altında bana bakıyordu o da. Dengemi sağlayamayacağım için kemere yaslandım ve gülümsedim.

"Kutay..."

"Oo, Doğa Hanım," diye mırıldandım. "Bu saatte hem ayakta hem de ayıksınız. Hangi ovada kurtlar öldü?" Kaşlarımı çatıp alnımı kırıştırdım. "Böyle değildi bu, bir saniye. Hangi dağda hangi kurt öldü?" Bilemez gibi yaptım. Dudak büküp omuz silktim. "Nerede, hangisi öldüyse artık. Doğa Ana kayıtsız kalamamış," deyip gülmeye başladığımda annem, benim aksime oldukça ciddiydi. Bense bir süre hiç aldırmadan gülmeye devam ettim. "Çok üzülmüş."

"Sarhoş musun sen?" diye sordu annem bana hiç aldırmadan.

"Bilmem," dedim gülmemi durdurarak. "Bak bakalım, sarhoş muyum? Sen daha iyi anlarsın."

"Düzgün konuş benimle," dedi aldırmayıp geçiştirerek. Orta sehpanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal sigara aldı dudaklarının arasına. Yaktı ve arkasına yaslandı. "Annenim ben senin."

"Oo," diye mırıldandım, keyifle. "Doğa Çetiner geri dönmüş. Annem, canım annem." Başımı oval kemere yasladım, sesimi yumuşattım ve yıllar önce yatağımda tek başıma uyumaya çalışırken söylediğim o ninniyi söyledim. "Benim annem, güzel annem... Beni al kollarına."

Ben ninniyi söylemeye devam ederken yan bir bakış attı gözlerime kızlık soyadını kullandığım için. Kimlikte yazan da buydu ancak annem inatla babamın soyadını kullanmayı tercih ediyordu.

"Doğa Harmanlı," dedi, sigarasından bir nefes çekti ciğerlerine. Kızgındı ancak susmaya çalışıyor gibiydi. "Kes şu şeyi zırvalamayı, Kutay. Çocuk musun sen?"

"Keşke," dedim, tavanda güçsüzce yanan ışığa baktım. Görüş alanımı bulanıklaştırdı, daldım bir süre. "Keşke bir defalığına da olsa çocuk olabilsem."

"Bu saate kadar neredeydin? Kaç defa aradım seni! Kaç defa mesaj attım! İnsan telefonu açar, açamıyorsa mesaj atar, bir şey yapar! Öldüm burada meraktan. Ne kadar endişelendim başına bir şey geldi diye, haberin var mı?"

Duraksadım. Birkaç saniye sessizlik oluştu aramızda. O bana bakarken ben onun dışında her yere bakıyor, yerimde sallanıyordum. Cümlelerinin üzerimde yaratmasına ihtimal vermediğim o etki, anlamadığım bir şekilde birkaç saniye sonra yüreğime değdi. Düşünmeye başladım söylediklerini. Çok geçmeden hareketlerim yavaşladı, tavandan indirdiğim bakışlarımı ona çevirdim.

Görüntüsü netleşti, bakış açımdaki buğu kalktı.

"Neden daha önce yapmadın, anne?" diye mırıldandım. Sesim tekdüze bir tondaydı ancak yorgundu, dudaklarım titreyecek gibiydi ancak engel oldum. "Neden daha önce hiç merak etmedin beni?" Hesap sorarcasına baktım göz bebeklerine. "Neden önemsemedin?"

"Anlamadım..." dedi.

"Anlamazsın," dedim, başımı öne eğdim. "Anlamak istemezsin."

"Ne demek o?" Ellerini saçlarından geçirip kanepeyle orta sehpa arasından yürüyerek koltuk takımının olduğu alandan sıyrıldı ve yanıma kadar geldi. Berjerin arkasında durdu. Az önce parmaklarının arasında olan sigarayı kül tablasına bırakmıştı, kendi kendine yanıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Tek tek sıraladım kelimeleri, hece hece. "Neden beni daha önce sevmedin, anne?"

Kalakaldı. "Sevdim," dedi saniyelerin ardından. "Tabii ki sevdim, oğlum."

Başımı iki yana salladığımda elini yüzüme atacak oldu ancak geri çekildim.

"Sevmedin."

"Ne saçmalıyorsun sen, Kutay?" dedi yüzünü ekşiterek. İçki koktuğum için rahatsız olmuş olmalıydı ve bunu kullanarak konuyu değiştirmeye yeltendi. Bu tavrı beni hiç şaşırtmadı. "Alkol almak sana yasak değil mi? On do-

kuz yaşında olman, dedenin kurallarını çiğneyebileceğin anlamına gelmiyor." Elleri belindeydi, geceliğinin üzerinde. "Bu defa haber vermeyeceğim ama bir daha sakın eve böyle gelme! Bir daha içtiğini görmeyeceğim, anladın mı?"

Sırıttım. Ardından ani bir nefesle beraber gülüşüm genişledi ve sözlerine kahkaha attım.

"Ne acayip ya!" dedim kendi kendime eğlenirken. "Ne acayip gerçekten..." Gülüşüm solduğunda aylar önce Barkın'ın söylediği sözler geldi aklımın ucuna. O gün, bana söylediklerinden sonra onu dövmüştüm. Canımı öyle yakmıştı ki onun canının ne kadar acıyacağını bir an bile düşünmemiştim. Şimdiyse acımasız bir ifadeyle benim dudaklarımdan çıktı o kelime. "Alkolik annem eve sarhoş geldiğim için bana kızıyor. Ne acayip!" Suratım donuklaştı. "Ben bir şişe de benim için açar zannediyordum."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına sabitledi. Öfkeden eli ayağı titremeye başlamıştı ama duyduğu suçluluk duygusundan dolayı bende bir sorun olduğuna vurgu yapmakta da ısrarcıydı. "Sen hiç böyle konuşmazdın, neler oluyor sana? Biri bir şey mi dedi? Bu söylediklerinin sebebi ne?"

"Asıl size neler oluyor, Doğa Hanım?" dedim oval kemere tutunmaya çalışırken bir yandan da sallanarak. "Bir anda erdiniz mi, ne oldu? Nedir bu ilgili anne tavırları, aklı başında hâller? Mantıklı cümleler falan." Tebrik edercesine büktüm dudaklarımı. "Alkolü azalttınız, hayırdır inşallah? İyi misiniz?" Sırıttım bir anlığına. "Yoksa..." deyip başımı hafif geriye attım. Kaşlarım havalandı. "Yoksa aşk sarhoşluğu vurunca bünyeyi, gerçeğine ihtiyaç mı duymadınız? Datça'da gizli saklı aşk..." Başımı iki yana salladım mutlulukla. "Bir başka-"

Cümlemi tamamlayamadan suratıma inen tokatla başım yana doğru düştü. Yutkundum. Gözlerimi kapattığımda annemin aksi yönünde olan sağ gözümden bir damla yaş süzüldü fakat var olmasına müsaade etmeden saniyeler içinde yok ettim. Derin bir nefes çekerek doğrulttum başımı, yeniden gözlerine baktım. Öfkeliydi, kırgındı ve tüm bu iyimser hislerin yanı sıra küstahtı da.

"Sakın," dedi dişlerinin arasından. "Sakın haddini aşma, Kutay."

"Bilmediğimi mi zannediyordun?" diye sordum sakince. "Ege teyzemin İstanbul'da olduğunu, senin her nereye gittiysen bir başkasıyla gittiğini bilmediğimi mi zannediyordun, anne?" Acıyarak baktım gözlerine. "En acısı

da ne, biliyor musun?" Sesim titredi ancak hayal kırıklığım öyle baskındı ki dengeledi sesimi, katılaştı. "Her kimse o, sen onun için iyileşmeye karar vermişsin. Benim için denemedin bile bunu. *Oğlum için değişmeliyim,* demedin ama *aşkım için değişmeliyim,* dedin."

"Saçmalama!" diye bağırdı heceleri vurgulayarak. "Yok öyle bir şey!"

Elimi eline attım ve hızla kendime çektim, vermek istemese de zorladım. Parmağındaki yüzüğü ona gösterdim.

"Yakışmış, Doğa Hanım," dedim. "Çok yakışmış. Tebrik ederim."

"Bırak," diyerek çekti elini elimden.

Sarhoş değildim fakat onun arkasına sığınabiliyor olmak işime geliyordu. Şu an ise arkasına dahi sığınmadan dikildim karşısına annemin. Çene kaslarım belirginleşti kendimi sıktığım için.

"Kızmıyorum sana," dedim. "Babamı unutmak için elinden gelen ne varsa yaptın. Delirmemek için sığınabileceğin ne varsa sığındın. Ben yapamadım, anne. Sen beni arkanda bırakıp kaçarken ben tek başıma savaştım her şeyle. Seninle bile."

"Sus artık."

"Susmayacağım, anne."

"Sus dedim sana! Yeter! Dinlemek istemiyorum bu saçmalıklarını!" Babamdan vazgeçmeye çalıştığını yüzüne vurmam ağırına gitmişti, her zaman böyleydi. O, babamın aşkına sadık bir mazoşist olmaktan keyif alıyordu. "Aklın başında değil, sarhoşsun. Sabah konuşuruz derdin ne ise."

"Derdim ne mi?" diye sordum yavaşça. "Derdim ne mi, anne?" Elimde tuttuğum şemsiyeyi yere bıraktım. Yaslandığım duvardan ayırdım bedenimi. Yavaş yavaş başlayan cümlelerim çok geçmeden birer haykırışa dönüştü, evin içinde yankılandı. "Sen beni öyle görmedin, öyle yok saydın, bir çocuğun olduğunu öyle unuttun ki ben karşıma çıkıp yaralarımı gören ilk kişiye tüm kalbimi açtım! Senin yapamadığın anneliği, senin veremediğin sevgiyi bir başkasında aradım! Ben senin canımı yaktığını unutmak için bir başkasını sevmeye çalıştım ama o senden daha fazla yaktı benim canımı!"

"Kutay," diyerek elini uzatmaya çalıştı. Geri çekildim. "Sakin ol."

"Elim kesildi benim, görmedin! O gördü! Bir yara nasıl iyileştirilir, nasıl sarılır öğretmedin bana bir gün olsun! O öğretti! Yemek yedim mi, yemedim mi; bugün iyi miyim, değil miyim; mutlu muyum, mutsuz muyum; neyi

severim, neyi sevmem; acımı ne, hüznüm ne, sormadın bir kere bile! Bir kere bile. Sormadın, anne! O sordu. O defalarca sordu! O benim acımı da yaramı da mutluluğumu da coşkumu da aldı, göğsüne bastı."

Başımı iki yana salladım. Yüzüm kızarmış, boynumdaki damarlar belirginleşmişti. Ellerim titriyordu. Büyüyen gözlerimdeki öfke, annemi ilk defa korkutuyordu.

"Senin bana bir kere bile hazırlamadığın o kahvaltıyı, ben onun ellerinden içtiğim kahveyle yaptım! Bana kek yaptı, anne... Senden istediğim ama yapmadığın keki o yaptı. Ben, senin yarattığın enkazı onun kaldırmasına izin verdim ama şimdi yerin dibindeyim! Yokluğu üzerime düştü, bir binadan daha ağır. Eziliyorum! Tüm kemiklerimi kırdı ve bunun tek suçlusu sensin, anne!" Üzerine doğru kükredim cümlelerimle hiç düşünmeden. "Sensin! Lanet olsun ki sensin!"

Sol tarafımda bulunan vitrinin üzerindeki babamdan kalma beyaz vazoya vurduğum yumrukla salonun ortasına savurdum. Vazo büyük bir gürültüyle parçalara ayrılırken korkuyla geriye çekilen, bir yandan da beni durdurmaya çalışan anneme daha çok bağırdım. Bir vazoya baktı bir de kanayan elime. Uzanmak istedi korksa da, izin vermedim.

"Sensin! Bir sabah hiçbir şey yokken bizi terk eden babamı yıllardır unutamayışın benim sonum oldu! Onu unutamazken beni unuttun... Beni görmedin. Duymadın. Hissetmedin bile, anne! Sen, beni bir an olsun hissetmedin!"

Vazoyu kırdıktan sonra durmadım. Kendimden geçmiştim. Önüme ne geliyorsa deviriyor, fırlatıyor, bir an bile düşünmüyordum. Vitrinin üzerindeki aksesuarları, aynayı, bardakları ve şamdanları... Karşıma çıkan her şeyi yerle bir ettim, kendim de dâhil. Üzerimdeki ceketi çıkarıp yere fırlattım, tişörtümü çekerek yırttım. Ama hiçbir şey içimdeki örselenmişlik hissini bastıramadı.

"Ben, senin beni yok sayışını unutmak için hiç görmediğim birinin beni hayatının merkezine koyuşunu çok sevdim. Beni sevişini, kıyamayışını, önemseyişini..." Gözyaşlarım döküldü. "Ben onu çok sevdim. Her şeye rağmen, en saf hâlimle âşık oldum ona. Ellerini tuttum. Senin ellerini en son ne zaman tuttum, hatırlamıyorum. Ne zaman tuttun ellerimi, anne? Ne zaman *korkma*, dedin bana en son?"

"Kutay, ben... Ben her zaman iyi bir anne olmaya çalıştım. Belki yapamadım, başaramadım ama hiçbir zaman seni unutmadım."

"Şu buzul kalbim... Sevginin nasıl bir şey olduğunu bilmeyen soğuk kalbim, onun avuçlarının arasında eriyip yok oldu. Senin aksine, o bana bir hayal kırıklığı olmadığımı söyledi." Nefeslendim titrerken, bakışlarım durağanlaştı. "Ve gitti." Omuzlarım düştü, başımı iki yana salladım. "Gelmedi... Hiç gelmedi."

"Kutay... Dur, yalvarırım." Annem bana doğru adımlamaya kalktı yaşlı gözleriyle fakat hızla durdurdum onu. İttim bedenini. Elleri dudaklarının önündeydi, korkuyla bakıyordu. "Kutay, kendine gel! Korkutuyorsun beni! Aklını kaçırmış gibisin!"

"Yaklaşma bana! Yaklaşma!" Öfkeyle soludum. "Kaçırdım! Senin umursamazlığın yüzünden, babamın bizi sevemeyişi yüzünden, dedemin koyduğu kurallar ve üzerimizdeki otoritesi yüzünden ben aklımı kaçırdım!" Kendimi sakinleştirmeye çalıştım olabildiğince. Yere eğilip ondan bana kalan şemsiyeyi avuçladım. "Çocukluğumu el birliğiyle boğazladınız ama şimdime uzanmanıza izin vermeyeceğim."

Kapıya yöneldim bir hışımla.

"Bu saatte nereye gidiyorsun, Kutay? İyi değilsin, bir yere gidemezsin!"

Önüme geçmeye çalıştı ama izin vermedim. Yüzüne baktım uzun uzun. Yutkundum. "İlaçlarını almayı unutma, anne. Beni de merak etme."

Bedenini kenara çekip kapıyı açtım ve evden çıkıp kendimi yağmurun altına, sokağa attım. Elimde onun şemsiyesiyle yavaş yavaş düşen yağmur damlalarının arasında yürüdüm saatler boyu tek başıma.

Hayalini unutmadım. Yanımda yürüdü. Buradaydı. Hep. Burada.

2 Hafta Sonra – 18 Aralık 2023

O hayatımdan çıkalı ve aslında tam olarak hayatıma gireli iki hafta oluyordu. İki haftadır ne bir ses vardı ne de bir işaret. Bir anda ortadan kaybolmuş ve bir haber bile vermemişti bana. Kızgındım, çok kızgındım. Öfkeliydim. Kandırılmış hissediyordum. Kim bilir, belki de öyleydi. Belki de biri benimle ve duygularımla alay etmiş ve sonra gitmişti. Ancak nedenini bilmediğim bir his bana bunun doğru olmadığını söylüyordu. *O gerçek ve sana geri dönecek,* diyordu.

Öfkeli ve kızgın olmamın yanı sıra özlem doluydum. İsmini, kendine taktığı o sahte ismini düşünmem bile sinirlerimi altüst ediyordu. Bazı zamanlar onu öyle çok özlüyordum ki açıp eski mesajlaşmalarımızı okuyor, gülümsüyordum.

Bekliyordum öylece. Yanıt vermediği mesajlarımı her gün kontrol ediyor, bir cevap olup olmadığına bakıyordum. Yoktu fakat pes etmeyecektim. Her gün tekrar bakacaktım, ilk gün olduğu gibi. O günden sonra çok çabaladım, sınırlarımı zorladım. Ona ulaşmak için her yolu denedim. Başına bir şey gelip gelmediğini öğrenmek için bir an bile durmadım fakat hiçbir ize rastlamadım. İçimdeki endişeyle kalakaldım ve belki de en çok bu yaktı canımı: Ona ne olduğunu öğrenemeyecek kadar hayatında olmamak.

"Kutay!"

Adımı duymamla başımı pencere kenarından çektim, sınıfın girişine baktım. Tanımadığım bir çocuk bana sesleniyordu. Ne olduğunu sorarcasına bir bakış attım.

"Bilge Hoca seni çağırıyor, acilmiş."

Başımı salladım. "Geliyorum," deyip ayaklandım ve sınıfın çıkışına doğru adımladım. Ellerimi ceplerime soktum.

Muhtemelen eksik konularım hakkında bir program yapmıştı. Onu verip uymamı isteyecekti ve ben de uymayacaktım, ardından iki hafta sonra bu konu üzerine yine kavga edecektik. İletişimimiz bu şekildeydi. Böyle anlaşıyorduk. İkimizin de alışık olduğunu düşünüyordum. Zira her ne kadar kızsa da derslerim düzelmişti, artık çok daha fazla ders çalışıyor, çok daha fazla kendimi veriyordum. Belki istediği şekilde, istediği yoldan gitmiyordum ama istediği sonuca varıyordum.

Onun gidişinden sonra her gün kütüphaneye gitmiştim. Kalp kırıklığım mıydı buna sebep olan, bilmiyordum ama içimdeki hissi düşünmemek adına başka her şeye dört elle sarılmıştım.

Üç katı çıkıp rehberlik servisinin önüne geldiğimde kapıyı tıklattım, içeri girdim. Bilge Hoca uzun koridorun başında beni görünce başıyla selamı verdi ve eliyle hızlı olmamı işaret etti.

"Gel, Kutay," diye mırıldandı. Koridoru aşıp odaya giriş yapmamla masasının karşısındaki koltuklarda oturan bir kız gördüm. Soran gözlerle Bilge Hoca'ya döndüm. "Otur, lütfen."

Sözünü dinleyip hiçbir şey demeden kızın çaprazındaki koltuğa kurul-dum.

"Sedef, Kutay," deyip eliyle beni gösterdi. "Kutay, Sedef." Aynı şekilde onu da bana takdim ettikten sonra ellerini birbirine kenetledi. "Gerçi daha önceden tanışıyor muydunuz? Aynı dönemdesiniz çünkü."

Sedef denilen kıza döndüm, kısaca göz attım. Hatırladığım bir sima değildi. Anlamadığım bir şekilde, içeride olmamıza rağmen başında bir bandana vardı, saçlarının uçları alnına dökülüyordu. Gözlerime baktı bir anlığına, önüne döndü ardından benim gibi o da.

"Hayır," dedim. "Tanışmıyoruz."

"Ben eşit ağırlık sınıfındakiler dışında pek kimseyi tanımıyorum, hocam," dedi Sedef.

"Güzel, pek önemi yok zaten," diyerek geçiştirdi Bilge Hoca. Ardından bana döndü. "Kutay, senden bir şey rica edeceğim. Benim için yapabilir misin?"

"Ne olduğuna bağlı, hocam."

Gülümsedi Bilge Hoca. "En son yaptığımız genel deneme sınavında okul birincisi oldun, tebrik ederim. Anlaşılan yaptığımız konuşma işe yaramış, eski Kutay sahalara geri dönmüş bu sayede," dediğinde yutkundum. Yaptığımız o konuşmayı ve İzmarit'e yazdığım mesajı hatırladım. "Ancak deneme raporunu çıkardım ve eksik olan konuların var. Bu bir ay bu konular üzerine yoğunlaşacağız."

"İsteğiniz neydi?"

"Sedef," diyerek dikkatini çaprazımda oturan kıza verdi. "Eşit ağırlık sınıfından ve senin eksik olan konularını tamamlaması gerekiyor onun da. Destek alması gerekiyor ama biraz. Matematikle arası senin gibi çok iyi değil. O öyle iddia ediyor gerçi." Dilini dudaklarında gezdirdi parmakları birbirine kenetliyken. "Ona yardımcı olup olamayacağını sormak istedim. Bir başkasına konu anlatmanın sana da çok yardımı dokunur. Hem sen tekrar etmiş olursun hem de Sedef'e çok iyi gelir bu destek."

Bir Sedef denilen kıza bir de Bilge Hoca'ya baktım.

"Ben yapmasam, hoc-."

"Kabul edeceğini biliyordum, canım benim," diyerek gülümsedi Bilge Hoca ve gözlerini kapatıp açtı. "Bu bir rica değildi aslına bakarsan," diye ek-

ledi bu sırada hızlıca. "Çok teşekkür ederim, harikasın, süpersin, bir tanesin, en sevdiğim öğrencim benim."

"Sonuncusuna gerek yoktu," diye mırıldandım keyifsizce karşısında otururken.

"Eğer istemiyorsan problem değil, ben de pek heveslisi değilim," dedi Sedef. Gözlerim ona döndü. "Çalışmasak da olur."

Omuz silktim. "Sorun değil, iyi bir öğrencisindir umarım. Çok sabırlı değilimdir."

"Ne çok ortak noktamız var, Kutay." Bilge Hoca'nın imayla söylediği cümle, dikkatimi ona çevirmeme neden olmuştu. "Ukalalık yapma."

"Ricanızı zevkle yerine getireceğime emin olabilirsiniz."

"O hâlde bundan sonrası sizde. Ben sizin için bir program hazırladım," deyip bir kâğıt uzattı bana doğru. "Hiçbir şeyi rastgele yapmam. Çok doğru ve verimli bir program, sabahtan beri onunla ilgileniyorum. Uyun, gerisi gelecektir. Tamam mı?" Gözleri ikimizin üzerinde dolanıyordu. Bir süre sessizlik sürdü ancak sessizliği bozan yine Bilge Hoca'ydı. "İkinize de o kadar güvenmiyorum ki..." dedi umutsuzca başını öne eğip şakaklarını sıvazlarken. "Hiç güven verici gözlerle bakmıyorsunuz!"

Sedef'le birbirimize baktık bakışlarımızı anlamak adına, güldük ardından.

"O kadar iyisiniz ki anlatamam," dedi Sedef. "Çok teşekkür ederim motivasyon için."

"Bilge Ertürk, çağının ötesinde bir rehberlik öğretmeni."

"Anksiyetemi siz ikiniz kadar azdıran başka öğrencilerim yok. Yan yana gelmeniz iyi bir karar mıydı, emin değilim ama her neyse," deyip eliyle boş verir gibi yaptı. "Telefon numaralarınızı mı alırsınız, ne yaparsınız, bilmiyorum. Haberleşin, plan çıkarın kendinize. Beni de çalışacağınız günler ve saatler konusunda bilgilendirin. Okulun kütüphanesinde göreceğim sizi, tamam mı?"

"Emredersiniz."

"Tabii."

"Tamam, çıkın şimdi. Haydi, haydi," deyip önünde bulunan sudan bir yudum aldı. "Bu genç yaşımda dilaltı hapı aldırıyor bu okul bana."

"Yeniden geleceğim, hocam. Bu akşam," diye mırıldandım oturduğum yerden kalkarken.

"Kutay, lütfen üç gün sonra gel, yeteri kadar doz aldım!" diye bağırdı arkamdan Bilge Hoca.

"Tabii, siz istersiniz de arayı açar mıyım hiç? Ben de çok özlüyorum. Evet. Tamam. Öpüyorum çok, görüşelim yine."

Son sözlerimi ardı ardına sıralayarak kapıyı kapattığımda Sedef arkamda beni bekliyordu. Ona dönmemle güldü.

"Çok iyi anlaşıyorsunuz," dedi.

"Öyle." Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İkimizin de birbirimizi öldürmeyeceği bir yol bulduk. O da bu."

Güldü. "Tatlıymış."

"Evet."

"Bu arada eğer birlikte çalışmak istemiyorsan yapmayabiliriz. Gerçekten. Bilge Hoca'yı biliyorsun, beni de zorladı yoksa kimseden yardım istediğim falan yoktu. Aslına bakarsan en yakın arkadaşımın matematiği çok iyidir fakat okula gelmiyor bu sıralar, o yüzden sana kaldım." Kaşlarını kaldırdı. "Sana kaldım, evet."

"Çok incesin," dedim lafımı esirgemeden. "Dediğim gibi, problem değil. Çalışmak istiyorsan çalıştırırım. İstemiyorsan da Bilge Hoca'ya yakalanmamamız yeterli."

"O hâlde her iki seçenek için de haberleşmemiz gerekiyor," deyip dudaklarını birbirine bastırdı ve telefonunu çıkardı. Birkaç parmak hareketinden sonra ekranı çevirip bana uzattı. "Telefon numaranı yaz, konuşuruz."

"İstiyor musun, istemiyor musun?" diye sordum telefonu elime alırken.

"İstiyorum ne yazık ki. En azından en yakın arkadaşım dönene kadar."

"Pekâlâ," deyip telefon numaramı yazdıktan sonra ona uzattım telefonunu. "Okul çıkışında haberleşelim, günleri ve saatleri belirleriz."

Uzattığım telefonu alırken gözlerim eline ve yüzüğüne takıldı. İnce bir eli vardı, yüzüğü de ince şeritliydi. Donduğum için elimi telefondan çekememiştim. Yüzümün önünde iki yana salladığı eliyle kendime geldim ve telefonu bıraktım. Yutkundum.

"Dalmışım," dedim. "Pardon."

"Bir anda ne oldu, iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim," dedim gözlerim hâlâ elindeyken. Bakışlarımı yüzüne kaldırdığımda alnına paralel bir şekilde uzanan perçemlerini gördüm. Kah-

verenginin açık tonlarında, parlak saçları vardı fakat tamamını ve boyunu göremiyordum bandanasından dolayı. Topluydu. İçimdeki şeye karşı koyamadım ve dilimin ucuna gelen cümleyi yutmak yerine söyledim. "Güzelmiş yüzüğün, beğendim."

Gözlerindeki tepkiyi izledim, eğer İzmarit'se belki bir ışık yanar diye düşündüm. Daha önce ona da söylemiştim bunu.

Sedef duraksadı, yüzüğüne baktı, gülümsedi aniden. Gözlerini gözlerime kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi büyük bir mutlulukla. "Hatıra."

"Çok değerli olmalı."

"Öyle," deyip güldüğünde ne olduğunu anlayamayan gözlerle baktım gözlerine.

"Ne oldu birden?"

Dudaklarını büktü. "Zamanında çok sevdiğim biri de böyle söylemişti. Onu hatırladım." Derin bir nefes verdi. "Her neyse."

O bana bakarken aklımın içindeki ihtimallerle savaştım. *Acaba,* dedim. *Belki,* dedim. Tüm ihtimalleri peşi sıra dizip her birini aklımın süzgecinden geçirdim. Saçlarının rengi İzmarit'in saç rengine çok yakındı ancak bir tık daha açıktı. Tamamını görememem yanılmama sebep oluyor olabilirdi. Elleri inceydi, yüzüğü vardı ve onun hakkında bildiğim tek şey de buydu ama birini elinden tanıyamazdım ne yazık ki.

Merdivenden indiğimizde karşı karşıya geldik. Ben koridor boyunca devam edecektim, o ise alt kata inecekti anlaşılan.

"Senin hakkında yanılmışım sanırım."

"Anlamadım."

"Ukala, kendini beğenmiş, soğuk biri olduğunu düşünüyordum. Adından iyi söz etmezdim."

Güldüm. "Ön yargılar... Şaşırmadım."

"Belki gerçekten öylesindir ama şu an öyle hissettirmiyorsun. Sanki başka biri daha var içinde gösterdiğinin aksine."

"Beş dakika önce tanıştığın biri için fazla derin çıkarımlar," dedim aklımı daha fazla karıştırmaması ve susması için. "Boş ver en iyisi."

Dudaklarını birbirine bastırdı mahcup bir şekilde. "Çok da yanılmamışım sanırım," dedi kalkık kaşlarıyla, dudaklarının arasından gelişigüzel bir şekilde. "Görüşürüz okul çıkışında. İyi dersler."

"İyi dersler," deyip sınıfımın olduğu koridora döndüm ve ilerledim.

Ellerim ceplerimde, dudaklarımda yalnızca benim duyabileceğim kadar kısık bir ıslıkla sersem bir şekilde yürüyordum. Tam sınıfıma girecceğim sırada karşı sınıfın kapısından elinde hasar görmüş ilk basım *Masumiyet Müzesi*'yle çıkan turuncu saçlı bir kız, avucundaki kurumuş papatyayı iki sayfanın arasına koyup kitabı kapattı ve yanımdan geçip gitti.

Kapının girişinde, bedenim sınıfa dönükken omzumun üzerinden onun gidişini izledim.

İzmarit...

3 Gün Sonra – 21 Aralık 2023

İzmarit

Parmaklarımın arasındaki kalemi bir kenara bırakıp geriye doğru yaslandım oturduğum sandalyede. Bağdaş kurduğum bacaklarım uyuştuğu için avucumun içiyle bileklerimi ovuşturduktan sonra ayaklarımı yere indirdim. Masanın üzerindeki portakal suyundan bir yudum aldım gözlerim çizimimin üzerinde dolaşırken. Suyun içerisinde sırt sırta uzanırken başlarını birbirlerinin omuzlarına yaslayan, yan yana olan ama göz göze gelemeyen, yanakları birbirine değerken dahi birbirini düşünen bir kadın ve adam...

Göz göze değillerdi ama yan yanalardı.

Yutkunup başımı pencereden dışarıya çevirdiğim sırada odama çıkan merdivenden gelen adım sesleriyle dikkatimi girişe çevirdim. Yalnızca birkaç saniye sonra görüş alanıma giren kişinin siyah saçları ve her zamanki kapüşonlusuyla Sina olmasını beklemiyordum. Hızla toparlandım olduğum yerde, ayağa kalktım. Üzerimdeki hırkanın kollarını çekiştirip düzelttim, kendime çekidüzen verdim. Odamın girişinde beklerken gözlerini yerden aldı Sina, kısa bir an için göz teması kurdu ve benim şaşkınlığımı anlamlandırmaya çalıştı. Belki de anlamlandıramadı, çözemedi.

O gün sınıfa girdiğimde not defterine yüz ifadeleri çizmesi ve anlamlarını yazmasının sebebinin insanların tepkilerini kolay kolay çözemediği olduğunu öğrenmiştim sonrasında.

Birinin mutlu olup olmadığını, kızıp kızmadığını, üzülüp üzülmediğini anlamak, onun için pek de kolay bir şey değildi.

"Sina," diye mırıldandım şaşkınlığımdan sıyrılarak. "Hoş geldin."

"Annem size geldi annenle kahve içmek için. E- Evde ders çalışıyordum. Beni de yanına yolladı zorla. Gelmek istemedim."

"Çok incesin," dedim imayla ama darılmadım, Sina ve açık sözlülüğüne fazlasıyla alışmıştım.

"İnce mi?" diye sordu ve kapının önünde elleri ceplerindeyken kendisine bakındı. Baştan aşağı vücudunu süzdü. "Sanırım," dedi. "Sanırım inceyim, evet. Ama konumuzla ilgisini anlamadım."

Bir robot gibi konuşuyordu bazen. Kelimelerin ilk anlamları geçerli oluyordu genelde onun için. Güldüm.

"*Zarifsin* anlamında söyledim. Teşekkür ederim. Hem geldiğin için hem de ironi yaptım, gelmek istemediğini açıkça söylediğin için."

"İnsanlar isteksizliklerini neden yumuşatır, anlamam." Hâlâ odamın girişindeydi, benden izin bekliyor olmalıydı ki içeri girmemişti. Omuz silkti. "İsteklerimize anaç bir ruhla sarılıyoruz oysa."

"İsteklerimiz kavuşma içgüdüsü duyduğumuz imkânsız şeyler olsa gerek," dedim bakışlarım donuklaşırken. "İsteksizlik duyduklarımızsa ulaşılması mümkün şeyler, kolay. İnsan..." Kurduğum cümleler zihnimde başka bir boyutun açılmasına neden olurken donuklaşan bakışlarımı hızla Sina'ya çevirdim. Başımı umursamazca iki yana salladım. "Ah, her neyse, Sina... Henüz içeri bile girmeden yaptığımız şu konuşmaya inanamıyorum. Zamansız ve mekânsız bir insansın gerçekten. Hoş geldin. Gelsene."

Sina ellerini ceplerinden çıkardı ve izin vermemle odama girdi. Meraklı, gözlemci bakışlarla etrafı süzerken az önce ceplerinden çıkardığı ellerinin birinde bir kutu olduğunu fark ettim. Bir maske kutusu... *Belki de her zaman ihtiyacım olacağını biliyordu,* diye düşündüm. Hiçbir şey demeden çalışma masamın üzerine bıraktı çekimser bir tavırla. Bir anlığına gözlerime baktı.

Aramızda iki üç adımlık mesafe vardı. Artık yüzünü benden gizlemiyordu, bazen yerden kaldırıyordu ama hâlâ göz teması konusunda ilerleme katedebilmiş değildik.

"Ne demek istediğini anlamadım," dedi fakat bu, kendimi açıklamam için kurulmuş bir cümle gibi değildi. Anlamamıştı ama üzerinde de durmamıştı. Geçiştirdi. "Her insanın ait olduğu bir zaman bir mekân vardır illa."

Çekingen gözlerini gözlerime değdirdi. "Sen inanmıyor musun buna?" diye sorduğunda, kastettiği şeyin günler öncesinde gördükleri olduğunu biliyordum. "İnanıyor gibiydin."

"Bilmem," deyip nefeslendim. "Artık inanmıyorum galiba."

"Garip," dedi.

"Mesajlarıma bakmadın," dedim hızla, cümlesi biter bitmez. "Cevap vermedin. Seni o gün kütüphanede gördüm. Peşinden geldim ama ortadan kayboldun. Telefonlarımı açmadın. Konuşmadın. Üzerine hiçbir şey söylemedin. Şimdi de yaşanmamış gibi davranıyorsun," diyerek içimde tuttuğum tüm düşünceleri dışa vurdum. "Bazen seni anlamakta güçlük çekiyorum."

"İlk değilsin," diye mırıldandı. Başını kaldırdı. "Yabancı numaraları açmıyorum. Mesajlarını da okumadım."

"Neden oradaydın o gün? Neden bizi izliyordun?"

Gözleri tek bir noktaya, zemine sabitlendi. Uzun uzun baktı. Kapüşonlu hırkasının ceplerindeki ellerini yumruk yaptığını fark ettim. Ben ondan bir cevap beklerken o yutkunmakla yetindi. Dudakları aralanır gibi oldu, sustu. Simsiyah saçları ve bembeyaz tenindeki ton farkı bir an öyle belirginleşti ki kaskatı kesildi.

"Seni almasınlar istiyorum," diye mırıldandı yavaşça. "Saklanmıyorsun. Sen kendini korumuyorsun. Seni korumak istedim."

Kaşlarım çatıldı.

Neden bahsediyordu? Beni kimden korumak istiyordu? Kimden saklanmalıydım? Neden bana bu kadar önem veriyordu? Üstelik böylesine ters davranırken?

Ona doğru bir adım attım aramızdaki güveni sağlayıp daha fazla şey anlatmasını sağlamak amacıyla ancak bu sırada odamın girişinde annem belirdi. Bize baktı ve gülümsedi. Onu görmemle olduğum yerde kalakaldım. Sina'nın sırtı anneme dönükken hiç istifini bozmadı ve öyle kalmaya devam etti.

"Çocuklar," diyerek odama girdi annem. "Size kurabiye ve kahve getirdim." Yanımızdan geçip pencere önü duvarının üzerine bıraktı elindeki tepsiyi. Tabakları ve bardakları duvarın üzerine yerleştirdikten sonra tepsiyi eline alıp bize döndü. "Haydi, burada oturun. Sohbet ederken yersiniz."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce Sina.

Annem benim gözlerime bakarken ben bir şey demek yerine susmayı tercih ettim ve yanından geçip pencere kenarına kuruldum. Bu sırada Sina da diğer tarafa geçmek için harekete geçmişti ki annem bize bir şeyler daha söyleyip yalnız kalmamız için odadan çıktı. Geçen günün ardından aramızın düzeleceğini ümit etmişti annem ancak hâlâ içimde ona karşı büyüyen hissin köşelerini yontamıyordum. Canını acıtıyordu belki, benim canımı acıtmadığını da söyleyemezdim.

Başımı çevirdim. Gözlerimi Sina'ya sabitlediğimde pencereden dışarıyı seyrediyordu. Dizlerini karnına çekmişti, kollarını bacaklarının etrafına sarmıştı. Sol omzu pencereye, sırtı ise duvara yaslıydı. Ayaklarını birbirine değdiriyordu. Önümüzde kahvelerimiz ve kurabiyelerimiz vardı. Birkaç kitap, biraz erimiş mum unutmuştum daha öncesinde. Aramızda duruyorlardı. Tam karşısındaydım, onun gibi sırtımı duvara yaslarken sağ omzumu da pencereye dayadım. Şakaklarımız da aynı anda soğuk cama değdiğinde bir anlığına gülümserken buldum kendimi ancak bu acı dolu bir tebessümdü.

Bu anın hayalini onunla kurmuştum. Kutay'la... Onunla karşılıklı oturacaktık bu pencere kenarında. *Belki,* demişti ümitle bana. Belki hayatımda yeri olabileceğinin heyecanını gütmüştü bunu söylerken. Ben hiçbir zaman onun kadar ümitli olamamıştım ancak hiçbir zaman da kurmamıştım bu anın hayalini bir başkasıyla. *Belki,* demiştim. Bilmiyordum. Tek bir dakikanın bizi böylesine paramparça edeceğini bilmiyordum.

Hayalini birlikte kurduğun şeyin gerçeğini bir yabancıyla yaşamak insanın ruhunu incitiyormuş meğer.

Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde kaşlarımı kaldırıp indirdim ve göz pınarlarımda biriken yaşları parmaklarımın uçlarıyla yok ettim.

"Odan çok geniş. İnsanın kendini ait hissedemeyeceği kadar büyük..." diye mırıldandı Sina.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldığı için aniden nefeslenerek güldüm. "Bu defa da ben ne demek istediğini anlamadım."

"Hastane odası gibi," dedi bakışlarını gökyüzüne kaldırdığında. Muhtemelen penceredeki yansımadan odamı inceliyordu. "Soğuk tonlar, karamsar ışıklar, kullanışlı olmayan mobilyalar."

Dudaklarımı içe doğru büktüm. Belki de en başından beri ait olduğum yer orasıydı. Bir hastane odası...

"Mobilyalarım çok kullanışlıdır aslında," dedim duyamayacağı bir ses tonuyla, ağzımın içinde geveleyerek. "Yanılıyorsun."

İçimdeki düşüncelerin üzerimde hâkimiyet kurmasını istemediğim için alay ederek baş etmeye çalışmıştım bu durumla.

"İnsan hep küçük ve sıcak olanı sever. Bu yüzden evlerin çoğu büyük değil. Isınması kolay olanı tercih ediyoruz. Renkler daha samimi, daha içten çünkü evin bizi sarıp sarmalamasını, kucaklamasını bekliyoruz." Bilemez gibi büktüm dudaklarımı. "İnsanlarda da böyle. Kimse soğuk ve ürkütücü birine sarılmak istemez," dedi sitemle, sanki soğuk ve ürkütücü olanın kendisi olduğunu düşünüyordu. "Hâlbuki her insanın evi de sıcacık değil dünyada, ne acı..."

"Kalbin üşümesi de bir ölüm nedeni," dedim sessizce. "Ev en nihayetinde kalbidir insanın."

"Bir başkasının kalbini de yuva sanabilir insan," dedi Sina.

"Soğuktan donanlar var öyleyse."

"Yine de evini terk etmeyenler var."

"Öleceğini bile bile kalmak mı gerekir?"

Gözlerime baktı. Belki de ilk defa bu kadar uzun, korkmadan, kaçırmadan karşımdaydı irisleri.

"Öleceğimizi bile bile yaşamıyor muyuz?" diye fısıldadı.

Haklıydı ancak dünyadaki en büyük acı, insanın sevdiği birini zamansız kaybetmesi olmalıydı. İnsan öleceğini bile bile yaşıyordu fakat yalnızca kendi ölümünü hatırlıyordu. Sevdiğinin, ailesinin, arkadaşının ölümüne hiç ihtimal vermezken bir anda onların yokluğuyla savaşırken buluyordu kendini. Yalpalıyor, ölümü ölmeden yaşıyordu. Kalbi üşüyordu ama evini terk etmiyordu.

O cenaze evinde, o tabutun başında perdeleri sonuna dek çekiliyken yasını tutuyordu.

Yutkunamadım.

Ben ölünce... Ben ölünce de böyle mi olacaktı? Annem ne yapacaktı tek başına? Kimsesi yoktu benden başka. Bu kocaman evde benim gölgemle mi yaşayacaktı?

Ya o? Ya Kutay... Kutay ne yapacaktı benden sonra? Ben öldükten sonra... Henüz on dokuz yaşındaydı. Hayatının çeyreğini bile doldurmamıştı

belki. Canını yakan bir anıya mı dönüşecektim? Başımı salladım. Bir anı olmak istemiyordum onun için. Bir yaraya dönüşmek değildi niyetim. Hayatı boyunca göğsünün altında taşıdığı bir ölü olmak istemiyordum. Matemini tuttuğu, yasını unutamadığı bir ölü olmak istemiyordum. Onun evi, güneş ışığının tüm odalarını sonuna kadar ısıttığı sıcacık bir yer olmalıydı, rutubet kokan bir matem evi değil.

Sağ gözümden bir damla yaş süzüldü. Çenem titredi.

Sevdiğim herkesten uzaklaşmalıydım. Onların hayatlarının üzerine bir ölünün gölgesini düşürmemeliydim. Bunu yapamazdım.

Kutay'a ömrü boyunca iyileştiremeyeceği bir yara açmak istemiyordum çünkü o bir yaranın nasıl iyileştirileceğini, nasıl sarılacağını bile bilmeyen biriydi.

Boş versene, derdi. *Hiçbir yara öldürmez nasıl olsa.*

Oysa bazı yaralar öldürürdü.

Her şeyden öte... Ben öldüğümde bile özlerdim onu. Ben öldüğümde bile sayıklardım adını.

"Sina," diye mırıldandım ağlamaya yakın, çatallı bir ses tonuyla. Dudaklarım titriyordu. "Eğer bir gün ölürsem... Üzülür müsün?"

Hayır demesini istedim. Kirpiklerimin arasından damlalar süzüldü yanaklarıma. Dudaklarımı içe doğru kıvırıp alt dudağımı dişledim.

Sina gözlerime bakıyordu artık korkusuzca fakat vereceği cevaptan çekiniyor olmalıydı ki o da benim gibi üzgündü. Karnına çektiği dizlerine daha sıkı sarıldı. Başını yasladığı pencereden ayırdı, önüne eğdi. Saniyeler akarken ondan bir cevap bekledim öylece.

"Üzülürüm," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "*Hayır* de lütfen."

"Diyemem."

"Bana ölürsem üzülmeyeceğini söyle."

"Söyleyemem, Frida. Çok üzülürüm eğer ölürsen."

"*Hayır* demelisin." Ağlamaya başladım çaresizce. "Ölürken yalnız olmak istemiyorum. Lütfen *hayır* de, Sina. Bana üzülmeyeceğini söyle." Parmak uçlarımla yüzümdeki yaşları sildim. "Öldüğüm gün üzülecek herkesten uzak durmam gerekiyor ama yalnız kalırsam çok korkarım. Benim için bir yabancı taklidi yapamaz mısın?"

"Ama bir yabancı değilsin..." Çalışma masamın üzerinde biriken maske kutularına baktı hüzünle. "Sen benim en yakın arkadaşımsın."

"Lütfen."

Siyah gözlerinde biriken yaşları gördüm. Dudaklarını birbirine bastırdı. Kucağına eğdiği başını kaldırdı. Göz göze geldik sessizce ağlarken.

"Üzülmeyeceğim," dedi, oysa hıçkırıyordu. "Belki gittiğin yerde, annemin yanında olursun, Frida. Çok yalnız... Çok yalnızdı."

BÖLÜM 14
Ben Seni Çok Sevdim

Yaklaşık 2 Hafta Sonra
Kutay Harmanlı

Okul kapısını çekip içeri girdim ve koridor boyunca ilerledim. Sınıfa doğru adımlarken tek düşündüğüm onun da bu okulun içinde bir yerlerde olduğuydu. Mutlu değildim. Yaşayan bir ölü gibiydim. Tüm neşemi alıp gitmişti ve ben artık gülümserken bile çok zorlanıyordum. Gidişinin üzerinden neredeyse bir buçuk ay kadar süre geçmişti ancak ben bir türlü onu ve hissettirdiklerini unutamıyordum. Sürekli blog hesabını kontrol ediyor, bir şeyler yazıp yazmadığına göz atıyordum ancak aktif değildi. İnsanlar beni, benimle neler olduğunu soruyordu ama bir yanıt vermiyordu.

Bir anda yok olmuştu ve ben de kalakalmıştım öylece.

Bir açıklamaya hakkım olduğunu söyleyip duruyordum kendime ve ona öfkelenmek için zorluyordum benliğimi. *Kızmalısın,* diyordum. *Seni kandırdı, bir anda gitti ve yarı yolda bıraktı. Hiçbir şey yokken sana bir açıklama bile yapmadan bıraktı ellerini,* diyordum. *Kız ona. Öfkelen. Sevgini çekip al içinden, nefret et hatta.*

Ama olmuyordu bir türlü. Ne kızabiliyordum ona ne de nefret edebiliyordum ondan. Özlüyordum. Çok özlüyordum. Her şeyiyle varlığını arıyordum.

O gün, karşı sınıfın kapısından çıkan o kızı gördüğümde ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi şaşırmıştım. Sonrasında Arda'ya bahsetmiş ve adını öğrenmiştim. Beren'di adı ve öğrendiğime göre babası İzmarit'in babası gibi vefat etmişti. Birkaç defa göz göze gelmiştik ve gözlerini benden hızla kaçırmıştı. Ne zaman beni görse ya yolunu değiştiriyor ya da gözlerime bile bakmadan yanımdan geçip gidiyordu. Buna anlam veremiyordum. İzmarit değilse bile neden böyle davrandığını merak ediyordum.

İçimdeki şüphe tohumları bu konuda sonuna kadar gitmemi söylüyordu ama İzmarit olmayan biriyle konuşmak dahi istemiyordum. Aklım hep ondaydı. Hep... Onu düşünmeden geçirdiğim tek bir anım bile yoktu.

O gün hayatıma giren, bir başka ihtimal olan Sedef'le iki haftadır dört beş kez buluşmuştuk ve yaptığım paranoyalar yüzünden ona da potlar kır-

mıştım. Deli olduğumu düşünüyor olmalıydı. Birkaç defa saçlarının rengi ve ne zaman kestirdiği hakkında sorular sormuştum ama bana yıllardır kısa kullandığını söylemişti. Sürekli ya bere ya da bandana kullanıyor ve çenesine kadar inen saçlarını daha da kısa gösteriyordu. İzmarit gibi komik şakalar yapıyor, beni güldürüyordu ama bildiğime göre İzmarit'in matematiği iyiyken Sedef'inki pek de iç açıcı değildi.

Tatlı bir insandı, onunla vakit geçirmekten keyif alıyordum ve bana iyi hissettiriyordu fakat ona dair aklımdaki tek soru, İzmarit olup olamayacağıydı. Bu herkese karşı böyleydi.

"Kardeşim," diye bağırdı kulağımın yanında bir ses. Hızla irkilip kendime geldim. Sağıma döndüğümde gördüğüm kişi Arda'ydı. "Dalmışsın, iyi misin?"

Önünde durduğum, koridordaki dolabımın anahtarını sağa çevirip açtım. Arda'yla göz temasımızı araya giren dolap kapağı sayesinde kestim.

"İyiyim."

"Belli, yine formundasın," dedi, dolap kapağına tutunarak kenarına asıldı ve yüzüme baktı. "Dağ ayılığı konusunda."

"Ben derse girmeyeceğim."

"Neden?"

"Kütüphanede çalışmam gerekiyor, eksiklerim var."

"Ne bu kütüphane sevdası? İki aydır çıkmıyorsun."

Hafifçe geri çekildim. "Sınav öğrencisiyiz ya, kardeşim," dedim iğneleyerek. "Ondandır belki." Omzuna dokundum yumruk yaptığım elimle. "Sen de hatırla arada."

"Olur, olur, bakarız." Sağ omzunu dolaplara yaslayıp avucunda bulunan bademlerden birini ağzına attı. "Ee," dedi sanki hiç önem vermediği bir konudan bahsedecekmiş gibi. "Sedef'le neler yapıyorsunuz? Çalışıyor musunuz? Ne zaman buluşacaksınız bir daha?" Gözlerine baktım. "Ben de geleyim mi?"

"Bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini sormalı mıyım?" diye mırıldandım, ardından ekledim: "Hayır, çünkü cevabı biliyorum. Sen de cevabını bildiğin sorular sorma, Arda. Dene bunu."

"Geleyim yani."

"Hayır."

"Cevabı bilmiyormuşum demek ki. Sorabilirim o hâlde."

Dolabımın kapağını kapattım sertçe ve keskince gözlerine baktım.

"Bazen beni çok yoruyorsun."

"Ve bana neden katlandığını bilmiyorsun," diye ekledi bir badem daha atarken ağzına. "Ezberledik bunları canım, değiştir ara sıra. Klişe sözler."

"Ben şiddet problemleri olan bir insanım," deyip hiç istifimi bozmadan ve çaba harcamadan bir adım yaklaşıp kafa atar gibi yaptım ancak son anda hızımı yavaşlatıp alnına bir öpücük kondurdum. Geri çekildim. "Ama sana kıyamıyorum." Gülümsedim.

Arda elini göğsüne koydu şokla. "Bir an nefessiz kaldım," deyip derin nefesler aldı. "On iki yıllık arkadaşımdan kafa yiyeceğim diye çok korktum."

"İtiraf et, hoşuna gitti," dedim sırıtarak.

"Öpücük beklemiyordum."

"Şaşırtayım dedim," diyerek dolabın kapağını tekrar açtım ve kitaplarımı toparlamaya devam ettim. "Ezberlemişsin ya."

"Arkadaşlığımızın toksik maskülenliği azaltmam, erkekler arasındaki eril dili kırmam ve cinsiyetlere yüklenen kalıp rolleri yıkmam hakkında ne düşünüyorsun?" diye tek nefeste uzun bir cümle kurduğunda yan bir bakış attım. "Hiçbir şey düşünmüyorsun, anladım."

"Bazen bir proje olduğunu düşünüyorum," dedim umursamazca.

"Boş ver," deyip omzunu ayırdı dolaptan, ceketini arkaya savurdu. "Değerim öldüğümde anlaşılacak ama yüzyıllar boyu konuşulacağım ben. Arda Kürşat Uçuşer! Yirmi birinci yüzyılın ikonuyum."

"Başım ağrıdı."

Kucağıma aldığım kitaplarımla dolap kapağını kapattım ve ona döndüm.

"Geçmiş olsun."

"Sedef'le yarın Süreyya'da olacağız. Gelirsin."

Arkamı dönüp kütüphaneye doğru ilerlemeye başladığımda Arda kendi kendine konuşuyordu.

"Kutay'la bana haber gönderiyor. Anlamadık sanki," dedi keyifle.

Dönüp bir anlığına yüzüne baktım ama sonra Arda hakkında düşünmemem gerektiğini hatırlayarak önüme dönüp yürümeye devam ettim.

En üst katta bulunan kütüphaneye yaklaştığımda cebimde bulunan telefonumun titremesiyle duraksadım. Ceketimin sol iç cebinden telefonumu

çıkarıp ekranını aydınlattığımda gördüğüm bildirimle olduğum yerde kala-kaldım. Gözlerimi kapatıp açtım, bir daha baktım. Kucağımda tuttuğum kitapları pencere kenarına yerleştirip bir elimle pencere pervazından destek aldığımda defalarca kontrol ettim doğru görüp görmediğimi. Doğruydu.

İzmarit...

"Geri döndün," dedim heyecanla.

Parmaklarım heyecandan titrerken bildirimi açtım ve mesajını gördüm. İki silinen mesaj vardı attığı mesajın üstünde.

İzmarit:

kütüphanede masumiyet müzesi'nin olduğu rafa senin için bir şey bıraktım. alabilir misin?

Mesaja baktım uzun uzun. Onca zaman sonra ilk söylediği şey bu muydu? Hâlâ bir oyunun içinde miydik? Yine mi vur kaç oynayacaktık? Oysa ben onu çok özlemiştim. Ne vurmak ne de kaçmak istiyordum.

Yutkundum. Ne diyeceğimi bilemedim.

Kibrit:

Bakıyorum.

Hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi konuşmamız canımı yakıyordu. Ona soracağım onlarca soru vardı. Fiziksel olarak uzak olmaya belki katlanabilirdim ama ona uzak hissetmeye katlanamıyordum. Sanki neden gittiğini, neden yazmadığını, neden şimdi döndüğünü soramayacak, o hakka sahip olamayacak kadar yabancı hissediyordum. Bana nasıl olduğumu sormak yerine attığı bu ilk mesaj öyle soğuk, öyle mesafeliydi ki buna katlanamıyordum.

Telefon ekranımı karartıp hiçbir şey demeden kitaplarımı pencere kenarında bırakarak kütüphanenin kapısını araladım, içeri girdim. Birkaç dakika *Masumiyet Müzesi*'nin olduğu rafı aradım ve sonunda bulduğumda bakışlarım, kitapla beraber üzerinde duran bir kutuyla rastlaştı. Ürkek tavırlarla elimi kutuya uzatıp aldığımda ondan gelen tek bir şeyin bile kalp ritmimi böyle değiştiriyor oluşuna anlam veremiyordum.

İki elimle karın hizamda tuttuğum kutunun ahşap zeminini okşadım başparmağımla. Hayal kırıklığıyla dolan gözlerime mâni olmaya çalıştım ancak pek de başarılı olduğumu söyleyemezdim. Kutuya bakarken sol cebimdeki

telefonum tekrar titredi. Kutuyu sol elime alıp sağ elimle telefonumu kavradım ve bildirime tıkladım.

İzmarit:

özür dilerim.

sana yaşattığım her şey için özür dilerim.

bu işkenceye bir son vermem gerekiyordu.

Hayır, diye geçirdim içimden başımı iki yana sallarken.

"Hayır, yapma bunu bize," diye mırıldandım. "Yapma..."

İzmarit:

özür dilerim. binlerce defa özür dilerim.

şimdi senden aldıklarımı sana verme vakti, sevgilim.

iki yüz doksan dört sigara izmariti... keşke hikâyemizi böyle kirletmeseydi.

ben atamadım, yapamadım. sen yapabilirsin belki.

Elim kutuya gitti, kapağını araladım. İrislerim sayamayacağım kadar çok sigara izmaritiyle karşılaştığında ne düşüneceğimi bilemedim. Ne yapmam gerektiğini, ne söylemem gerektiğini çözemedim. Yalnızca yüzlerce sigara izmaritine baktım öylece. Kalp atışlarım öyle kasıldı ki kalbimin etime vuruşu canımı yakmaya başladı. İnsan, böyle anlarda hayatın durması gerektiğini düşünüyordu ancak hayat öyle zalimdi ki hiç durmadan devam ediyordu. Ben edemiyordum. Ben o anda kalmıştım.

Kibrit:

Gidiyor musun?

Cevabını duymaktan deliler gibi korktuğum o soruyu sordum.

İzmarit:

gidiyorum.

Kibrit:

Hiç gelmedin ki.

Neden, Frida? Neden gidiyorsun? Neden yapıyorsun bunu bize? Gitmesen olmaz mı? Kalsan olmaz mı?

İzmarit:

yapamam, Kutay.

ellerini tutamam ben senin.

Ellerime baktım. Tutamayacağı ellerime... Tutulası değil miydi ellerim? Oysa ben onun ellerini öyle tutardım ki bir daha hiç bırakmazdım.

İzmarit:

gözlerine bakamam. yanında olamam.

seninle hayaller kuramam.

sen dünyayı dolaşmak istiyorsun, ben seninle dolaşamam.

bir sahaf açmak istiyorsun ama ben yapamam.

Kibrit:

Neden? Bana bir cevap borçlusun. En azından bunu hak ediyorum. Bana neden olamayacağımızı söyle.

Eğer ellerimden tutarsan, eğer yanımda olursan, omzun omzuma değerken her şeyi aşabiliriz. Her şey seninleyken kolaylaşır.

Ben anlamıyorum. Anlayamıyorum.

Sen geldin hayatıma. Sen girdin. Bekle, dedin. Bekledim. Sonra bir gün ansızın gittin. Ben sana sarılmayı beklerken yokluğuna sarıldım.

Bunu bana neden yapıyorsun?

İzmarit:

özür dilerim. böyle olsun istemezdim. hiçbir zaman sana zarar vermek istemedim. seninle geçirdiğim her gün, benim bu dünyadaki en güzel günümdü.

ben sandım ki yapabilirim ama yapamadım. başaramadım yine.

Kibrit:

Ben başarırdım ve bu bize yeterdi belki. Ama sen denemedin bile.

İzmarit:

biz birbirimiz için yaratılmış insanlar değiliz, Kutay.

Kibrit:

Bunu söylemek için çok geç kaldın.

Elimdeki kutuyla beraber bir hışımla çıktım kütüphaneden. Pencere kenarında duran kitaplarımı kucaklayıp koridorun başına, merdivenlere doğru gittim koşar adım. Gördüğüm ilk çöp kutusuna avucumdaki sigara izmaritlerinin bulunduğu kutuyu hiç düşünmeden sertçe attım.

"Bu saçmalığa bir son vereceğim."

Koşa koşa merdivenlerden indim. Sınıfa ilerledim. İçeri girmemle sadece birkaç kişiyle karşılaştım. Öğretmen yoktu, ders boş olmalıydı. Kitaplarımı sıranın üzerine bırakıp tekrar sınıftan çıktım ve okulun bahçesinde Arda'yı bulup köşeye çektim. Bir anlığına afallasa da ona yapacaklarını anlattım. Her ne kadar ilk başta ne olduğunu anlamadığı için emin olamasa da sorgulamamasına ve söylediğim yere gidip benden haber beklemesine dair tembihledim.

Ardından insanlara çarpa çarpa okulun ortak binasında bulunan konferans salonuna gittim. Ortak bina çok kullanılmayan, yalnızca birkaç kişiye rastlama ihtimali olan okulun kuytu köşelerindendi. Eksi ikinci katına inip koridorda tek başıma yürürken otomatik ışıklar yandı.

Kapıyı açıp içeri girmemle kocaman bir karanlık karşıladı beni. Nefes nefese etrafa bakındım. Kalbimin atışının dinmesini bekledim. Birkaç adım atarak sahneye çıktım.

Yaklaşık beş yüz kişilik kapasiteye sahip, iki katlı, büyük bir salondu. İlk katı sahnenin olduğu yerdeyken ikinci katı balkondan oluşuyordu. İki yüz kişilik balkonun en arkasında ise görüntülerin yansıtıldığı reji odası vardı, sahneye vuran ışık ve projeksiyon oradan kontrol ediliyordu.

Karanlık sahnenin ortasında, kapalı perdelerin önünde dururken elimi telefona attım. Hızla bir mesaj yazdım.

Kibrit:

Senden son bir şey isteyeceğim. Yapar mısın benim için?

Birkaç dakika sonra, sahnenin önünde otururken yanıt geldi.

İzmarit:

yaparım.

Kibrit:

Seni konferans salonunda bekliyorum. Sahnedeyim. İçeri gir, alt kattaki üçüncü sıranın tam ortasında dur. Beni göreceksin. Sırtım sana dönük olacak.

Kimse olmayacak, merak etme. Kimse görmeyecek seni.

Ben de görmeyeceğim. Hep istediğin gibi...

İzmarit:

birazdan oradayım ama lütfen işleri bizim için daha da zorlaştırma.

lütfen. benim de son isteğim bu senden.

Kibrit:

Gel, İzmarit.

Ben verdiğim sözleri tutarım.

Senin aksine.

Mesajı görse de cevap vermedi. Telefon ekranını karartıp yanıma koydum, beklemeye devam ettim. Ellerimi, oturduğum sahne zemininin iki yanına yaslayıp başımı, öne eğdiğimde bir yandan da sahneden aşağı sarkıttığım bacaklarımı sallıyordum. Bu sırada balkonda bir ses duyduğumda başımı yukarı kaldırmamla reji odasındaki ışığı görmem bir oldu. Arda içerideydi. Yanımda duran telefonumun ekranı aydınlandığında elime aldım.

Aramayı yanıtladım.

"Nasılım, canım?" diye sordu Arda ışığı yüzüme yansıtırken.

Elimi gözlerimin önüne siper ettim. "Belanı s-" derken durdurdum kendimi. Kaşlarımı çattım. "Çek şu ışığı gözümden."

"Sıkıcısın," deyip ışığı söndürdüğünde elimi yüzümün hizasından indirerek rahat bir şekilde baktım yukarıya. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Balkonun kapısı açıldığında. Buraya bakmayacaksın, sana ne söylediysem onu yap. Fazlasına karışma."

"Tamam, merak etme."

"Bana hiç güven vermiyorsun, Arda."

"Biliyorum ama umurumda değil."

"Söz verdim onu kimsenin görmeyeceğine dair, sözümü çiğnetme bana lütfen," dedim.

"Bu konuyu ve şu an neler olduğunu sonra konuşacağız ama tamam, merak etme. Bakmayacağım."

"Kapatıyorum," deyip telefonu kapattım, cebime attım ve ayaklandım.

Kapalı sahne perdesini ortasından aralayıp arkasına geçtim, sahnenin sağına doğru yürüdüm. Bir yerde beklemeye başladım. Ellerim ceplerimdeydi. Sessizlik her zerreme nüfuz etmişken en ufak tıkırtıyı dahi işitebiliyordum. Başımı öne eğdim, ayak uçlarıma baktım. Ne yaparsam yapayım, en aydınlık yerde veyahut böylesine karanlık ücra bir köşede bile aklımın içinde o dolanıyordu. Bir tek onu düşünüyor, bir tek onun hayaliyle nefesleniyordum. Bir türlü anlayamıyordum.

Ona sarılmanın neden bu denli zor olduğunu anlayamıyordum.

Belki kollarımı uzatsam değecekti parmak uçlarım ama hayat öyle adil değildi ki körebe oynar gibi kaçırıyordu onu benden.

Bulamıyordum.

Ben seni bulmak istiyorum, İzmarit.

Dakikalar geçmek bilmezken onu düşündüğüm bu ürkütücü karanlığın ortasında, kapının açılma sesi hafifçe yankılandı. Kulaklarımda can bulan sesle sırtımı döndüm koltuklara. Kapının kapanma sesini duyduğumda Arda, sahnenin perdelerini iki yana araladı ve sahnede sırtım dönük bir şekilde onun gözlerinin önüne serildim. Yutkunup başımı dikleştirdim, hafifçe yana doğru çevirdim yüzümü ve omzumun üzerinden arkamdaki karanlık salona göz attım.

"Hey..." diye mırıldandım sessizce. "Burada mısın?"

Elimde tuttuğum telefonum titredi.

"Hey, buradayım," yazıyordu.

Sadece birkaç metre arkamdaydı, beni izliyordu.

"Benim olduğum düzlemde, bir adım solumda durmanı istiyorum." Yutkundum. Burada olduğu düşüncesi vücudumdaki tüm gücü bir şırıngayla çekmişti âdeta. "Sana sandığın kadar imkânsız olmadığımızı göstereceğim."

"Tam istediğin yerdeyim," yazdı birkaç saniye geçmeden. "Ama sandığından daha imkânsızız hâlâ."

Tam bu sırada Arda sahneye vuran güçlü ışık kaynağını aydınlattı ve bir anda tüm salonda ışığın açılma sesi yankılandı. Bu sayede ikimizin de gölgesi sahnenin arkasındaki duvara vururken bir anda ne olduğunu anlayamamış olmalıydı ki sersemleyerek arkasına döndü, etrafa bakındı. Çok geçmeden neler olduğunu fark ettiğinde hareketleri durağanlaştı. Gölgesini seyrediyordum, benim gölgemin yanındaydı. Yan yanaydık bu defa.

"Sakinleş," diye mırıldandım. "Sadece bizi bir araya getirdim."

İlk ve son defa... Gölgesinin gölgemin yanına düşüşü bile öyle güzeldi ki o narin bedeni kollarımın arasına düşseydi bir gün, bu kalbim nasıl çarpardı kaburgalarıma, hayal edemiyordum.

Önümde yan yana duran gölgelerimize baktım. Sol tarafımdaydı ve omzu omzuma değiyordu. Başımı hafifçe omzuna doğru düşürdüm ve bu sayede, gölgelerimizin vurduğu görüntüde de olsa, başımı omzuna yasladım. Bir süre

öyle kaldım. İkimiz de sessizleştik. Durgunlaştık. Dinginleştik. Ne o hareket etti ne ben. Yalnızca sustuk ve bekledik.

"Bu mu imkânsız, İzmarit?" diye sordum başım omzuna yaslıyken. "Bu mu zor geliyor sana?" Bir yandan kalbim ağzımda atacak kadar heyecanlıyken bir yandan da hiç olmadığım kadar huzurluydum. "Gelmesin."

"Korkuyorum." Mesajına baktım. "Çok korkuyorum, Kutay. Benim yaşadığım hikâyenin sonu mutlu bitmiyor. Seni de bu hikâyenin içine hapsedemem."

"Mutsuz olamaz mıyız?" dedim sadece. Küçük bir öneriydi ve öylesine dingindi ki sesim, hiçbir sitem taşımıyordu. Omuzlarımı kaldırıp indirdim çaresizce. "Başkaları mutlu olsun. Biz seninle mutsuz olalım, Frida." Acıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Adını bile bilmediğim birine âşıktım ve bu, canımı öyle yakıyordu ki ellerimi tutması için ona yalvarıyordum. "Varsın, *mutsuz yaşadılar ama yan yanaydılar,* desinler."

"Sen mutlu olabilirsin, Kutay. Sen çok mutlu olabilirsin."

Umutsuzca gezindi gözlerim harflerin üzerinde.

"Ben sensiz yaşayacağım mutluluğu istemiyorum." Başımı omzundan kaldırdım, hafifçe yana çevirdim yüzümü. O benim yüzümün solunu görüyordu, bense onun varlığının gölgesini. "Hiç mi sevmiyorsun beni? Niye tutmuyorsun ellerimi?"

"Seviyorum," yazdı saniyesinde. Gülümsedim. "Çok seviyorum seni, Kutay."

"Sevdiğini söylüyorsun yalnızca." Başımı önüme eğdim. "Oysa senden sevgini dileniyorum. Yanımda olman için, benimle olman için, ellerimi bırakmaman için sana yalvarıyorum. Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu tahmin edebiliyor musun? Ama inan ki umurumda değil. Yalnızca seni istiyorum, İzmarit. Çünkü biliyorum. Senin de istediğin benim... Sadece benim seni istediğim kadar değil."

"Yapma, lütfen. Yapamam ben, sen de bunu yapma."

"Seni benden ayıran şey ne? Söyle bana. Ölüm değilse bizi ayıran, hiç affetmeyeceğim bizi direnmediğimiz için. Savaşmadığımız için. Ki ben ölüme bile direnirdim seninle. Ölüme bile karşı koyardım seni benden almasın diye. Zira bir son değil bizim için. Bizim için ölüm bile bir son değil, sevgilim."

Ona ilk defa o an *sevgilim* diye seslendim. Çünkü biliyordum, bir daha şansım olmayacaktı. Her ne kadar savaşsam da direnseem

de onun benden gideceğini, hiç gelmeyeceğini çok iyi biliyordum. Benimki bile bile ladesti. Ölümü beklerken yaşama âşık olmak gibiydi.

"Anlamıyorsun. Anlamanı da beklemiyorum. Eğer benden nefret etmek hayatını daha yaşanılabilir kılacaksa nefret et benden. Ben seni her zaman güzel anacağım. Tüm yaşamım boyunca adını anacağım. Üzülmeni istemiyorum. Ağlama. Ben ağlıyorum. İkimizin yerine de ağlıyorum. Sadece bunu ne sana ne de kendime yapabilirim. Bitmesi gerekiyor. Özür dilerim."

Okuduğum mesajla histerik bir nefes verdim. Beni kendisinden böyle ayırabileceğini zannediyordu ancak yapamazdı. Telefon ekranını kararttım. Hafifçe sola doğru döndüm ama salona doğru bakmadım söz verdiğim gibi.

"Tamam. Haydi," diye mırıldandım. "Yüzünü dön bana, bak gözlerime. Veda et bana. Öğret. Yağmur yağmıyor belki, Kadıköy'de değiliz, evet ama bak gözlerime. Nasıl ısınıyor göz gözeyken içi insanın, göster bana. Bunu alma benden. Veda edebiliyorsan et, haydi."

Ben sola doğru dönmüşken onun da sağa dönmesiyle karanlık salondaki sahnede beliren gölgelerimiz tüm karanlığa rağmen parıldadı. Karşı karşıya duruyorduk, başka bir evrendeki ihtimalimiz gibiydi. Şu an öyle çok isterdim ki eğilip onu öpmeyi. Parmaklarımla tenini okşarken, yüzünü severken dudaklarının dudaklarında olmasını...

Acıyla gülümsedim. Bakışlarım gölgelerimizin üzerindeyken öne doğru eğilip gölgesini öptüm. Önce saçlarını, sonra şakaklarını, ardından teker teker yanaklarını ve burnunun ucunu... Yavaş yavaş, sakin sakin, sanki onu öper gibi içim titreye titreye.

"İmkânsız olmamasını çok isterdim," diye fısıldadım sesim titrerken.

Sustu. Belki böyle bile dememeliydim. O benimle hiç konuşmadı.

Karşısında durup gözlerine bakar gibi hayal kırıklığıyla boşluğu seyrederken parmak uçlarında yükselmiş olacak ki duvardaki yansımamızda yüzü yüzüme yaklaştı. Elini yanağıma koydu. Yüzümü okşadı. Yanağımdan öptü uzun uzun. Geri çekilecek gibi oldu ama sonra dudaklarını dudaklarımın üzerine getirdi, bir veda sözcüğü bıraktı bana.

Birkaç saniye sonra telefon ekranım aydınlandı.

"Yapay zekân seni her zaman çok özleyecek. Başka bir evrende birlikte yaşlanabilmeyi dileyeceğim her zaman. Bir tek seni sevdim, bir tek seni çok sevdim. Seni öyle sevdim ki ne sevgimi ölçebildim ne acısını tartabildim. Her

şey başkaydı, bambaşka. Hiçbir şeye benzemiyordun sen ve ben emeklemeyi öğrenen bir çocuk gibi yara bere içinde bıraktım kendimi."

Sağ gözümden bir damla yaş süzüldüğünde onun için akmasına rağmen ondan gizlemek umuduyla yok ettim gözyaşımı.

"Şimdi gidiyorsun, seni hiçbir zaman tanıyamayacağım. Belki bir gün ansızın karşıma çıkacaksın ama ben senin âşık olduğum o kız olduğunu anlayamayacağım."

Ona âşık olduğumu söyledim ve karanlığın içinde sessizliğe gömüldük. Hâlbuki nefes seslerini duyuyordum. Göğsü titriyordu, biliyordum. Zira benim göğsümde yaşanan zelzeleler kalbimi yerinden ediyor, ruhumu çekip çıkarıyordu.

Belki benden böyle bir itiraf beklemiyordu, belki hoşuna gitmemişti bunu duymak. Bilmiyordum. Hiçbir şey söyleyemedi.

"Eğer olur da karşılaşırsak bir gün bir sokakta, bir köşebaşında, bir vapurda... Bir şehri terk ederken ya da bir kasabaya *merhaba* derken... Henüz ölmeden... Başını yana eğip akşam kızılı saçlarını savururken bir defa gülümser misin bana? Belki..." Derin bir nefes verdim göğsüm titrerken. "Belki o zaman tanırım seni."

Yutkundum. Dünya öyle bir yerdi ki tüm düşlerini bir hayal kırıklığıyla paramparça ediyor ve yere seriyordu. Ve sen, tüm bunların karşısında sadece susmak zorunda kalıyordun. Oysa ölümdü bu, ağıt yakmak gerekirdi kırılan hayallerin ardından. Susmak, içinin dikişlerini patlatır, yamalarını sökerdi. Bilmiyordu insan.

"Sana gülümsemeyi bekleyeceğim her zaman," yazdı geçen onca dakikanın ardından.

Adım seslerini duyduğumda gitmeye yeltendiğini anladım. Ellerimi yumruk yaptım, başımı öne eğdim. Gitmesin diye yalvardım içten içe. Bir cesaret etsem, dönsem yüzümü, baksam gözlerine ve tanısam onu ne olabilirdi ki? Belki kaçar giderdi, belki konuşmak istemezdi ama sonunda bir şekilde ikna ederdim onu. Gözlerime bakardı ve erirdi buzları. Ne tutuyorsa onu çeker alırdım pençesinden. Kurtarırdım.

Gözlerimi açıp adım atmaya yeltendim ama son saniyede durdurdum kendimi. Yapamadım. Belki ona verdiğim sözdü, belki de cesaretsizliğimdi buna sebep olan ama sözümün arkasına sığındım cesaretsizliğimin altında ezilmektense.

"Gitme," dedim durması için.

Durdu gerçekten, gölgesi kaldı gözümün önünde.

"Gitmem gerekiyor artık ikimiz için de."

"Son bir şey sormak istiyorum sana," dedim.

Gözlerimi Arda'nın bulunduğu reji odasına kaldırdım ve ışığı kapatmasını istedim. Işık kapandığında tamamen karanlığa bürünmüştük. Ona doğru döndüm ancak onu göremedim. Sahnede durmaya devam ettim. Onun silüeti ise kapıya yakın koltukların yanındaydı, sırtı bana dönüktü.

İçimdeki umudu kırılmış küçük çocuk son defa seslendi ona.

"Bir gün buralardan gitmek istersem... Öyle aniden. Hiçbir sebep yokken. Bir deniz kenarı kasabasına veya bir başka şehrin tam ortasına. Ve sana *gel, gidelim,* dersem o gün, uzatırsam ellerimi... Tutar mısın? Gelir misin benimle? Başımı çevirdiğimde yan koltuğumda olur musun her zaman? O perdeyi asmama yardım eder misin pencereme? Duvarlarımı süsler misin gülüşünle? Hiç düşünmeden gelir misin benimle?"

Bir cevap bekledim ondan omuzlarım düşerken. O ise salonun kapısını açtı, içeri koridorun ışığının girmesine izin verdi. Gözlerim kamaşırken elimi, yüzümün önüne siper ettim.

"Gelirim," dedi sessizce fısıltıyla.

Ama içimden *pek sanmam,* diye geçirdim.

Ardından gözlerim kamaşırken açık kapının arasından çıktı. Beni arkasında ilk defa sesini duymuş olmanın şokuyla birlikte ses tonunu algılamakla algılayamamak arasında bıraktı ve gitti.

BÖLÜM 15
Susmak

"Kutay... Uyan haydi, canım."

Zihnimin içinde yankılanan ve sürekli tekrar eden ismimin geçtiği pek çok cümleyle beraber uykumun koynundan koparıldım. Gözlerimi hafifçe araladığımda ahşap bir masanın üzerine başımı yaslamış, uyukluyordum. Kirpiklerimi kırpıştırdım, gözlerimi ovuşturdum ve toparlanmaya çalıştım. Yanı başımda, eli omzumda bana seslenen kişi Gülten ablaydı ve burnuma kahve kokuları geliyordu. İrislerim masanın diğer ucunda bulunan kahve kupasıyla buluştuğunda yavaşça doğruldum.

"Günaydın, yavrum. Uyuyakalmışsın burada," diye mırıldandı ben kendime gelmeye çalışırken. "Yine mi eve gitmedin sen?"

Başımı iki yana salladım. Uzun süredir eve nadiren gidiyordum. Öyle ki annemi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum. Çok özlediğim anlarda aramalarını yanıtlıyor, onun dışında mesajlaşarak iletişimde kalıyordum.

"Gidemedim. Geç olmuştu, kendimi buraya attım," diyebildim uykulu bir ses tonuyla.

"Kahve yaptım sana, kendine gelirsin. Birazdan o benimle tanıştırdığın arkadaşın gelecek. Sedef. Ders çalışacakmışsınız. Telefonun çalıyordu geldiğimde, açıverdim."

"Aaa." Uykum yavaşça dağıldı, iyice toparlandım. Yorgun hareketlerle masanın ucundaki kahve bardağına uzandım. Avucuma alıp bir yudum aldım. "Unutmuşum ben onu. Ne dedi?"

"Biraz geç kalacakmış, özür diledi. Ben de senin uyuduğunu söyledim."

Pekâlâ dercesine başımı salladım ve iki elimle tuttuğum kupadaki kahveden bir yudum daha aldım. İçimi ısıttı. Gülten abla bu sırada bir sandalye çekip karşıma kurulduğu. Bir masanın çapraz kenarlarında oturuyorduk ancak ben ona dönüktüm, bacaklarım ileriye doğru açıktı. Bir elini bacağıma attı. Gözlerim gözlerine değdi.

"Nasılsın?" diye sordu. Sorusunu duymamla gözlerimde bir buğulanma oldu ancak öyle bir perdeledim ki anlaması çok güçtü. "İyi misin, Kutay'ım? Seni çok dağılmış görüyorum bu sıra. Sanki daha öfkelisin her şeye. Daha sinirli, daha alıngan, daha mutsuz... Hiç böyle bir çocuk değildin." Güldü aniden. "Pamuk şekerdin de diyemem tabii ama benim Kutay'ım aklı başında bir çocuktu, nerede nasıl davranacağını bilirdi. Şimdi bir şey kaybetmişsin de onu bulamıyormuş gibisin." Duraksadı, başını hafifçe yatırdı. "Daha çok kendini..."

"Benim anlatmama gerek kalmadan sen anladın zaten nasıl olduğumu, abla," dedim doğru olduğunu saklamayarak. "Gördüğün gibiyim. Fazlası yok, eksiği var."

Aniden sesi yumuşadı, şefkat doldu. "Oy, kıyamam ben sana. Neyin var? Anlat bana."

"Biraz hırpalandım," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Ama geçecek."

"Her şeyi içinde yaşıyorsun be güzel yavrum."

"İçerisi dışarıdan daha güzel," dedim buruk bir tebessümle, biraz da hafife alma tınısıyla.

"Susmak rutubetli bir oda gibidir. Sustukça geçmesini beklersin ama geçmez o rutubet, daha da yayılır. Her köşeye, her zerrene. Çürütür içini günden güne."

"Susmuyorum ki," dedim. Sırtım duvara yaslıydı, başım da öyle. Gülümsedim. "İçimle konuşuyorum."

"Ne düşünüyorsun peki?"

"Hiçbir şey," dedim.

"*Düşünüyorum da sana söyleyemeyeceğim bir şey düşünüyorum,* demek istedin yani."

Güldüm. "Sen dile getirmediğim cümleleri bile anlayacaksan hiç sorma bana, abla," dedim alayla. Gülüşüm soldu. Gözlerine baktım bir süre. "Sağ ol," dedim bacağımdaki eline elimi atarak. "İyi ki varsın. Bir sen anlıyorsun zaten. Konuşamıyorum şu an çünkü konuştukça yoruluyorum. İçimde bir duygu var, susmak istiyor. Dilimin ucuna geldikçe kelimeler dibimi kazıyor, tükeniyorum. Yoruluyorum."

"Anlıyorum." Elini yanağıma attı, okşadı. Annemin hiç okşamadığı kadar yumuşak okşadı. "O yüzden ne zaman ki yorgunluğunun ardından başını bir omza yaslamak gibi gelir konuşmak, o zaman konuşursun. Gülten abla'n hep burada."

"Biliyorum," dedim minnetle. "Sağ ol."

"Haydi bakalım. İç kahveni, kendine gel," deyip içeri gitti.

Dumanı tüten kahvemden yudumlayarak içerken bir yandan da dağılan uzun saçlarımı düzeltiyor, geceden kalma görüntümü toparlamaya çalışıyordum. Bu sırada Süreyya'nın kapısı açıldı ve açılırken çalan zil sesi kafenin içerisinde yankılandı. Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde sohbet ederek içeri giren Arda ile Sedef'i görmemle kaşlarımı kaldırdım. Aynı okulda ve aynı dönemden olduğumuz için birbirlerinden haberdar olduklarını tahmin ediyordum ama tanıştıklarını bilmiyordum.

"Günaydın!" diye bağırdı Arda kafenin içine doğru. Müşteri olmadığı için daha rahattı. Aslına bakarsak olduğunda da böyleydi. Süreyya içten bir yerdi. "Günaydın, Süreyya!"

"Günaydın," diye ekledi Sedef de Arda'yı gülerek izlerken. Bir eli omuz çantasının askısında, diğer eli soğuktan olsa gerek ki mantosunun cebindeydi. Dışarıda kar yağıyordu hafif de olsa. "Arda hep böyle biri mi?" diye sordu çantasını sandalyeye bırakırken.

"Böyle?" diye sordum.

"Az önce yolda karşılaştık. Beş dakikalık mesafeyi birlikte geldik ama beş dakika boyunca da güldüm."

Kaşlarımı kaldırdım gülerek. "Tabii, böyledir." Gözlerim Arda'ya döndü. "Neşe kaynağımız."

"Teveccühünüz." Arda imayla gülüşünü genişletti, ardından Sedef'e döndü. "Ayrıyeten sizi güldürebildiğimi de bilmiyordum, hanımefendi."

Sedef gözlerini devirdi beresini çıkarıp saçlarını karıştırırken. "Ah, tabii. Yüzüm kızarmamış gibi konuşuyorsun."

"Hoş geldiniz, çocuklar," diyerek iç taraftan çıkıp barın ardından Sedef ve Arda'ya gülümsedi Gülten abla. "Kahvelerinizi hazırlıyordum ben de. Oturun siz. Geliyorum ben."

"Teşekkür ederiz, Gülten abla."

"Sağ ol, sultanım!"

"Ee," deyip Arda'ya döndüm. O ayaktayken ben yayılmış bir şekilde sandalyede oturuyordum. "Biz ders çalışacağız, sen bizimle mi oturacaksın?"

Arda güldü yapmacık bir şekilde. "Kardeşim benim, ben de çalışacağım dedim ya. Hatırlamıyor musun? Hatırlamazsın. Balık yemiyorsun." Yanıma gelip elini omzuma attı, sandalyeye yaslandı ve Sedef'e baktı. "Alık biraz, unutuyor, alıştık biz. Sen de alışırsın, boş ver."

Sedef güldü. Ben de Arda eğlendiği için bozmayıp Sedef'e kendini sevdirme çabalarına gülümseyerek karşılık verdim.

"İhtiyarlık," dedi Sedef. Onlarla aynı dönemden olmama rağmen bir yaş büyük olmama dem vurmuştu. "Olur öyle."

Kendi aramızda sohbete dalmışken Gülten ablanın birkaç dakika sonra getirdiği kahveler ve kahvaltı yapmamız adına hazırladığı sandviçlerle dikkatimizi ona verdik. Arda servis için ona yardım ederken benim gözlerim bir anlığına Sedef'e kaymıştı ki çantasından bir kibrit kutusu düşürdü. Hızla yere eğilip düşen kibrit kutusunu avucuna aldığında tüm odağım ondaydı. Onu seyrediyordum. O da benim bu tavrımın farkında olmalıydı ki doğrulduğu sırada duraksayıp gözlerime baktı ne olduğunu sorarcasına.

"Kibrit kullanan kaldı mı hâlâ?" dedim kendimi tutamayarak.

Onun İzmarit olmadığının çok farkındaydım ama bir anlığına *İzmarit, Sedef olsaydı nasıl olurdu,* diye düşünmeden edemedim. Böyle karşımda duruşu, dokunabileceğim kadar yakınımda oluşu belki de beni iten şeydi bu düşünceye. Gülümsemeden edemedim. Hoşuma gitti anlamadığım bir sebepten.

"Bazılarımız çakmak gazından rahatsız oluyor olabilir, Kutay," diye yanıtladı beni Sedef.

Elimi cebime atıp kibrit kutumu çıkardım ve sallayıp içindeki kibritlerin birbirlerine çarpmasını sağladım. Kaşlarımı kaldırıp indirdim. Ardından kibrit kutumu tekrar ceketimin cebine attım.

"Ne güzel," dedim. "Yalnız değilmişim."

Güldü Sedef. Uzun uzun baktı. "Evet, değilsin."

Güldüm ben de. "Kibritim bittiğinde isterim o hâlde."

"Anlaşılan senin için de bir kibrit kutusu taşıyacağız yanımızda."

Yüzümü ekşittim. "Çok fazla sigara içtiğimi böyle ima edemezsin."

"Hayır! Gayet de ederim," dedi kıkırdayarak. "Çok içiyorsun."

"Kokuyor muyum?" dedim aniden kaşlarımı çatarak ve kendimi kokladım. "Hayır, kokmuyorum. Çok güzel kokarım ben."

"Kokmuyorsun, sakin ol," dedi gülmeye devam ederken. "O anlamda söylemedim. Gayet güzel kokun, evet."

Duraksadım. Göz göze geldik. Gülümsememeliydim belki ama gülümsedim. Yutkunduğum an onun ellerinin sıcaklığı dizildi boğazıma. Onun kokumu sevmesini istedim, kokusunu duymak istedim.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedi geçiştirerek.

Ona bakıyordum ancak gülüşüm de bakışım da İzmarit içindi. Onu hayal ediyor, onu izliyor, onun için gülüyordum. Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes verdiğimde başımı iki yana sallayarak, gözleri kalkıp inen göğsüme kaydı ancak çok sürmedi, önüne döndü. Kahvesinden bir yudum aldı.

O, Arda ve Gülten ablayla koyu bir sohbete dalarken ben de sandviçimden bir ısırık aldım. Başım duvara yaslıyken dışarıda yağan karı izleyerek dün yaşadıklarımı düşündüm. Sesini duyduğum anı... O an öyle bir andı ki ne yaşadığımı bir türlü fark edememiştim. Kulaklarımda yankılanan sesi zihnime kazımak istesem de bu mümkün değildi. Hem fısıltıyla karışıktı hem de öyle beklemediğim bir anda gelmişti ki kalakalmıştım.

Tek bildiğim kalbime değen sesin ince ve çatallaşmış, ağlamaklı bir ses tonu olduğuydu.

Tek bildiğim, *gelirim,* dediğiydi.

Sahiden... Gelir miydi? *Gel, gidelim buralardan,* desem tutar mıydı ellerimi?

Gelmezdi. Tutmazdı elimi, biliyordum. Ancak ben buna rağmen uzatırdım elimi ona her seferinde. Tutmasa bile tutabileceğini bilsin diye.

Birkaç Gün Sonra

İzmarit

Günden güne yalnızlaşıyordum. En son ne zaman insan içine çıktım, kiminle konuştum, kim nasıl olduğumu sordu ve beni merak etti, kimi aradım, nereye gittim, hatırlamıyordum. Tüm anılarım yavaş yavaş siliniyordu hafızamdan. Yaşadığım günler silikleşiyor, boş bir sayfaya dönüşüyordu. Beyni-

min içindeki o sinsi zehir beni günden güne eritiyordu. Her gün daha da güçleşiyor, daha da zorlaşıyordu nefes almak. Bir işkenceye dönüşüyordu bazen.

Kemiklerim ağrıyordu. Başım dönüyordu bazı anlar, ayakta durmakta güçlük çekiyordum. İlaçlar etkisini gösterdiğinde rahatlıyordum ancak o vakitlerde de tüm gücüm çekiliyordu kanımdan. Cansız bir yaşayana dönüşüyordum. Mide bulantılarım sıklaşmıştı, yemek yiyemiyordum. Bazen yürümekte zorlanıyor, denge kaybı yaşıyordum. Bedenimin tek tarafının uyuştuğunu hissediyordum. Beyaz tenimdeki morluklar, belirginleşen ve derimin altından gözüken damarlarım iyice ürkütücü bir görüntüye ulaşmamı sağlamıştı. Bir yere çarptığım an cildim moraryor ve uzun süre geçmiyordu.

Korku, tüm bedenimde fitili yakılmış bir barut gibi geziniyordu ve ben her zerremi tavaf eden bu korku yüzünden her gece ağlıyordum.

Kabul etmiştim artık. Hastaydım. İyileşeceğime dair en ufak bir umudum bile yoktu ancak bazı zamanlar küçücük bir umuda tutunmadan da edemiyordum.

Belki, diye düşünüyordum içimden. *Belki o mucize ben olurum ve bu hayatı istediğim gibi yaşarım.*

Sonra bir an oluyordu, kendimi aynanın karşısında, gözlerimin içine bakarak ağlarken buluyordum. Şimdilerde stres ve üzüntüden dökülen saçlarımın bir süre sonra verilecek ilaçlar yüzünden dökülecek olmasını kaldıramıyordum. Ben hiçbir zaman saçlarımın kıymetini bilememiştim. Hep utanmıştım renginden. Saklamak istemiştim. Oysa o en çok saçlarımı sevmişti benim. En çok onlardan bahsetmişti. Artık onun sevdiği ne varsa, onları kaybetmeye başlamıştım.

Başımı üzüntüyle önüme eğdiğimde komodinimin üstünde duran telefonum titredi. Gözlerim yorgunca ekrana kaydı, hiç hevesim yoktu bakmaya. Hâlbuki bir yıl önce olsa, telefonuma hiç bildirim gelmediği için anında sarılırdım. Yorgunluktan zar zor kalkan elimi komodinime uzattım, telefonumu avuçlayıp yorganımın üzerine çektim. Ekranını aydınlattım ve gelen bildirime baktım.

Sedef:

Bebeğim, nasılsın? Uzun zamandır sesin çıkmıyor. Okula da gelmiyorsun. Bir sorun yoktur umarım. Seni çok merak ediyorum.

Şu an konuşmayı tercih etmezdim ancak onu merakta bırakmak da istemiyordum. Başım yastıktayken tek elimle mesaj yazmaya çalıştım.

Frida:

İyiyim. Sen nasılsın?

Bir sorun yok, merak etme. Bir süre okula gelemeyeceğim, ailevi meseleler var, boş ver.

Sedef:

Konuşmak ister misin? Dinlerim.

Frida:

Hayır, teşekkür ederim.

Sedef'le konuşurken küçük harfle yazmıyordum çünkü o bir tek Kutay'a özeldi. Şimdi ona dikkat etmeye bile hâlim yoktu gerçi.

Sedef:

Şimdi yeri ve zamanı mı, bilmiyorum ama bana karşı da değiştiğini hissediyorum. Eskisi gibi değiliz sanki. Seni kıracak bir şey mi yaptım?

Okuduğum mesajla dudaklarımı büktüm. Ona böyle hissettirmek istememiştim hiçbir zaman ancak böyle devam etmesi gerekiyordu. O benim ilk arkadaşımdı ve söylediğine göre ben de onun ilk arkadaşıydım. Onda da yara açmak istemiyordum. Bu yüzden ondan uzak durmuş, hiçbir şeyimi paylaşmamış, benimle bağ kurmasına müsaade etmemiştim. Ama onu çok seviyordum. Bana bu duyguyu ilk defa yaşattığı için ona her zaman minnettar kalacaktım.

Frida:

Hayır, bir sorun yok, merak etme.

Kendimi iyi hissetmiyorum bir süredir, sana yansıdıysa özür dilerim.

Umarım düzeleceğim.

Sedef:

Sevindim. Seni çok seviyorum. Aramızın bozulmasına katlanamazdım.

Frida:

Ben de.

Sedef:

Sana bir şey söyleyeceğim. *Yüz yüze anlatmayı tercih ederdim ama dayanamayacağım sanırım.*

Frida:

Aa, nedir? Merak ettim. Anlat hemen.

Sedef:

Hani geçen dönem sana çarpan bir çocuk vardı basketbol takımımdan. Dengesizin teki, ukala diye bahsediyordum.

Kutay.

İsmini görmemle yutkundum, uzandığım yatakta alelacele toparlandım ve yüzüme düşen saçlarımı geriye savurdum. Komodinimin üzerindeki bardağımdan birkaç yudum su içtim Sedef'in mesaj yazmasını beklerken ama kalbim ağzımda atıyordu. Telefonu kucağıma bırakıp parmaklarımı birbirine kenetledim, gıdıklanan boynumu kaşıdım, bir an bile gözlerimi ayırmadan ekranı seyrettim.

Sedef'in bana Kutay'la alakalı anlatacağı neyi olabilirdi ki? Bizi mi öğrenmişti yoksa? Ağzımdan laf almaya mı çalışıyordu? Nereden öğrenebilirdi? Kim, ne diyebilirdi? Hiç kimse hiçbir şeyden haberdar değildi ki Sina dışında. O da söylemezdi, biliyordum.

Tüm bu düşüncelerle sadece on saniye içerisinde savaşmıştım. Ardından kucağımda duran telefonum titredi.

Sedef:

Sanırım biraz ön yargılı davranmışım. Tatlı çocukmuş aslında. Bir tık soğuk biri gerçekten ama çok küçük nüanslar var, insanın gözüne takılıyor. İnceliklerine bakıyor. Arkadaşı Arda'yla da tanıştım. O da çok komik bir çocuk, çok eğleniyorum yanındayken ama Kutay daha farklı bir karaktere sahip. Değişik.

Bazen o gösterdiği yanının aksine bambaşka bir insan olduğunu düşünüyorum.

Tanısan ne demek istediğimi anlarsın.

Tanımış ve âşık olmuştum.

Ama o bunu bilmiyordu. O hiçbir şey bilmiyordu. Kutay ile yaşadığım en ufak şeyden bile haberi yoktu.

Sanırım Kutay'dan etkilenmişti fakat bunun için ona kızamazdım. En yakın arkadaşım olmasına rağmen ona hiçbir şeyden söz etmeyen kişi bendim. Emindim ki eğer bahsetmiş olsaydım en büyük destekçim Sedef olurdu. Yanımda olur, ellerimden tutardı. İçimde ufak da olsa bir kıskançlık peyda olmuştu, inkâr edemezdim ama bu kötü huylu bir duygu değildi. *Keşke*, de-

miştim elimde olmadan. Keşke ondan etkilenen ve heyecanla arkadaşına anlatan kişi ben olsaydım. Keşke her şey bu kadar kolay ve düz ilerleyebilseydi. Ama olmadı. Olmayacaktı.

Gülümsemek istedim, gülümseyemedim. Gözümden bir damla yaş süzüldü.

Şimdi ona bu dünya üzerindeki herkesten yakın ama herkesten de uzaktım. İçimdeydi. Ancak insanın elleri en zor içine değerdi.

Onunla olamamıştım ama *sevgime sahip çıkmalıydım,* diye düşündüm o an. Ne olacaksa olmalıydı artık. İçimdekine değemese de ellerim, başkasının değmesine de izin vermemeliydim. Üstelik o benim arkadaşımdı, bunu bilmeye hakkı vardı. Kaybedecek bir şeyim yoktu zira. Hiçbir şey kalmamıştı elimde tutunabileceğim.

Frida:

Sedef, sana bir şey söylemem gerekiyor.

Kutay ve ben...

Duraksadım, gönderemedim mesajı. Ne diyebilirdim ki? Sildim yazdıklarımı kararsızlıkla. Nasıl açıklayabilirdim bu durumu? Ne dersem o kadar da tuhaf durmazdı? Ne dersem biz, ikimiz hariç diğer insanlar da bizi anlayabilirdi? Bulamadım. Hiçbir şey bulamadım bu yaşadığımız şeyi tanımlayabilecek.

Gözlerimi pencereden dışarıya çevirdiğimde yaşadığım şeyden, onunla aramda olanlardan utanmamam gerektiğini düşündüm. Aslına bakarsak utanmıyordum da fakat böylesine tanımsız olması, ilk olması, eşsiz olması bazen bana bile anlaşılmaz geliyordu. Çünkü biz, kimsenin paylaşamayacağı kadar özel ve tarifi zor bir duyguyu paylaşmıştık.

Gülümsedim acı da olsa. Onu kaybetmiş de olsam, ona hiç sarılamamış de olsam görünmez bir iple el bileklerimizden birbirimize bağlanmışız gibi ona ait hissettiğim için gülümsedim. Bu defa onunlayken olduğu gibi tatlı bir dudak kıvrılışı değildi bu ama yine de gamzelerim belirdi yüzümde.

Ona dair her şey, onun olan her şey güzelleştirirdi zira çehremi.

Frida:

Kutay ve ben birlikteyiz birkaç aydır.

Birlikteydik.

BÖLÜM 16
Her 21 Ocak

21 Ocak 2024 – Günümüz

İzmarit

"Sence beni affeder mi bir gün?" diye sordum yanı başımda oturan Sina'ya dönerek. "Ona anlatmadığım, ondan sakladığım her şey için affeder mi beni? O gece... Ona hasta olduğumu ve Kutay'la aylardır konuştuğumuzu söylediğim gece yüzünde üzüntünün en saf hâlini gördüm ama bana öyle kırgın baktı ki... Bana..." deyip başımı öne eğdim, hafifçe yana doğru çevirdim ve dudaklarımı büktüm. "Bana, *gecenin bu saatinde yanına gelip sabaha kadar sana sarılmak istiyorum ama bana kendimi öyle yabancı hissettirdin ki sana sarılmamı ister misin, onu bile bilmiyorum,* dedi." Yutkundum. "Biz birbirimizin ilk arkadaşıydık ve ona hiçbir şeyden söz etmediğim için aynı... Âşık olduğum çocuktan etkilendi."

Sina sessiz kaldı. Bu tür konularda hiçbir zaman tam anlamıyla fikir belirtmezdi. Çok farklı ve tanımadık gelirdi ona. Ben de bir cevap beklemiyordum aslına bakarsak. Yanımda olsun, beni duysun, yeterdi.

"Keşke her şeyi düzeltmeye yetecek gücüm olsa."

"Onun için çok gurur kırıcı olmalı," dedi Sina. "Belki bilseydi böyle bir şey düşünmezdi."

"Düşünmezdi," diyerek onayladım onu. "Ben kötü bir insan mıyım, Sina?" Gözlerini bana çevirdi. "Herkesi üzüyorum. Kutay'ı, Sedef'i, annemi..." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bilmiyorum. Öyle köşeye sıkışmış hissediyorum ki nefes alabilecek kadar dahi alanım yok."

"Değer yargıları olan bir insan değilim," dedi Sina bir filozof edasıyla. Her zaman üzerinde olan o umursamaz ama düşünceli tavrı yine üzerindeydi. Zıtlıklar üzerine kuruluydu kişiliği. "Kötü veya iyi olman, senin için hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Hep böyle kırgın mı kalacak bana?"

"Pek sanmam," dedi. "Geçecektir."

"Umarım."

Sina nefeslendi onaylamazcasına. Pencere kenarında bağdaş kurmuş, yan yana oturuyorduk. Saat gecenin ikisiydi. Evlerimiz yan yana olduğu için geç saatlere kadar yanımda kalabiliyordu.

"Ne oldu?" dedim merakla.

"İnsanlar..." diye mırıldandı. "Öyle duygusal varlıklarız ki aldığımız kararların arkasında dururken bile şartlar öyle ilerlemesin istiyoruz. Amacın en başından beri sevdiğin kişilerden uzaklaşmaktı ama bunun gerçekleştiği ilk anda olmasın istedin." Başını omzuna doğru düşürdü. Gözümün içine baktı kısa bir an. Sonra önüne döndü. "İçten içe seni unutmasınlar istiyorsun ama unutmaları için de çabalıyorsun."

"Hayatla savaşıyorum," dedim donuk bakışlarla dışarıdaki kar fırtınasını seyrederken. "Sanki onu yenebilirmişim gibi geliyor ancak hayatın yenilmez olduğunu unutuyorum. Küçük bir çocuk şımarıklığı gibi. Eğer diretirsem her şeye sahip olabilirmişim gibi. Oysa elimden oyuncağım alındığında ağlamıyorum da. Çünkü sevginin satın alınamayacağını bilecek kadar da yetişkinim aynı zamanda."

"Hayat bu," dedi içli bir nefes alarak. "Hem küçücüksün hem de kocaman. Her anlamda. Sandığın neyse o değilsin aslında."

Gözlerimi çevirdim ona, başımı omzuna yaslamak istedim ama temas etmekten hoşlanmadığını biliyordum. Cesaret edemedim. Solumda o varken sağıma doğru yanaşıp başımı duvara yasladım.

"Seninle yaptığımız bu pencere önü sohbetlerimizi çok özleyeceğim." Donuk suratında hiçbir ifade değişmedi. "Keşke giderken onları da yanıma alma şansım olsa."

"Haydi," dedi. Bu bir eylem komutu olmasına rağmen oturduğu yerde sabit ve enerjisiz bir şekilde bekliyordu. "Bugün 20 Ocak. Bana bir hayalinden bahset. Elinde olsa tam şu an, şu saniye ne yapmak isterdin? Hayat sana onunla savaşmak yerine ona ayak uydurman için bir şans verse, onun tarafına geçtiğin için mükâfatlandırsa seni, ne isterdin ondan?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp bağdaş kurduğum bacaklarımın ortasındaki boşlukta duran ellerimi ayırdım. Sağ elimi sağ tarafımda duran baş ucu kitabıma attım. Sayfalarını araladım ve avucumun içerisinde akan sayfaların arasında duran bir fotoğraf takıldı ağıma. Sina'ya göstermeden yavaşça çekip çıkardım kitabın arasından. Loş ışığın altında uzun uzun baktım fotoğraf karesine. Arkasını çevirdim, yazılı tarihte gezindi gözlerim.

21 Ocak.

Kızım.

"Hiçbir isteğin yok sanırım."

İrkildim. "Yok," dedim. Güldüm acımı hafife alarak. "Boyumun ölçüsünü aldım."

"O hâlde ben gideyim," diyerek bağdaş kurduğu bacaklarını çözdü ve pencereye sırtını döndü. "Geç oldu. Uyumalısın, çok az uyuyorsun."

"Uyuyamıyorum, mühim değil," dedim kalması adına.

"Dene. Bir şeyler düşünmek yerine uyumayı dene." Ellerini iki yanına sabitledi duvarın üzerinde. Omzuna yasladı çenesini. "Sevdiğin bir şeye sarıl ya da."

"Sina için fazla romantik cümleler."

"Gerçekçi cümlelerle seni uyutmam mümkün değil."

Pencere önü duvarımdan aşağı indi, hiçbir şey söylemeden odamın çıkışına doğru ilerledi. Ne *iyi geceler* ne de *hoşça kal* temennileri vardı bizim aramızda. Birbirimizin yanındaydık, her şeyimizi biliyorduk ancak yoğun, sevgi dolu bir iletişim değildi bu. Bir yabancı olacağına dair anlaşmıştık ve ona göre davranıyorduk. Eşlik ediyordu son günlerime. Birbirimizden hiçbir beklentimiz yoktu sevgi dâhil. Yalnızca yalnızlığımızı paylaşıyorduk aslında.

"İyi geceler," dedim her şeye rağmen arkasından.

Elleri kapüşonlusunun ceplerindeyken duraksadı merdivenin önünde. Bana döndü.

"Gül biraz," diye fısıldadı sessizce. "Dileklerin utansın gerçekleşmedikleri için."

Öyle zamanlar geliyor ki doğan güneş ısıtmıyordu insanın içini. Soğuk geliyordu her şey, çok soğuk. Perdelerin sonuna kadar açık da olsa, kalbin ısınmak için can da atsa ve buna bir bebeğin annesine olduğu kadar muhtaç da olsan o güneş bir seni ısıtmıyordu bu dünyada. Kalbin üşüyordu, buz tutuyordu. O üşüme hissi bir türlü geçmek bilmiyordu. Hiçbir nefes, hiçbir ten, hiçbir güç ısıtamıyordu üşüyen ellerini. Zira bu üşüme bedenin ısısıyla değil, ruhun terk edilmişliğiyle ilgiliydi.

Ruhum terk edilmiş bir yuvanın hatıralarında kalan kahkahalar kadar soğuktu artık.

Sana benzedim, sevgilim. Seni kaybetmemek için sana benzemek istedim.

Gözlerimi açtığımda siyah perdeleri sonuna dek kapalı olan karanlık odamın içerisinde bir süre boşluğu seyrettim. Başım yastıktaydı ve cenin pozisyonundaki bedenim yatakta kayboluyordu. Güçsüzce başımı kaldırdığımda terli tenimde bir yangın yaşanıyordu ruhumun aksine. Saçlarım enseme ve yüzüme yapışmıştı. Gördüğüm kâbuslar rahat bırakmıyordu beni. Korkuyordum.

Yutkunup biraz olsun iyimser olmaya çabaladığımda yastığımın hemen yanına koyduğum kitabımın üzerindeki elim, geceden kalma bir boşlukla karşılaştı. Hâlbuki avucumun içinde bir fotoğraf karesiyle uyumuştum. Bunu fark ettiğimde hızla ayaklandım üzerimdeki yorganı savurarak. Perdelerimi sonuna kadar aralayıp içerinin aydınlanmasını sağladım ve yatağı dağıtmaya başladım. Yastığımı, yorganımı ve nevresimlerimi kaldırıyor; kitabın tüm sayfalarını karıştırıyor ve belki ben göremiyorumdur diye aşağı doğru sallıyordum.

"Nerede bu?" diye bağırdım dişlerimin arasından, saçlarımı kulaklarımın arkasına sabitledim. "Neredesin?"

Korku ve endişeyle etrafa bakındım. Komodinimin üzerini, çekmeceleri, pencere kenarımı ve yatağımın altını kontrol ettim ama fotoğrafı bir türlü bulamadım.

Gözlerim çalışma masamın üzerinde duran bir bardak su ve yanındaki ilaçlarımla buluştuğunda yerimde kalakaldım.

"Anne," diyebildim saniyelerin ardından.

Yutkunup kendime geldiğimde bir hışımla yatağımın kenarından geçerek odamın çıkışına ilerledim. Tırabzanlara tutunarak koşar adım ikinci kata indim. Kalbim ağzımda atıyor, göğüs kafesim korkuyla kalkıp iniyordu. Annemin yatak odasına baktığımda karşılaştığım yoklukla elimi kapı pervazına vurup arkamı döndüm ve zemin kata inmek için tekrar merdivenlere döndüm.

"Anne," dedim tekrar, bu defa daha sesli bir şekilde. Ahşap merdivenlerden çıkan yüksek sesli adımlarım evin içerisinde yankılanırken artık bağırmaya başlamıştım. "Anne! Anne... Anne, evde misin?" Sırasıyla oturma odası, salon ve annemin dikiş odasına göz attığımda cevap gelmedikçe içimde doğan endişeyle beraber mutfağa girdim, gözlerim ada tezgâhın diğer tarafında sessizce oturan annemin tepkisiz bedeniyle karşılaştı. Seslenişim yarım kaldı. "Anne..."

Gözleri, gözlerime değdi. Yaşlıydı ve gözlerinin beyazı kırmızılaşmıştı. Karşısında sessizce dururken irislerim tezgâhın üzerinde duran fotoğrafa indi. Gözlerimi kaçırdım.

"Günaydın, bir tanem," dedi çatallaşmış sesiyle.

"Günaydın, anne."

Zorlukla yutkundu. Uykusuz ve aç olduğu her hâlinden belliydi. Her zaman düzgün olan saçları karmakarışıktı, göz altı torbaları belirgindi.

"İlaçlarını içtin mi? Çalışma masanın üzerine bırakmıştım."

"Henüz değil," dedim girişte, buzdolabının çaprazında beklerken.

Anladığına dair başını salladı. "Aksatma, uyanır uyanmaz içmen gerekiyor."

"Anne," diyerek ona doğru adımlayacağım sırada kaşlarını kaldırıp dudaklarını aralamasıyla yerimde duraksadım. İşaret parmağımın ucunu kıstırıyordum tırnaklarımla. "Anne, lütfen üzülme. Seni üzmek istemedim, yemin ederim."

"Bu..." Çenesi titredi fotoğrafa bakarken. "Bu fotoğrafı nereden buldun?"

"Bulmadım. Her zaman benimleydi," diyerek birkaç adımda yanına ulaştım ve fotoğrafı tezgâhtan çekip aldım hızla. "Odama girmemeni söylemiştim daha önce. Ben alırdım ilaçlarını uyanınca."

"*Bu fotoğrafı nereden buldun,* dedim sana."

Eğer söylersem üzülecekti. "Önemli mi?" dedim. "Bendeydi hep."

"Yeter." Sesi sert ve otoriterdi. Siması da öyle. "Yeter artık, bıktım tüm şımarıklıklarından. Kendimi paralıyorum!" Ağlamaya başladı hıçkırarak. "Sana iyi gelmek için, sana iyi gelecek şeyin ne olduğunu bulabilmek için kendimi paralıyorum! Gözümün içine bak ve gülümse diye her şeyi yapıyorum! Canımdan can gidiyor, uyuyamıyorum!" Ağlayışıyla beraber sesi de dinginleşti. "Sense gece avucunda bu fotoğrafla uyuyorsun."

Elimden alıp yere attı fotoğrafı. İkimizin de gözleri yerdeki fotoğrafın üzerinde birleştiğinde gözlerimin önü buğulandı.

Annem... Annemle bu dünya üzerindeki ilk ve son yan yana gelişim. Kucağında uyuyuşum. İlk ve son defa.

"Yetmedim mi ben sana?" dedi hesap sorarcasına. "Yetemedim mi?"

Elini yanağıma atmak için yeltendiği sırada geri çekildim donuk bir surat ifadesiyle. Kaşlarımı kaldırdım hâlâ yerde duran fotoğrafa bakarken. Yutkunup irkildim, eğilip yerdeki fotoğrafı avucuma aldım ve karşısına dikildim.

"Ölüyorum ben, anne," dedim kabul etmek istemese de. "Bunu sen de biliyorsun. İyileşemeyeceğim. Kandırma kendini de beni de. Tek istediğim..." Sesim titredi. "Tek istediğim hayatım boyunca onunla geçiremediğim günleri son anlarımda telafi etmekti. Ve bunu yapabileceğim tek yol, bir fotoğraf karesi! Bir fotoğraf olsa da onunla uyumak istedim! Seni çok seviyorum ama hatırlamasam bile onu çok özlüyorum!"

"Sen benim kızımsın!" diye bağırdı. "Seni ben büyüttüm, tek başıma! Tek başıma baktım sana! Tek başıma hem anne hem baba oldum sana! Tüm hayatımı... Tüm hayatımı sana göre şekillendirdim, senin için nefes aldım, sen varsın diye yaşadım!" Üzerime yüklediği yük sırtımı kamburlaştırıyordu. Yutkunamadım. "Sen bir gün daha yaşa diye ben ömrümü feda ederim!"

"Ya ben bir şey istemiyorum ki! Sadece ihtiyaç duyuyorum!" diye bağırdım ellerim göğsümdeyken. "Şuramda bir sızı var, onu istiyor. Onu görmek istiyorum! Bilmek istiyorum! İyi mi, değil mi; nasıl bir hayatı var, beni özlüyor mu, bilmek istiyorum!"

"Umurunda bile değilsin!" dedi tüm acımasızlığıyla.

O sevgi dolu bir kadındı eskiden, şimdi onu böylesine canavarlaştıran duygu neydi, isimlendiremiyordum. Beni kaybetmekten öyle korkuyordu ki canımı yakarak sindirmeye çalışıyordu sözlerimi.

"Umurunda bile değilsin onun!"

Daha fazla dayanamadım. "Umurunda bile değilsem neden babam sadece bu fotoğrafı ardında bıraktı? Neden avucuma tutuşturup vicdan azabı içinde ağladı? Altı yaşımdaydım! Altı yaşımda bırakıp gitti bu yükü bana!"

"On sekiz yıldır," dedi güçsüzlükle. "On sekiz yıldır benimleydin. Şimdi neden istemiyorsun? Neden beni değil de onu tercih ediyorsun?"

"Doğduğumdan beri seni anne bildim. Gocunmadım, başka bir ihtimalin varlığını bile düşünmedim! Sen benim annemdin. Seni her şeyinle çok sevdim. Ama içimde bir ukde kaldı hep. Babam öldükten sonra daha çok aradım varlığını ama söyleyemedim. *O beni istemezken ben onu istiyorum,* diyemedim. Ama şimdi... Şimdi bitti işte. Gurur yapabilecek kadar yaşayabilecek miyim, bilmiyorum."

"O seni hiçbir zaman istemedi. Hiçbir zaman... Kızım, beni dinle," deyip şefkatle yaklaşmaya çalıştı. "Sadece kendini üzeceksin. Başka hiçbir şey olmayacak."

"Anne... Yapma." Her şeye rağmen devam ettim: "Canımı yakarak silip atamazsın bu isteği benden. Ben sadece eğer bir gün olur da," derken kelimelerimin arasına saniyelik nefesler bırakıyordum titreyerek. "Ölürsem, onu bir defa bile görmeden kapatmak istemiyorum gözlerimi. Yalvarırım, alma bunu benden."

"Hayır!" diye hiddetle bağırdı gözleri büyürken. Öyle ki sesi tüm evin içerisinde yankılanmıştı. Annemi ilk defa böylesine öfkeli görüyordum. "İzin vermem. İzin vermem buna. Hayır. Sen benim kızım olarak doğdun, benim kızım olarak öleceksin!"

O an.

Tam o an...

Dudaklarından çıkan o son kelimeyle nefes alamadım.

Ciğerlerime çektiğim son nefes kilitlendi dudaklarımın arasında. Bir türlü geri veremedim.

Canımı yakmaya çalıştığı tüm cümlelerinin yanında, bu cümle tek bir saniyede yerinden çıkarıp aldı kalbimi.

Sen benim kızım olarak doğdun, benim kızım olarak öleceksin.

Göz bebeklerim parçalara ayrıldı ve gözyaşlarım o keskin cam parçalarının arasından kesile kesile döküldü âdeta yanaklarıma. Tane tane aktılar tenimin üzerinde ve ben cevap dahi veremedim ona.

"Kızım," diyerek perişan bir hâlde bana doğru bir adım atmaya kalktı ama elimi kaldırıp aramıza siper ettim, tek bir hareketimle durdurdum onu. Tekrar etti pişmanlıkla: "Kızım."

Gözlerimi yerden kaldırdım ve gözlerine sabitledim.

"Hala," dedim tekdüze ve duygusuz bir ses tonuyla. Bakışlarında pişmanlık ve acının binbir tonunu izlerken başımı iki yana salladım. "Ben senin kızın değilim."

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diyerek üzerime doğru atıldı ve sarılmaya çalıştı vücudumu sıkıca tutarak ancak aramızda bir arbede yaşanmaya başlamıştı. O bana sarılmaya çalışırken ben çığlıklarla onu kendim-

den uzaklaştırıyor, sarılmaması için ellerini itiyordum. "Özür dilerim, kızım! Özür dilerim!"

"Dokunma bana!" diye tüm gücümle boğazım yırtılırcasına bağırdığım an iki elimle omuzlarından tutarak geriye ittim bedenini. Canı yanmış olmalıydı ki birkaç adım uzağa savruldu göğsünü tutarak. "Dokunma," dedim dişlerimin arasından. Gözyaşlarım döküldü, tıpkı onun gibi. "Ben sırf annem koymadı diye adımı bile kullanmıyorum yıllardır! Ben senin verdiğin adla yaşayamıyorum! Bırak beni!"

Ellerini dudaklarının önüne kaldırdı. "İlaçlar... İlaçlar yüzünden böyle konuşuyorsun. Öfkelisin, sinirlisin, kırgınsın... Biliyorum. Geçecek, söz veriyorum geçecek, kızım."

Yutkundum. Az önceki itiş kakışta yüzüme dağılan saçlarımı toplayarak omzuma doğru savurdum.

"Annemle tanışmak istiyorum," dedim oldukça net bir şekilde. "Bana bunu borçlusun."

"Hayır," dedi. "Hayır, olmaz. O sana iyi gelmeyecek."

"Sen de gelmiyorsun, hala," dedim ağlayarak. "Bana bu saatten sonra hiçbir şey, hiç kimse iyi gelemez. Bak bana!" Bağırdım. "Bak bana. Ne hâldeyim, görüyor musun? Yüzüme bak. Göz altlarımın morluklarına bak. Yanaklarımın çöküklüğünü görüyor musun? Bak ellerime, ne kadar gücümün kaldığını görüyor musun? Bitiyorum ben!"

"Yalvarırım deme böyle, deme, hayır!"

"Bana annemin kim olduğunu söyleyeceksin. Onu görmek benim hakkım. İki aylık bir bebekken beni nasıl bırakıp gittiğini sormak benim hakkım!" Doğruldum, yanaklarımdaki yaşları sildim. Yüzümü sıvazlayıp nefeslendim. "Eğer tedavi olmamı istiyorsan beni anneme götüreceksin. Yoksa tedavi olmam, o hastaneye yatmam, kemoterapiye başlamam." Hıçkırdım. "Burada," deyip elimin tersiyle ıslanan tenimi sildim. İşaret parmağımla evi gösterdim. "Burada, gözlerinin önünde, öleceğim günün gelmesini beklerim."

"Kızım, doğru düşünemiyorsun şu an. Öfkeyle hareket etme, yalvarırım. Bizi dönüşü olmayan bir yola sokma. Yapma. Yalvarıyorum sana. Eğer sana olan sevgime birazcık inanıyorsan dinle beni."

Doktorun benden gizlice ona söylediği, *uçurumun kıyısındayız artık, kendinizi her şeye hazırlayın,* cümlesi can buldu zihnimde bir anlığına.

Gülümsemeye çalıştım ancak başarılı olamadım. Burnumun direği sızladı. Annemin avucumda duran fotoğrafına bakarken dudaklarımı dişledim.

"Ben tüm yolların sonundayım," dedim acıyla. "Düşmek en acısız olanıysa düşmek istiyorum."

BÖLÜM 17
İyi Değilim

Kutay Harmanlı

Bu bir tükenişin öyküsü...

O, hayatıma sihirli değneğiyle girip bana bir büyü yaptı ve köşelerimi kendi eliyle yontup yumuşattıktan sonra beni o köşesiz, savunmasız hâlimle bir başıma bırakıp gitti. Şimdi, onun gidişinin ardından ellerimle ördüğüm duvarın köşeleriyle yalnız başkalarını değil, kendi canımı bile yakıyordum. Kendime bile acımasızdım. Bana bir canavar olmadığımı söylüyordu ancak artık gerçek bir canavardım.

O gittikten sonra sudan çıkmış bir balık ve uçmayı öğrenememiş bir kuş gibi yalpalamıştım yaşamak için. En sonunda hiçbir çare bulamayınca nasıl devam edeceğime dair, kendime öyle sert bir savunma mekanizması yaratmıştım ki o düzenek, herkesin canını yakmak isteyen bir caniye dönüşmüştü.

Her zaman sorunlu bir çocuk olarak bilinmiştim. Huysuz, asi, serseri... Öfkeli bakan gözlerim vardı onlara göre. Hiç eğilmeden dimdik duran bir bedenim, kimseye merhamet etmeyen bakışlarım, cümlelerini tartmayan dilim, kimin ne hissettiğini umursamayan kalbim... Tüm bunlara rağmen o, öfkeli bakan gözlerimin ardında öfkesinin ardına diz çöküp bacaklarına sarılan korkak, küçük çocuğu görmüştü. O çocuğu ellerinden tutup açığa çıkarmış, sonra da o öfkeyle karşı karşıya bırakmıştı.

Bir başıma savaşmak zorunda kalmıştım.

Ellerimden tutar sanmıştım.

Yanımda olursa o korkuyu ezebileceğimi zannetmiştim.

Şimdi hayalleriyle beraber ezilen bendim. Örselenmiş kalbim ve yüzünü yerden kaldıramayan gururumdu.

"Kardeşim," diyerek yanıma oturdu Arda ve beni, kalbimi kırıp duran kendi düşüncelerimin pençesinden çekip aldı. Önüme karton bardakta bir kahve bıraktı. "Kahve istersin diye düşündüm. Hiç içmedin bugün, yorgun gözüküyorsun."

Ellerimi fitilli kadife ceketimin ceplerinden çıkarıp bir yudum aldım kahveden.

"Uykusuzum biraz," dedim derin bir nefes vererek. Oturduğum sandalyede bacaklarımı ileriye doğru uzattım. "Derse girecek misin?"

"Hayır. Sedef'le oturacağız kafeteryada. Sen de gelsene." Güldü kendi kendine. "Bilge Hoca'yı da çağırırız, kahve yanına sağ kroşe. Yenir."

"Kadının bu dünyadaki sınavı biziz," dedim ancak onun gibi gülemedim, mecalim yoktu. Sırıtmakla yetindim. "Üzülüyorum ona."

"Kutay," diye adımla seslenince birkaç saniye sonra Arda, başımı omzuma doğru yatırarak yanımda oturan bedene baktım. Gözlerimi gözlerine sabitledim. Sınıfta kimse olmadığı için aramızda oluşan sessizlik gerilmeme neden olmuştu. "Sormaya çekiniyorum ama o günden sonra neler oldu, kardeşim? Sen istemiyorsun diye açmıyorum konusunu ama içim hiç rahat değil."

"Hangi konu?" dedim anlamamış gibi yaparak.

"O kız... Bir haber yok mu hâlâ? Hiç görmediğin, hiç tanımadığın birine nasıl âşık olabildin, anlayamıyorum ama senin sözün neyse gerçek odur benim için, sorgulamıyorum. Yanlış anlama beni. Sadece bu durumun sana iyi gelip gelmediği konusunda endişe duyuyorum." Elini omzuma atıp sıvazladı, destek verdi. "Kardeşim, emin misin? Gerçek mi, değil mi, bilmiyoruz bile."

Yutkundum. "Gerçek," dedim eskisine göre daha inançsız olsam da. "Ama inan, ben de bilmiyorum. Çok düşündüm. Birini görmeden âşık olabilir mi insan diye çok sorguladım. Aklımı yitirecektim. Sonra... Sonra ellerini tuttuğum o anı düşündüm." Gözlerine baktım. "Arda, benim kalbim hiç öyle atmamıştı daha önce."

"O hâlde neden birlikte değilsiniz?" dedi sitemle. "Neden çıkmıyor karşına?"

"Bilmiyorum."

"Bir şey var," dedi şüpheyle. "Hiç normal değil bu durum. Bir şey var göremediğimiz."

"Boş ver," deyip elimi bacağına attım, hafifçe sıktım. "Konuşmayalım. Bıraktım ben artık. İçimde hâlâ küçük bir umut kırıntısıyla yaşıyorum ancak kabullendim olmayacağını. Kabullenmeseydim böyle yaşamaya devam edemezdim."

"Peki... Beren," dediğinde başımı geriye yatırdım. "Beren'le konuştun mu hiç?"

"O gün bana konferans salonunda *gelirim*, dediği gün Beren'le takipleştik sosyal medyada. Saç rengi çok benziyor, biraz daha açık. Konuştuk. Sürekli göz göze gelmemiz, gözlerini benden kaçırması boşuna değilmiş, evet. Benden hoşlandığını söyledi ama İzmarit değil o. Bilmiyorum, his sadece. O olamaz. İzmarit benden kaçıyor ama Beren bana ilk konuştuğumuz gece söyledi her şeyi hiç saklamadan."

"Ee," dedi, yerinde kıpırdandı. "Sen ne söyledin?"

Tepkisizce baktım gözlerine. "Hiçbir şey. Bakmadım mesaja."

"Henüz mü bakmadın?" dedi *henüz* kelimesinin altını çizerek.

"Hayır, direkt bakmadım. Muhtemelen bakmayacağım. Ondan başkası umurumda değil, Arda."

Gözlerini devirdi ve önüne döndü.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bana ortada hiç olmayan birinin varlığı hakkında konuşmak pek de mantıklı gelmiyor. Benim gerçeklik algımda düz bir zemine oturmuyor bu durum."

Sustum ve içten içe gülümsedim sadece. Kimseye bu durumu açıklayamaz, anlatamazdım çünkü yalnızca ben yaşamıştım. Yaşamayan birinin kolay kolay anlayabileceği bir şey değildi. O yüzden kızmıyordum Arda'ya. Birkaç ay önce olsaydı eğer, biri bana anlatsaydı bu hikâyeyi, ben de anlam veremezdim duyduklarıma.

"Neyse." Kahveden bir yudum alıp ayaklandım. "Birazdan ders başlayacak, çıkalım mı?"

"Olur. Sedef'in yanına gidecektim zaten. Gidelim."

Arda'yla beraber sınıftan çıktığımız sırada koridor, dersler başlayacağı için yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu. Kafeteryaya ulaşıp kendimize sakin bir masa ararken Sedef'in çoktan oturduğunu görünce yanına ilerledik. Onlar Arda'yla birbirlerine sarılırken ben bir sandalye çekip oturdum. Gülümsemekle yetindim. Yorgun olduğumu bildiği için takılmıyordu.

"Bu ne güzellik?" dedi Arda. "Çok yakışmış bandanan."

Sedef sarı çiçekleri olan bir bandana bağlamıştı saçlarına.

"Ya, teşekkür ederim," deyip elini bandanasına attı kısa bir anlığına. "Sarıyı seviyorum ama biraz soluk gösteriyor yüzümü."

"Parlıyorsun oysa."

"Tamam, sus," deyip oturttu Arda'yı kendisi de otururken. Güldüler birbirlerine. "Utanıyorum."

"Nasılsın? Ne yaptın konuşmayalı? Yirmi dakika falan oldu."

"Matematik ödevim vardı, onu yaptım," dedi bana bakarak. "Hocam çok katı biri, kızıyor sonra."

"Öyleyimdir," dedim. "Kızarım."

"Ve biraz huysuz, sıkıcı, suratsız," diye ekledi ardından.

"Neyse ki benim gül yüzüm var." Arda gülümseyerek kendini sevimli göstermeye çalıştı. "Eğlenceliyim de."

Sedef güldü. "Keşke matematiğin de iyi olsaydı, Arda," dedi. "O zaman bu suratsızı çekmek zorunda kalmazdım. Sen anlatırdın bana."

Ellerim ceplerimdeyken umursamazca gözlerimi devirdim. "Senin en yakın arkadaşının matematiği çok iyi değil miydi?" diye sordum. "Ona söyle, çalıştırsın seni."

Sedef duraksadı bir anlığına. Gözlerini kaçırdı anlayamadığım bir şekilde.

"Okula gelmiyor o hâlâ," diye geçiştirdi beni.

"Görüşmeniz için okula mı gelmesi gerekiyor? Yakın arkadaşın değil mi bu senin? Kim, bilmiyorum gerçi."

"Aramız bozuk biraz ama halledeceğiz."

"Muhtaçsın yani bana."

"Biraz."

"Yalvar o zaman seni çalıştırmam için," dedim keyifle.

"Kutay," diye araya girdi Arda. "Hiç görmediğin bir yanımı görürsün."

Omuz silktim. "Keşke görsem."

"En iyisi sensin ve sana muhtacım lanet olsun ki. Senden iyisini bulamam, Kutay, lütfen beni bırakma. Üniversiteyi kazanamam yoksa," dediğinde Sedef, gülümsedim amacıma ulaşmış olmamın mutluluğuyla.

"Gereksiz övgüye ihtiyacım yoktu, sağ ol," dedim. Ardından cebimden kablosuz kulaklığımı çıkardım ve kulaklarıma yerleştirdim. Telefonumu kulaklığıma bağlamaya çalıştım. "Size doyum olmaz." Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Konuşun siz, ben bir bölüm dizi seyredeyim."

"Biz de tam *Kutay gitse keşke,* diyorduk," diye mırıldandı Arda. Gülümsediğinde ben de ona karşılık verdim ancak diziyi başlattığım için duymuyordum. "Şükür!"

Ben dizi izlerken onlar sohbete koyuldular. Arda'nın Sedef'ten hoşlandığını biliyordum ama Sedef'in ona karşı ne hissettiği konusunda emin değildim. Bir iki hafta öncesine kadar ilgi duymadığını düşünsem de sonrasında Arda'yla vakit geçirdikçe bundan keyif alır olmuştu. Hatta öyle ki benim yüzüme bakmıyor, onunla konuşuyordu daha çok. Ne zaman ders çalışmak için buluşsak, ki bazı zamanlar iptal ediyordu, Arda'yı soruyor ve gelmesini istiyordu.

Aralarında bir şey olacağını düşünüyordum ama olması için ufak bir kıvılcım gerekiyordu belki de.

Dizi devam ederken gözlerim telefonun arkasından onlara kaydı kısa bir süreliğine. Yan yana, omuz omuza duruyorlardı. Yüzleri birbirlerine çok yakındı ve fısıldaşarak konuşuyorlardı. Sedef'in tabletinden üniversiteye girmek için yaptığı pratiklere bakıyor, çizimleri için fikir dayanışması yapıyorlardı. Sedef, Arda'dan aldığı fikirleri hemen uygularken Arda, çoğunu hayranlıkla seyrediyordu. Ara sıra gülüşüyor, birbirlerine uzunca bakıyor, ardından gözlerini kaçırıyorlardı.

Burukça yutkunmadan edemedim. Hayal kırıklığım bir yumru oldu, gerdanıma oturdu. Bir kıskaçla kalbimi boğdu.

Hiçbir şey demeden sessizce dizimi izlemeye devam ettim.

Bir Hafta Sonra

"Tamam, anne. Kapatıyorum şimdi. Antrenmana çıkacağım. Hayır, erken gelirim. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp dolabıma koyduktan sonra kilitledim ve soyunma odasından çıktım. Annemle hâlâ aramız düzelmemişti ve düzeleceğe de benzemiyordu fakat bir şeyleri konuşmamayı tercih ediyorduk. Susmak, yokmuş gibi davranmak daha kolaydı.

Uzun koridoru aşıp sahaya çıktığımda takım arkadaşlarım çoktan kendi aralarında antrenmana başlamışlardı. Aralarına katılıp antrenmana dâhil olduğumda tüm zehrimi akıtmaya kararlıydım. Öyle çok verdim kendimi, öyle adadım ki oynamaya, zihnimin içindeki düşüncelerden kaçabilirim sandım. İki takıma ayrılarak maç yaptığımız antrenmanda yine Barkın'la karşı

karşıyaydık ve normal zamanlarda dahi ona hiç sayı vermezken şimdi tüm odağımla oynuyordum. Hiç şansı yoktu.

Yaklaşık iki set boyunca takım arkadaşlarımla paylaşımlı oynamak yerine, bencil bir strateji güttüğüm için oyuncular arasında homurdanmalar başlamıştı. Bunu bilerek yapmamıştım. Dışarıya kendimi kapatıp onlarla değil, zihnimdekilerle vermiştim bu mücadeleyi. Biraz sert oynamış, karşı karşıya geldiklerimin canını yakmış, kendi canım yandığındaysa umursamamıştım. Sayıyı paylaşmak yerine en baştan en sona kadar kendim götürmüştüm. Her ne kadar önde olsak da büründüğüm tavırdan memnun değillerdi.

Üçüncü set başladığında Barkın'la orta alana geldik. Ertan Hoca topu yukarı kaldırdı ve ikimize baktı.

"Bol şans," diye mırıldandı Barkın. Terden ıslanan sarı saçlarını arkaya savurdu.

"Şansa ihtiyacım yok," dediğim an koç düdüğünü çalarak topu havaya attı ve Barkın'la birlikte aynı anda topa yükseldik.

Topu çevik bir hareketle kendi sahama düşürüp takım arkadaşımın almasını sağladıktan sonra hücuma geçtim, birkaç kişiyi geçip Barkın'ın arkasına sindim. Emre, topu Barkın'ın üzerinden bana ulaştırdığında yanıltıcı bir hareketle Barkın'ı tongaya düşürdüm. O, topa uzanacağını zannederken geri çekilip üçlük attım. Top fileden aşağı süzülürken Barkın, onu yanıltmam yüzünden sendeleyerek birkaç adım ileri savruldu. Emre sayı aldığımız için koşarak bana yumruğunu uzattığında ıslık çalarak Barkın'ın yanından geçtim.

"Demiştim."

"Bulaşma bana."

"Neden?" dedim dudaklarım kenara kıvrılırken. "Yüzünün yine dağılmasını istemiyorsan anlarım."

Barkın sessizce küfrederek yanımdan geçtiğinde sinirlenmek yerine gülerek kaşlarımı kaldırdım. Onu alaya aldım. Sırıtışım daha da sinirini bozmuş olmalıydı ki tam da istediğim şekilde benim gibi sert oynamaya başlamıştı. Omuz omza, faul yaparak, birbirimizin canının yanmasını hiç umursamadan yaklaşık olarak yirmi dakika mücadele ettik, nihayetinde elimde topla karşısına dikildim. İkimiz de terden sırılsıklam olmuştuk ve hırs doluyduk.

Hayata karşı olan tüm öfkemi, İzmarit'e olan tüm kırgınlığımı bu şekilde atıyordum.

"Gel," dedi sertçe, üzerine gelmem için.

Kaşlarımla elimin altında seken topu işaret ettim. "Al alabilirsen."

Takım arkadaşlarımız ikimizden de karşılıklı oynama beklerken biz onları duymuyor ve sadece ikimiz varmışız gibi davranıyorduk. Daha fazla beklememek için üzerine doğru bir adım attığım an bana doğru yaklaşmıştı ki hızla geri çekildim ve topu sol elime aldım. Hücuma geçtiğinde daha çok sayı almaya, basket atmaya yönelik değil de Barkın'la eğlenmeye yönelik oynuyordum. Topu elimden alamaması hoşuma gidiyordu, tatmin oluyordum. Fakat buna bir son verdim ve Barkın'ı küçük bir göz oyunuyla yanlış yöne gönderip sağından geçerek potaya ilerlemeye başladım. Onu arkamda bırakıp takım arkadaşıma topu gönderecektim ki sert bir omuz darbesiyle sola doğru savrulmam buna engel oldu.

Kendimi yerde bulduğumda takım arkadaşlarım itiraz etmek için seslerini yükseltti, ortalık karışmıştı ancak ben yalnızca gülmekle yetindim. Hiçbir şey demeden ayağa kalktım ve itiraz etmek yerine kendi sahama doğru koştum.

"Devam!" diye bağırdım diğerlerine. "Bir şey yok."

Barkın kendi sahasından bana göz kırptığında yavaş yavaş ısınıyordu ellerim. Dişlerim gıcırdamaya başlamıştı.

Yüzümdeki gülüşü silip rol yapmayı bıraktım, keskin yüz hatlarımın yerine oturmasını sağladım. Yeşil gözlerimi karartıp diz kapaklarıma yasladım avuçlarımı. Nefeslendim. Barkın'a bir avcı gibi bakarken o, elinde basketbol topuyla bizim sahamıza doğru ilerlemeye başladı. Hücum etmektense onun ayağıma kadar gelmesini bekledim çünkü onu bu sahada karşılayacak tek kişi bendim.

"Gel bakalım," diye fısıldadım.

Barkın bana doğru adımlarken takım arkadaşıyla paslaştı ancak ben dikkatimi dağıtmadan ona bakmaya devam ettim. Tam da düşündüğüm gibi birkaç pas sonra tekrar top ona ulaştığında başımı hafifçe yana kırdım keyifle. Yarı sahayı geçmesine müsaade etmek amacıyla dalmış gibi yaparak beni oyuna getirdiğini sanmasına müsaade etmiştim, tam yanımdan geçtiği an arkadan yaklaşarak tüm ağırlığımı üzerine verdim ve hafif bir omuz darbesiyle topla beraber öne doğru savrulmasını sağladım.

Barkın birkaç taklayla yere düşerken ben, olduğum yerde kalıp şaşırmış gibi kaşlarımı kaldırdım. Etrafa bakınıp ellerimi havaya kaldırdım, dudaklarımı büktüm.

"Savunma," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek.

Takım arkadaşlarının yardımıyla ayağa kalkan Barkın; ellerim belimde, sırıtarak onu seyrettiğimi görünce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Doğru oynasana lan!" diye bağırarak üzerime yürümeye başladı.

Diğerleri onu durdurmaya çalışsa da hepsini aşıp bana doğru koşmaya başladığında kendimi savunmaya geçmeyerek suratıma bir yumruk indirmesine müsaade ettim. Yumruğuyla yere serildiğimde öyle öfkelenmiş olmalıydı ki durmayıp üzerime çıktı. Ardı ardına yumruklar atmaya başladı. Bense onu durdurmak yerine kahkaha atıyor ve hıncını çıkarmasına izin veriyordum.

"Bu kadar mı gücün, Barkın?" diye bağırdım.

"Kes sesini!"

"Vur, vur haydi!" dedim öfkeyle.

Barkın ağzına gelen tüm küfürleri sayarak bana saldırmaya başladı tekrar. Ne kadar süre üzerimde kaldı ve takım arkadaşlarımız bizi ayırmaya çalıştı, bilmiyordum. Maç esnasında odasına dönen koçun düdüğüyle kargaşa hafiflediğinde bu defa sıra bana gelmişti. Ertan Hoca'nın gelmesini zerre umursamadan bedenini basketbol formasından tutarak yere serdim, üzerine çıkıp onun aksine tek bir yumruk indirdim ve kaşını patlattım. Ayağa kalktığımda elimden kan damlıyordu, tıpkı dudağımdan ve kaşımdan süzüldüğü gibi.

"Neler oluyor burada? Ne bu hâl? Siz insan gibi geçinemeyecek misiniz, oğlum? Hep birbirinizi yemek zorunda mısınız? Çiğ çiğ etinizi kemirin, tam olsun! Hayvan mısınız?"

Ertan Hoca'ya baktım boş gözlerle.

"O başlattı, hocam," dedim umursamaz bir şekilde. "Herkes şahit." Gözlerim diğerlerinin üzerinde tek tek dolaştı, nefes nefese kalmıştım. Bu sahne bana bir yerden tanıdık geliyordu. "Değil misiniz?"

Herkes tek tek şahit olduğunu söylediğinde Barkın şaşkınlıkla baktı takımdakilere.

"Hocam, adam gibi oynamıyor!" dedi Barkın.

"Sen oynuyor muydun?" dedim geçen seneyi kastederek. "Mertçe çarpışmaktan anlamadın. Senin gibi vur kaç oynadım ben de."

Kan damlayan elimin tersiyle yüzümdeki teri sildim. Barkın ayağa kalktı, omzuma çarparak yanımdan geçip gitti bir hışımla ve sahanın çıkışına doğru ilerledi.

"Barkın! Buraya gel!" diye bağırdı Ertan Hoca ancak dinlemedi. "Barkın, sana dedim! Hey!" Barkın dinlemeyerek sahadan çıktığında Ertan Hoca bana döndü. Elleri birbirine sürttü. "Kutay, yürü. Takım arkadaşını al ve gel buraya. Çabuk."

"Ne?" dedim yüzümü ekşiterek.

"Bu takımın kaptanı sen değil misin? Haydi."

"Hocam, çocukla birbirimizi yiyorduk az önce! Öyle dediniz! Yiyeyim diye mi yolluyorsunuz yanına? Anlamıyorum."

"Kutay, git ve Barkın'a hiçbir şey yapmadan onu buraya getir."

"Emre gitsin, hocam."

"Kutay, haydi, koçum benim. Yoksa ikinizi de kadro dışı bırakırım."

Her ne kadar diretsem de Ertan Hoca'nın omuzlarımdan tutup sahanın çıkışına doğru ittirmesiyle mecburen yürümeye başladım. Barkın az önce çıktığı için ona yetişmek maksadıyla adımlarımı hızlandırdığımda spor salonunun iki yana açılan geniş kapılarından tekini ittirerek dışarı çıkmıştım, okula doğru ilerleyen Barkın'ın köşeyi dönerken birine çarptığını görmem bir oldu. Çarptığı kız yere serilirken hiç umursamadan yoluna devam etti, kızı arkasında bıraktı.

"Barkın!" diye bağırdım arkasından durması adına. "Barkın, hey!"

Sesimi duysa da aldırmadı, yoluna devam etti ve birkaç saniye içerisinde gözden kayboldu. Bense onun çarparak yere düşürdüğü kızın yanına adımladım koşa koşa.

"Hayvan herif!" dedim sanki aynısını geçen dönem ben de yapmamışım gibi. Kızın yanına eğildiğimde balıksırtı ördüğü saçlarının üzerine geçirdiği şapkadan dolayı yüzünü göremiyordum ancak onunla konuşmaya devam ettim: "Geri zekâlı bu, anlatamıyorum. Çok acıdı mı canın? Revire götürebilirim seni. Pansuman yapmayı bilmiyorum ama birileri vardır belki."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi ince bir ses tonuyla. Sesinin hafızamda bir yerlerde bir yeri vardı ama anımsayamamıştım. "İyiyim. Aniden olunca afalladım, beklemiyordum."

"Emin misin? Dizlerin soyulmuş." Eteğinin uçlarını tutarak sıktı, canı acıyor olmalıydı. "Yürüyemeyecek gibiysen seni taşıyabilirim ama o kadar da abartılacak bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Çok incesin," dedi imayla. "Senin de benden farkın yok. Kan içinde elin."

"Önemli değil." Elimdeki kana baktım. "Acımıyor canım. Alışığım."

"Ben de alışığımdır," dedi sessizce. "Ama acıyor."

Küçük taşların soyduğu elini tutuyordu. Yerdeki çalıların kıymıkları batmıştı. İnledi dişlerinin arasından sessizce.

Başını yerden kaldırdı ve bir anlığına gözlerime ürkekçe baktı.

Göz göze geldiğimiz an ikimiz de kalakaldık öylece. Birbirimize baktık bir süre.

Bembeyaz bir teni vardı. Yüzündeki sayısız çilleri, küçücük gözleri, masum bakışları beni bir anda hipnotize etti, etkisi altına aldı ve düşüncelerimi sıfırladı. Kirpiklerinin arasında parlayan göz bebekleri ve dolgun ama küçük dudakları titriyordu. Mor göz altları, beyaz teninde büyüleyici gözüküyordu. İrisleri irislerimdeyken kaburgalarımın arasında bir sıcaklık büyüdü.

Yüreğimin ısınmaya başladığını hissettiğimde kolundaki elimi sertçe çektim ve gözlerimi kaçırdım.

Çok güzeldi. Hayatımda gördüğüm en güzel insanlardan biriydi ve ben, içinde İzmarit'in hayalini yaşattığım kalbimin ritmi bir başkası için değişti diye büyük bir suçluluk duyarak orada daha fazla kalamadım, ondan kaçtım. Onu arkamda bırakarak tekrar spor salonuna koştum ve bir an olsun arkama bakmadım. Bakamazdım. Bunu kendime de ona da yapamazdım.

Elimi kalbime attım, nefes nefese soyunma odasına girip kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yasladım.

Kimdi o? Beni nasıl olur da yalnızca gözleriyle böylesine etkileyebilirdi?

Etkilendiğim gözleri değildi ancak bundan haberdar değildim. O an, o kaldırım kenarında, aylardır âşık olduğum ruhun bedene bürünüşünü yaşadım fakat fark etmedim. Fark edemedim. İçimde büyüttüğüm sevginin beni böylesine alelade bir şekilde bir köşebaşında, bir duvarın dibinde yakalamasını beklemiyordum.

O hep hayallerimdeydi. Orada kalacak sanıyordum.

Ama kalmadı... Bu, benim bildiğim karşıma ilk çıkışıydı.

BÖLÜM 18
Lidya

İzmarit

İşte, buradayım. Ona geldim. Anneme.

Aslında doğduğumdan beri olmam gereken yerdeydim. Doğduğumda olduğu gibi gözlerimde gözyaşlarıyla bekliyordum. Bir kaldırım taşına oturmuş, dizlerimi karnıma çekmiş ve kollarımı bacaklarımın etrafına dolamıştım. Yolun karşısında, açılması için dakikaları saydığım kafeye bakıyordum. Sabahın erken saatleriydi. Yaklaşık on beş dakika önce baktığımda 07.39'du. On beş dakika mı geçmişti, ondan bile emin değildim gerçi. Çünkü beklediğim her saniye bende senelere tekabül ediyordu. Sanki on sekiz yıldan daha fazla beklemiştim bu sabah onu.

Avucumda tuttuğum fotoğrafa baktım gözyaşlarım irislerimin önünü buğulandırırken. Birbirine bastırdığım dudaklarım, içimde biriken hıçkırıkların baskısıyla birbirinden ayrıldı, yuttuğum ne kadar şey varsa dışarı akıttım ağlayarak. Yağan kar saçlarımı ıslattı, üzerime giydiğim onca kıyafete rağmen tenimi üşüttü ama oradan bir an olsun ayrılmadım. Oturdum saatlerce. Henüz güneş doğmadan, gökyüzü hâlâ geceye ev sahipliği yaparken çıkmıştım evden.

Düşünüyordum sadece. Çok düşünüyordum. Beni neden istemediğini, neden bırakıp gittiğini ve neden hiç dönmediğini... Çok merak ediyordum tüm bunları. Nasıl bir hayat yaşıyordu, bensiz mutlu muydu, kurduğu hayatın içinde bana hiç mi yer yoktu? Aklım bu sorularla doluydu. Karşısına geçip ona tüm bunları açık açık sorabilir miydim, emin değildim ama soramasam da kendi gözlerimle görebilmeyi umut ediyordum.

Bacaklarımın etrafına sardığım kollarıma başımı yaslamış, karın altında otururken bir anlığına gözlerim kapanır gibi oldu. Gece uyumadığım için bedenim yorgun düşmüştü. Kirpiklerimi kırpıştırarak ayık kalmaya çabalasam da göz kapaklarım yuvalarına oturmakta hayli ısrarcıydı. Derin nefesler alarak buna karşı koymaya çalışırken omzumda hissettiğim yumuşak bir el ve kulaklarımda yankılanan şefkat dolu sesle irkildim.

Yutkunarak araladım gözlerimi. Başımı kolumun üzerinden kaldırdım ve yanı başımda, ayakta durarak gözlerimin içine bakan kadına baktım gökyü-

zünden düşen kar tanelerinin arasından. Gülümsedi bana içtenlikle ancak yüzündeki endişeyi de gizlemiyordu. Bir şeyler söylüyordu. Dudaklarının hareket ettiğini ve benimle iletişime geçmeye çalıştığını görebiliyordum ancak ses yoktu. Yalnızca seyrediyordum. Gözlerimi kapattım duyamadığımı fark edince, birkaç saniye bekledim ve tekrar açtım.

"Kızım..." dedi endişeyle ve yanıma çöktü. "İyi misin?" Ellerindeki eldivenleri çıkardı, sıcacık elini soğuktan titreyen yüzüme yerleştirdi. Yanağımı avucunun içinde okşadı. "Neyin var senin böyle?"

"İyiyim..." diyebildim güçlükle ama titriyordum. "Teşekkür ederim."

"Gel, gel bakalım. Tutun bana. Tutun, güzelim benim. Ayağa kalkalım. Bak, şu karşıdaki kafe benim. Gel benimle." Gözlerim yolun karşısına, camlarında yeni yıl süsleri bulunan kafeye kaydığında beni kucaklamaya çalışan kadına tekrar baktım. "İçeri girelim, sana sıcak bir kış çayı yapayım. Hasta olmuşsun sen, titriyorsun. Kıyamam. Haydi."

"Siz..." dedim donuk bir ifade ve tekdüze bir ses tonuyla. "Siz bu kafenin sahibi misiniz?"

Beni ayağa kaldırırken duraksadı, gözlerime bakan gözleri ışıldıyordu. Bense alacağım yanıttan öyle çok korkuyordum ki göz kapaklarımın ardındaki karanlığa sığındım.

"Evet," dediği an nefesimin kesildiğini hissettim. Ardından söylediği hiçbir şeyi duymadım ancak o devam etti: "İçeride battaniyem bile var; omuzlarına atarız, ısınırsın hemen. Gel bakalım, gel benimle."

Anne...

Yıllardır tek bir fotoğraf karesinden yüzünü ezberlemeye çalıştığım kadın.

Beni küçücükken arkasında bırakıp hiç tanımadığı bir kadının kollarında sevileceğimi düşünen kadın.

Varlığını, altı yaşımdayken babamın son günlerinde *seni seviyor,* dediğinde öğrendiğim kadın.

Sahiden... Gerçekten... Seviyor muydun beni, anne?

Kızaran gözlerim tekrar buğulandığında az önce akan yaşlarımın ıslaklığı kurumamışken damlalar düşmeye başladı yanaklarıma. Çenem titredi. Bir şeyler söylüyordu bana endişeyle ancak onu duyamıyordum. Tüm algılarım kapanmıştı bir anda, kaskatı kesilmiştim. Annemin elleri bedenimin etrafını çepeçevre sarıyordu; bana dokunuyor, parmak uçları tenimi baskılıyor, bana

sevgi sözcükleri söylüyordu. Ağlamamam için üzgün bir ses tonuyla teselli ediyor ve ne derdim olduğunu önemsiyordu.

En kırıcı olanıysa tüm bunları kızı için değil, herhangi bir kız için yapıyor oluşuydu.

Gözlerine hayal kırıklığıyla baktım ama o bunu anlamlandıramadı. Paramparça olan irislerimde bir cevap aradı, bulamadı. Elinin içindeydi elim, soğuktu ve titriyordu. Onun avuçlarının içiyse sıcacıktı. Titreyen dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemek istedim ancak dilimin ucuna gelenler dökülemedi dudaklarımdan. Zihnim taşa döndü, düşünemedi.

Nefes alıp vermeyi dahi unuttum o an. Saniyeler akıp giderken sanki denizin en dibindeymişim gibi boğuk gelen cümleleri yavaş yavaş netlik kazanmaya başladı. Bir eliyle elimi tutarken diğer elini yüzüme attığında korkuyla irkildim, kendime gelip denizin yüzeyine çıktım ve nefes nefese soluklandım.

Yağan karın altında gördüğüm o kehribar gözlerinden gözlerimi kaçırdım. Benim gibi akşam kızılı saçlara sahipti ancak benimkilerin aksine kısacıktı. Beresi, sanki hiç büyümemiş bir çocuk gibi başında takılıydı, oysa bembeyaz tenindeki izler ve lekeler yaşlılığın emareleri olmalıydı. Ona benziyordum, sanki bir aynaydı ve ben hiç göremeyeceğim yetişkin hâlimi görüyordum. Eğer yaşlanabilseydim, eğer hayallerimi yaşayabilecek kadar vaktim olsaydı günden güne ona dönüşecektim.

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırırken pek de başarılı olamadım ve gözyaşlarım akarken hıçkırdım. Başımı göğsüne yatırdım.

"Kızım..." dedi sanki canımı daha çok yakmak ister gibi. Sesinin buğusu gitti, netleşti. "Neyin var senin, niye konuşmuyorsun? Ailen nerede?"

Eli saçlarıma uzandı. İlk defa... İlk defa saçlarıma değdi parmak uçları.

"Evin var mı senin? Sokakta mı uyudun dün gece? Aç mısın? Peşinde seni rahatsız eden birileri mi var? Neden ağlıyorsun, güzelim?"

Aklına gelen tüm ihtimalleri, birbiriyle bağlantılı olsun veya olmasın, benden bir yanıt alabilmek umuduyla sıralarken ben başımı iki yana sallamakla yetindim hangi sorusunu cevapladığımı düşünmeden. Başımı göğsünden kaldırdığımda o da bunu anlamış olmalıydı ki soru sormak yerine dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tamam, anladım. Gel benimle, canım."

İnsanın, annesinin merhametini, sevgisini, sıcaklığını ilk defa bir yabancı olarak hissetmesi ne acıydı.

Yüzümü yere eğdim, hiçbir şey söyleyemedim. Dudaklarıma kilit vurdum ve beni elim elinde, bedenimi çepeçevre sarıyorken yolun karşısına geçirmesine müsaade ettim.

Karşılıklı evlerin olduğu, tek şeritli yolun geçtiği bir sokaktı. Apartmanların kenarlarına, kaldırımın hemen yanına sokak boyunca arabalar park edilmişti. Beni önce arabaların arasından geçirip yola, sonrasında da kafenin önüne getirdi. Bedenlerimiz yan yana, birbirine kenetlenmiş dururken çantasından anahtarını çıkarmaya yöneldi, o sırada kapının camından yansımama baktım. Bu, bu camın yansımasından kendime ilk bakışım değildi. Yutkundum. Gözlerim yorgundu, kendimi öyle güçsüz bir şekilde ona bırakmıştım ki eğer beni tutmuyor olsaydı ayakta durabileceğimi sanmıyordum.

Kapı açıldığında geriye doğru ittirdi alelacele şekilde ve içeri girip uzunca bir koridoru geçtikten sonra beni bir sandalyeye oturttu. Neler olduğunu anlayamazken, aklımın içinde zikzaklar çizerek birbirine giren düşüncelerimin kıskaçlarından kaçmak yerine boğazıma dolanıp beni nefessiz bırakmasına müsaade ederken o hızlıca bir battaniye getirdi. Sırtıma atıp bedenimi sardı ve ellerimle tutmam için gözlerime baktı.

"İyi mi böyle?" diye sorduğunda başımı sallayabildim. "Sıkı tut, iyice ısın. Ben de sana çay yapayım, tamam mı?"

Çenem titriyordu onunla konuşurken anlamlandıramadığım bir şekilde. Sanki dudaklarımdan çıkan her cümle ağlamaklı çıkıyordu.

"Tamam," dedim zor da olsa.

Uzun uzun süzdü yüzümü, gülümser gibi oldu. Saçlarımı okşayıp doğruldu eğildiği yerden ve beni tek başıma bırakıp barın arkasındaki perdenin arkasına geçti.

Tek başıma kaldığımda gözlerimi etrafta gezdirdim ürkekçe. Burası ona aitti. Duvardaki bu yazar ve şair tabloları, eskimiş sandalyeler, barın tavanında asılı bardaklar, omuzlarımda duran bu battaniye ve dahası, her şey ona aitti. Ben ona ait değildim ama onun kendine aldığı pek çok şey vardı. Bir düzen dâhil.

Çok tuhaftı. On sekiz yıldır aynı şehrin hatta bazen aynı sokağın içinde olup da ondan haberimin olmaması çok tuhaftı. Günün birinde bu sokağı aşıp, bu camın yansımasından kendime bakıp içeri girmeden, giremeden geçip gitmem çok tuhaftı.

Hasta olduğumu, ansızın ölebileceğimi öğrenene kadar ona hiç ihtiyaç duymamıştım çünkü benim bu zamana dek bir annem vardı. Her şeye rağmen beni seven, önem seyen, saçlarımı okşayıp canım yandığında endişelenen bir kadın vardı. Fakat ne zaman ki içime birazcık bile umudumun kalmadığı düşüncesinin zehri sızmıştı, o zaman onu aramıştım.

Doğarken kabullenemediği varlığımı belki ölürken sarıp sarmalamak isterdi. Doğurduğunda büyütmesi zor gelen çocuğunun hiçbir zaman tam da istediği gibi büyüyemeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

Başımı eğdiğim yerden kaldırdım, oturduğum sandalyeden kalkıp yüzümü sokağa bakan pencerelere çevirdim. Dışarıdaki kar yağışı bir fırtınaya dönüşmüştü. Hınçla, öfkeyle, sertçe düşüyordu yeryüzüne kar taneleri. Birkaç adım atıp omzum duvara yaslıyken kenardan, yoğun yağışın arasında zor da olsa gözüken kafenin tabelasına baktım. İrislerim harflerin üzerinde dolandı.

Süreyya.

Ve altında küçük bir alana işlenmiş adı.

Gülten Gökçe.

Annem. Kutay'ın dört yıldır yanına gidip geldiği, kendine abla bildiği kadın benim annemdi. Kutay için yolları arşınlayıp kapısına geldiğim günlerde o adımları aslında annemi bulmak için atıyormuşum, bilmiyordum. Hayat beni bir şekilde, belki de Kutay'ı severek ona getirmişti. Onun için yürüdüm her nereyi yürüdüysem ama bir tek onu bulamadım.

Adına baktıkça halamın *onun umurunda değilsin,* cümleleri kulaklarımda yankılanıyordu ve içeride hiç tanımadığı bir kız için çay hazırlayan kadına duyduğum kırgınlık gitgide artıyordu. Duruşum eğikleşiyor, gururu örselenmiş bir çocuk gibi yüzüm düşüyordu.

İnsan nasıl olurdu da hiç tanımadığı insanlara bile böyle sıcakkanlı, böyle sevecen ve içten davranırken kendi kızını bırakıp gidebilecek bir kalbe sahip olurdu? Nasıl olurdu da hiç merak etmez, aramaz, sormazdı? Aklım almıyordu.

Belki de hiç gelmemeliydim buraya. Belki de haklıydı halam. Bu, işleri daha da çıkmaza sokacaktı, kalbim daha da kırılacaktı. O beni istiyor muydu, istemiyor muydu, bilmiyordum bile. Ben neden onu bu kadar çok istiyordum ki? Belki de hiç tanımak istememeliydim onu. En doğrusu buydu.

Kararsızlık içerisinde bir barın arkasındaki perdeye bir de çıkış kapısına ve dışarıdaki kar fırtınasına baktım ve daha fazla burada duramayacağımı fark

ettim. Ayaklarım geri geri gidiyordu her ne kadar aksini istesem de. Bir karara varamadığımda daha fazla düşünmenin bana bir yararı olmayacağı kanısına vardım. Omuzlarımdaki battaniyeyi kenarda duran sandalyenin sırtına bırakıp yönümü çıkış kapısına çevirdim. Sadece birkaç adım attığım an arkamdan duyduğum sesle yerimde kaldım.

"Kızım," dedi. Yine... Henüz tüm perdeleri ve pencerelerin önündeki kepenkleri kaldırmadığı için karanlık kafede loş bir gece lambası ışığının aydınlattığı gözlerine baktım, yüzüm yarı dönüktü. "Gidiyor musun?" Elinde bir tepsiyle barın arkasından çıktı, az önce oturduğum sandalyenin önündeki masaya bıraktı tepsiyi. "Hiçbir yere bırakmam bu kar fırtınasında, henüz kıyafetlerin bile kurumadı. Donarsın! Gel, bir şeyler atıştır."

Benim için hazırladığı kış çayına ve yanında duran tabağa uzaktan baktım. Omlet yapmıştı. Yanında çeşit çeşit kahvaltılıklar ve kızarmış iki ekmek dilimi vardı.

"Aç değil misin?" diye sordu. "Çekiniyor musun yoksa?"

Yüzümün iki yanına dökülen saçlarımı kulaklarımın arkasına sabitledim ve başımı iki yana salladım. Yanına ilerledim.

"Te- Teşekkür ederim." Kalktığım sandalyeye tekrar oturdum donuk bir yüz ifadesiyle. O da karşıma kuruldu gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmadan. "Açım. O... Omleti çok severim."

Aç değildim ve omletten de hiç hazzetmezdim ama bu, annemin ellerinden yiyebileceğim ilk ve belki de tek yemekti. Parmaklarım titrerken kızarmış ekmeklerden birini aldım ve ısırdım. Küçücük bir ısırık alsam da lokmam ağzımda büyürken çatalın ucuna aldığım omleti de hiç bekletmeden ağzıma attım ve zor da olsa çiğnemeye başladım. Ancak öyle ağır geliyordu ve omletin tadı öyle güzeldi ki gözyaşlarım henüz kurumamış olan yanaklarıma düştü bir defa daha.

Gözlerimi önümden hiç kaldırmadan sessizce ağlayarak, ona hiç bakmadan yedim yemeğimi, oysa tüm yemek boyunca beni seyretti. Bir şey söylememi bekledi. Yemeğim bittiğinde çayımdan son bir yudum aldım, ardından yerine bıraktım.

"İyi geldi mi? Kendine gelebildin mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"İyiyim," dedim elimin tersiyle yanağımdaki yaşı silerken. Göz teması kurmaktan kaçınıyordum. "Sizi de endişelendirdim. Kusura bakmayın."

"Önemi yok," diye mırıldandı ellerini birbirine kenetlerken. "Anlat bakalım, neden ağlıyordun kaldırım kenarında?" İrislerim, kirpiklerimin arasından korkakça onu buldu. Titriyorlardı. "Kar yağıyordu üzerine, sen uyukluyordun başın dizlerinin üstünde. İnsan ancak derdi yüreğine ağır gelir de dibe batmaya başlarsa böylesine göremez dünyanın dönüşünü." Gülümsedi. Şairane bir kadındı. "Senin sebebin neydi?"

Beni terk eden annemi bekliyordum, diyemedim.

"Dürüst olmalı mıyım?" diye sordum.

Tebessüm etti. "Kendine bir bahane bulmak, seni daha güvende hissettirecekse hayır."

Gözlerimi tavana kaldırdım düşünmek adına, dudaklarımı dişliyordum.

"Birkaç ay önce hayatım bir daha düzelmemek üzere değişti." Bekledim. Sadece bekledim. Hiçbir şey yapmadan, kendimi daha iyi nasıl ifade edebileceğimi bulurum diye bekledim. "Herkes karamsar baktığımı ve hâlâ bir umudun olduğunu söylüyor ama ben sadece zor olanı yapıp gerçeği kabulleniyorum." Bakışlarımı tavandan çektim, göz bebeklerine sabitledim. "Öleceğim."

Parmak uçlarım saçlarımda dolaşırken ellerimin arasına dolanan telleri avucumda topladım. Dökülen saçlarıma baktı, bense gizlemek için avuçlarımı kapattım. Yutkunamadı. Sustu.

Şu an sadece stresten dökülen saçlarımın çok yakında kemoterapi almaya başlayacağım için *tamamen* dökülecek olmasını ona nasıl anlatabilirdim?

"Kanser hastasıyım. Beynimin içinde ceviz büyüklüğünde bir kitle varmış," deyip omuzlarımı kaldırıp indirdim ve güldüm histerik bir şekilde. "Cevizi de hiç sevmem."

Çehresine hüznün en acılı ifadesi çöktü.

"Kaç yaşındasın sen?"

"On sekiz."

"Ailen..." Çekindi. "Kiminle yaşıyorsun? Habersiz bırakmayalım."

İstemediğimi belirten bir yüz ifadesi takındım. "Var," dedim. "Haber vermek istemediğim için buradayım."

"Ailen hariç sevdiğin birileri... Arkadaşın, sırdaşın, aşkın..." diye sıraladı yavaş yavaş. "Seni merak edecek birileri var mı?"

Kutay'ı düşündüm. Kalbimde bir ağrı can buldu adını bir türlü koyamadığım. Birkaç ay önce olsa *kalp çarpıntısı* diyeceğim, şimdiyse ismini koymakta zorlandığım... Bir ağrı.

"Vardı." Bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim, yağan karın ardındaki Kadıköy'ün gri sokaklarını seyrettim. "Kendi ellerimle yok ettim."

Nefeslendi. Bana dair temel bilgilere sahip olmaya çalışıyordu. "Okuyor musun?"

Başımı salladım. "Üniversiteye hazırlanıyorum."

Gülümsedi. "Hayallerin var demek, hâlâ yaşıyorsun! İnsanı yaşatan atan kalbi değil, düşledikleri olsa gerek. Alıp verdiğin nefes değil, kurduğun hayaller yaşatıyor seni."

Çaresizce baktım yüzüne. "Yaşayacağımı mı söylüyorsunuz?"

"Hayal kurmayı bıraktığın güne dek."

Histerik bir şekilde güldüm dudaklarımın arasından nefeslerimi verirken. "Ölümü bekleyen birini avutmak için fazla romantik bir cümle. Eskiden olsa inanırdım." Bakışlarım duvardaki mekân adına kaydı. "Gerçi mekânınızın adını *Süreyya* koymuşsunuz. Cemal Süreya seviyor olmalısınız," dedim şaşırmadığımı belirtmek adına.

"Şimdi değişen ne?" dedi yüzündeki mahzun tebessümle.

Dudaklarımı büktüm bilemezcesine. "Aksine inanmak istemiyorum," dedim sesim titrerken. "Bunun ruhumu çürüteceğini biliyorum."

Duraksadı. Yüzündeki gülümseme hafifçe silindi. Göz teması kurmaktan hiç çekinmeyen biriydi. Bakışları bir anlığına barın ardından yükselen kaynamış su buharına kaysa da tekrar bana döndü. Eli oturduğumuz sandalyelerin önündeki masada bulunan fesleğen bitkisinde dolaşıyordu. Avucuna dolan fesleğen kokusunu içine çekti, kokladı.

"Bunun için mi ağlıyordun?" dedi sakin bir sesle. "Bu muydu bahanen?"

Kaçamak bakışlarla başımı kucağıma eğdim. "Size bu kadarını söylemek kendimi daha güvende hissettirecek."

"Neden üzülüyorsun ki sen?" diye sordu, gerçekten bir cevap bekliyor gibiydi. Kaşları kalkıktı. "Neden ağlıyorsun? Dövünüyorsun..."

"Anlamadım," diye böldüm sözünü yaşlı gözlerimi silerken.

"Ölmüşsün zaten sen."

Yüzüme bir tokat gibi çarptı söylediği. Ancak susmadı, devam etti.

"Bir ölüsün, farkında değilsin."

Alt dudağımı dişlerken çenem titredi. Gözlerine yalvarırcasına baktım. Beni doğuran kadından beni yaşatması için bir yardım, bir çare bekliyordum.

"İnancını yitirmişsin yaşamaya dair. Hiç inanmıyorsun. Hem de hiçbir şeye. Sadece yaşamaya değil. Bu dünyaya ait her şeyden vazgeçmişsin. Mezara konmuş cansız bir bedenden tek farkın hâlâ kalkıp inen göğsünse ölmekten bu kadar korkmanın sebebi ne?"

Yutkunamadım bile. Kulaklarımda yankılanan cümleler zihnimde binlerce defa döndü. Karşısında utançla eğdim başımı. Çaresizce ellerimi birbirine kenetledim, canımı yakmak için tırnaklarımı etime geçirdim. Hayallerimi düşündüm. Umutla, inançla, belki biraz aşırılıkla kurduğum o hayallerden nasıl vazgeçebildiğimi düşündüm.

"Ben..." dedim gözyaşlarımın arasından. "Ben umut dolu biriydim. Belki her zaman acıya sadıktım ama geleceğe dair hayallerim vardı defterime sığdıramadığım. O gün... Hastanede öleceğimi öğrendiğim gün, *ölmek istemiyorum,* diye ağladım sabaha kadar. Dudaklarımdan dökülen tek cümle buydu. *Ölmek istemiyorum...*" Ağlarken konuşmak öyle zordu ki kelimelerimi dahi seçemiyordum. Boğuklaşıyordu sesim, boğazımı sıkıyordu. "Ama sonra bir şey oldu. İçimde bir şey kırıldı."

"Haksızlığa uğramış gibi hissettin, değil mi?"

Başımı salladım. "Aklımdan silinmeyen tek soru vardı. Neden? *Neden,* diyordum. *Neden ben?* Savaşıp kaybetmektense, savaşırken canımı yakmaktansa, kanımı hiç akıtmadan yaşayabileceğim gün kadar yaşayıp yorulmadan ölmek istedim. Ama şimdi de savaşmaktan kaçtığım için çok yüreksiz hissediyorum." Gözlerine baktım. Savaşmak, onun karşısına çıkmak demekti. "Savaşmak istiyorum."

Şu an... Tam şu an, yıllardır varlığını aramaktan kaçtığım annemle bir yabancı gibi dertleştiğime inanamıyordum. Belki de annem bildiğim halamla bunu yapamadığım içindi onu arama arzum.

"Yarın ölecekse bile bugün yaşamalı insan. Bugünü hakkıyla yaşamalı. Öyle yaşamalı ki hatta bugün, *yarınlar* canını almaya utansın. Öyle sarılmalı yaşama; sıkı sıkı, inatçı ve şımarık küçük bir çocuk gibi."

"Arsızlık değil midir insanın bu dünya ona aitmiş gibi ısrar etmesi?"

"Ona ait değil ama onun için."

"Hakkı olanı almak için mücadele etmeli o hâlde."

Dudaklarımdan çıkan cümleyle zihnine bir şey düşmüş olmalıydı ki ayağa kalktı ve birkaç adımda barın önüne ulaşıp tezgâhın üzerinde bulunan kasetçaları aldı. Kendine doğru çekti. Kasanın yanındaki art arda dizilmiş kasetlerden birini aramaya koyuldu.

Eski zamanlardan kalma kasetlerinin olması beni buruk da olsa gülümsetmişti. Annem olan kadın hakkında bir yeni bilgi eklenmişti hazneme, belki de ilk bilgi.

Başımı öne eğdim dudaklarımı birbirine bastırarak. Yüzümün önüne dökülüp gözlerimi gölgeleyen saçlarımı kulağımın arkasına sabitledim.

Birkaç saniye sonra aradığı kaseti bulmuş olmalıydı ki kafenin içerisinde tanıdık bir tını dolaşmaya başladı. Melodi ikimizin de bakışlarını yumuşatırken yüzünü bana döndü ve huzur dolu bir gülümsemeyle tekrar yerine oturdu.

Sezen Aksu'nun dingin sesi kafenin içindeki boşluğu sindirilmiş bir acıyla doldururken göz gözeydik. Bana dinlememi söyledi uzun uzun konuşmak yerine. Oturduğum sandalyede arkama yaslanarak gözlerimi kapattım ve irislerim kocaman bir karanlığa gömülmesine rağmen yüzümü pencereden dışarıya, beyaza bürünen İstanbul'a çevirdim.

"A benim dilsiz dillerim...

A benim sessiz ellerim...

Yakala saçından, tut hayatı,

Çevir yüzüne, öp, öp..."

Şarkı devam ediyordu ancak ben, bana ne demek istediğini çok iyi anlamıştım. Yüzümde minik bir tebessümle araladım göz kapaklarımı. Baktım yüzüne. Baktı dudaklarımdaki gülümsemeye.

"Arsız bir çocuk gibi değil, hayattan alacağı olan bir âşık gibi." Yanı başıma geldi ve elleriyle, pamuk kadar yumuşak elleriyle göz pınarlarımın ıslaklığını temizledi. "Bunca şiir, bunca şarkı, bunca roman neden yazıldı zannediyorsun? Herkesin bir alacağı var bu hayattan."

"Yazıldığına göre kimse alamamış olmalı," dedim bir anlamı olmadığını düşünerek.

"Her savaşın emaresi kalır tende. Tenine açılan kesiğe yüz çevirme." Bir anıyı hatırlar gibi daldı; baktı, baktı, baktı. "Acıtır, çok acıtır. Boşuna dersin

bu yara burada, ancak değil. Kanatır. Günü gelince ölüm meleği canını o kesikten alır ve sen, ezelden beri bilirsin bunu. Ruhunun, bedenini o kesikten terk edeceğini..." Nefeslendi yavaşça. "Velhasıl, öleceğini bilsen de gir o harbe. İnanarak ölmekle inançsız ölmek arasında çok fark vardır zira."

"Çok garip," dedim gülerek.

Ağlamanın ardından gülmek, insanın yaşam döngüsünün en kısa temsili olmalıydı.

Gözlerimi etrafımızda gezdirdim. Ahşap, kahverengi mobilyalarda; dumanı tüten ocakta, saksısı kenarından kırılmış bitkide, çatlamış bir bardağın içine ekilmiş papatyada, kara bir kalemle duvarlara yazılmış el yazısı şiirlerde, yanı başımda beni seyreden annemin gözlerinde...

"Sizi hiç tanımıyorum fakat hayatımın en derin konuşmasını da burada, hiç bilmediğim bir yerde, hiç tanımadığım biriyle, sizinle yaptım."

"Vardır bir nedeni," dedi. "*Ruhlar bedenlerden önce doğar,* derler. Vardır bir tanışıklığımız illaki."

İçimde büyüyen sarılma dürtüsüne bir türlü mâni olamıyordum fakat her büyüyüşünde onunla beraber yükselen *seni istemiyordu,* sesi beni ayaklarıma bağlanan bir pranga misali durduruyordu. Gözlerine bakmakla yetiniyordum. Benimle dakikalardır sohbet eden kadın belki de dünyanın en güler yüzlü, en iyimser, en düşünceli insanlarından biriydi. Böylesine anaç bir tavrının oluşu beni kuşkuya düşürse de büyüdüğüm gerçekliği reddetmek kolay değildi.

Belki de... Belki de beni bırakıp gittikten sonra öyle pişman olmuş, öyle üzülmüştü ki hayat onu böyle bir insana dönüştürmüştü. Geçen yıllar, bana gösteremeyeceğini düşündüğü o annelik hissini günden güne yüreğine düşürmüştü ve onu da bu hisle yaşarken evladının yanında olmayışıyla cezalandırmıştı.

Kandırdım kendimi.

Ben nasıl ki kimsesiz kaldıysam o da bensiz kaldı, diye düşünerek eşitlemeye çalıştım acılarımızı. Olmadı.

"Sabah sabah başınızı şişirdim. İşinizden alıkoydum. Kusura bakmayın," dedim mahcubiyetle.

"Ah, güzelim benim. Aksine, keşke her kapıma gelen senin gibi kendini yetiştirmiş, benliğine bir hazine gibi değer vermiş biri olsa. Otursam böyle, saatlerce sohbet etsem."

Bana ettiği iltifatlarla gözlerim ışıldadı. Neden, bilmiyordum ama insanın ihtimal de olsa annesinin kendisini çok seveceğini düşünmesi garip hissettiriyordu.

"Isındın mı biraz? Şimdi daha iyi misin?" diye sorduğunda başımı sallamakla yetindim. "Kahve ister misin? Sabah bu vakitlerde bir iki saat kimse uğramıyor, bana eşlik etmeni çok isterim."

"Olur."

Kalkıp karşımda duran barın arkasına geçerken onu seyrediyordum. İkimize de birer kupa çıkarıp çoktan demlediği, sıcak bekleyen filtre kahveyi kupalara doldurdu.

"Siz," diye mırıldandım bu sırada. "Siz peki? Sizin nasıl bir hayatınız var? Benim gibi kendinize bir bahane bulmayın, bir tek o bahanenin arkasına sığınmayın ama," dedim.

Sığındığım bahanem, hastalığımdı. Oysa dürüst olsaydım ona tüm gerçekliğiyle onu anlatmam gerekiyordu. Yapmadım. Ondan bana karşı dürüst olmasını istedim çünkü buna ihtiyacım vardı. Bensiz tercih ettiği hayatın nasıl olduğunu, ona yetip yetmediğini merak ediyordum.

Elindeki iki kupayla yanıma geldi, masanın üzerine bıraktı ve karşıma kuruldu. Kendi kahve kupası da avuçlarındaydı.

"Çok sıcak, dikkat et," diye ekledi kahveyi işaret ederek ve ardından düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti: "Sade, sınırları olan, küçük bir dünyam var benim. Bir burası, bir evim. Mekik dokuyorum arasında. İki kedim var, ikisi de birbirinden tatlı. Emekli edebiyat öğretmeniyim. Bakma, genelde edebiyatçılar meslekten sonra uzaklaşabildikleri kadar uzaklaşırlar edebiyattan ancak ben bu kadar uzaklaşabildim, böyle bir kafe açtım."

Bir kitap yazmak istediğimi söylesem ne derdi acaba? Bir şiirimden söz etsem, annemin en sevdiği şiiri olur muydum?

"Sizin hayattan alacağınız var mı?" diye sordum. "Sanki hesabı kitabı kapatmış, yolunuza bakmış gibisiniz. Pek bir kininiz yok. Öyle geliyor bana," dedim tebessümle ve kahvemden bir yudum aldım.

"Olmaz mı?" dedi, kaşlarını kaldırıp ani bir şekilde alaya alırcasına güldü. "Var..." Bakışları kucağında duran kahvesindeydi. Öne eğikti. Başparmağıyla sıcak kahve kupasının pürüzlü zeminini okşuyordu yavaş yavaş. "Var fakat benim alacağımı ne kadar savaşırsam savaşayım ödeyemez bu hayat. Bir ömür

daha verseler bana, *bir ömür daha yaşa*, deseler yerine geçmez, söküğünü iğne dikmez."

"Bir ömürden daha değerliydi yani kaybettiğiniz. Benim kaybedeceğimden daha fazlası... Merak ettim."

Güldü. "Sanırım bu defa da ben kendime bir bahane bulmalıyım dürüst olmamak için."

"Tamam, es geçiyorum o hâlde." Dilimi dudaklarımda gezdirdim. "Evli misiniz?"

"Geçmişte bir evlilik yaptım, çok uzun sürmedi. Evli değilim şu an."

Gülümsedim. Sormaya korktuğum tek bir soru vardı. Alacağım yanıt beni korkutuyordu. Yine de kaybedecek hiçbir şeyimin olmayışı, yüreğimi cesaretle dolduruyordu. İçten içe kendimi buna hazırlayıp sıktığım etimi serbest bıraktım ve o soruyu sordum:

"Çocuğunuz var mı?"

İçten içe yalvardım.

Evet, de. Evet, de, anne. Lütfen evet, de. Lütfen, anne. Lütfen... Evet de ki kollarımı sarabileyim sana. Ben geldim, diyebileyim. Buradayım, ne olur sev beni, anne.

Sorumu işittiği ilk anlarda yüzünde hiçbir mimik oynamadı, birkaç saniye boyunca öylece boşluğu seyretti. Kirpiklerinin ardında sakladığı kehribar rengi irislerinde yaşanan canhıraş çırpınışları gördüm. Kahve kupasının çevresinde parmak ucunu dolaştırdı. Yutkundu ve gözlerime baktığında ufak bir tebessüm yerleştirdi dudaklarına. Göz bebeklerindeki dalgalanmayı seyretmeye devam ettim. Ben de gülümsemesine eşlik ettim içime doğan umutla birlikte.

Başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Yok. Tekim."

Hayal kırıklığı yerleşen göz bebeklerimi perdelemek için kirpiklerimi kırpıştırdım birkaç defa. Katılaşan yüzümü gizlemekti amacım ancak bunu nasıl yapabilirdim, bilmiyordum. İrkildim.

"Olsun," dedim göz temasından kaçınırken. "Böyle de çok mutlusunuz anlaşılan. Kendi kendinize yetebiliyorsunuz."

Sustu. "Bir şekilde yetiyor insan kendine."

"Ne güzel."

Kahvemden birkaç yudum daha alıp masanın üzerine bıraktıktan sonra ayaklandım. Oturduğu sandalyeden bana baktı.

"Ben gideyim," dedim sessizce. "Teşekkür ederim her şey için. Hayatımda yediğim en güzel omletti, ellerinize sağlık."

"Afiyet olsun, ne demek!" dedi şen bir gülüşle.

"Bo- Borcum nedir?"

Başını omzuna yatırdı. "Duymamış olayım. Borcun hoş bir sohbet, tekrar geldiğinde ödersin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım minnetle. "Teşekkür ederim, görüşmek üzere."

"Kendine çok dikkat et. Hayatı öpmeyi de ihmal etme."

Kıkırdadım içim buruk da olsa. "Olur, etmem."

Ellerimi paltomun ceplerine sokup çıkışa ilerleyeceğim sırada tam çaprazımdaki barın arkasında, bir dolap kapağının kenarına sıkıştırılmış eski, yırtık ve soluk fotoğraf karesiyle olduğum yere mıh gibi saplandım. Hareket edemedim. Hızlı ve ani duruşumun tesiriyle saçlarım öne doğru savruldu, göğsümün üzerine dağıldı. Sarsılan göğsümün etkisiyle gözlerimi kapattım. Mantomun cebindeki elimin içinde, avucumda duran fotoğrafı daha sıkı tuttum.

Hoşça kal, anne. Hep hoşça kal.

Gözlerimi açıp çıkışa doğru ilerlerken gözlerim dışarıda hâlâ devam eden ancak yarım saat öncesine göre hafiflemiş kar yağışındaydı. Son defa dönüp bakmak istedim ona fakat bunu yaparsam gidemeyeceğimi, susamayacağımı, koşup boynuna atılacağımı biliyordum. O yüzden durmadım. Avucuma hapsettiğim fotoğrafı sıkarak uzaklaştım.

"Güzel kızım," diye mırıldanmasıyla durup birkaç saniye öylece bekledim, ardından yüzümü ona döndüm. Ayaklanmıştı, benim oturduğum sandalyenin arkasında durmuş, bana bakıyordu. "Adını söylemedin."

Bilemez gibi baktım. "Bir adım yok benim," dedim. "Bu dünyada kalmak için adı bile olmayan bir insana göre fazla inatçıyım, ne tuhaf."

Gözlerini kıstı. "Herkesin bir adı vardır. Her anne çocuğuna bir isim koyar."

Kalbim parçalara ayrıldı.

Kalbimi avuçlarına aldı ve hiçbir şey yapmadan, yalnızca parmak uçlarını değdirerek zerrelerine ayırdı.

Ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, tenimi kestim.

"Ait hissetmek nedir, bilirsiniz," diye mırıldandım zorlukla da olsa dilime vurulan kora üfleye üfleye. Başımı iki yana salladım ve omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Ben hiçbir zaman ait hissetmedim. Hiçbir şeye, hiçbir yere. Kendime ait hissedebileceğim bir isim de veremedim. Bir şey... Bu dünyada 'bir şey' olarak anılmak için fazla boş içim, fazla anlamsız. Ben neyim, kimim; bilmiyorum. Bilmiyorum hâlâ. Dedim ya, adı dâhil hiçbir şeye ait hissetmeyen birine göre fazla inatçıyım kalmak için."

Çehremi seyretti hayran gözlerle. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak ediyordum ama az önce içim öyle burkulmuştu ki soramadım. Boş verdim. Çok da önemli olmasa gerekti.

"Sana ne diye seslenmemi istersin o hâlde?" dedi.

Omzunun arkasındaki dolap kapağına asılı fotoğrafa kaydı bakışlarım ama ona belli etmedim. Titreyen dudaklarımı gülümseyerek gizledim.

"Bir çocuğunuz olsaydı eğer, ona vereceğiniz isim ne olurdu?" Usul usul baktım gözlerine oradan geçen her duyguyu yakalayabilmek adına ancak zordu. Ne yaşıyordu, bilmiyordum ama karmakarışıktı gördüğüm şey. "Ya da... Benim koyamadığım anlamı siz koyun. Yüzüme bakın, ruhumu görün ve bana bir anlam adayın."

Hiç düşünmedi, hiç beklemedi, hiç *acaba* demedi.

Fısıldadı: "Lidya."

Ben bugün yeniden doğdum. Annemse bana ölmem için bir isim verdi.

Tekrar etti bir defa daha. "Lidya."

Gözleri ilk defa pusluydu. Uzaktan da olsa seçebiliyordum göz bebeklerindeki buğuyu.

İnsanın bağırmak isterken susması ne zormuş. Yanaklarını ısırması, çenesini sıkması, göz pınarlarına biriken yaşları perdelemesi, ruhtan çalan en büyük şeymiş.

"Ne demek?" diye sordum gözlerimin önünü kapatan saçlarımı geriye doğru tararken.

"Cennet bahçesi." Sesinin tınısı öyle kırgındı ki kalbime kıymıkları batıyordu. "Gün batımını kıskandıracak saçların, ay gibi parlak yüzündeki güneş

izleri, seyrek kirpiklerinin arkasında yaşattığın bakışların... Eski çağlardan çıkagelen *Lydia* medeniyetine ait bir melek gibisin. Sade, zarif, parlak ve bunun için çabalamayan... Bu, benim sende gördüğüm anlamı."

"Başka anlamı da mı var?" dedim.

O konuştukça kalbimin orta yerindeki siyah leke, anlamımla doldu, büyüdü ve taştı. Birdenbire tüm yüreğime yayıldı. Süveydaydı adı, on sekiz yıl sonra bir yabancı sayesinde ruhumla tanıştı.

"Bir şeyin ötesinde olan," diye mırıldandı. "Bu dünyada kalmakta ısrarcı olman için hiç de tuhaf kaçmayacak bir isim."

Gülümsedim.

"Lidya," dedim fısıltıyla karışık, sessizce.

Ruhuma doğru.

Başımı minik bir hareketle yana yatırarak selam verdim ve başka hiçbir şey demeden arkamı döndüm. Onu ardımda bıraktım. Gizlemeye çalıştığım o üzüntüyü dünyanın en yetenekli ressamıymışçasına anında yüzüme resmettiğimde az önce gülümseyen dudaklarıma, gözyaşlarımı düşürdüm. Su yeşili kapıyı sonuna kadar araladığım an içeri giren kış rüzgârı tenimi kesti ancak ürkmedim. İstanbul'un soğuğunun tenimi sarmasına izin verdim.

İlk defa, hem de ölüme böyle yakınken bu dünyaya ait biri olarak kendimi sokağa attım.

"Yine gel, Lidya."

BÖLÜM 19
Henüz Ölmeden

Onunla ilk defa göz göze geldim birkaç gün önce. Bir nefes aralığı kadar yakındı yüzlerimiz. Bir nefes versem acıyla, çehresinde yaşayacaktı. Parmakları tenime dolandı. Diz kapaklarım ve avuç içlerim delicesine bir acıyla yanıp kavrulurken o yanı başımdaydı. O pürüzlü, çatallı sesi kulaklarımdaydı. Yaralı eli tenimi baskılıyordu. Kaşından aşağıya ince bir şerit hâlinde akan kanı gördüğümde kendi acımı unutturmuştu bana fakat ağzımı açıp da tek bir şey söyleyemedim. Bir yabancıymış gibi, kalbim onu hiç sevmemiş gibi, hiç tanımamış gibi davrandım.

Hayatıma girdiği ilk gün, beni o kocaman gövdesiyle yere serdiğinde bir özür bile dilemeden, arkasına bir an olsun bakmadan çekip gitmişken bir başkasından aldığım darbede yardımıma koşan ilk kişi o oldu.

Kendi açtığı yaraları sarmıyordu fakat yabancı yaralarımın şifacısı oydu.

"Ben ne yapacağım?" diyerek ofladım. "Her şeyi mahvettim."

Alnıma yasladığım ellerimi saçlarımdan geçirdim. Artık her şeyi bitirmeliydim ancak onun hayatını bir enkaza çevirmenin suçluluğu yakamı bırakmıyordu. Ondan gittikten sonraki perişan hâlini gördükçe kendime daha fazla kızıyordum. Kendimden daha fazla nefret ediyordum. Ona bunu yaşatmaya hakkım yoktu ama başka türlüsü de gelmiyordu elimden. Belki şu an canı çok yanıyordu, belki şu an kendini aptal gibi hissediyordu ve bu yüzden çok öfkeliydi ama geçeceğini biliyordum. Bir gün mutlaka geçecekti. Eğer karşısına çıkarsam ve *geldim,* dersem, bir gün gitmek zorunda kaldığımda hiçbir açıklama yapmadan, bir daha toparlanamayacaktı.

Ne o ne de ben bunu kaldırabilirdik. Bu yükü taşıyamayacaktık. Ezilenin yalnızca kendim olması canımı daha çok acıtacak olsa da onun canının acımayışına tutunabilirdim.

Onun yaşaması için, şimdi olmasa da bir gün geleceğe umutla bakabilmesi için bunu yapmaya mecburdum.

Kırgındı. Kızgındı. Öfkeliydi. Sorularına cevap arıyordu. Bir bilinmezliğin içerisinde kaldığı için savruluyordu. Yanıt alamadığı soruları aklının

köşelerini kemiriyor, onu bir labirente hapsediyordu. Etrafındaki her şeye, herkese bir bıçak kadar sivriydi. O soğuk bir duvar gibi duran sîması, artık her zamankinden çok daha koyuydu fakat bazı taşları kırıktı.

Sanki ondan gidişim *Kibrit*'i öldürmüş ve Kutay'ın acımasızlığıyla bir başına bırakmıştı onu.

Her hafta okulda kavga çıkarıyordu ve üstelik bu umurunda bile değildi. Okuldan atılmak, uzaklaştırılmak, cezalara çarptırılmak onu durdurmuyordu. Öyle ki dedesinin aranması dahi onun için önemini yitirmiş olmalıydı. Kimseden sözünü esirgemiyor, en ufak cümleyi dahi yanlış anlayıp saldırıya geçiyordu. Kimin ne düşündüğünü, ne hissettiğini, ne yaşadığını önemsemiyordu. Bir buz kitlesine dönüşmüştü ve sivrileştirdiği ucunu ona yaklaşmaya çalışan herkese batırıyordu. Hem kesiyor hem üşütüyordu.

Arda'yla dahi kavga ettiğini görmüştüm dün. Buna sebep olan şeyi bilmesem de onu durdurmak isteyen Arda'yı bir kenara ittirmiş ve daha sonrasında kendine hâkim olamayarak bir yumruk atmıştı. Oysa her ne olursa olsun, Arda onun için bu dünyadaki en kıymetli insanlardan biriydi. Zamanında onu savunmak için kavga eder, onu korumak için elinden geleni yapardı. Şimdiyse içinde bulunduğu psikoloji, onu Arda'ya karşı bile kışkırtmıştı. Belki de hayatında ilk defa Arda'ya kapkaranlık gözlerle bakmıştı.

Arda'nın, "Dur artık!" diye bağırışı hâlâ kulaklarımdaydı. "Dur, Kutay! Önüne gelen güzel her ne varsa ezip geçiyorsun! Yakıp yıkıyorsun, yok ediyorsun! Her şeyi kendi ellerinle mahvediyorsun ve bunu yaparken bir an bile düşünmüyorsun! Dur artık, bir etrafına bak, bir kendine gel, yapma, yalvarırım!"

Hatırladığım cümlelerle dalan gözlerimi, kirpiklerimi kırpıştırarak odakladığım noktadan aldım. Okulda artık son zamanlarımdı ve onu arkamda bu hâlde bırakmak istemiyordum. Onu, böylesine dikenli bir kalple bir başına bırakmak canımı yakıyordu çünkü biliyordum ki vakti geldiğinde o dikenler dibe doğru batıp kalbini acıtacaktı. Buna dayanamazdım.

Ürkek parmaklarımı bilgisayarımın klavyesine yönelttim. Saatlerdir bir an olsun bakmaktan kendimi alıkoyamadığım sohbet ekranımızda çevrim dışı oluşunu seyrettim. Artık beklememin bir yararı yoktu, bir şeyler yapmalıydım ya da sonsuza dek susmalıydım. Ona bunu borçluydum, hayatına devam edebilmesi için ondan kendimi tamamen çekip almalıydım.

İzmarit:

hey... burada mısın?

Bu defa bu soruyu soran bendim. Ne hissettiğini çok iyi anlıyordum. Ve anlamam, kalbime öyle bir suçluluk duygusu yüklüyordu ki kalbim yaşamaktan yüz çeviriyordu.

Yaklaşık olarak yirmi dakika sonra mesajıma baktığında ben bu süre boyunca tek bir an bile ekranın başından ayrılmadım. Artık yüreğim o kadar da hızlı ve heyecanlı vurmuyordu göğsüme. Daha dingindi, daha yorgundu ve sanki suçlu bir çocuk gibi çok da göze çarpmamak adına çabalıyordu saklandığı köşede. Yutkundum zorlukla da olsa.

Kibrit:

Hey... Ben hep buradayım, giden sensin.

Çok kızıyordu bana, biliyordum. Haklıydı. İçten içe benden nefret etmek istiyordu ama o öyle iyi kalpli biriydi ki bunu bile tam anlamıyla başaramıyordu. Nefret etseydi benden, kalbimi yerle bir etseydi, beni bir enkaza çevirseydi belki her şey daha kolay olurdu ikimiz için de. Ben dayanırdım, o ise yaşamaya devam ederdi. Herkes alışık olduğunu ve hak ettiğini yaşardı.

İzmarit:

nasılsın?

Kibrit:

Bunu gerçekten merak etmiyorsun.

İzmarit:

ediyorum, hep edeceğim.

Kibrit:

İyi değilim. Bunu sen de biliyorsun.

İzmarit:

özür dilerim.

Kibrit:

Dileme. Ben seni de savunuyorum kendime.

Eğer onu çaresiz bırakan bir şey olmasaydı ellerimi tutardı, diyorum ve bu yüzden hâlâ seni çok seviyorum.

İzmarit:

çok çaresizim ama sana bunu yaşattığım için hiç affetmeyeceğim kendimi.

özür dilerim. hiçbir zaman amacım, hayatını berbat etmek olmadı. ben sana iyi gelen şey olmalıydım, seni yerle bir eden şey değil.

Kibrit:

Sen bana çok iyi geliyordun, İzmarit. Ama öyle acı ki... Adını bile bilmiyorum. Biri sorsa âşık olduğumu söylemeye utanıyorum çünkü kime âşık olduğumu bilmiyorum. Ruhum sancılar içinde kıvranıyor.

Uğruna savaşmaya değmeyecek biri miydim? Niye savaşmadın benim için?

İzmarit:

insanın muhtaçken evine dönememesi ne demek, biliyor musun?

çok üşüyorum ve biraz olsun ısınabilmek için sana ihtiyacım var ancak bana evimin yıkıldığını, dönmemem gerektiğini söylemiş gibi hissediyorum.

Kibrit:

Hayatımda kimseye, sana duyduğum kadar hayranlık duymadım.

Bunu nasıl başardın, bilmiyorum ama sen benim için tüm imkânsızlıklara rağmen yaratılan küçük bir umut tomurcuğuydun. Onun ihtimaliydin.

Ne olduysa bir anda oldu. Bir sabah uyandığımda kalbimdeydin.

Kendime bile açıklayamadım çünkü bunu dünya üzerinde yaşayan başka biri var mıdır, emin bile değilim.

Aşk mı bu, diye soruyorum kendime. Aşk, diyorum. Ellerini tuttum ben senin, bu dünya üzerindeki hiçbir insan, umudunun ellerinden somut olarak tutmamıştır. Ben tuttum.

İzmarit:

umudunu çaldım senden. beni affetmeni dileyemem ama bil ki çaldığım tek şey, senin umudun değildi. ben kendimden de çaldım.

bu, ölüm gibi bir şeydi.

senden gitmek ölümün ta kendisiydi, sevgilim.

kendi sonuma yürüdüm senden uzaklaştığım her adımda.

Kibrit:

Eğer gerçekten sevdiysen beni, bir gün her nerede olursan ol ansızın düşeceğim yüreğine. Çıkmak isteyeceksin kapıdan, gelmek isteyeceksin. Ayakların bir benim

evimin yolunu bilecek, bir beni ezberinde tutacak. Ellerimi tutmak, gözlerime bakmak tek arzun olacak.

O gün geldiğinde ikimizden birinin nefesi yetmezse şayet buna, ikimiz de pişmanlıkla kavrulacağız. Cehennem ateşi dahi daha soğuk olacak.

Okuduğum bir kitapta ölümün bir son olmadığı yazıyordu.

Zira sevgililerden birinin ölümü, diğerinin cenazesi anlamına gelirmiş.

Her nerede olursan ol... Kalbin kimin yanında atarsa atsın.

Eğer bir gün ölürsen bil ki yalnız gömülmeyeceksin, sevgilim.

İki damla gözyaşı süzüldü göz pınarlarımdan aşağıya. Bilgisayarımın mavi ışığı beyaz tenime morg soğukluğu gibi vururken bir elimi dudaklarımın önüne siper ettim, diğerini kramplar giren karnıma bastırdım. Sıktım. Yutkunmak istedim ancak yutkunamadım. Nefes almak istedim, alamadım. Yaşama dair tüm kalıntılar terk etti bedenimi.

Bu öyle büyük bir acıydı ki ruhun çektiği tüm keder bedenin duvarlarına sirayet ediyor ve kıvranmasını sağlıyordu.

Kalbim acıyordu.

Olduğum yerde hiç hareket etmeden, başımı kucağıma doğru eğip hıçkırıklarımı bastırarak ağladım dakikalar boyu.

Ona bunu yaşattığım için ağladım. Ona bunu hissettirdiğim için ağladım. Bu kadar çaresiz kaldığım için bu yaşımda veda etmek zorunda kaldıklarıma ağladım.

Belki umutlu olmalıydım. Belki yaşamak için çırpınmalıydım. Sudan çıkmış bir balık gibi tekrar suya kavuşmak için didinmeliydim. Annemin söylediği gibi hayatı saçlarından yakalayıp yüzüme çevirmeli ve hakkım olanda diretmeliydim fakat bunu yaparken Kutay'a umut veremezdim. Kutay'a bunu yapamaz, onu sonuçsuz bir bekleyişin pençesine atamazdım.

İzmarit:

deneyeceğim. yalnız senin için, beni kollarımdan tutup sana gelmemi engelleyen ne varsa her birini yok etmek için savaşacağım.

bir gün istediğin gibi karşına çıkmak, başımı omzuma yatırarak saçlarım savrulurken sana gülümsemek için yapacağım bunu.

eğer başarabilirsem bil ki seni bulacağım.

her nerede olursan ol... seni bulacağım.

Kibrit:

Seni bekleyeceğim.

Ömrümün son gününde bile güneş batana dek senin yolunu gözleyeceğim.

İzmarit:

bana bir söz vermeni istiyorum.

hayatına devam edeceksin, Kutay. gelsem de gelmesem de hayatına devam edeceksin. ben ikimiz için bu dünyanın sınırlarında hiç yaşanmamış bir mutlu son yazacağım ama bunu yaparken sen o mutlu sonu düşlemeyeceksin. kendin için çabalayacaksın.

o güzel gülüşünü kimse için, hele ki benim gibi biri için soldurmayacaksın.

Kibrit:

Benim dudaklarım senden başka hiçbir şey için kıvrılmaz.

Bana gelmeni bekleyeceğim, güzelim.

"Geri dön... Bana geri dön."

İzmarit:

"geri döneceğim, seni bulacağım, seni seveceğim, seninle evleneceğim ve utanmadan yaşayacağım."[2]

Kibrit:

O gece beni umutsuz olmakla suçladın. Savaşımı kaybettiğimi düşündüğüm için yargıladın. Kendine hiç yaşanmamış olanından bir mutlu son yazacağından bahsettin. Şimdi umutsuz olan sensin, senden bize ait bir hikâye dilenense ben.

Yap bunu, Frida.

Hiç yaşanmamış olanından bir son yaz bizim için.

İzmarit:

zihnimdeki gerçeklikle yaşıyorum, bir hayalperest değilim artık.

Kibrit:

Biliyorum. Benim gerçekliğimde kaybolmuyorsun.

Olsun.

Hiçbir şey demedim, diyemedim. Bir mesaj daha yazmaya gücüm yoktu. Ona sarf edeceğim tek bir cümle bile yüreğimden götürüyordu. Ona hiçbir şeyden bahsedememek, bu çaresizliğin kıskacında kıvranmak, susmak zorun-

[2] Bu sözü izleyicilerden *Atonement* adlı filme göndermede bulunuyorlar. (e.n.)

da kalmak dünyadaki en büyük acılara eş değerdi. Bazen *her şeyi bilmek onun da hakkı,* diye kendimi kandırmaya çalışsam da kalbine bu ağır yükü bırakamazdım.

Zira ben, babamın bana yaptığını kimseye yapmayacaktım. Babamın bana bıraktığı yükü, sevdiğim kimsenin omuzlarına bırakıp da onların bir ömür boyu yüzleri düşük, sırtları eğik yaşamalarına izin vermeyecektim.

Bir Gece Yarısı

Sağanak yağmurun altında adımlarım birbirine dolaşacak derecede hızla koşuyordum. Uzun saçlarım ıslanmış, yüzüme ve omuzlarıma yapışmıştı. Kirpiklerimin ardından görmeye çalıştığım yolda hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Tüm hayat durmuştu âdeta. Arabalar durmuştu, insanlar durmuştu, ağaçlar durmuştu, rüzgâr durmuştu. Yalnızca sıcacık bir yağmur yağıyordu. Yeryüzündeki tek hareketlilik buydu, bana eşlik ediyordu.

Ciğerlerimde nefesim tükenene kadar koştum. Caddeleri aştım, sokaklardan döndüm, evleri arşınladım. Parklar, bahçeler, otobüs durakları, marketler, yıkık dökük harabeler, asfaltı bozulmuş yollar geçtim. Bacaklarımda derman kalmayana dek durmadan, pes etmeden, soluklanmadan devam ettim. Yüzümde dünyadan bile saklamaya çalıştığım küçücük bir gülümsemeyle -çünkü şen kahkahalar atarsam bu mutluluğun benden alınacağını düşünüyordum- umudumun elinden tutarak yürüdüm.

İçimde binbir ihtimalin perisi dolanıyordu elinde sihirli değnekle.

Beni görünce mutlu olacak mıydı? Hayallerindeki gibi miydim? Bugüne dek beklediği o an geldiğinde vücudumu sarıp sarmalayacak mıydı? Ona *geldim, buradayım,* dediğim an yansımamda kendimi görecek miydim, parıldayacak mıydı göz bebekleri?

Her şeyin kötüye gitme olasılığı aklımın ucundan dahi geçmiyordu. Ona söylemiştim. *Geri döneceğim, seni bulacağım ve seveceğim,* demiştim. O gün gelmişti. İçimdeki tüm endişe ve korkuların yersiz olduğunu bir gece ansızın fark etmiştim çünkü yüreğimin orta yerinde büyüyen o his bunu hak ediyordu. Yüreğimi bu dünyanın en değerli madenine çeviren o his, yaşanmayı hak ediyordu.

Anladım ki bu dünyada aşktan daha kutsal bir duygu yoktu.

Anladım ki bu dünyada insan prangası her ne olursa olsun olduğu kişiye, hissettiklerine ve hayallerine sıkı sıkı tutunmalıydı.

Henüz ölmeden... Yaşamalıydı her ne varsa kalpte filizlenen.

"Geldim." Titreyen göğsüme yerleştirdim sol elimi. "Geldim, bir tanem."

Benim için topladığı hanımeli çiçekleriyle donanmış bahçenin önünde durduğumda birkaç saniye bekledim. Sağ elim bahçe kapısının üzerindeydi, gözlerimse bahçe kapısından beş altı basamaklı merdivenle inilen evin ön bahçesinde. Burnuma dolan hanımeli kokusuyla gözlerimi kapatıp gülümsedim. Açtığımda odasının ışıkları yanıyordu. Çatı katındaydı, gölgesi penceresine vuruyordu.

Bahçe kapısını araladım, basamakları indim ve bahçenin ortasında evin giriş kapısına doğru ilerledim. Çillerimle aynı renk olan ıslak saçlarımı yüzümden çekerek kulaklarımın arkasına sabitledim. Dudaklarımın arasından endişe dolu bir nefes vererek yutkundum, tam kapının önünde durduğumda gözlerimi yerden kaldırdım. Parmak uçlarımla kapının tokmağını kavradım, üç defa tıklattım.

Saniyeler geçmek bilmedi. Sanki o kapının önünde üç mevsim daha yaşadım, üzerime ilkbahar yaprakları düştü, yaz güneşi doğdu ve sonbahar yağmuru yağdı ama bir türlü o kapı açılmadı. Geçen süre öyle bir zaman dilimine tekabül ediyordu zihnimde de kalbimde de. Belki de ben kabul etmek istemiyordum. Aylardır ruhumdaki sancıyı dindirecek olan tek şeyin bu kapı açıldığında karşıma dikileceğine inanamıyordum. Öyle ağrılı, öyle acılıydı ki *bu kadar basit olamaz*, diyordum.

Oysa bu kadar basitti. Onun nehirler gibi durgun gözleri, dünyayla benim aramda ince ipti.

Bizi birbirimize bağlıyordu.

O an hiç gelmeyecek sansam da yalnızca birkaç saniye sonra içeriden gelen adım sesleriyle kalp ritmim bozuldu. Merdivenden iniyor olmalıydı. Parmaklarını avuçlarıma gömüp tırnaklarımı etime batırdım sanki heyecanım geçebilirmiş gibi. Ancak olmadı. Bana fırsat dahi tanımadı. Bir anda oluverdi her şey. Bir anda tüm dünyam tersine döndü ama tersi, düzünden daha güzeldi.

Önünde mevsimleri geçirdiğim o kapı bir anda sonuna dek aralandı ve o karşıma dikildi. Bir eli her an gidebilirmiş gibi hâlâ kapının üzerindeydi.

Gözleri gözlerime değdi ve dünyamda bir çözülme başladı. Buzlarım çatırdadı, donan tüm canlılar tekrar nefes almaya başladı, kışıma bahar oldu.

Yutkundum, yutkundu. Sustum, sustu. Sustuk... Kalbimiz ağzımızda atarken sessizce durduk konuşmadan.

Uzun uzun irislerime daldı bir okyanusta çırpınır gibi, oysa gözleri dipsiz bir uçuruma benzeyen oydu. Kirpiklerinin arkasına sığınan göz bebeklerinde yansımamı gördüm, ışıldadı.

Ve işte, o an gelmişti...

Başını yana eğip akşam kızılı saçlarını savururken bir defa gülümser misin bana? Belki o zaman tanırım seni.

Başımı yana eğip akşam kızılı saçlarımı savururken gülümsedim ona. Bir defa...

Donuk suratında o an yaşadığımız her şeyin bir yansıması doğdu. Benimle beraber seyretti başımızdan geçen her şeyi. Ona mesaj attığım ilk geceyi, beraber gezdiğimiz sokakları, ona hazırladığım kahveyi, onun için çırptığım keki, birlikte izlediğimiz filmleri, bana önerdiği şarkıları, görüntülü konuştuğumuz geceleri, beraber uyuyup beraber uyandığımız sabahları, ders çalıştığımız anları, kütüphanede ellerimi tuttuğu anı... Her birini ve daha fazlasını yaşattı çehresinde.

Ellerime baktı, bir kitaplığın rafında tuttuğu ellerime...

"Sen..." dedi, gökyüzündeki bulutların ağıtları bir çığlıkla beraber nehirlerinde can buldu. "Sensin."

Ona doğru bir adım attım korksam da hiç çekinmeden.

"Benim," dedim nefesim nefesine değecek kadar yakınındayken. "Geldim, sevgilim. Sana geldim. Tüm karanlıklardan kaçıp senin aydınlığına sığınmaya geldim."

Cümlemi dahi bitirmeden bir eliyle elimi tutarak beni kendine çekti ve diğer elini de belime sararak sıkı sıkı sarıldı bedenime. Öyle sıkı sarıldı, öyle sıkı hapsetti ki beni kendine; ben ona sarılamadım bile. Kollarının arasında sıkıştım kaldım öylece. Başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapattım ve dünyanın en kısa ama en huzurlu uykusuna daldım. Sessizce başını boynuma gömdü, nefeslerini tenimin duvarlarına vurdu. Titriyordu. Beni öyle sert tutuyordu ki göğsüme değen göğsünün altında atan kalbinin ritimlerini tutuyordum hafızamda.

Hızlıydı. Korkaktı. Acı çekiyordu.

"Geldin," dedi inanamazcasına. "Bana geldin. Buradasın. Buradasın, sevgilim. Beni seçtin." Teşekkür edercesine okşadı parmaklarıyla tenimi. Hayatım boyunca bedenimin hiçbir zaman böylesine değerli olduğunu hissetmemiştim. "Beni seçtin, benim için geldin." Boynuma gömdüğü başını kaldırmadan küçük bir öpücük kondurdu ıslak saçlarıma. "Buradasın..." dedi nefes nefese, fısıldayarak.

"Buradayım," diye mırıldandım sesim titrerken. "Buradayım, Kutay."

Kaç dakika geçti, kaç dakika boyunca o kapının önünde, dışarıda yağmur yağarken bedenimi kendine hapsetti, tenimi sevdi, başını boynuma gizledi, beni kollarının arasına mühürledi, bilmiyordum. Yağmurlar yağdı, hanımelleri kokularını etrafımıza sardı, ikimiz o kapının önünde, karanlığın içinde, üzerimizdeki beyaz kıyafetlerimizle birbirimize karıştık.

Bir ömrümü böyle geçirme fırsatım olsaydı eğer, bir an bile düşünmeden vazgeçerdim diğer tüm ihtimallerden.

"Dur, dur, dur," dedi nefes nefese.

Bedenimden ayrıldı ancak beni bırakmadı, bir adım bile uzaklaşmadı. Elleri önce omuzlarıma, oradan kollarıma ve sonunda da ellerime kaydı. Sanki ondan uzaklaşmamam, hiçbir yere gitmemem için çepeçevre sarmıştı etrafımı. Gözlerime baktı inanamaz gibi. Dudakları kenara kıvrıldı. Başını iki yana salladı dünyanın en olağanüstü şeyine bakıyormuşçasına. Sırıtışı genişledi, gülümsemeye evrildi. Ardından dişlerini göstere göstere güldü.

"Gerçek misin? Nasıl? Nasıl buradasın? Sen misin, İzmarit? Bu sen misin?" Yutkundu gülerken. Yüzünde öyle bir mutluluk vardı ki heyecandan cümle kuramıyor, tökezliyordu. Dudaklarının etrafındaki çizgiler yakından öyle güzeldi ki aklımı başımdan alıyordu. Yüzünün her santimetresi bir sanat eserinin en hayranlık uyandırıcı detayıydı. "Çok garip, çok garip. Burada..." Nefeslendi. "Buradasın, değil mi? Hayal görmüyorum ben."

Başımı salladım kirpiklerimi kırpıştırırken. "Buradayım."

Ellerimi bıraktı, dudaklarını kapattı şaşkınlıkla. Bir anlığına arkasına dönüp kendi etrafında döndü elleri hâlâ dudaklarının üzerindeyken. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, düşünceli bir biçimde etrafta gezindi. Belki bana bakmaktan korktu, belki de bir daha baktığında beni bulamamaktan. Ancak sonunda tüm endişelerinden sıyrılıp benden birkaç adım uzaktayken karanlığın içerisinde irislerime baktı. Yüzünü çevirmedi, tekrar baktı. Tekrar, tekrar ve tekrar... Usul usul. Bir büyü gibi tutuldu harelerime.

"Aklımı kaçırıyorum," diye mırıldandı. "Buradasın."

Sonuna kadar açık olan kapıyı kapattım. Karanlıkta yaklaştım bedenine kuşkusuzca.

Elimi kaldırıp göğsüne koydum; orada bir ışık doğdu âdeta, parıldayıp yüzlerimizi aydınlattı.

"Korkma artık," dedim. "Gitmeyeceğim hiçbir yere."

Elimin üzerine koydu elini, göğsünden sıyırıp avucuna hapsetti.

"Gitmeyeceksin," diye fısıldadı. "İzin vermeyeceğim."

"İnanamıyorum hâlâ."

"Ben de," dedi histerik bir nefesle beraber gülerek. "Seni sevdiğim için delirdiğimi düşünüyordum." Yutkundu. "Delirmemişim. Aklım yerinde ve sen içindesin."

Elimi saçlarına attım ve ilk defa saçlarını okşadım. Yumuşacık, ipek gibi, parmak aralarıma dolanan saçları vardı. Bir kuş tüyüydü âdeta, yüreğimi gıdıklıyordu. Parmak uçlarım saçlarında dolanırken gözlerini kapattı, titreyen çenesi ve dudaklarını sıktı ağlamamak için. Sarsılan göğsünü hissettim, nefesleri alnıma çarptı.

"Beni o hep bahsettiğin çatı katı odana çıkarır mısın?" diye sordum. "Sana her şeyi anlatacağım. Her şeyi. En başından itibaren. Tek tek."

Gözlerini araladı. Başını salladı hüzünle.

"Gel," dedi, parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni peşinde sürükleyerek merdivenlere yöneldi.

Tüm basamakları büyük bir heyecan ve mutlulukla, yüzlerimizde gülümsemelerin en genişi yer edinerek çıktıktan sonra ikinci katın ardından bir kat daha çıkmak için yöneldik fakat bu defa merdiven geniş değildi, daha dar ve ahşaptı. Önden basamakları tırmanırken bir yandan da avucunu bana uzatıyor ve düşmemem için kollarını bana siper ediyordu.

"Dikkat et."

"Merak etme, düşmeyeceğim."

"Ederim," dedi net bir biçimde. "Tek endişem sensin benim. Ederim."

"Yanımda sen varken düşmem imkânsız," diyerek tüm basamakları tırmandım ve yanına çıktım. "Korkma."

Bakışlarımı küçücük, karanlık odanın içerisinde gezdirdim. Pencerenin altında kırmızı battaniye serili bir yatak, hemen yanı başına küçük bir komodin ve çalışma masası konumlandırılmıştı. Çalışma masasının önü uçsuz bucaksız gökyüzünü gören bir manzaraya bakıyordu. Üzerinde dağınık kâğıtlar ve bir parfüm şişesi, yanı başında bir sandalye ve sehpa vardı.

Ellerimden tuttu onun mahzenini incelerken, beni çekip aldı. Başını salladı ve bir elini belime sardı. Diğer elini yüzüme kaldırdı, yanağıma avucunu yerleştirdi ancak öyle hafifti ki tutuşu, sanki daha sert davransa avuçlarında eriyeceğimi düşünüyordu.

"Doğru," dedi fısıldayarak. "Hep tutacağım seni. Böyle. Sımsıkı."

"Sen olmazsan üşürüm, çok üşürüm."

Acıyla baktı yüzüme. "Seni neden sevdiğime bir cevap bulamıyorum bazen. Zira *aşkın nedeni olmaz,* derler. Bilmezsin. Kalbinin neden yalnız onun için attığını bilmezsin." Yanağıma düşen saçlarımı canımı yakmaktan korkarcasına kulağımın arkasına sabitledi. "Bana ne yaptın, güzelim? Aklımın içinde senden başka hiçbir düşüncenin üzerine güneş ışığı düşmüyor. Senin olmadığın her yer buz tutuyor."

"Öyle korkuyorum ki sensizlikten... Ölüm bile daha fazla ürkütemez beni senin yokluğundan. Hiç bırakma beni, Kutay. Hiç bırakma, lütfen."

"Bırakmayacağım." Elini sıkılaştırdı. Çatı katının tavanındaki penceresinden içeri nüfuz eden ay ışığı yüzlerimizi aydınlatırken başını göğsüne yasladı. "Seni benden almalarına izin vermeyeceğim."

"Her ne olursa olsa bile mi?"

"Seni benden almaya kalktıkları gün, güneş batıdan doğacak." Başını göğsünden kaldırıp yüzümü avuçladı. Alnını alnıma yasladı. Dudaklarından firar eden nefesler kirpiklerimi okşadı. "Dedim sana, dinle beni. Cesetlerimiz bile yan yana çürüyecek, cesedim dahi bırakmayacak seni."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ama sessizce ağladım alnı alnıma yaslıyken.

"Ağlama," dedi. "Lütfen ağlama."

"Korkuyorum," dedim. "Bilmiyorsun... Bu denli korkmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Sana engel olan şeyi yerle bir ederim, ağlama."

Geri çekildim, karanlığın içinde bir ışık hüzmesi gibi parıldayan yeşil gözlerinin içine baktım çaresizce.

İnançsızca fısıldadım: "Ölümle savaşamazsın, sevgilim. Her mezar tek kişiliktir."

Göz bebeklerinde bir kırılma anı yaşandı ve irislerinden dağılan cam parçaları bedenlerimizi çepeçevre sardı. Tenimizde kesikler açtı, ruhumuzdaki yamaları söktü. Bir anda tenime değen parmaklarında bir sigara izmaritinin yangını başladı. Onun dokunduğu her zerrem tutuşmaya başladı. Bedenim kollarının arasından kaydı, sigarasının ucunda tüten duman misali bir ruha dönüştü. Tutmak istedi beni fakat tutamadı. O an irislerindeki korkuyu gördüm. Ölüme karşı koyamayacağını, beni koruyamayacağını anladığı an gözlerinden bir damla yaş süzüldü yanaklarına.

Kayboluyordum. Ölüyordum.

Karanlığa karıştım bir duman formunda. Beni aradı etrafta. Bağırdı, çağırdı, olmayınca fısıldadı adımı ancak ulaşamadı. Yutkunamayacak derecede nefessiz kaldığında elini kibrit kutusuna attı ve parmaklarının arasına aldığı kibriti hiç vakit kaybetmeden yaktı. Gözlerinin önünde yanan alev etrafını aydınlattığında artık bir çatı katında değildi, bir yoğun bakım ünitesinde benim ruhumla karşı karşıyaydı. Beni görmek için yaktığı ateş, nefeslerimin monitöre bağlı olduğu hasta hâlimi getirdi ona. Ağladı. Çok ağladı. Göz bebeklerinden etrafa saçılan cam parçaları göğsünü kesti, kanlar içerisinde kaldı. Bense ölürken dahi elimde bir iğne ve bir iplikle tenindeki o kesiği dikmeye çalıştım.

O ölmesin, o yaşasın, nefes alsın ve bu dünya güzelleşsin diye çabaladım.

"Kayboluyorsun," diye mırıldandı. "Kayboluyorsun, sevgilim."

"Ben ölüyorum, bir tanem," dedim. "Sense yaşamalısın, henüz ölmeden."

Başını iki yana salladı. Yüzünü aydınlatan kibrit alevinin ışığında ağladı çaresizce. O ağladıkça ben kayboldum. Bağırdı defalarca kez *gitme*, diye. Elini uzattı, tutmak istedi ama tutamadı. O koruyamadı beni. Bense tutamadım sözümü.

Aşkın nasıl bir yara olduğundan habersizdik. Birbirimizi sevdik.

Ölüme karşı koyabilen tek bir aşk yoktu bu dünya üzerinde. Bizimkisi bir başkaldırıydı.

Denedik ve yenildik.

"Kutay!" diye bağırarak uyandım uykumdan.

Yatağımda kan ter içerisinde sıçradım ve korkuyla büyüyen gözlerimi odamın içerisinde gezdirdim. Etrafa baktım. Yoktu. Ne Kutay vardı yanımda ne de bir çatı katındaydık. Üzerimdeki kıyafetlere baktım. Hasta önlüğü değil, pijamalarımdı. Elimi korkuyla kalkıp inen göğsüme attım, hâlâ nefes alıyordum; kalp monitörüne bağlı değildim. Ellerime bağlı kablolar yoktu.

Bir kâbustu. Ancak öyle gerçekti ki hıçkırarak ağlamaya başladım. Bu korku dolu zihinle yaşamak zorunda kalmak, dünyanın en acı kaderiydi.

"Kaybolmak istemiyorum..."

Dakikalar boyu korkuyla yatağımda ağladıktan sonra ayaklanıp elimi yüzümü yıkadım, terli kıyafetlerimi değiştirdim. Kendime mutfaktan bir bardak su aldım ve tekrar odama çıkmak için merdivenlere yöneldim. O sırada oturma odasında belki de uzun zamandır ilk defa deliksiz bir uyku uyuyan anneme baktım. Bir elim merdivenin tırabzanındaydı, diğer elimde bardağım vardı. Kızarmış gözlerimde ona karşı hissettiğim pişmanlığım peyda oldu.

Seni böylesine kırmak zorunda olduğum için özür dilerim, anne... Her şey benden sonra da yaşamaya devam edebilmen için.

Başımı öne eğdim ve onu uyurken öpemeyecek bir hayatı yaşadığım için üzgünce odama çıktım.

Elimdeki bardağı masamın üzerine bıraktıktan sonra sandalyeme kuruldum. Nefeslendim bir süre. Ardından bilgisayarımın ekranını açtım. Başlatma tuşuna bastım. Mavi ışığın yüzüme vurmasıyla gözlerimi kıstım, dilimi dudaklarımda gezdirirken zihnimin içinde binbir düşünce birbirine girmiş olsa da ben ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Bu zamana dek yeterince ertelemiştim zaten. Öleceğimi düşünerek vazgeçtiğim tüm hayallerimin içinde hâlâ yaşayan yalnızca tek biriydi.

İçimden, *belki bu dünyada benden bir iz kalabilir,* diye düşündüm.

Bir yazı dosyası açtım ve parmaklarımı klavyenin üzerine getirdim, öylece durup bekledim. Kutay'ı düşündüm. Zira o tüm karmaşık düşüncelerin arasında en net ve en gerçek olanıydı. Zihnim duruldu. Daha sakin düşünmeye başladım. Durgunlaştım. Dinginleştim.

"Hazırım," dedim kendi kendime.

Ölümü beklerken bir kitap yazacaktım ve ölüm beni almaya geldiği gün, ona beni bu dünyadan alsa dahi koparamayacağını gösterecektim. O hep hayalini kurduğum imza günlerim olmayacaktı belki. Belki tüm dünyada konuşulan bir yazar olamayacaktım. Ancak sevdiğim adama verdiğim bir söz vardı ve o sözü tutan biri olmaya kararlıydım. Ona, ikimiz için bir hikâye yazıp hiç yaşanmamış olanından bir sonla bitireceğime dair söz vermiştim.

Henüz ölmeden... Yapmam gereken tek şey buydu.

Henüz ölmeden yaşamam gerekiyordu.

Karıncalanan parmaklarımı mumlarıma uzatıp karanlık odamın içerisinde bir ışık yaktım kendim için.

Mum alevi irislerimde dalgalanırken yutkunup kâbuslarımdan çıkagelen o ismi yazdım başlık olarak.

"Henüz Ölmeden – Lidya G."

Kutay Harmanlı

"Gitme!" diye bağırarak kan ter içerisinde uykumdan uyandım. Korku ve endişeyle büyüyen gözlerim odamın içerisinde dolanırken gördüğüm şeyin bir rüya mı yoksa bir kâbus mu olduğunu düşündüm. Az önce uykumda gözlerimin önünde olan yüzü, şimdi hafızamda değildi. Silinmişti aklımdan. "Gitme..." diye mırıldandım sesim titrerken. "Gitme, lütfen."

Karanlık odamın içerisinde gezinen gözlerim boşlukla karşılaştığında hızla kalkıp inen göğsümü dizginlemeye çalıştım fakat nafileydi. Ne yağmur yağıyordu ne de o, kapımın önündeydi. Başını hafifçe yana eğip akşam kızılı saçlarını savurarak gülümsemiyordu bana. Yoktu. O çiçeklerden narin teni avuçlarımda değildi; yüzünü okşamıyor, kokusunu duymuyordum. Burada değildi.

Islanan saçlarımı alnımdan çektim, üzerimdeki yorganı kenara savurdum hışımla. Zor da olsa yutkunup nefeslendim. Bu sırada canhıraş bir şekilde uyanmamdan dolayı korktuğumu anlayan Münavir uyanıp hızla yatağa çıktı, kucağıma kıvrıldı. İnledi. Etrafımda dönüp beni sakinleştirmeye, bana sarılmaya çalıştı.

Ellerimi tüylerinde gezdirip sıkıca sarıldım ona. Başını kucağına yasladım.

"İyiyim, oğlum. İyiyim, merak etme," dedim ancak hiç iyi değildim.

Münavir anlamış olmalıydı ki üzgün bir ses tonuyla bir şeyler mırıldandı. Onu korkuttuğum için kendi üzüntümü unuttum, onu sakinleştirmek amacıyla gülümsemeye çalıştım. Kolumu başının etrafına sarıp küçük öpücükler kondurdum. Birkaç dakika sonra daha iyiydi. Kucağımda mayışmış bir hâlde duruyordu.

Yataktan yavaşça kalktığımda o da hareketlendi, benimle beraber yataktan indi. Peşimden geldi. Önce odamın içinde bulunan banyoya ilerleyip elimi yüzümü yıkadım. Kendime gelebilmek adına yüzüme ve boynuma birkaç kez su çarptım. Saçlarımı ıslatıp geriye doğru taradım ellerimle. Ardından bir çırpıda tişörtümü çıkarıp attım ve elime gelen ilk beyaz tişörtü giyerek odamdan çıktım.

Özellikle beyaz seçmemiştim fakat elime ilk aldığım an gördüğüm rüya aklıma gelince buruk hissetmemiş de değildim.

Her neyse, diye geçiştirdim.

Merdivenlerden indim ve sola dönerek mutfağa girdim, ışıkları yaktım. Gecenin geç saatleriydi. Önce Münavir'in su kabına su doldurdum, ardından kendim için bir bardak su aldım ve kana kana içtim. O da yanı başımda kendi suyunu içiyordu. Eğilip tüylerini okşadım ve varlığı için binlerce defa minnet duydum.

"İyi ki varsın, babacığım," dedim. "Sensiz ne yapardım bu hayatta? Çok yalnız olurdum." Arda ile kavgamız geldi gözlerimin önüne, daldım bir süre. "Arda bile yüz çevirdi bana."

Başımı öne eğdim burukça. Nefeslenerek yere çöktüm ve sırtımı mutfak dolaplarına yasladım. Bacaklarımı ileriye doğru uzattım.

"Yapayalnızım."

Münavir aniden su içmeye bir son verip ön patilerini kaldırarak omuzlarıma koydu ve beni yalamaya başladı. Üzülmeme bir an olsun fırsat vermiyordu. Gıdıklandığımdan dolayı gülerek kaçmaya çalıştım, dengemi kaybederek geriye doğru düştüm. Münavir eğlendiğimi düşünüyor olmalıydı ki üzerime çıkıp beni yalamaya devam etti. Oyun oynamak istiyordu bu saatte bile. Bense ellerimle onu durdurmaya çalışıyor, kahkaha atıyordum.

"Oğlum, dur! Dur, babacığım! Münavir..."

Bir süre sonra Münavir'i sakinleştirdiğimde yerden kalktım. O da yorulmuş olmalıydı ki beni umursamadan mutfaktan çıkarak oturma odasına gitti,

koltuğa kıvrıldı. Ardında kahkahalarım kaldı. Gülümseyerek ona baktıktan sonra başımı iki yana sallayıp mutfağın ışıklarını kapattım.

"İyi uykular, babacığım."

Basamakları çıkmaya başladım odama gitmek için.

Eğer o olmasaydı tüm gece yatağıma kıvrılarak ağlayabilirdim fakat bana bu şansı tanımamıştı. Gülümsedim içten içe buruk da olsa. Aklıma geldiği an tüm ağlama isteği, kırgınlık ve değersizlik hissi bünyeme geri yüklenirken kendimi sıktım bunun yaşanmaması adına. Bir robota dönüşüyordum günden güne hissizleşerek ama böylesi daha kolaydı. Vücudumun geliştirdiği savunma mekanizması herkese zarar veriyordu ama beni yalnızca böyle koruyabiliyordu.

İkinci kata ulaşıp merdivenin tam karşısında bulunan odama gireceğim sırada evin içerisinde bir çığlık yankılandı.

"Çetin!"

"Anne," dedim korkuyla.

"Çetin! Çetin, geri dön!"

"Anne!"

Elimi kapımın kulpundan çekip kalbim ağzımda koşarak annemin odasına gittim.

Kapısını hızla açıp içeri girdiğimde annem ayaktaydı, üzerinde geceliğiyle boşluğa doğru bağırıyordu. Sırtı bana, yüzü pencereye doğru dönüktü.

"Çetin! Çetin, gitme! Geri dön! Düşeceksin, aşkım. Düşeceksin, gitme lütfen. Yapma, yalvarırım, yapma. Oğlumuz var, Çetin. Kutay var, biz sensiz ne yaparız? Yapma, Çetin!"

Baktığı yerde babam yoktu. Babamı hiçbir zaman yoktu. Babam yıllar öncesinde kalan bir hayaletti onun için artık. Yutkundum. Penceresinin sonuna dek açık olduğunu gördüğümde annemi, babamın gitmemesini haykırarak pencereye doğru yürüyordu ki dudaklarımdan çıkan yırtıcı bir feryatla ona doğru atıldım. Boğazlarım acıdı ama ne ben bağırmaktan geri durdum ne de annem boşluğa yürümekten.

"Anne! Anne, dur! Anne, yapma! Yapma!"

"Çetin, gitme, yalvarırım. Oğlumuza sensiz nasıl bakarım ben?"

Açtığım kapı son hızla arkasındaki duvara çarparken annemin çığlıklarıyla benim tok sesim birbirine karıştı, evin içerisinde bir muharebe anı yaşandı.

O an bunu nasıl yaptım, o kapıdan pencere kenarına saniyeler içerisinde nasıl ulaştım, bilmiyordum ama annem kendinden geçmiş bir şekilde pencerenin kıyısına geldiği an kollarımı arkadan vücuduna sardım. Sıkı sıkıya tuttum onu. Tüm gücümle geri çekip yatağına doğru savurdum.

"Anne, dur!" diye bağırdım.

"Çetin! Çetin, yalvarırım, geri dön! Nefes alamıyorum, Çetin!" Ağlıyordu. Biçare hâlde, soluksuz kalacak şekilde ağlıyordu. Elleri küçük bir çocuk gibi havada, boşlukta asılıydı. Tutunamıyordu hiçbir yere, kendine bile. "Çetin, geri dön... Geri dön!"

"Anne... Anneciğim. Ben geldim, bak, oğlun burada. Buradayım, lütfen bana bak! Lütfen, anne. Kendine gel."

Pencerenin ardındaki, babamın vücudu olduğunu düşündüğü boşluğa kavuşmak için beni ittirmeye çalışırken bense tüm gücümle onu tutuyor ve bir yandan da sarılıyordum ancak durmuyordu. Tüm gücüyle ona gitmek istiyordu. O gelsin istiyordu.

"Çetin," dedi çaresizce. Güçsüz düşmüş, sesi çatallaşmıştı. "Çetin, lütfen geri dön..."

"Anne..." dedim yorgunca. Onunla ben de ağlıyordum. "Dur lütfen, yalvarıyorum sana, anne."

Tüm gücümü kullanarak zor da olsa yatağa oturttum bedenini. Ellerinden tutup kucağına sabitledim, ellerini tuttum. Önünde eğilip dizlerimin üstüne çöktüm, gözlerine baktım. Tek elimle iki elini tutarken diğer elimi dağılan saçlarına attım, yüzünden çektim yavaşça. Gözleri görüş hizama girmeye başladığında gördüğüm o kaybolmuşluk hissi canıma kastediyordu.

Benim annem birinin yokluğunda kaybolmuş bir kadındı. Kaybettiği kendisiydi ve en acı verici olanıysa bunun sebebi babamdı.

"İlaçlarını almadın mı sen bugün, bir tanem?" dedim yüzünü okşarken.

Bir çocuk gibiydi karşımda. Başını iki yana salladı. Gözlerimi kapattım acıyla. Kendi hayatıma öyle odaklanmış, onu öyle yok saymıştım ki... Bu hâle gelebileceğini tahmin etmem gerekiyordu. Suçlulukla titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimden bir damla yaş dökülürken yavaşça ayaklandım, komodinin üzerindeki bardağı avuçladım. Tutamayacağını bildiğim için bir elimle belinden destek vererek diğer elimle suyu içirmeye başladım.

Titriyordu. Suyun yarısını içtiğinde çekmecesindeki ilacını aldım, kutusundan ve yutması için ona uzattım. Donuk bir suratla ilacı alıp diline yerleştirdi, ardından suyu içti ve ilacı yuttu.

"Çetin." Güçsüz bir sayıklamaya döndü çığlıkları. Hâlâ sallanıyordu olduğu yerde ancak ayağa kalkacak gücü yoktu. "Çetin, geri dön."

Sesi sakinleşmeye, göğsü dinginleşmeye ve hareketleri durağanlaşmaya başladığında, tek elimle tuttuğum kucağındaki ellerine yasladım başımı. Nefeslendim. Gözlerimi kapattım.

"Anneciğim... Özür dilerim. Sana böyle bir hayat yaşattığım için özür dilerim. Daha iyisini yaşayamadığın için çok özür dilerim."

Bir elini çekti alnımın altından, saçlarıma yerleştirdi. Sevdi, sevdi, sevdi... Bunu kendi isteğiyle yapmadığını biliyordum çünkü kriz anlarında kendinde olmuyordu ve kendine gelmesi sabahı buluyordu. Şu an hâlâ kendinde değildi, donuk bir bedendi fakat ne düşünerek saçlarımı okşamaya başlamıştı, bilmiyordum. Sessizdi. Nefessizdi. Hareketsizdi. Bir heykel gibi öylece duruyor, pencereden dışarıyı seyrediyor ve saçlarımda ellerini gezdiriyordu.

"Çetin..." Bir damla yaş süzüldü göz pınarlarından. "Sen ölmedin."

Duyduklarımla bir mıh gibi saplandım olduğum yere, öylece kalakaldım. Başım annemin elinin üzerindeyken gözlerimi açtım, kirpiklerimi kırpıştırdım ancak hiçbir şey diyemedim. Hiçbir şey yapamadım. Yutkundum. Yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. Gördüğüm kâbustan dolayı iyi olmadığımı, bugün yaşadıklarımdan sonra kendimde olmadığımı, çok yorgun olduğumu düşündüm fakat annemin dudaklarından çıkan o iki kelimenin doğruluğuna inanmak istemedim.

Başımı yavaşça kaldırdım, dizlerinin önünde dururken gözlerine baktım.

"Sen ölmedin, Çetin. Beni terk ettin ama ölmedin, sevgilim. Bir gün döneceksin gittiğin yerden, biliyorum. Evimizin kapısından içeri gireceksin, bana hanımelleri getireceksin. Ölmedin, aşkım. Beni bırakın burada, gittin o hep gitmek istediğin uzaklara. Döneceksin... Bir gün döneceksin, beni de alıp yanında götüreceksin."

Annemin gözlerini ayırmadığı pencereye çevirdim bakışlarımı.

Düşeceksin, Çetin. Gitme.

Güçsüzce yere çöktüm, donakalmış bir şekilde karnıma doğru çektiğim diz kapaklarıma dirseklerimi yasladım ve ellerimi şakaklarıma dayadım.

Beni terk ettin ama ölmedin.

Gözlerim büyüdü. Karanlık odayı aydınlatan tek ışık kaynağının, gece lambasının dairesi irislerime yansıdı. Büyüdü. Gitgide büyüdü.

Bir gün döneceksin.

"Anne..." diye sayıkladım korku dolu bir ses tonuyla. "Anne, babam..." Devam ettiremedim cümlemi. Sustum. "Babama ne oldu, anne?"

Cevap vermedi. Ayağa kalktı, yatağının baş ucuna gidip içine girdi, uzandı. Üzerine yorganı çekti. Sıkı sıkı sarıldı, korkudan titriyordu. Adımı sayıklamaya başladığında ayaklandım oturduğum yerden, kendi hissettiklerimi bir kenara bırakıp saçlarını okşadım dakikalar boyunca. Ellerimi tuttu gözleri kapalıyken, kapalı göz kapaklarının arasından damlalar aktı yanaklarına. Ağladı sessizce.

"Kutay..." dedi yardım dilenircesine. "Benimle uyur musun bu gece? Küçük bir çocukken hep benimle uyumak isterdin. Yine benimle uyur musun, oğlum?"

Gözlerimdeki yaşları sildim, güçlü durmaya çalışarak kızaran yüzümü sıvazladım ve burnumu çekip üzerinden geçerek yatakta annemin sağına kıvrıldım. Yorganı üzerimize örttüm, bedenini bedenime doğru çektim, başını göğsüme yatırdım. Ellerini tişörtümün yakalarına koydu tutunmak ister gibi, alnını boynuma yasladı. Saçlarını sevdim fakat öyle ezbere hareketlerle yaptım ki bunu, ona iyi gelip gelmediğinden emin değildim. Gece boyunca titrek nefeslerle, ritmi hiç düzene girmeyen kalp atışlarıyla uyumaya çalıştı ama hiçbir zaman uykunun huzurlu kollarına kendini bırakamadı. Bense bir an bile gözlerimi kırpmadan tavanı seyrettim.

Düşüncelerimden, ihtimallerden, içimdeki kuşkulardan ve korktuğum sonun beni yakalamasından kaçamadım. Çenem titredi, kalbimde bir acı peyda oldu, burnumun içi sızladı, gözlerim yaşardı ama ağlayamadım.

Annem uyuyana dek o yatağın içerisinde *babam öldü mü,* sorusuyla savaştım. Ki bu, cevabı her ne olursa olsun gerçeği duymaktan daha zor olanıydı.

Annem uyuduktan sonra o yataktan nasıl kalkabildim, nasıl kendi odama gidebildim, bilmiyordum. Önce bir sigara yaktım, balkonumda uzun uzun içtim. Düşüncelerimle savaşmaktan kaçarken fark etmeden ikinciyi yaktım. Ciğerlerime dolan duman aklı-

mı bulandırmaya yetmeyince üçüncüyü tutuşturdu parmaklarım. Aslına bakarsak... O gece kaç tane sigara içtiğimi hiç saymadım.

Sonunda bununla yüzleşmekten kaçamayacağımı anlayınca çıktım odamdan. Altı yaşındaki o ürkek çocuk, elini duvarın üzerinde sürüyerek annesiyle babasının odasına yürüdü. İçeri girdi. Bir an tekrar on dokuz yaşıma gelip annemin alnından öpmem gerekti ancak sonra yeniden küçüldüm ve annemin komodinlerini karıştırmaya başladım. Çekmecelere, ardından hiç girmediği babamın çalışma odasına, fotoğraf albümlerine, yıllardır hiç açılmayan sandıklara, her yere baktım.

En sonunda babamın çalışma odasında bulduğum onca mektubun, okuduğum onca sayfanın, incelediğim yüzlerce konuşmanın, ilk defa gördüğüm bir kucak dolusu aile fotoğrafının arasında eskimiş, kenarları yırtılmış, üstünü toz kaplamış bir belge buldum. Etrafımı çepeçevre saran acının tam ortasında otururken babamdan bana yadigâr kalan yeşil gözlerimle babamın ölüm belgesini okudum.

O gece yaşamaya nasıl devam edebildim, bilmiyorum ama o belgeyi okuduktan sonra ne yaptığımı hâlâ hatırlamıyorum.

Öyle bir acıydı ki ne susabildim ne bağırabildim.

Yatakta uyuyan anneme bakarak ağladım, babamı düşündüm saatler boyu. Hiç dönemeyeceğini düşündüm. Aslında hiçbir zaman bizi terk etmediğini düşündüm. İntihar etmesine sebep olan yükü düşündüm. O zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçük olduğumu düşündüm. Neden bir yıl boyunca dedemle beraber yaşadığımı düşündüm. Annemin hastalığıyla bir başıma ne yapacağımı düşündüm...

Belki de yaşamımın en parlak olması gereken yaşlarımda, ışıksız bir odada karanlığın içinde oturup bu hayata nasıl devam edeceğimi düşündüm.

Hiçbir soruma yanıt bulamadım.

Tek başımaydım. Bu kocaman dünyada, hiçbir odasından bahçesine ışık yansımayan bu evde, acı dolu bir kadının yatak odasının önünde dizlerini karnına çekerek oturmuş çaresiz ve yapayalnız bir insandım.

Ne acıydı...

Sanki o gece, beni bekleyen sonu ilk defa hissettiğim geceydi. Ve ben, hissettiğim o sona hiç itiraz etmek istemedim.

BÖLÜM 20

Yapbozumun Kayıp Parçası

1 Ay Sonra – 27 Şubat 2024

Kutay Harmanlı

Ruhumda açılan yarayı dikecek hiçbir iğne yoktu bu dünyada. Hiçbir iğne geçmezdi söküğümden, hiçbir ip tutmazdı yaramı. Öyle acı, öyle kara, öyle paramparça... Delik deşikti içim, bir kâğıttan farksızdım. Bir rüzgâr esse üzerime devrilmezdim artık, yıkamazdı hiçbir şey beni. Çünkü kendi kesiklerimi kendim açmış ve içimi boşaltmıştım. Gelen her darbede geriye sendelememek için hayata karşı direnç gösteren tüm uzuvlarımı koparıp atmam gerekmiş, en başı kalbim çekmişti. Çekip çıkarmıştım.

Bir kalpsizdim artık.

Ne bir damla gözyaşı ne bir yürek ağrısı...

Bir sigara yaktım kendim için. Eskisinden daha fazla içtim bugün. Ruhuma çektim dumanını, boğdum zehriyle; istedim ki ölsün.

Bir zamanlar izmaritlerini saklamaz diye içmediğim sigarayı şimdi her zamankinden daha fazla içmek bir sitemdi belki de yaşama. Fakat öyle yüz çevirmiştim ki her şeyden, sitemkâr olmak da bana göre değildi. Kabullenmekti bütünüm. Yaşanan her şeyi, elimden gelmeyenleri, gücümün yetmediklerini, bana verilenleri... Kabul ettim ve sustum. Zira ancak böyle devam edebilirdim bu terazisi kaymış dünyada yaşamaya.

"Kutay."

Adımı duymamla başımı, yasladığım duvardan hiç ayırmadan soluma çevirdim. Ertan Hoca'ydı.

"Koç..."

Elimdeki sigarayı saklayarak ayaklanmaya yeltendiğimde eliyle oturmamı işaret etti. Sigarayı söndürdüm, istediği gibi oturmaya devam ettim. Ertan Hoca sigara içtiğimi çok öncelerden beri bilirdi fakat saygıdan yanında içmez, en azından göstermezdim. Ne olduğunu sorarcasına gözlerine bakarken yavaşça birkaç adımda yanıma ulaştı, eğildi ve benim gibi sırtını spor salonunun duvarına yaslayıp dizlerini karnına doğru çekti.

Spor salonunun arkasında, bir kaldırım kenarında oturuyorduk.

Gözlerini az önce söndürdüğüm yarım kalmış sigara izmaritine çevirdi. Elini bana doğru açtığında gözlerine baktım. Sigara istiyordu.

"Siz içmezdiniz," dedim.

"Eğer spor koçun olduğumu unutursan bugünlük etik değerlerimi bir kenara bırakıp seninle bir sigara içebilirim." Bir teklif sunar gibi kaşlarını kaldırdı, başını hafifçe yana eğdi. "Kabul mü?"

Sağ tarafımda duran sigara paketini avuçlayıp açtım, başparmağımla bir dal sigarayı yukarı doğru ittirerek ona uzattım.

"Kabul."

Sigarayı dudaklarına yerleştirdiğinde ben de yeni bir sigara aldım ve önce onun sigarasını, ardından kendi sigaramı yaktım bir kibritle. İkimiz de başlarımızı arkamızdaki duvara yasladık, ciğerlerimize çektiğimiz nefesleri gökyüzüne doğru bıraktık. Bir süre hiç konuşmadık. Sustuk ve yan yana oturduk. Ertan Hoca böyleydi. Yıllardır diğer tüm öğrencileri ile kurduğu ilişkinin aksine benimle kurduğu ilişki bambaşkaydı. Bazen bir ağabey, bazen bir baba, bazen bir öğretmen, bazense dostumdu. Sırdaşım, akıl hocamdı.

"Ne zaman bırakacaksın sigarayı diye sormayacağım artık. Böyle fazla içerken kondisyonun nasıl bu kadar iyi olabilir, anlamıyorum."

"Genetik," dedim. "Babam da çok içermiş ama annem sağlığının çok yerinde olduğunu söyler hep."

Ardından babamın intihar ettiği gerçeği aklıma düşünce ruhsal sağlığının pek de iyi olmadığını anımsadım, burukça gülümsemeden edemedim, kendimi alaya aldım yüz ifadelerimle.

"Anlat bakalım," diye mırıldandı koç. "Ne hâldesin?"

Kaşlarımı kaldırdım farkındalıkla. "Berbat gözüktüğümü düşünüyordum," dedim dudaklarımın arasından sigara dumanını dışarı bırakırken. "Sorduğunuza göre iyi durumdayım, sevindim."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Pek değil," dedi içli bir nefesle birlikte. "Görünenin farkındayım. Ben görünmeyeni soruyorum sana." Gözleri gözlerime değdi ve ekledi: "İçini..." Elinin tersiyle göğsüme vurdu. "Burası ne hâlde?"

"Dışımdan hâllice."

"Saklamıyorsun da."

"Saklasam da değişmiyor, yok sayınca bitmiyor."

"Eskiden çok iyi saklambaç oynayan bir çocuktun. Öyle donuk bir suratı ifaden vardı ki birinin sana bakarak içini görmesi mümkün değildi. Gözlerinde birer perde vardı sanki." Gülümser gibi oldu ancak hâlime üzüldüğü belliydi. "Şimdi tüm perdelerin kalkmış, yüzün düşmüş ve sakladığın her şeyi bir bir dışarı kusmuş gibisin."

"Yine de bu kadar kolay okunabilir olmak istemem."

Güldü. "Merak etme," dedi omzunu omzuma vurarak. "Bunu sadece ben görebiliyorum. Seni çok iyi tanıyorum, aslan parçam."

"Yoksa hâlâ benden umudu musunuz?" diye sordum alaycı bir tavırla. Histerik bir nefes verdim dudaklarımın arasından. "Eğer öyleyse bir deli olduğunuzu düşüneceğim."

"Yalnız deliler gerçeği görebilir." Derin bir nefes çekti sigarasından. Yutkundu ve nefesini geri verdi. "Ben senden hiç şüphe etmedim, Kutay."

"Tüm yaşananlara rağmen mi?"

Başını salladı. "Tüm yaşananlara rağmen."

"Tuhaf," diye mırıldandım.

"Barkın'a bilerek saldırdın çünkü amacın onunla ödeşmek değildi, aslında sana zarar vermesini sağlamaktı. Canın yansın istedin ama bunu kendi ellerinle yapamadın. En kolay seçenek oydu ve o ata oynadın." İşe yaradığını bildiği için takdir edercesine başını salladı. "Ve tuttu, doğru attı. Canın yandı. Ama sana yetmedi. Okul dışına kaydı kavgaların, hiç tanımadığın insanlara kendini bilerek dövdürdün. Sırf ruhundaki acıyı bastırabilmek için bedeninin acısını en yüksek düzeyde hissetmek istedin."

Başımı öne eğdim, gözümün altındaki morluğa değdi sigara tutan parmaklarım. Sağ kaşımda bir dikiş vardı, dudaklarım patladığı için yara bere içindeydi ve göz altlarımdaki şişliği inmiş morluklar beni ürkütücü gösteriyordu, tam da istediğim gibi.

"Geçmedi ama hocam," dedim çaresizlik içinde. Bu bir ay içerisinde acım katbekat artmıştı. "Aksine öyle arttı ki son nefesini bir türlü veremeyen bir cenazeyim sanki. Kıvranıyorum."

"Bedeninin acısı seni tatmin etmeyince ruhundaki acının yerine başka bir acı koymak istedin. Bu yüzden Arda'ya saldırdın. Eğer sana nefretle, hayal kırıklığıyla bakarsa, içindeki o acı her neyse, onun yerini tutabilir ve sana onu unutturabilir sandın." Dudaklarım titredi. Gözümden bir damla yaş damlarken sigaramdan son bir nefes çektim, beton zemine bastırarak söndürdüm.

"Ama o acıyı unutturmak yerine bir kat daha artıracağını tahmin edemedin. Tam da öyle oldu."

"Böylece elimdekinin de değerini bilemeyip kaybettim," dedim ve ellerimi iki yana açtım. "Mutlu son... Ne hazin bir hikâye."

"Bu yenilgiyi ve sana yazılan sonu kabullenme huyuna anlam veremiyorum. Basketbol oynarken bile pes etmiyorsun, Kutay. Son ana kadar mücadele ediyorsun. Bir yıl önce turnuvanın son maçında bize şampiyonluğu getiren senin son on saniyede aldığın sayıydı. Tüm takım maçın bittiğini düşünürken sen *bitmedi,* dedin. Şimdi takındığın bu umutsuz tavır sana ait değil, sen gibi hissettirmiyor."

"Yoruldum, koç," dedim. "Sürekli bir şeyler için savaş vermek zorunda olmaktan çok yoruldum. Tükeniyorum. Sanki elimde bir kürek var ve ben yaşamaya devam etmek için kendi dibimi kazıyorum." Başımı bu haksızlığa dayanamıyormuş gibi iki yana salladım. "Hiçbir şeyin bana hak ettiğim için verilmiyor oluşundan çok yoruldum."

"Ve bu yüzden olduğun yerde, düştüğün çukurda duruyorsun."

"Benden nefret ediyor," diye mırıldandım, bilemez gibi omuz silktim. "Benden nefret ediyorlar. Herkes... Hayatında olup da yüzünü güldürebildiğim tek bir insan yok."

"Senden nefret etmiyorlar, Kutay." Güldü. "Aslanım, Arda'dan bahsediyoruz. Arda! Senin kardeşin. Arda senden nasıl nefret edebilir? Şurada elin kesilsin, yanı başında biter. Korkudan geberir."

"Yüzüme bakmıyor, konuşmuyor benimle. En acısı da bunu, ona zarar verdiğim için değil; kendimi umursamadığını için yapıyor."

"Konuşmayı denedin mi, oğlum?"

"Birkaç defa," dedim. "Ama özrümü kabul etmiyor, dinlediğini bile söyleyemem gerçi. Sedef bile anlamadığım bir şekilde çok kızgın bana. Sadece Arda'dan dolayı olduğunu zannetmiyorum."

"İstediği şey bir özür değildir belki de." Başını çevirmeden gözlerini gözlerime diktim. "Sadece eski dostunu geri istiyordur."

Gülümsedim. "Keşke her şey zannettiğiniz kadar kolay olsa. Bilge Hoca gibisiniz. Her şeyi konuşarak çözebileceğinizi zannediyorsunuz."

Bir sigara daha yaktım bu sırada.

"Bu söylediğine sen bile inanmadın," dedi Ertan Hoca. Gülüyordu. Bilge Hoca'nın öfkeli anları gözünün önüne gelmiş olmalıydı. Sevgilisini benden iyi tanıyordu, hâliyle bu onu gülümsetmişti. "Sevgi dolu olduğunu iddia ediyor, rol yapmaya çalışıyor ama yapamıyor."

"Doğru," dedim gülerek. "Şampiyon olduğumuzda tokatlayarak tebrik etmişti beni."

Ertan Hoca aniden ayaklandı. Gözlerime baktı benim de ayaklanmam için ancak ben anlamazlığa vurarak kalkmadım. Sigaramı dudaklarıma yerleştirdim, bir nefes çektim içime.

"Haydi, kalk," dedi alelacele. "Haydi."

"Ne oldu, hocam?"

"Kalk," dedi tekrar. "Şampiyon olmak kolay, formdan düşmek de. Canının yanmasını istiyorsan sert oynayacağım. Bugün akıtacaksın zehrini."

"Koç..."

"İki periyot oynayacağız onar dakikadan, hiç ara vermeden. Yirmi dakika dayanabilirsen bana karşı, hiç karışmayacağım sana bundan böyle. Ama eğer dayanamaz da yarım bırakırsan müsabakayı, ben ne diyorsam işler öyle ilerleyecek. Tamam mı? Güzel, anlaştık."

Başımı duvara yasladım. "Koç, az önce çıktık antrenmandan. Ölü gibiyim. Dayanamam."

"Dayanırsın."

"Adil bir müsabaka olması imkânsız. Sizi nasıl yenebilirim?"

Eğildi, omzumdan sertçe tuttu ve sıktı. "Kutay, koçun olarak konuşuyorum seninle, kalk." Gözlerime keskince baktı son bir defa, ardından doğruldu ve cevap vermemi beklemeden arkasına döndü, spor salonunun kapısına doğru adımlamaya başladı. "Beş dakikan var. Beş dakika sonra seni sahada hazır bir şekilde karşımda görmek istiyorum. Bana karşı mücadele edeceksin. Bakalım, hâlâ şampiyon musun?"

"Koç, bu yaptığınıza şantaj derler!" Mırıldandım: "Böyle işe..."

Ertan Hoca kapıdan içeri girerek gözden kaybolduğunda oflayıp ayağa kalktım. Sigaramı söndürdüm, avucumda duran izmarite birkaç saniye öylece bakıp yanımdaki çöp kutusuna attım. Ardından ellerimi basketbol şortumun uçlarına sürterek temizledim, salona doğru adımladım. Alnıma dökülen saçlarımı geriye doğru tarayıp içeri girdim. Uzun ve loş koridoru aşıp elimdeki

sigara paketiyle kibrit kutusunu soyunma odasına bıraktıktan sonra odadan çıktım. Basketbol sahasına gittim.

Sahada kimse yoktu. Herkes antrenmandan sonra dersliklere gitmiş olmalıydı. Ertan Hoca elinde bir basketbol topuyla tek başına deneme atışları yapıyordu. Yanına kadar yürüyüp birkaç adım gerisinde durduğumda potadan seken topu tek eliyle kavradı, bana döner dönmez kucağıma doğru sertçe fırlattı refleksimi ölçmek adına. Onu yanıltmayıp top kucağıma değmeden, sekmesine müsaade etmeden karın hizamda yakaladım.

Göz göze geldik. "Haydi bakalım," dedi. "Yüzümü kara çıkarma."

"Söz vermiyorum."

"Vereceksin." Sesi emir tonu taşıyordu. "Benim takımımın kaptanı, hiçbir müsabakayı kaybedemez."

"Bana bir tık abartıyorsunuz gibi geldi."

"Ukalalaşma."

"Pekâlâ," dedim sert tavrını bir meydan okuma olarak kabul ettiğimi ima ederek. "Nasıl isterseniz."

"Başla bakalım. İlk sayın benden hediye olsun."

Sırıttım.

Hiçbir şey demeden topu hâkimiyetim altına alarak oyuna başladım ve yalnızca birkaç saniye içerisinde, Ertan Hoca'nın tek bir an bile savunma yapmasına fırsat vermeden, aldatmaca gibi oyunlara gerek duymadan, yalnızca hücuma kalkışarak üçlük atarak üç sayı aldım. Top fileden aşağı kayarken birkaç adımda yanında bittim, potanın altından topla beraber çıkıp koçun gözlerine baktım.

"Hediye bir sayıya ihtiyacım yoktu," diye mırıldanıp topu bana attığı gibi ona attım. "Sanırım sizin olacak."

"Abartma lan."

Sırıtışımı sildim yüzümden hızla. "Affedersiniz, koç."

Birkaç saniye boyunca yüzüme sert bir ifadeyle bakarken içimden sınırı aşıp aşmadığımı düşünüyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım mahcupça. Gülümsedi bu hareketimle, takdir edercesine kahkaha atmaya başladı aniden.

"Şaka yaptım, aferin. Devam et."

"Yüreğime indirdiniz."

"Kendine hâkim ol, ben olmayacağım."

Ertan Hoca tıpkı benim gibi sert bir biçimde oynamaya başladığında karşılıklı olarak birbirimize fırsat tanımadığımız sayılar almaya başladık. Dakikalar boyu mücadele etik bu şekilde. Omuz omuza, birbirimize geçit vermeden, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakın markajda, canımızın yanmasını önemsemeden oynadık. Ertan Hoca sayı aldığında ben hızla iade-i ziyaret gerçekleştiriyor, ben sayı aldığımda da aynısını o bana uygulıyordu. Kıran kırana, kan ter içerisinde bir mücadele gerçekleşti ilk periyotta.

İkinci periyoda geçtiğimizde yalnızca bir saat öncesinde antrenmandan çıktığım için bitik hâldeydim fakat pes etmiyordum. Nefes nefese de kalsam, göğüs hareketlerimi kontrol edemeyecek gibi de olsam pes etmeden mücadeleye devam ediyordum. Koçun üzerine oynuyor, topu ellerinin arasından çalıyor, hücuma kalkıyordum. Savunma sırası bende olduğundaysa tüm gücümle kaslı bedenimi bir duvar gibi önüne seriyor ve bir kalkan oluşturuyordum. Potaya yaklaşmasına müsaade etmiyor, uzaktan attığı şutlarda ise blokeyle sayısını kesintiye uğratıyordum.

Koç ne istediğimi biliyordu ve bu yüzden bana karşı oldukça sert bir şekilde, acımasızca oynuyordu. Öyle ki bazı anlar bilerek faul yapıyor, canımı yakıyor ve tepkimi ölçüyordu. Yaptığı hiçbir faulde itiraz etmeyip canımın yanmasıyla perçinlenerek odağımı daha da artırdığımı görünce keyifle sırıtıyordu. Birbirimize laflar atarak fakat bazı anlarda ise aldığımız güzel sayıları coşkuyla tebrik ederek yirmi dakikaya yakın oynadık.

Son dakikaya girdiğimizde potanın tam karşısındaydım. Önümde koç vardı ve gözlerime bir şahin gibi keskin bakışlarla bakıyordu. Son sayıydı belki de alacağım.

"Hazır mısın, şampiyon?" diye bağırdı koç hırsla, öfkeyle, şakaklarından ter damlaları düşerken.

"Daha önce hiç bu kadar hazır olmamıştım," dedim başımı iki yana sallayıp sırıtarak.

"Gel!"

Son defa tüm gücüm ve içimde biriktirdiğim hırsımla, bugüne dek yaşadığım tüm zorluklara duyduğum öfke ve yaşayamadığım acımı bastırdığım tüm hislerimi parmak uçlarımdan basketbol topuna aktararak hücuma kalktığımda Ertan Hoca'nın yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Öyle sihirli, öyle inanılmaz bir andı ki yalnızca birkaç saniye içinde hiç zorlanmadan onu alt

ederek gözümü kararttığı bir şekilde potaya ulaşıp topu çemberin içinden geçirdim. Son periyot sona erdiği an aldığım son sayıyla tüm salonda yankılanan bir haykırış benim dudaklarımın arasından çıkmıştı.

Ertan Hoca'ya karşı galip olmama rağmen hızla koşup sarıldım.

"Şampiyon!" diye bağırdı gülerek. Sırtıma vurdu. "Aferin sana! Aferin..."

"Teşekkür ederim, koç."

"Bu canavar benim şaheserim!" dedi takdir eden keyifli bir ses tonuyla ancak duyduğum kelime bana hiç de iyi şeyleri anımsatmıyordu. Bir anda nefes nefese, galibiyet kazanmış coşkulu hâlimden sıyrılmıştım. Gözlerim uzağa dalmıştı. Ertan Hoca'ysa top eline geldiğinde son defa öylesine potaya doğru savurdu ve basket attı. "Canavar gibisin, canavar!" diye mırıldandı tekrar alayla. Elini omzuma koyup kaslarımı sıktı. "Tebrik ederim, aslan parçam."

"Sağ ol, koç..."

"Ne oldu?" diye sordu, yüzümün düştüğünü görünce kaşları çatıldı.

"Hiç," dedim. "Hiçbir şey."

"Bir şey oldu," diye diretti. Bir elinde kucağına aldığı basketbol topu dururken diğer eli hâlâ omuzlarımdaydı. Destek verdi. "Söyle bana."

Yutkundum. "Birkaç ay önce biri beni canavar olmadığıma inandırmıştı. Şimdi siz *canavar gibisin,* deyince..." deyip gülmeye çalıştım. Yüzümü yerden alıp kaşlarımı kaldırdım, geçiştirdim. "Ne bileyim... Tuhaf hissettim."

"Canavarsın derken..."

"Biliyorum, koç," diyerek sözünü kestim. Minnetle yüzüne baktım. "Bu spor benim için bir tutku. Savaşıyorum o yüzden. O manada söylemediğinizin çok farkındayım." Şakaya vurmaya yeltendim. Elimi kalbimin üstüne koydum. "Beklemediğim yerden vurdunuz, sarsıldım."

"O kız..." dediğinde gözlerimi gözlerine kaldırdım. "Hayatında değil mi şu an? Neden buruk bir hikâyeymiş gibi bahsediyorsun? Yarım kalmış gibi. Ayrıldınız mı yoksa?"

Buruk bir hikâyeydi.

"Siz," dedim kuşkuyla. "Siz bir kız olduğunu nereden biliyorsunuz?" Bakışlarım küçüldü, gözlerimi kıstım. "Ve 'o kız' dediğinize göre onu tanıyorsunuz. Yanlış mı anlıyorum? Biz... Biz hiç beraber olmadık."

"Sevgili olduğunuzu sanıyordum."

Yutkunamadım. "Öyle olacağımızı umuyordum ben de."

Ertan Hoca gözlerini kaçırdı, utançla dudaklarını birbirine bastırdı. Neler olduğunu anlayamıyordum.

"Turnuvadan önce, Barkın'la yaşadığınız o olayla ilgili seni hiç dinlemedim, hatırlıyor musun?" O günler hafızamda bir film şeridi gibi akmaya başladığında başımı salladım. "Bir canavar olduğunu düşünüyordum, bu defa gerçek anlamda bir canavar olduğunu. Barkın'a saldırdığın için sana çok öfkeliydim. Yargısız infaz ediyordum ve başka türlüsüne ihtimal bile vermiyordum."

"Haksız sayılmazdınız," dedim omuz silkerek. Avucunda tuttuğu topu kendi kucağıma aldım, çevirdim. "İçimde gerçekten bir canavar yaşıyordu."

"Ancak o..." Hatırlamaya çalışır gibi duraksadı. "O geldi bir gün. *Belki de sandığınız gibi değildir,* dedi. *Belki de Kutay bir canavar değildir...*" Göz göze geldik. "Ben, *melek olmadığı da bir gerçek,* dedim. Bana tüm gerçekleri anlattı. Barkın'la olan konuşmanızı, neden böyle bir şey yaptığını, seni o antrenman günü o hâle getiren şeyi... Yalnız bana değil, Bilge Hoca'ya da anlattı. Ve gözlerimin önüne inen perdeyi o kaldırdı."

Duyduklarımla afalladım.

Ertan Hoca bir şeyler anlatmaya devam etti fakat ben işitme kanallarımı kapatmıştım âdeta. Turnuvaya bu sayede dönebildiğimi, uzaklaştırma kararının onun sayesinde kalktığını ve tüm bunları yaparken adının geçmesini istemediğini, benim gururumun incinmemesi için olayı yaymadığını anlattı fakat duyduklarımı sindirmektense içimde tek bir düşünce büyüyordu: Ona çok yakındım, bir adımdan bile yakın.

Belki... Belki, küçük bir ihtimal de olsa bu o olabilirdi. Tutunacak tek dalım bu ihtimaldi.

"Kutay... Oğlum, iyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hocam... Size bunu söyleyen kızın adı neydi?"

Duraksadı. "Sevgilinin adını bana mı soruyorsun?" dedi şüpheyle. "Yani sevgili olmayı umduğun kızın."

"Koç, işler biraz karmaşık. Nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum ama şu an değil. Bana adını söyleyebilir misiniz? Size bir canavar olmadığımı söyleyen kızın adı neydi?"

Nefesim kesilmiş gibiydi, kalbim ağzımda atıyordu.

Koç bir süre düşündü. O günü anımsar gibi oldu.

Gözlerini gözlerime son defa kaldırdığında dudaklarından dökülen isimle birlikte kucağımda tuttuğum basketbol topu varlığımdan sıyrıldı ve yere düştü.

"Sıla... Sıla Arslan."

Yapbozumun kayıp parçası.

BÖLÜM 21
İzmarit ve Kibrit

Kendimi nefes nefese bir hâlde soğuk suyun altına attım. Su tenime değdikçe güçsüzleştiğimi hissettiğim için sırtımı arkamdaki soğuk duvara yasladım ve suyun başımdan aşağıya akıp gitmesine izin verdim. Bir an bile düşünmek, ihtimallerin ve *acaba*ların pençesine düşmek istemiyordum ama bu öyle imkânsızdı ki kendimi buzdan hâllice suyun altında dahi düşünürken buluyordum.

Acı çekiyordu artık ruhum. Acı çekiyordum bu bilinmezliğin içinde. Dayanamıyordum.

Her ne yapacaksam düşünmeden yapacak ve sonrasında bir an bile pişmanlık duymayacaktım. Kararlıydım. Bu bir oyunsa son hamlesini oynayacak ve bitirecektim.

Bu yüzden duştan çıkar çıkmaz kurulandım, dolabımdaki temiz iç çamaşırlarımı ve ütülü okul üniformamı apar topar üzerime geçirdim. Gömleğimin eteğini pantolonumun içine sokup ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, bağcıklarını karman çorman da olsa bağladım. Saçlarımı kurulama gereği duymadan dolap kapağını öfkeyle kapattım, soyunma odasından çıkıp kendimi koridora attım.

Karanlık, uzun koridoru nasıl aştığımı, nasıl kendimi okulun bahçesine attığımı bilmiyordum. Birkaç saniye öncesini dahi hatırlamakta güçlük çekiyordum. Beynim uyuşmuş gibiydi. Belki sağlıklı düşünemiyordum, belki bu doğru değildi ancak öyle bir noktadaydık ki bu bilinmezlikle yaşamak bir ıztıraptı. İnsanı uykusunda bile kıvrandıran bir işkenceydi.

"Bitti." diye mırıldanarak içimde dizginleyemediğim deli atları daha da kamçıladım. "Bitti."

Ellerimi yumruk yaptım, göğsümde büyüyen hiçbir duygunun kaybolmasına izin vermeden okul binasına yürüdüm.

Onu bulacaktım. Karşısına dikilecek ve bana her şeyi anlatması için gerekirse zorlayacaktım. Bunu hak ediyordum. Bir açıklama duymak, gerçekleri

bilmek benim hakkımdı. O, bana bunu layık görmese de ben, her şeye rağmen bilmek istiyordum.

Okul binasına insanlara çarpa çarpa girdiğimde arkamdan edilen küfürleri umursamadım. İki kat yukarı çıktım, sağa dönüp koridora saptım ve Ertan Hoca'dan öğrendiğim sınıfa doğru ilerledim koşar adım. Kararan gözlerimde bir tek o sınıfın kapısı can bulurken koridorun sonundan beni gören Arda bir problem olduğunu fark etmiş olmalıydı ki yanındaki çocukla sohbetini yarıda keserek bana doğru gelmeye başladı. Ben hızla sınıfa gireceğim sırada aniden üzerime atıldı ve beni güç de olsa durdurdu.

"Kutay! Kutay!" diye bağırdı endişeli bir ses tonuyla. Ne olduğunu anlayamıyordu. Gözlerime baktı. Bense ona bakamıyordum, gözlerimi bir an olsun sınıftan ayıramıyordum. "Neler oluyor, neyin var? Bu hâlin ne?"

"Bırak!" dedim yüksek sesle. "Bırak, Arda. Karşısına geçeceğim ve bana bunu neden yaşattığının hesabını soracağım."

Üzerimdeki ellerini ittirdim ancak geçmeme müsaade etmedi. Kaşlarını çattı.

"Kimden?" dedi şaşkınlıkla. "Kimden, neyin hesabını soracaksın?"

"İzmarit'ten," dedim net bir biçimde. "Buldum, Arda. Kim olduğunu buldum. Bitti artık. Geçeceğim karşısına! Anlatacak! Bana neden gittiğini, neden ortadan kaybolduğunu anlatacak."

"Kim?" dedi bu defa adını öğrenmek amacıyla olsa gerek. "Kimmiş? Adı ne? Bu sınıfta olduğuna emin misin?

Yutkundum. "Sıla'ymış adı."

Sıla'ymış adı...

Âşık olduğum kızın adını ilk defa dile getirmek kalbime öyle bir hançer sapladı ki o saniye ciğerlerime nefes çekemedim. Ağır geldi.

Arda yaşadığı şokla yanı başımdaki duvara bakarak kalakaldı. Dudakları aralandı ancak bir şey diyemedi. Önünde durduğum sınıfa gireceğim sırada elini koluma attı, tenimi baskıladı. Beni sıkıca tutup adım atmama müsaade etmedi. Gözlerim ona kayarken gözlerini duvardan aldı, bana dikti. Çekingen bir hâli vardı.

"Kafeteryada," diye mırıldandı emin olamayarak. "Aradığın kız eğer o ise, Sedef'le kafeteryada oturuyor şu an. Yan yanalar."

"Ne?" dedim dudaklarım aralanırken. "Sedef... Sedef biliyor muydu?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum! Bilse bile bir şeyi değiştirmez bu, senin böyle bir şey yaşadığından haberdar değildi."

"Bu... Bu kadar yakın mıydı her zaman bana?"

Cümlemi bitirir bitirmez elimi yumruk yapıp duvara geçirdim, ardından bir saniye bile beklemeden arkamı döndüm, koşa koşa koridorun başındaki merdivene ilerledim. Arda durmam gerektiğine dair pek çok cümleyi art arda sıralarken bir saniye dahi onu dinlemedim. Tüm basamakları ayaklarım birbirine dolanacak derecede bir hızla indikten sonra kafeteryaya giden koridora girdiğimde artık ona bu denli yakın olmak kalbimin sınırlarını zorluyor, aldığım nefeslerin yetersiz gelmesine sebep oluyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ona ne diyeceğimi, nasıl bakacağımı, gözlerine baktığımda kalbimden geçen hisleri nasıl perdeleyeceğimi bilmiyordum fakat yapmak zorundaydım. Artık kendime bunu yaşatmak ruhuma ağır geliyordu, taşıyamıyordum.

Arda birkaç adım arkamda bana yetişmek için koşuştururken bana seslendiğini işitiyor fakat algılayamıyordum. Belki de duymamak işime geliyordu çünkü bugüne kadar öyle çok düşünmüştüm ki artık tek bir anımı bile zihnimin içerisinde geçirmeye niyetim yoktu.

Kafeteryaya girdiğim sırada irislerim kalabalığın arasında tanıdık bir yüz aradı saniyeler boyu. Ne acıydı ki bu yüz sevdiğim kıza değil, Sedef'e aitti. Donuk bakışlarım onun yüzünü seçtiğinde o da çok geçmeden beni gördü. Göz göze geldiğimiz saniye duraksadı. Bakışlarını kaçırdı. Donakaldı. Birkaç saniye öylece bekledim fakat hiçbir şey demedim, diyemedim.

Arda kafeteryaya girip yanımda durduğu sırada elini uzattı beni durdurmak adına ama tutmasına fırsat tanımadan Sedef'in oturduğu masaya doğru ilerledim. Sağ çaprazında siyah saçları yüzüne dökülen bir çocuk otururken tam karşısında sırtı bana dönük bir kız oturuyordu ama saçları İzmarit'in saçları gibi akşam kızılı değildi. Kahverengiydi. Masalarının önünde durup gözlerimi kahverengi saçlı kıza diktim, Sedef ayaklanır gibi oldu ama kendini durdurdu.

"Ne oluyor, Kutay?" diye sordu tereddütle.

Sedef sorusunu tamamladığı an adımı duyan kahverengi saçlı kız bakışlarını hemen yanı başında duran bedenime çevirdi. Korkuyla irkildi. Ardından irislerini yüzüme yöneltti ve gözleri gözlerime değdi.

Tam o an... Tam o an göz bebeklerim buğulanmasın diye yumruk yaptığım ellerimi daha çok sıktım, yutkunuşum güçleşse de boğazıma bir yumru oturmasın diye zorlanarak da olsa yutkundum.

"Sıla," derken boğazıma bir yumru oturmuştu yine de. Duraksamak zorunda kaldım. "Sıla sen misin?"

Arda, "Kutay," diye araya girmeye çalıştı ancak tek bir el hareketimle susturdum onu.

Kafeteryadaki herkes bize bakıyordu. Hiçbir şey umurumda değildi. Herkes her şeyi öğrenebilirdi, artık bu dünya üzerinde umursayacağım tek şey onun varlığıydı. Bu kadar kızgın, öfkeli, hırçın olmama rağmen hâlâ kendimden çok onu umursuyordum. Bir tek onu düşünüyor, düşlüyordum.

Sedef ayaklandı. Kahverengi gözleri bir benim bir de arkadaşının üzerinde gitti geldi.

"Ben... Benim," dedi zorlukla da olsa Sıla.

Dudaklarımı dişledim. "Sana tek bir şey soracağım ve bana dürüst olacaksın." Gözlerini kaçırdı gözlerimden ama nafileydi. "O... O sen misin?"

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Sedef bir hışımla.

"Karışma," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

Tekrar ona döndüğümde başı önüne eğikti, çaprazında oturan siyah saçlı çocuğun gözlerine bakıyordu benim gözlerime bakmaktansa. Onu tercih ediyordu.

"Sana bir soru sordum. O sen misin? Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Bakışlarını yavaşça bana kaldırdı, korkuyla gözlerime baktı.

Gözlerime ilk bakışının hiçbir zaman korkuyla olacağını hayal etmemiştim. Kalbimin kıymıkları etime battı.

"A- Anlamıyorum," dedi titreyerek.

"Anlıyorsun!" diye bağırarak oturdukları masaya yumruk attığım an plastik masa içine göçtü. Herkes çığlık atarak korkuyla ayağa fırlarken o da geriye doğru sıçradı ve oturduğu sandalyeyi yere düşürdü. Gerisin geri sendeledi. Ellerini kaldırıp kulaklarına siper etti. "Anlıyorsun!" diye tekrar ettim gözlerinin içine baka baka. Hayal kırıklığından deliye dönmüştüm. Başı öne eğikti, omuzlarını kendine çekmişti ve tir tir titriyordu. Sedef masayı parçalara ayırmamla yanına koşmuş, onu kollarının arasına almıştı. Gözlerime öfkeyle

bakıyordu. Siyah saçlı çocuk da hemen yanında, bir adım uzağımdaydı. "Yalan söyleme, anlıyorsun!" dedim, her ne kadar bağırıyor olsam da benim de sesim titriyordu.

Tüm kafeterya fısıltılarla konuşarak bizi seyrediyordu. Arda kan damlayan elime doğru uzanmaya çalıştı ancak ani bir şekilde çektim. Dokunmasına müsaade etmedim. Masanın keskin köşeleri elimi parçalamış, kesikler açmıştı. Kanlar akıyordu yere fakat tuhaf bir şekilde acısını hissetmiyordum. Son vuruşunu yapan bir canavar gibi saldırıya geçmiştim, önüme çıkan ne varsa yakıyordum.

Benim bir canavar olmadığıma herkesi ikna etmeye çalışan o kıza, canavarlaşan suretimi gösteriyordum.

"Kutay!" diye bağırdı Arda. "Kendine gel, ne yapıyorsun? Okuldayız! Sakin ol!" Elimi gösterdi. "Elin kesildi, revire gitmemiz gerek!"

"Hasta mısın be sen?" diye çıkışan bu defa Sedef'ti. Sesi en az benim kadar gür çıkıyordu. "Ne yaptığını zannediyorsun? Masayı kırmak ne demek!"

"Konuş benimle!" dedim Sıla'ya, herkesi es geçerek. "Senin yaptığını biliyorum, bak gözlerime! Ertan Hoca'ya gerçekleri anlatıp beni takıma tekrar almasını sağlayan sensin! Canavar olmadığımı söyleyen sensin ama bak, benden bir canavar yarattın!" Önümde duran sandalyeye bir tekme attım, ceketimi çekip çıkardım üzerimden ve yere fırlattım. "Karşıma çıkmak yerine kendi kendine hayatımı güzelleştirmeye çalıştın ama her şeyi batırdın! Bittim, görüyor musun? Hoşuna gidiyor mu bu? Söyle!"

"Kutay, daha fazla saçmalama ve kes sesini!" Sedef, Arda'ya baktı hiddetle. "Arkadaşını götür buradan. Kız ne hâlde, görmüyor musun?"

Sıla ağlıyordu sessizce, hiçbir şey demeden. Neden sustuğunu, neden bir şey demediğini, neden kendini savunmadığını anlayamıyordum.

Öyle kötü gözüküyordu ki Sedef onu tutmasa ayakta duramayacaktı. Sanki tüm gücü bedeninden çekilmiş gibiydi. Teni korkutucu bir beyazlığa sahipti. Ellerindeki kemiklerini görebiliyordum, derisinin altındaki damarları seçmek zor değildi. Göz altları mosmordu. Hasta gibiydi.

Arda bana doğru davranacağı sırada elimin ucuyla göğsünden tutarak kenara itirdim bedenini. "Sakın dokunma bana," dedim dişlerimin arasından.

"Ne duymak istiyorsun?" diye cılız bir ses işittiğinde kulaklarım, göz bebeklerimi siyah saçlı çocuğa çevirdim. Sıla'nın boylarında, saçlarından yüzü gözükmeyen, zayıf bir çocuktu. Sessizce, göz teması kurmadan konuşuyordu.

Çekingen bir tavrı vardı fakat konuşması oldukça soğuk bir tınıya sahipti. "Ne rahatlatacak seni?"

Gözlerimi ondan aldım, Sıla dışında kimseyle konuşmak istemiyordum fakat benimle konuşmayan da yalnız oydu.

"Hayatıma girdin, beni sevdiğini söyledin, önce alıştığım her ne kadar kötülük varsa onları yıkıp yok ettin ve beni güzel olan şeylere bir bir, günden güne alıştırdın. Oysa ben mutluydum! Kötü de olsa o benim hayatımdı! İyiydim. Lanet olsun ki sen yokken kendi kendime de yetebiliyordum! Bana acıdın ve beni değiştirebileceğini düşündün! Başardın da! Ama sonra... Sonra birdenbire gittin ve beni hiç bilmediğim bir hayatın ortasında tek başıma bıraktın!"

"Arda, sustur şunu! Pişman olacağı şeyler söylemeden önce sustur! Hiçbir şey bildiği gibi değil!" Sedef gözlerini Arda'dan aldı, bana çevirdi. "Kes sesini artık!"

"Ne değil? Ne bildiğim gibi değil?" diye bağırdım. Kanayan elimle yanımda duran diğer sandalyeye vurdum. Onlara doğru savrulunca iki adım geriye gittiler. "Biri artık bana gerçekleri anlatsın, çıldıracağım!"

"Kutay..."

Arda'nın sesiyle ona döndüğümde kafeteryadaki fısıltılar netlik kazanmaya başladı. Gözlerimi diğer insanların üzerinde gezdirdim. Her biri öfke dolu gözlerimden korkarak bakışlarını çevirdi, kimileri ise kafeteryadan çıkıp gitti. Yarı yarıya boşalmıştı içerisi.

"Anlamadım, Sıla ve Kutay birbirlerine mi âşıkmış?"

"Sıla, Kutay'ı mı kandırıyormuş?"

"Kutay birine mi âşık olmuş? Vay be!"

Kulaklarıma ulaşan tüm fısıltıları es geçtim.

Sıla'ya döndüm. "Konuş artık. Bana bir açıklama borçlusun!"

Sedef, Sıla'nın bedenini kafeteryanın çıkışına doğru yönelttiği sırada hınçla irislerime dikti irislerini. Bakışlarıyla beni öldürmek istedi âdeta.

"Hiçbir şey borçlu değiliz sana. Hiçbir şey! Aptal! Kızı ne hâle getirdiğin hakkında bir fikrin var mı? Nasıl bir insansın sen? Ona nasıl zarar verdiğini görmüyor musun? Konuşamıyor bile korkudan!" Soludu nefretle. "Hiçbir şey bilmiyorsun, hem de hiçbir şey! Şimdi o hastalıklı beyninin içinde kurduğun saçma fikirlerini de al ve git buradan!"

Dilimi dişlerimde gezdirdim. Sıruttım sinirle.

"Doğru," dedim sertçe. Sıla gözlerime baktı. "Aşk değil, saçmalıktı."

Anlamlandıramadığım, hiçbir anlam yükleyemediğim boş bir ifadeyle baktı gözlerime. Öfkemi kontrol altına alamayıp gülmeye başladım kahverengi saçlarına baktıkça. Kahkaham artıp tüm kafeteryayı hınca hınç doldurduğunda beni izliyorlar, neden güldüğüme bir türlü anlam veremiyorlardı. Kahkaha atıyordum ancak canım acıyordu ve onlar bunu da bilmiyorlardı.

İnsanın gülerken dahi için için ağlayabileceğinden haberdar değildi hiçbiri. Yüzümde maskelerin en ürkütücü olanıyla içimde bağıra çağıra ağlayan o küçük çocuğu saklıyordum onlardan.

"Sırf," dedim gülerek. Yavaş yavaş gülüşüm soldu ve birden acı yerleşti çehreme. "Sırf seni bulmayayım diye o çok sevdiğim saçlarını sakladın benden, değil mi? Seni saç renginden tanımayayım diye peruk mu taktın bir de? İnanamıyorum ya! İnanamıyorum! Aklım almıyor!" Ellerimle şakaklarıma bastırıyordum. "Bu kadar mı zordu? Bu kadar mı zor geldi ellerimden tutmak? Bu kadar mı kaçmak istedin varlığımdan? Bir peruk takıp saklanacak kadar önemli miydi seni bulamamam? Saçlarını görmezsem seni tanıyamam diye mi düşündün? Ne düşündün, Sıla? Çok mu sevdin körebe oynamayı? Sonsuza dek karanlığın içinde seni aramamı mı istedin?"

Başımı iki yana salladım hayal kırıklığıyla ve göz pınarlarımda düşmek için an kollayan yaşları hızla yok ettim.

Tüm acımasızlığım, kırgınlığım, kızgınlığım ve içimde beni zehirleyen hislerimi kusmak için birkaç adımda yanına ulaşıp peruğundan tuttum. Göz göze geldik. Gözlerinde bir anın sonsuza dek yok oluşunu gördüm. *Yapma* der gibi, yalvarırcasına baktı irislerime. Başını iki yana salladı. Durmadım. Kavradığım gibi çekip yere fırlattım.

Küçük bir an...

Gözlerime dilsiz bir acıyla baktı.

Kalp ağrısı...

Saçları yoktu. Akşam kızıl saçları yoktu. Teni pürüzsüz ve parlaktı, tek bir saç teli dahi yoktu başında.

Yutkunamadım. Kalakaldım. O da benim bir yansımam gibiydi. Hiç hareket etmeden duruyordu karşımda. Ne yere düşen peruğunu almaya yeltenmişti ne de yüzünü çevirmişti. Suçumdan kaçamamam için karşıma dikilmişti sanki. Gözlerime bakıyordu acı çekeyim diye.

Birbirimize bakıyorduk saniyeler akarken, gözlerimizi birbirimizden hiç çekmeden.

O kırgındı, ağlıyordu; ben suçluydum, ağlıyordum.

Hiç kimse ne olduğunu anlayamazken Sıla öylece karşımda durdu. Siyah saçlı çocuk bir hışımla bana saldıracaktı ki gözlerimi Sıla'dan ayırmadan ufak bir el darbesiyle ince vücudunu yere serdim. Acıyla inledi, yerden kalkamadı.

Sedef şaşkınlıkla ellerini dudaklarına götürdü. Olduğu yerde kalakaldı ancak Sıla'ya yardım edebilmek için kendini hızla toparladı. Arda bana sarılıp bedenimi geri çekmeye çalışırken ben gözlerimi bir an olsun Sıla'dan ayıramıyordum. Sonunda Arda'nın kollarını tutup bedenimden çekmesini sağladım ve gözlerine bir şey yapmayacağıma temin edercesine baktım.

Acımı anladı, geri çekildi.

"Sıla! Sıla, iyi misin?" diye bağırdı Sedef hiçbir şey demeden sessizce ağlayan arkadaşına.

İkimiz birbirimize bakarak tane tane gözyaşları dökerken etrafımızdaki herkes telaş içerisindeydi. Kafeteryada büyük ve sesli bir hengâme yaşanıyordu. Kimileri bizi kayda alıyor, kimileri sessizce seyrediyordu. Kendi aralarında sohbet edenler olduğu gibi öğretmenleri çağırmak için koşturanlar da vardı.

Arda'nın yere ittirdiğim çocuğu kaldırdığını gördüm fakat çocuk iyi değildi. Titriyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Sedef, Sıla'ya bir şeyler söylüyor; onu etrafından çekip almak istiyordu ancak Sıla, Sedef'in yerden aldığı peruğunu utançla avuçlarında tutarak bekliyordu. Hiçbir şey demeden öylece duruyordu ve bu, bana söyleyebileceği her şeyden çok daha yok ediciydi.

Gözlerine baktım son defa.

Özür dilerim.

Tüm kargaşanın ortasında ince ve güçsüz sesini duydum.

"Ben," diye fısıldadı. "Hastayım."

Ufacık bir mırıldanıştı dudaklarının arasından çıkan ama duydum.

O an ona doğru bir adım atacaktım ancak Sedef önüme geçerek durdurdu beni. Yüzüme belki de dünyanın en kötü insanıymışım gibi baktı. Bir tokat indirdi yanağıma. Yüzüm omzuma düşerken Sıla gözlerini kapattı görmekten acı duyar gibi. Hiçbir şey yapamadım. Sedef'e baktım. Nefretle, hiddetle, ölmemi istercesine konuştu:

"Bendim," dedi öfkeyle. Kaşlarım çatıldı. "Bendim! Ertan Hoca'ya gerçekleri söylemesi için Barkın'la yaptığın konuşmayı Sıla'ya anlatan bendim çünkü lanet olsun ki sana deli gibi âşıktım! Anlaşılmaması için ne gerekiyorsa onu yaptım. Bir gün ortaya çıkarsa benim yaptığımı bilme diye Sıla'ya söyledim ve o benim için, arkadaşı için yaptı bunu. Seninle bir alakası yoktu!" Duraksadı, sesinin tınısıyla birlikte şiddeti de düştü. "Canavar olmadığına inanmak istemiştim... Yanılmışım."

"Ne?" diyebildim yalnızca.

Arda'ya baktım. Hayal kırıklığıyla Sedef'e baktı ancak Sedef, Arda'ya bir an olsun bakmadı. Bakamadı. Belki bir açıklama bekledi Arda ama Sedef, onu görmezden geldi. Yutkundu. Utançla eğdi başını. Arkasını dönüp ellerini saçlarından geçirdi, Sıla'ya doğru adımladı.

"Saçları..." diye mırıldandım tutunabileceğim tek dal o kalmışken.

"Hasta!" diye bağırdı canhıraş bir şekilde. Yüzünü hızla bana döndü saçlarını savurarak. "Hasta, geri zekâlı! Bu kız hasta! Her şey senin o boktan hayatınla ilgili olmak zorunda değil! Her şey senin etrafında dönmek, senin için yaşanmak, sana bağlı olmak zorunda değil, Kutay!" Gözleri bir anlığına omzunun üzerinden arkasında duran arkadaşına kaydı. Söyleyeceklerinden tereddüt etti ama durmadı. "Sıla kanser hastası. Kemoterapi alıyor. Saçları döküldüğü için kazıdılar. Yaşamak için savaşıyor! Ölmemek için savaşıyor! Senin sandığının aksine senden saklanmak için değil, yaşamdan koparılmamak için bunu yapıyor! Neden ondan şüphelendiğin hakkında en ufak bir fikrim yok ama o senin sandığın kişi değil."

Elini göğsüne attı, titreyerek ağlamaya başladı. Arkasını döndü ve bir eli göğsünün üzerindeyken diğer elini dudaklarına kapattı.

"Ben..." Kendimden utanıyordum. Vücudumun her zerresini kaplayan utanç, kendimden tiksinmeme neden oluyordu. "Ben çok özür-"

"Dileme!" diye haykırdı gazabını benden esirgemeyerek. "İnsanları ne hâle getirdiğine bak! Sina'ya bak! Sırf sen arkadaşına zarar verme diye kendini, iki katı büyüklüğündeki birinin önüne attı! Onu ne hâle getirdiğini görüyor musun?" Bakışlarım Sina'ya kaydı, iyi gözükmüyordu. Yutkundum zorlukla. "Önüne çıkan herkesi yok ediyorsun! Dokunup da güzelleştirdiğin tek bir şey yok!" Sıla, Sedef'in ellerinden tuttu susması için ancak Sedef ellerini çekti. "Bırak, Sıla."

Arda karşıma dikildi. Duvar gibi suratında duyguya dair hiçbir ifade yoktu ancak gözlerim yaşlıydı.

"Hiç tanımadığın biri için ne hâle geldiğini görüyor musun şimdi?" diye sordu oldukça sakin bir şekilde fakat hesap sorarcasına. "Aşk bu mu?"

İçim kırıldı, porselen bir vazo gibi parçalara ayrıldı ve tenimin ulaşabildiği her zerresini kesikler içinde bıraktı.

İçimde bir boşluk doğdu, karanlığında savruldum.

Sıla'nın gözlerine baktım ama o bana bakmasın istedim. O bana öyle kırgın bakmasın istedim.

Kanser hastası bir kızı *bir hiç uğruna* nasıl rencide ettiğimi düşündüm. Kalbim sızladı. Kalbim göğüs kafesimin kemiklerine değdi, çizikler içinde kaldı. Nefesim içime hapsoldu.

"Aşk değilmiş," dedim, kirpiklerimin arasına takılan tek bir damla gözyaşı yanağıma düştü. "Meğer bir hiçmiş."

Gece Yarısı

Dağılan saçlarım, kızaran yüzüm ve yaşlı gözlerimle dizlerimi karnıma çekerek bacaklarıma sarılmış bir hâlde sigara içiyordum. Saatlerdir tek yaprığım buydu. Yatağımın yanında bulunan alkol şişesini tek başıma bitirmek üzereydim. Kendimde değildim, kendimde olmak da istemiyordum. Öyle körüydü ki içim, kendimde olmak bana acı veriyordu. Gün boyu okuldaki o kanser hastası kızın gözlerindeki acıyı ve kırgınlığı düşündüm. İçinden çıkamadım.

Ona sarf ettiğim sözler, onu suçladığım şeyler, hiçbir suçu yokken gösterdiğim o canavar hâlim kalbimi hançerliyordu.

Ağlıyordum. Belki hıçkıra hıçkıra, hüngür hüngür değildi ama duygusuz duran çehremde hiçbir mimiğim oynamadan akan sıcak yaşlarım, rüm haykırışlarımı içinde saklıyordu.

Elimi yanımda duran telefonuma attım ve ekranını aydınlatıp loş ışıklı odamın içerisinde, telefonumun dijital ışığının yüzüme vurmasını sağladım. Gözlerim ağlamaktan acırken yoğun bir baş ağrısıyla birlikte blog hesabıma giriş yaptım. Sohbetlerin en üstünde tek başına duran İzmarit'in adına tıkladım. Bir mesaj yazmaya başladım.

Beni bu hâle getiren o olmasına rağmen ben yine ona sığındım.

Kibrit:

Ben çok kötü biri oluyorum. Dayanamıyorum artık. Senin sandığının aksine içimde bir canavar uyuyor ve her canı yandığında etrafındaki her şeyi içindeki ateşle yakıp kül ediyor.

Bugün kanser hastası bir kızı sen sandım.

Peruğunu çekip yere fırlattım.

Saçlarını görebileceğimi zannettim ama saçları yoktu.

O kız ölümle savaşıyormuş. Kalbim öyle acıyor ki...

Bana neden bunu yaşatıyorsun? İnsanlığımdan utanıyorum.

Dakikalar aktı, sırtım yatağımın kenarına yaslıyken zemine koyduğum telefonumun ekranı uzunca bir süre aydınlanmadı. Ben altı dal sigara içtim, şişenin dibini gördüm, telefonum onun bildirimiyle titremedi. Başımı yatağıma yasladım, tavanı seyrettim.

Hayatıma nasıl devam edeceğimi, nasıl toparlanacağımı, bir daha nasıl güleceğimi düşündüm. Her şey çok zor, çok imkânsız geliyordu. Bir daha yüzümü ne güldürebilirdi bu hayatta, ne için heyecanlanırdım, ne için yerimde duramazdım, bilmiyordum. Sanki tüm hayallerim ve beklentilerim yok olmuştu bir anda. Koca bir boşlukla karşılaşmıştım bir gün uyandığımda.

Buna sebep olan yalnızca onun gidişi değildi elbette.

Eğer insan inandığı şeyin kocaman bir yalan olduğunu fark ederse bu, onu yaşamdan koparmak için yeterli bir nedendi.

Zira inanç kırıklığı, dünyadaki tüm ölümcül yöntemlerin en başında geliyordu.

Bir insanı öldürmek, onun inancını sarsmakla başlardı.

İnancım sarsılmıştı. Bu dünyaya ait olan her şeye karşı kocaman bir inançsızlık içerisindeydim.

Alnımı diz kapaklarıma yaslayıp uyukladığım sırada zemindeki telefonumun titremesiyle kendime geldim. Uyuşan parmaklarımı telefonumun etrafına sardım ve hareketlerimi kontrol etmekte zorlanırken ekranını aydınlattım. Bildirime tıkladım. İzmarit'tendi.

İzmarit:

acı çekmene sebep olduğum için kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim. güneşin her doğuşunda bunun için bir kez daha nefret edeceğimden kendimden.

sana verdiğim zararın sözlükte bir karşılığı yok, sana duyduğum aşkımın olmadığı gibi.

tükenmene dayanamam. seni böyle görmeye dayanamam.

sen şimdi tüm insanların arasında cehennemde yaşıyormuş gibi hissediyorsun, sevgilim.

bense o cehennemde koca bir yoklukla tek başımayım.

inan, çok denedim. sana gelmenin yollarını aradım senin canını acıtmadan ama bulamadım.

sandığın kadar güçlü değilim. senin için, bizim için yeni yollar ve yeni ihtimaller yaratamadım.

özür dilerim. bana inandığın her gün için, seni sevdiğim her gün için senden defalarca kez özür dilerim.

Kibrit:

Bana merhaba bile demeden hoşça kal diyorsun. Veda ediyorsun.

Gizleme, çocuk değilim, sevgilim.

Gideceğini açık açık söyle bana.

Hiçbir şey bana kör oluşun kadar yakamaz canımı, endişelenme.

İzmarit:

gidiyorum. gitmek istemiyorum ama gitmek zorundayım.

okuldan kaydımı aldırıyorum. farklı bir şehirde, farklı bir hayata başlayacağım. artık aynı okulda, aynı gökyüzünün altında olmayacağız.

belki bir daha hiç karşılaşmayacağız.

yollarımız bu dünyada hiç kesişmeyecek.

kalplerinde birbirlerini taşıyan iki yabancı olacağız.

beni unutmalısın, bir tanem. ben seni unutamamanın ne demek olduğunu yaşadım. bu dayanılabilecek bir acı değil. dayanamazsın.

hiç gerçek olmadığıma inandır kendini ve öyle devam et hayatına.

yalvarırım, yap bunu.

Kibrit:

Sen bu kadar kalpsiz biri değildin.

Şimdi neden benim kalbimi de yerinden etmeye çalışıyorsun?

İzmarit:

içinde olmak istemiyorum.

ben onda yaşamayı da hak etmiyorum.

Kibrit:

Başka nerede yaşamayı hak etmiyorsun?

İzmarit:

kendimde değilim, doğru cümleler kurabilmemi bekleme benden.

Kibrit:

Bir gün buralardan gitmek istersem geleceğini söylemiştin.

İzmarit:

hiçbir zaman gitmek istemeyeceksin, sevgilim.

sadece seninle gelebilme ihtimalimi öğrenmek için bunu sordun.

Kibrit:

Ve sen de geleceğin için değil, üzülmemem için geleceğini söyledin.

Kandırdın beni.

İzmarit:

yalan değildi.

eğer yapabilseydim tek hayalim seninle gelmek olurdu.

ama ben tüm hayallerimi unutmak zorunda kaldım.

biri hariç, bir tanem. yalnız biri hariç.

bize o sonu yazacağım.

Kibrit:

O sonu ben yazacağım zira sen artık benim gerçekliğime ait değilsin.

Bir hayale dönüşüyorsun gitgide. Silikleşiyorsun.

Bu geceden sonra seni hayallerimde dahi görmeyeceğim.

Ve biliyorum, rüyalarım bile seni getirmeyecek bana.

İzmarit:

böyle konuşma, yalvarırım, daha fazla yakma canımı.

insanın, sevdiği insanı yüzüstü bırakmasının onun kalbine nasıl bir ağırlık yüklediğini tahmin bile edemezsin.

yaşamıyorum.

Kibrit:

Yüzüstü bırakılmanın kalbimi bir çöp gibi buruşturduğunu sana nasıl anlatayım o hâlde, söyle bana.

İzmarit:

özür dilerim.

Kibrit:

Gitme.

İzmarit:

özür dilerim.

Kibrit:

Lütfen, gitme.

İzmarit:

özür dilerim.

Kibrit:

Yalvarırım, gitme.

İzmarit:

seni sevdiğim için özür dilerim.

Kibrit:

Gitmeni istemiyorum, lütfen gitme.

İzmarit:

adın kalbimin yüzeyine sinmiş, kabuk bağlamayan bir yara.

hoşça kal, sevgilim.

Ekrana bakakaldım saatler boyu. Bana veda ettiğini görmek istemedim ama apaçık karşımdaydı işte. Gerçekti. Bana üç kelimeyle veda etmişti kolayca, hiç korkmadan, çekinmeden. Oysa ben onu kalbime alırken dahi canı yanar mı diye günlerce düşünmüştüm. O beni silip atarken nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? O beni nasıl bir anda silebilirdi?

Hayal kırıklığıyla gözlerimden düşen bir damla yaş tenimi bir ateş parçası gibi yaktı.

Çevrim dışı oluşunu seyrettim bir süre. Gidişini seyrettim. Kalbime bir hançer saplayıp canımı yakmayı umursamadan ters yönlere çevirişini seyrettim.

Bana bunu nasıl yapabilmişti? Bana nasıl veda edebilmişti?

Bir yanıt bulamadım.

Ben ona veda edemedim. Ben onu ne içimden ne de hayatımdan uğurlayamadım. Ona veda etmeye öylesine hazır değildim ki ona *hoşça kal* demem; kendi nefesimi kesmem, nabzımı durdurmam demekti.

Ben ona yalnız o gece değil, hiçbir zaman veda edemedim.

Dakikalar sonra telefonumun ekranını aydınlatıp profiline girdim ve ekranı yeniledim ancak gözlerimin önüne serilen kocaman bir boşluktu. Koca bir boşluk...

Kullanıcı bulunamadı.

İzmarit artık yoktu. İzmarit diye biri artık bu dünya üzerinde yer almıyordu. Hayatımdaki tüm varlığı bu blog hesabının kapladığı yer kadardı ve o, bir gece yarısı hiç düşünmeden kendini de hayatımdaki yerini de hafızamdan siler gibi silerek yok etmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ona ulaşabileceğim, ona yazabileceğim hiçbir yer kalmamıştı.

Bu gece uyusam, sabah gözlerimi açsam ve aklım onun kim olduğunu hatırlamasa; onun bana bu dünyada var olduğunu kanıtlayabilecek tek bir iz bile kalmamıştı ardında.

Kalbimden başka.

Onun olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordum. Onun olmadığı bir yerde olmamın bir anlamı yoktu. Kibrit'in onunla bir anlamı vardı. İçimde nefes alan Kibrit, onun anladığı kadar vardı. O anladığı için vardı. Bu dünya üzerinde, onun İzmarit olduğunu kanıtlayabilecek benden başka kimse olmadığı gibi benim de Kibrit olduğumu ispatlayabilecek kimse yoktu ondan başka.

Blog hesabımın ayarlar kısmına girdim ve hıçkıra hıçkıra ağlarken yıllardır sığındığım tek yer olan blog hesabımı hiç düşünmeden sildim, tarihin tozlu sayfalarına gömdüm.

Biz birbirimizle anlamlıydık. Birbirimizle vardık. Birken vardık.

~~*İzmarit yoksa Kibrit yoktu...*~~

~~*Kibrit yoksa İzmarit yoktu...*~~

İzmarit ve Kibrit artık yoktu.

Birkaç Saat Önce

İzmarit

Paramparça aynada kendime baktım. Kırılan yalnız cam parçaları değil, göz bebeklerimdi aynı zamanda. O cam parçaları irislerimi dele dele gözlerime battı ve ben içim titreye titreye ağladım. Gözyaşlarım birer yağmur damlası gibi yanaklarımı ıslattı, yaşlar içinde bıraktı. Öyle çok ağladım ki gözyaşlarım çenemden damladı kucağıma. Ağlamak insanı üşütür müydü, bilmiyordum ama kalp sevgisizliği hissettiğinden olsa gerekti ki üşüyordum. Titriyordum. Tir tir titriyordum.

Odamın zemininde sinir krizi geçirerek kırdığım boy aynamın karşısında oturmuş, hasta yüzüme bakıyordum.

Acı ve çaresizlikle çehremdeki yorgunluğu izledim.

On sekiz yaşımdaydım. On sekiz yaşında olmak için fazla tükenmiş gözüküyordum.

Sanki hastalık günden güne içimden yemişti. Beni kurutmuş, cansız bir çiçeğe çevirmişti. Oysa filizlenmeyi öyle isterdim, öyle düşlerdim ki bir gün gökyüzüme baharın doğması en büyük dileğimdi. Olmadı.

Ben bir fırtınada değil, güneşin yüzüme değmeyişiyle can verdim.

İkisi de ölümdü ancak aynı değildi.

Gözlerimi tavana kaldırdım. "Canım çok yanıyor... Ne zaman bitecek bu ağrı? Bugün gözlerinde gördüğüm o can çekişen his, beni öldüren bir zehir. Ölüyorum."

Bendim.

Kutay'ın bir alacaklı gibi saldırdığı o kanser hastası kız bendim. Haksız da değildi üstelik. Benden bir alacağı vardı. Bir aşk... Tıpkı benim bu hayattan alacaklı olduğum bir ömür gibi.

Karşısına geçip *benim,* diyemediğim, aşkıma sahip çıkamadığım, sevgimi gösteremediğim, susmak zorunda olduğum, onu her şeyi öğrendiği hâlde öğrenmemiş gibi suçladığım için kendimden nefret ediyordum. Acıması hâldeydim. Saklanmam gerektiği için, üstelik tüm bunları hayatına şu an devam edemese dahi bir gün devam edebilme ihtimalini öldürmek istemediğim için yapsam da onun gözünden damlayan tek bir damla yaşa sebep olduğumda dünyanın en zavallı insanı gibi hissediyordum.

Başımı öne eğdim. Yüzüme değen ve hiçbir zaman bana ait olmayan kahverengi saç tellerinin ucundan tuttum, yavaşça tenimden sıyırarak peruğumu çıkardım. Ayak uçlarıma bıraktım.

Onun çok sevdiği, papatyalar taktığı akşam kızılı saçlarımın yerini alan boşluğa baktım. O boşluk duygusu canıma kastetti.

Titreyen parmaklarımı başımda gezdirdim parçalara ayrılan aynada kendimle göz gözeyken. Buğuluydu her yer, pus içindeydi. Ancak tek bir gerçek vardı: Saçlarım yoktu.

İşte, şimdi... Hiçbir zaman başımı hafifçe yana eğip akşam kızılı saçlarımı savururken ona gülümseyemeyecektim.

Ben tüm ihtimallerin öldüğü yerdeydim.

BÖLÜM 22
Her Kalp Kırılır

Kutay Harmanlı

Sabah annemin endişe dolu ses tonuyla araladım gözlerimi. Hesap sorar gibi değil de daha çok şefkatle çıkıyordu dudaklarından cümleler. Kendime geldiğimde zor da olsa duşa girdim, hem geceden kalma hâlimden hem de üzerimdeki yoğun kokudan arındım. Çıktığımda annem odamın tüm perdelerini sonuna kadar aralamış, pencereleri ve balkon kapısını açmış, odaya temiz hava girmesini sağlamıştı. Gözlerine bakmak yerine utançla kaçırdım bakışlarımı, benim için odama getirdiği kahvaltıyı yapıp Türk kahvesini içtim. O ise hiçbir şey demeden öylece bekledi yanı başımda. Ara ara gözlerime baktı; belki benim bir şeyler söylememi bekledi, belki kendisi söylemek isteyip susturdu kendini ancak sessizce durduk ikimiz de en nihayetinde. Konuşamadık.

Eskiden sorsun isterdim. Bir şeyleri merak etsin, bana önem versin, bana dair endişeleri olsun isterdim. Şimdiyse hiçbir istek yoktu içimde. Onu çok seviyordum ve bu sevgiden vazgeçemiyordum fakat bir gün uyandığımda ona dair tüm beklentilerim ölmüştü kendi kendine.

"İyi misin?" diye sordu geçen dakikaların ardından.

Moraran göz altlarımı, yaralı dudaklarımı ve dikişli kaşımı gizlemeden baktım ona, gülümser gibi oldum. Kahvaltıdan sonra Türk kahvesini içerken yaktığım sigaramı söndürdüm.

"Nasıl gözüküyorum?"

Dudakları titredi. "İyi olacaksın."

"Pek sanmam," dedim aniden gülerek. "*İyi olacaksın*, insana *berbat gözüküyorsun* demenin başka bir yolu."

"Bugün okula gitmesen mi? Geceden kalmasın. Belki dedenin yanına gideriz birlikte. Uzun zamandır görüşmüyorsunuz. Çok özlemiş seni."

"Ben özlemedim."

"Yine de gidelim, olur mu? Deden o senin."

Kendimi durdurmaya çalıştım, dizginlemeye çalıştım fakat yeterince başarılı olamadım.

"Hasan Arif Harmanlı ve kurallarının boyunduruğu altına girmeye çok istekli duruyorsun."

Babamın ardından vasim dedem olmuştu. O zamanlar anlayamıyordum ancak şimdi bunun sebebinin annemin hastalığı olduğunun farkındaydım ve dedem, her seferinde bunu çekinmeden yüzüme vuruyordu. Anneme karşı merhametli bir insan değildi. Kimseye karşı değildi. Tek torunu ben olduğum için bana duyduğu zaaf, onun otoritesini kırıyordu. Onunla görüşmek istememem, görüşsem dahi bunu belirli aralıklarla yapmam zoruna gidiyor ve susuyordu.

Ona muhtaç değildik ve bu durum hoşuna gitmiyordu. Yıllardır babam gitmiş olsa bile maddi desteğini üzerimizden çekmedi diye kandırılsam da bir ay önce aslında işlerin böyle olmadığını çok acı bir şekilde öğrenmiştim. On sekiz yaşıma girdiğimde üzerime geçirilen tapular ve banka hesaplarından anlamalıydım belki de gerçeği fakat bu hiçbir zaman ihtimal verdiğim bir şey olmamıştı. İnsan, babasının aslında onları terk etmediğini, intihar ettiğini nasıl düşünebilirdi ki? Düşünemezdi.

"Deden eskisi gibi değil, oğlum. Seninle görüşmek istiyor. Onu ziyaret etmeni bekliyor. Sen, onun biricik torunusun."

"İşlerim var bugün, anne," dedim geçiştirerek. "Hayatta çözebileceğim şeyler varken onlarla uğraşmak istiyorum."

"Ne işin var?" diye mırıldandı kuşkuyla.

Yutkundum.

Babamın mezarına gidecektim.

"Boş ver. Halletmem gereken şeyler var." Kaşlarımı kaldırıp indirdim, irkildim. "Bu konuyu sonra konuşalım. Bir çözüm bulamayacağımız çok aşikâr aslında ama her neyse."

"Böyle söyleme. Her şeyin bir çözümü vardır, bir tanem." Cümlesine devam etmek için dudaklarını araladı ama sonra söyleyeceklerinden emin olamamış olmalıydı ki susru. Duraksamasıyla gözlerimi ona doğru çevirdim ne olduğunu sorarcasına. "Kutay..." dedi emin olamayarak. Söyleyeceği hiçbir şey bende herhangi bir duygu değişimi yaratmayacaktı ama o aksini düşünüyor olmalıydı hâlâ. "Benimle paylaşmıyorsun hiçbir şey ama istersen bir uzmanla görüşebiliriz. Yardım alırsın, ha? Denersin en azından. Belki birine anlatmak iyi gelir sana. Hiç konuşmuyorsun, hem de hiç kimseyle. Öğret-

menlerin çok endişeleniyor senin için. Bilge Hoca'nla görüştüm, o da bunun sana iyi gelebileceğini düşünüyor."

"Çok mu korkutuyorum sizi?" diye sordum umursamazlıkla.

"Oğlum, korkmak değil. Ben endişeleniyorum sadece."

Açık açık kendi hastalığının, yaşadığım travmalardan sonra genetik faktörlerle bende de ortaya çıkacağından endişe ettiğini söyleyemedi bana o an. Bir doktorla görüşmüş ve durumum hakkında bilgi almıştı. Ben de bilmiyordum bunu. Gözlerime bakarken irislerinde oluşan korkunun sebebi, benim sonumun da kendisine benzeme ihtimaliydi. Söyleyemedi.

"Her şeyi öyle içinde yaşıyorsun ki hislerinin bir gün birikip seni zehirlemesinden endişe ediyorum. Canın acıyor ve sen daha çok acısın istiyorsun. Yüzündeki morluklar geçmeden yerine yenilerini ekletip geliyorsun bir gece. Sonraki gece hiç gelmiyorsun belki. Arda'yla konuşmuyorsunuz, Gülten Hanım'ın yanına gitmiyorsun. Her şeyden nefret ediyorsun, herkese öfke duyuyorsun. Ve bunun sebebi yalnızca tek bir kişi değil, biliyorum."

Son cümlesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Hâlâ parmaklarımın arasında tuttuğum sigara izmaritini kül tablasına bastırıyor, çoktan söndüğü hâlde ucunu eziyordum. Donuk, buz kütlesi gibi duran suratımda tek bir mimik bile oynamadı ona bakarken ancak kalbim, közden bir zeminin üzerine düşüp mühürlendi.

"Belki ona kızgınsın. Belki bu dünyadaki tüm acılar, tüm ağrılar; tüm mutluluklar ve tüm kahkahalar onunla ilgiliymiş gibi geliyor sana ama değil. Her şey onunla alakalı değil. Sen bana kızgınsın. Babana kızgınsın. Dedene kızgınsın. Sen hayatın sana verdiği her şeye ve vermediği tüm ihtimallere öfke duyuyorsun. Kalbini bir tek o kırdı zannediyorsun ama kalbini onun kırabilme olasılığını yaratan diğer tüm faktörleri göz ardı ediyorsun. Çünkü unutmak istiyorsun. Sana unutmak isteyeceğin bir annelik yaşattığım için özür dilerim..."

Gözlerim uzaklara daldı. Bir şey söylemedim cümlelerine karşın. Yutkunamadım bile.

"İyi bir anne olmak için çok geç kalmadın mı?" diye sordum hiç sözümü esirgemeden. Gözlerimi gözlerine çevirmedim ancak konuşmaya devam ettim: "En ihtiyacım olan zamanlarda yoktun. Şimdiyse... Sanki birdenbire bir sihirli değnek değdi omuzlarına ve hayatının merkezine beni koydun."

Zorlukla da olsa yutkunarak içimde biriken son cümleyi söyledim: "Neden daha önce değildim, anne?"

Hiçbir şey diyemedi. Oturduğu yatağında öylece kalakaldı. Bense bir cevap beklemiyordum ondan. Dudaklarımı birbirine bastırarak ayağa kalktım, kabanımı ve spor çantamı alıp odanın çıkışına ilerledim.

Bu sırada annem ayaklandı, adımla seslenerek durdurdu beni. Ona döndüm yüzümü. Damlalar biriken gözlerinde yansımam vardı.

Başımı iki yana salladım ne olduğunu sorarcasına.

"Deden Toskana'ya gidiyor, Kutay. Sabah aradı. Eğer istersen seni de yanında götürebileceğini söyledi. Belki... Belki buradan uzaklaşmak ve yeni bir hayata sil baştan başlamak en iyisidir. Baban çok severdi Toskana'yı, seni oraya götürmek en büyük hayallerinden biriydi. Belki canını yakan her şeyi arkanda bırakabilirsen... Mutlu olabilirsin." Başını önüne eğdi, dudaklarını ıslattı. "Ben de dâhil."

Okulun kapısından içeri girdiğimde bahçede tek bir öğrenci dahi yoktu. Ders başladığı için olsa gerekti ki tek başımaydım. Okul binasının arkasında bulunan spor salonuna doğru adımlayıp yoğun kar yağışının arasında içeri girdim. Soyunma odasına çantamı bıraktıktan sonra üzerimdeki kabanı çıkardım ancak basketbol formamı giymeden önce Ertan Hoca'nın yanına gitmek için tekrar odadan çıktım. Üzerimde siyah, kumaş pantolonum ve siyah, boğazlı kazağım vardı. Islanan saçlarıma küçük el darbeleriyle şekil verdikten sonra kapıyı tıklattım.

İçeriden ses gelmeyince kapı kulpunu tutup aşağı indirdim ve başımı içeri uzatıp odada gözlerimi gezdirdim. Fakat Ertan Hoca içeride yoktu ve ışıkları da kapalıydı. Bu, okulda olmadığı anlamına geliyordu. Çünkü odasının ışıkları okulda olduğu vakitlerde her ne olursa olsun açık olurdu. Böylece onu yerinde bulamayan öğrencilere odasına döneceği mesajını verirdi.

"Unuttu mu acaba antrenmanı?"

Dudaklarımı bilemez gibi büktüm, kapıyı çekip çıktım ve arkamı dönüp soyunma odasına doğru adımladım. Elimi telefonuma atıp Ertan Hoca'yı aramak için rehberime girmiştim ki soyunma odasının kapısına açılan köşe başından geçerken sahaya uzanan koridorda, birkaç adım ilerimde gördüğüm beden ile yerimde duraksadım. O da beni fark ettiği an kalakaldı, belli belirsiz de olsa uzaktan gözlerime baktı. İkimiz de yutkunamadık.

Sıla'ydı.

Dün çekip yere fırlattığım peruğuyla karşımdaydı.

Gözlerini üzerimden alıp geldiği yöne doğru dönerek yürümeye başladığında arkasından bağırarak durmasını istedim ancak durmadı. Hızla yürümeye devam etti koşar adım, ben de arkasından ilerledim aynı tempoda.

"Hey!" dediğim an olduğu yere bir mıh gibi saplandı. "Hey... Dur artık."

Koridor boyunca koşarak ona ulaştım ve önüne geçerek gitmesini engelledim. Nefes nefese karşısına dikildiğimde gözlerime bakmıyordu; başını öne eğmiş, öylece bekliyordu.

"Gözlerime bakmayacak mısın?" diye sordum.

Başını yerden aldı, yüzüme doğru kaldırdı. Titrek de olsa bakışlarını bakışlarıma değdirdi.

Belki de bakmasa her şey daha kolay olurdu.

"Gözlerine bakmam sana kendini daha iyi hissettirmeyecek," dedi kırgın kelimelerinin keskin parçalarını tenime batırmaktan geri durmayarak.

Sertçe yutkundum. Çene hatlarım belirginleşti.

"Haklısın."

"Bir şey konuşmak zorunda değiliz," diye mırıldandı sakin ve usulca. Alt dudağını dişledi. "Bir açıklama yapmak zorunda değilsin bana. Bir özür borçlu değilsin. Vicdanında bir ağırlık hissetmen bana kendimi daha iyi hissettirmeyecek zira."

"Sıla..." Adını dudaklarımda taşımak tuhaftı. Hayatımda daha önce hiç kimseye ona verdiğim kadar büyük bir zarar vermemiştim ve bu, karşısında kalbimi tuzla buz ediyordu. "Ben sadece özür dilemek istiyorum."

Gözlerini kapattı bir anlığına. Dinlemek istemediği her hâlinden belliydi. Yumruk yaptığı ellerini sıkıyordu. Uzun ve dar koridorda karşı karşıya dururken yana kayıp bedenimin sağından geçmeye çalıştı ancak önüne geçerek durdurdum onu. Tekrar denedi, tekrar durdurdum.

"Çekil."

"Dur, dur lütfen."

"Çekil, gitmek istiyorum."

"Lütfen, Sıla." Bir defa daha geçmeye çalıştı ancak önünde durduğum için bedenlerimiz birbirine değdi. Göğsüne kaldırdığı elleriyle ellerim çarpıştı çok kısa bir anlığına. Hızla kendini geri çekti. "Lütfen, gitme."

"Ne istiyorsun benden?" dedi hışımla.

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi nasıl açıklayabilirim sana, nasıl ifade edebilirim bu durumu, emin değilim. Gözüm dönmüştü. Çok öfkeliydim. Çok kırgındım. Aklım başımda değildi. Ve biliyorum, bunların hiçbiri sana yaşattığım şey için bir mazeret değil ama sen de şunu bil ki ben sandığın kadar kötü biri değilim. Yemin ederim. Ben bir canavar değilim."

Yutkundu, öksürür gibi oldu. Elini göğsüne doğru kaldırdı. Bir sorun olduğunu anladığımda yardım etmek için bir adım yaklaşacaktım ki elini kaldırıp beni olduğum yere bir mıh gibi sapladı. Bakışlarıyla birlikte... O korkak, ona zarar vereceğimi düşünen ürkek bakışlarıyla birlikte.

"İyi misin?" diye sordum endişeyle.

"Senin yaşattığından daha can yakıcı değil, merak etme."

"Ben kalbini kırmak istemedim, bile isteye yapmadım bunu." İçeri güneş ışığı sızmayan karanlık koridorda, mavi ışıkların altında onun kahverengi gözlerine bakıyor, benim için bir merhamet kırıntısı olup olmadığını çözmeye çalışıyordum. Gözleri öfkeli değildi, kırgındı ancak kırgın olmasına rağmen hınç almak isteyen bir duygu barındırmıyordu. Oysa dili, irislerinin aksine bambaşka konuşuyordu. "İnan ki sana yaşattığım şey, senden önce benim kalbimi parçalara ayırdı. Paramparça oldum."

Belki de konuşmaya başladığımız andan beri ilk defa gözlerime net bir biçimde baktı. Ne kirpiklerini kırpıştırdı ne de bakışlarını kaçırdı. Bu ne kadar sürdü, bilmiyordum ancak kalbinde türeyen kelimelere ket vurmaya çalıştığı her hâlinden belliydi. Susmak istiyordu fakat dudaklarında yaşayan cümle çoktan onu hâkimiyeti altına almıştı.

Güldü. Alayla güldü. Ardından dudak çizgilerinin arasına acıma duygusu yerleşti. O kırılma anını çehresinde anbean izledim.

"Her kalp kırılır," dedi. İlk harfinde titreyen sesi, son harfinde oldukça keskindi. "Seninki hariç."

Göz bebeklerimde biriken tek damla yaş yanağıma düştü cümlesinin bitimiyle beraber. Ve ben ilk defa birinden gözyaşımı gizlemedim. Karşısında öylece durup gözlerine bakarken ağladım.

Tuzla buz olan kalbimi ona nasıl anlatabilirdim ki?

Gülümseyerek başımı önüme eğdim. Yüzümdeki yaşı sildim ve elimi pantolonumun cebine attım. Bu sabah evden çıkmadan önce onun için yanıma aldığım bandanayı sıkı sıkıya tutup çıkardım cebimden. Aramızdaki bir sarılma mesafesi kadar boşlukta avucumu ona doğru açtım. Başparmağımla bandananın kumaşını okşarken ikimiz de aynı noktaya bakıyorduk sessizce.

"Bu... Anneannemin bandanasıydı. O da senin gibi kanser hastasıydı. Çocukluğumdan kalan tek güzel şey bu bandana."

Sarı zeminde beyaz papatyalar olan bir bandanaydı. Burukça baktım. Bu bandanayı İzmarit'e vermekti hayalim. Ama şimdi ondan daha fazla kırdığım biri için elimde duruyordu. "Saçları dökülmeye başladıktan sonra hep bu bandanayı taktı. Her zaman umut ve yaşam dolu bir kadındı."

"Öldü mü?" diye sordu korka korka.

Başımı salladım. "Öldü," dedim. "Kanserden değil ama bir yangında zehirlendi beni kurtarmak isterken. Ki ben eminim..." dedim ağlamamak için gülerken. "Eğer o yangından kurtulabilseydi hâlâ yaşıyor olurdu çünkü inatçı bir kadındı. Hiçbir hastalık yıldıramazdı onu."

"Başın sağ olsun, çok üzüldüm, ben..."

Gözlerimi kapatıp açtım cevap vermek yerine. "Her neyse... Eğer istemezsen anlarım, sana tek bir söz bile edemem. Bunu gururunun yerine koyabilecek bir şey olarak görmemi çok adice bulabilirsin ancak bilmelisin ki benim dünyadaki tek hazinem şu an avuçlarımda ve onu sana veriyorum. Bir ihtimal... Peruğunu alıp yere fırlattığımda canın acıdığı kadar sarar yaralarını."

Çenesi titredi, burnunun ucu kızardı. Alması için ona uzattığım bandanaya baktı uzun uzun.

"Bana mı veriyorsun bunu?"

Aniden içime çöken buhranla gözlerimi tavana kaldırdım, dudaklarımın arasından nefeslendim ve titreyen göğsümü durdurmaya çalıştım.

"Al..." diye mırıldandım usulca. *Lütfen al.* "Saklarsın belki. *Bir kalpsizdendi,* dersin hatırladıkça."

Omuz silktim bilemezcesine.

Titreyen parmaklarını bandanaya doğru uzattı, üzerine koydu. Parmak uçlarıyla kumaşı kavrar gibi olduğunda duraksadı. Başparmağım elinin üze-

rine denk geldiğinde utançla kaçırdım elimi elinden. Bir şey demedi. Bandanayı elimin içinden çekip avucuna hapsetti ve hiçbir şey demeden yanımdan geçerek hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Bir kalpsizden hatıra.

Birkaç Gün Sonra

İzmarit

Son günlerde yaşananların hangi birini kaldırabilirdim normal şartlar altında, bilmiyordum. Ancak hayat öyle bir şeydi ki üstesinden gelemem dediğimiz her ne varsa günün birinde sıra sıra karşımıza dikiyor, bizi onlarla yüzleşmek durumunda bırakıyordu. Korktuğum, çekindiğim, hayalini kurduğum ne kadar şey varsa şu son birkaç günde hepsini acı bir şekilde yaşamıştım. Bu bana bir şeyler anlatmalıydı belki ancak ben artık kulaklarını tıkayan şımarık bir çocuk olmayı daha güvenilir buluyordum. Kulaklarımı tıkıyor ve güzel olan hiçbir şeyi duymamayı seçiyordum.

Güzel olan her şey burada kalacaktı çünkü. Ben gidecektim ve onlar benimle gelmeyecekti.

Tıpkı annem gibi...

Başımı iki yana salladım, önünde durduğum su yeşili kapıyı derin nefesler vererek ittirip içeri girdim. Kapının açılmasıyla üzerinde bulunan zil çaldı ve barın arka tarafındaki Gülten Hanım gözlerini bana çevirdi.

Gülten Hanım.

Tuhaftı. Oysa tuhaf bulduğum şeyin *anne* demek olması gerekirdi.

Gözlerimiz kesiştiğinde yüzünde hafif bir tebessüm peyda oldu. Ben de yüzüme içten bir gülümseme yerleştirerek ona doğru adımlamaya devam ettim. İçerisi yine yarı yarıya boştu çünkü özellikle kimseyle denk gelemeyeceğim saat dilimini seçmiştim. Sessizliğin arasında yürüyerek önünde durduğumda başını hafifçe omuzlarına doğru yatırdı. İlk önce yüzüme, ardından saçlarıma baktı. Tebessümü genişledi.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedi benimkinin aksine oldukça içten bir ses tonuyla. "Hoş geldin." Ben sessizliğimi koruyunca benden cevap bekleyen gözlerinde durgun ifademin nedenini anladığına dair bir bakış belirdi. Dudaklarını birbi-

rine bastırdı. "Açıkçası bir süre sonra bir daha hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Beni yanıltın. Nasılsın, Lidya?"

Lidya...

Birinin bana adımla ilk seslenişi...

Biri, benim annemdi. Ama o bunu bilmiyordu.

"Teşekkür ederim. İyiyim." Önümde bulunan tabureye çıkıp otururken kaşlarımı kaldırdım. "Siz?"

"Eh... İyi diyelim, iyi olsun. Ne istersin? Ne vereyim sana?"

"Süt?" diye sordum. "Süt var mı?"

"Var tabii. Isıtayım da mideni ağrıtmasın. Bal da katarım içine."

Gülümsedim. "Her gelen müşterinize böyle anne edasıyla yaklaşıyor musunuz?"

Yüzümdeki maskenin ardında duran kız çocuğu ağlıyordu bu soruyu sorarken.

"Her gelen müşterim senin gibi tatlı olmuyor, güzel kızım!" deyip barın arkasından uzanarak burnumu sıktı. Ben burnumu sıkışıyla gülmeye başlarken o geri çekildi ve tezgâhın arkasında süt ısıtma işine girişti. "Ayrıca bu saç rengi de sana çok yakışmış. Karamelimsi bir renk... Bayıldım!"

"Teşekkür ederim... Bugüne kadar yakışıp yakışmadığını hiç düşünmemiştim."

"Çok kıskandım."

"Siz böyle konuştukça karşınızda ne kadar yaşam enerjisinden yoksun durduğumu fark ediyorum. Keşke sizin kadar pozitif olabilsem her şeye karşı."

"Olabilirsin pek tabii," diyerek ısınan sütü bir kupaya doldurdu. İçine bir tatlı kaşığı bal koydu ve karıştırıp önüme bıraktı. "Şu sütü iç bakalım, ısınsın için. Yanakların kızarmış soğuktan."

"Mart ayındayız hâlbuki. Çoktan baharın gelmesi gerekirdi."

"Mart hep yanıltır insanı," diye mırıldandı ancak neden bir anda enerjisinin düştüğüne ve yanaklarının soğirdiğine anlam verememiştim. "Bahar gelecek zannedersin ama kış devam eder."

"Sanki konu ben değilmiş gibi konuştunuz," dedim önümde duran sütlü, içindeki kaşık yardımıyla karıştırırken. "Sanırım pozitif bakamadığınız yerden yakaladım sizi."

Gülümsedi. "Kendime yeni bir bahane bulmalıyım."

"Bu defa dürüst olmanızı istesem peki?" dedim çekinerek.

Gözlerime baktı uzun uzun, baktıkça içlerine düştü âdeta. Sessiz kafenin içerisinde yankılanan durgun melodi onu kendinden geçirdi. Kaşlarını kaldırarak irkildi bir süre sonra, cevap vermeyecekti belli ki. Kendine bir kahve aldı sessizce ve barın arkasından çıkıp yanıma kadar geldi hiçbir şey söylemeden. Bir tabure çekip karşıma oturdu. Yutkundu. Bir yudum aldı kahvesinden, bense sustum yalnızca.

Dirseğini tezgâha yaslayıp parmak uçlarını dudaklarının önüne getirdi, düşünceli bir çehreyle tavanı seyre daldı.

"Yirmi yıldır kendine karşı dürüst olmayan birinden çok fazla şey istiyorsun," dedi durgunca. "Kendimle yüzleşiyorum."

"Size yardımcı olabilir miyim?" Yutkundum. O da ben de ne demesi gerektiğini biliyorduk aslında fakat buna cesaret eden ilk kişi ben oldum. "Bana bir çocuğunuzun olmadığını söylemiştiniz." Bakışlarım arka çaprazımda bulunan, barın arkasındaki dolabın kapağında asılı olan fotoğrafımıza kaydı. Omzumun üzerinden kısa bir bakış attım. "Ancak dolap kapağınıza astığınız fotoğrafta kucağınızda bir bebek tutuyorsunuz."

Aynı fotoğraftan benim de elimde vardı ve arkasındaki tarih mart ayını gösteriyordu. İçimde küçük bir umudun kıvılcımı tutuşmuştu bu yüzden.

Belki, demişti kendi kendine. Belki benimle ilgilidir gözlerindeki kırgınlık...

Cevap vermedi. Göz bebeklerinin içinde büyüyen o yangın bana yetti.

Bakışlarımı kaçırdım. "Eğer sizi üzdüysem özür dilerim. Haddimi aşmak istememiştim. Ben sadece o günkü konuşmamızda öyle çok benden bahsettik ve söylediklerinizi bana öyle iyi geldi ki belki benim de size bir faydam dokunur diye ümit ettim. Aslında o gün çarptı gözüme o fotoğraf fakat siz bahsetmek istemediğiniz için sustum." Utançla başımı öne eğdim. Oturduğum bar taburesinin arkasına astığım çantama elimi atıp gitmek için ayaklanacağım sırada kolumdan tutarak durdurdu beni. "Kusura bakmayın, ben gideyim."

"Bir kızım vardı," dedi gözleri omzumun üzerinden gördüğü fotoğrafa kayarken. Dudaklarını büktü bilemezcesine. "Büyüyebilseydi belki sana ben-

yecekti. Turuncu saçları vardı, doğduğu ilk anda bile parlayan. Öyle bir bebekti ki sürekli gülümserdi. İnsan baktıkça *yaşam böyle bir şey* derdi." Belli belirsiz tebessüm etti anımsar gibi. Bense simamda hüznün en acı ifadesi can bulsa da ne hissedeceğimi bilemeden öylece beklerdim cümlelerini bitirmesini. "Adı Lidya'ydı." Gözleri gözlerime değdi fotoğrafın ardından. "Öylesine yaşam doluydu ki bir gün ölse bile o yaşamı andırmaya devam edecekti. Cennet bahçesi gibiydi. Yaşamda parlayan ve yaşamdan sonra da sonsuza dek parlamaya devam edecek olan..."

Adı Lidya'ydı.

Adım... Lidya'ydı.

Hiçbir zaman ait hissedemediğim Sıla ismi, beni gölgelemek için kullanılan bir perde gibi üzerime örtülmüştü ve ben her daim kaçmıştım ondan.

Yutkundum. "Sonra... Ona ne oldu?"

Dünyanın en büyük suçunu işlemiş bir zalim gibi baktı bana. Bakışlarında pişmanlıkla kıvranan başka bir kadın vardı. Nefes alamıyor, boğazına sarılan elleri çözemiyordu. Boğuluyordu.

Ellerini tutmak istedim.

"Aldılar onu benden." Acısı bir hançer oldu ve boğazına saplandı âdeta, sesi çatallaştı. "Öldü."

Yapamadım. Titreyerek açılan parmaklarım tekrar avuçlarıma gömüldü. Öldüğümü düşünürken nasıl karşısına geçip yaşadığını ve yakında gerçekten öleceğimi söyleyebilirdim ki? Nasıl yapardım ona bunu? Hem... Eğer bir kez dahi sarılırsam ona, öldüğüm gün onu da özlerdim. Biliyordum. Geri durdum. Yüreğimin ortasına bir taş bağlandı ve dibe çekti kalbimi, en derine indi... Nefes alamadım.

"Na- Nasıl?" diye sordum saniyeler akıp giderken. Gözlerinde biriken damlalar henüz düşmemişti. Cam gibi parlıyorlardı ancak kendini öyle tutuyor, öyle sıkıyordu ki henüz ıslanmamıştı yanakları. "Neden öldü?"

Sesimde dünyanın en acı hissi vardı. Harflerim etime batıyordu sanki, dudaklarımdan çıkanlar bana acı veriyordu.

Kucağında birleştirdiği ellerini birbirine kenetledi. Kahve kupasının dairesel çizgisinde dolaştırdı parmak uçlarını.

Üzerinden seneler geçtiği için sindirilmiş bir acıyla anlatıyordu yaşadıklarını. Ancak en tehlikelisi de buydu. Zira sindirilmiş tüm acılar insanın içi-

ni kanatır, kalbine giden yolları tıkardı. Bir insanın, bir acıyı sindirebilmesi demek o insanın ruhundan eksiltmeyi göze alabilmesi demekti. Acılar ruha sinerdi çünkü. Hiçbiri bedende yaşamaya devam etmezdi. İs gibi ruha çöker ve bir ömür gitmezdi.

Gülten Hanım'ın sindirdiği o acı, ruhundan öyle götürmüş olmalıydı ki şimdi yüzünde kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir kadının bakışları vardı.

"Küçücüktü, daha dört aylık bir bebekti." Bana annemin, iki aylıkken beni terk ettiği anlatılmıştı. "Babasıyla anlaşamıyorduk. Farklı dünyalara aittik. Bebeğimi de alıp gitmek istedim. Ona tertemiz, ışıl ışıl bir hayat vermek istedim. Ancak o peşimize düştü. Arabayla yeni bir hayata yol aldığımızı düşünürken önümüzü kesti, onu benden almak istedi ama ben durmadım. Bebeğimi ona veremezdim. Gece vaktiydi, çok net hatırlamıyorum ama acısı öyle hatırlatıyor ki yerini, asla unutmuyorum. Tek bildiğim iki araç da takla atarak şarampole yuvarlandı ve bebeğim o uçurumdan sağ çıkamadı. Ben uyandığımda kazanın üzerinden aylar geçmişti, bebeğimin artık bir mezarı vardı."

Buradayım, anne. Karşındayım... Bak gözlerime.

On iki yıldır bildiğim gerçekler yalan mıydı? Annem beni terk etmemiş miydi? Bırakmamış mıydı beni?

Hangi annem doğruyu söylüyordu? Hangisi bana bir yalanı yaşatmıştı veya yaşatıyordu? Kime inanmalıydım şimdi, ölüm döşeğinde sıcak bir uykuya kıvrılırken? Kime güvenmeli, kime sarmalıydım kollarımı? Suçlusu kimdi bu hikâyenin, masumu kimdi?

Zihnimde dönüp duran soruların pençesinden kurtulamadım. Ona bir cevap veremedim. Donakalmıştım. Ne diyebilirdim ki? Ona gerçekleri anlatsam ne değişirdi? *Kızın geldi,* desem... Öldüğüm gün aynı acıyı ikinci defa yaşamasına nasıl müsaade edebilirdim? Dikilsem karşısına, *bana bir defa sarılır mısın, anne,* desem... Sarsa bana kollarını. Son nefesimi verirken bile o kollarının sıcaklığını arardım ben.

Canım yanardı. Ve ben artık canımın yanmasına dayanabilecek güçte değildim.

Gözlerimden damlalar süzüldü, ondan gizlemediğim tek şey de bu gözyaşlarıydı. Kızı için ağladığımı düşünsün istedim. Oysa ben annem için akıttım tüm yaşlarımı.

"Eşiniz... Eşinizle bir daha görüşmediniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Boşanmadık bile. Boşanmak için dahi olsa yan yana gelmek istemedim. Çok geçmedi. Birkaç yıl sonra... Haberi geldi. Hastaymış, son günlerinde olduğunu söylediler. Beni çağırıyormuş yanına helalleşmek için. Benden kızımı almış bir adama hakkımı helal edemezdim. Gitmedim."

"Ne- Neden? Neden ayrılmak istediniz? Sevmiyor muydunuz?"

Gülümsedi acıyla.

"Seviyordum. Çok seviyordum. Ama kızımı her gece dayak yediğim bir evde büyütmek istemedim. Benim üzerime yağan öfke bir gün kızımın üzerine de yağarsa diye çok korktum. Zaten... Bakma, tüm dünya aksini haykırsa da sevgi zamanla bitebilen bir şey. Azalan, tükenen, eksilen bir şey. Sevgi bir elmastır zira. Yabani ellerdeyse bir taş parçasından başka bir şey değildir. İnsan çiçek açamadığı topraktan gitmesi gerektiğini bilmeli. Çünkü sen bilmezsen, bir rüzgâr tutunamadığın o topraktan seni savurur illa. Velhasıl... Kimse ölmüyor aşktan."

Soğuyan kahvesinden bir yudum aldı ve nefeslendi.

Tüm bunları anlatırken tek bir damla gözyaşı dahi dökmemesi beni üzmeli miydi, bilmiyordum ancak çok da yaşlı bir kadın olmamasına rağmen gözlerinin çevresindeki çizgiler, geçirdiği yılların çok da mutluluk dolu olmadığının bir emaresiydi. Ya da ben kendimi avutmak için buna tutundum. Belki bencillikti fakat annemin benim için hiç gözyaşı döküp dökmediğini merak ettim.

"Bana bu yüzden mi Lidya ismini verdiniz?"

"Gözlerinde, kızımın gözlerinde gördüğüm o his vardı." Bakışları derinleşti. "Sen yaşama aitsin. Sen yaşam içinsin."

"Yaşamın ilk benden vazgeçmesi ne tuhaf."

"Cennet bahçesi..." diye mırıldandı, elini yanağıma attı. "Yaşamdan sonra bile devam edeceksin çiçek açmaya."

Yutkundum. Yanağımı okşarken bir anlığına gözlerim kapanır gibi oldu ancak bunu sevmek, buna alışmak istemedim. Ellerinin o şefkatli dokunuşunu, tenimde gezinen o sıcaklığı ezberlemek bana acıdan başka bir şey vermeyecekti. Araladım göz kapaklarımı.

"Gülten Hanım..." dedim sessiz, sakin ve çekingen bir ses tonuyla. Kucağımda birleştirdiğim parmak uçlarımla oynuyordum. Kendimce ihtimalleri tartmış ve olup olamayacağını düşünmüştüm. Bakışlarımı ona kaldırdığımda

pürdikkat beni seyrettiğini gördüm. "Ben bugün hastaneye yatıyorum. Tedavim orada devam edecek. Belki bir daha dışarı çıkamam. Çıksam bile buraya gelebilecek kadar gücüm olur mu, emin değilim. Ben aslında size veda etmek için geldim buraya. Ballı süt içmek istedim ellerinizden, hastanedeyken buradaki gibi güzel kokmayacak çünkü."

Kaşları eğildi gözlerinin üzerine doğru, kirpiklerinin ardından gördüğüm irislerinin netliği yumuşadı.

"Ah, benim güzelim. Yaparım ben sana ballı süt, sen iste yeter ki."

Onun ellerinden ballı süt içmek, çocukken gece uyumadan önce yatağıma getirilmiş gibi hissettirmişti. Henüz ölmeden... Onunla da tatmak istedim bu hissi.

"Savaşacağım. Söylediğiniz gibi hayatın saçlarından yakalayacağım ve tutup çevireceğim yüzüme." Gülümsedim. "Öpeceğim."

Elini elime attı, sıkıca tuttu. "Öp, öp..."

"Hayat bana adil davranır mı, bilmiyorum ama... Bir şey isteyebilir miyim sizden?" Başımı omzuma doğru yatırdım. Titreyen göz bebeklerim, kızaran yüzüm ve ağlamamak için birbirine bastırdığım dudaklarımla baktım yüzüne. Ancak başarılı olamadım. Ağlamaya başladım çaresizce. "Beni ziyarete gelir misiniz ara sıra? Çok değil, bazen. Ayda bir, müsait olamazsanız iki ayda bir... Hiç olmazsa yalnızca bir defa."

Dudakları aralandı, böyle bir şey beklemiyor olmalıydı. Çok çaresiz görünüyor olabilirdim onun gözünde ancak bu umurumda değildi. Öz annemden beni görmeye gelmesi için sevgi dilenmek gururumu zedelemiyordu.

"Gelirim," dedi hızla. "Gelirim tabii."

"Sahiden mi?"

"Sahiden tabii, Lidya'm," dediğinde ikimiz de yaşlı gözlerle birbirimize bakıyorduk. "Sahiden."

Hayat, hiç beklemediğim bir anda onun Lidya'sı yapmıştı beni.

O belki de on sekiz yıl sonra ilk defa, öldü sandığı kızının adını dudaklarında taşımış, bense on sekiz yıl sonra ilk defa annemin gerçek adımla beni sahiplenerek bana seslendiğini duymuştum.

Orada, o küçücük kafede saatler boyu karşısında oturup gözlerine baktım. Onun kahvesi soğudu, bense sıcak sütümün son damlasına kadar içtim. Konuşamasam da içimden geçirdiklerim gözlerimden aktı gitti. Belki gördü,

belki görmedi. Görse dahi anlamadı. Ruhumun duvarlarını tırmanan çığlıklarım bedenimin sınırlarını aştı ancak ben dudaklarımı açıp tek kelime edemedim.

Baktım.

İnsanın elinde bir şeyleri sonsuza dek değiştirebilme fırsatı olmasına rağmen dudaklarına kilit vurması ne ruhtan çalan bir şeymiş meğer. Bugün öğrendim. Onun karşısında sessizce otururken kaburgalarımın arasında canlı canlı mezara gömülen kalbim, toprağını üzerinden atmak için çırpınırken yeryüzündeki kimse sesini duymayınca anladım.

Gerçek mi söylediklerin, anne? Hiç bırakmak istemedin mi beni sahiden? Ben hiç aramadım seni. Beni istemediğini düşünerek ağladım hep ama gururu incinen bir çocuktan fazlası olamadım hiç. Eksikliğini hissetmemek için halama her geçen gün daha sıkı sarıldım. Ona öyle annem gibi baktım ki bazen kendi gerçeğimi unuttum. Seni unuttum. Ancak ölüm karşıma dikildiğinde ilk aklıma gelen sen oldun.

Belki doğduğumda kucağına sığan o küçük bedenim, öldüğümde sığmaz kollarının arasına ama hikâyem doğduğum gibi bitsin istedim.

Senin kollarında bitsin istedim.

BÖLÜM 23
Maske

bir kalp ağrısı
senin adın
bana yaşadığımı hatırlatan
ya da öldüğümü fısıldayan

Yaklaşık 8 Ay Sonra
İzmarit

Gözlerimi karanlığa açtığımda şehrin ışıkları, bir cephesi tamamen cam olan hastane odamdan net bir şekilde gözüküyordu. Uzandığım yatakta yüzüme takılı bir solunum maskesiyle kalkıp inen göğsüm eşliğinde dışarıdaki hayatın akıp gidişini seyrediyordum. İnsanlar, evler, sokaklar... Yirmi dört saat boyunca hiç durmayan araç trafiği... Bazı günler öyle sıkıcı oluyordu ki hastane odası, tek eğlencem dışarıdaki hayatı izlemek olabiliyordu. Kendimce oyunlar türetiyor, tek başıma da olsa eğleniyordum. Bazen gün boyu penceremin önünden geçen kuşları sayıyordum hatta.

Kendime burada geçireceğim süre boyunca mutlu olabileceğim yeni bir dünya yaratmıştım.

Hastanede kendimden küçük yaşlardaki benim gibi hasta çocuklara ablalık yapıyordum. Onların oyun saatlerine katılıyor ve yorulana kadar yanlarında duruyordum. Hele ki masal saatleri, onlar gibi benim de günün en sevdiğim saatleriydi. Son günlerde enerjimi hayli tükettiğim için uzun zamandır yanlarına gidemesem de bana yaptıkları çizimleri gönderiyor, benim yazdığım gibi şiirler yazmaya çalışıyorlardı.

Yan odamda kalan yetmişlerinin sonlarındaki Füsun Hanım da bu sekiz ay içerisinde ruhumu tatmin eden anların en büyük mimarıydı. Gerçek bir İstanbul hanımefendisiydi. Aynı zamanda bir roman yazarıydı ve bana kitabım için oldukça fazla yardımı dokunmuştu, ufkumu açmıştı. Onunla saatler süren sohbetlerimiz; kitaplar, yazarlar ve şairler hakkında paylaştığımız fikir-

lerimiz, birbirimize okuduğumuz yazı denemelerimiz... Bana en iyi gelen şeylerin başını çekiyordu.

Her şey böyle tatlı anlardan oluşmuyordu ancak. Bunlar yirmi dört saatimin dört saatini dolduruyorsa geri kalan yirmi saatte ölümle savaşmaya devam ediyordum.

Bu sekiz ay içerisinde sayamadığım kadar ameliyata girmiştim. Tüm ameliyatlarımda içimden *bu son,* desem de hiçbir zaman son olmamıştı. O soğuk ameliyathaneye her götürülüşümde masadan bir daha kalkamayacağıma dair bir korku olurdu yüreğimde, bir yandan da bir daha hiç yatmayacağıma dair bir inanç yeşerirdi. İkisi de doğru değildi. Neticede ne korkularımla yüzleşebilmiştim ne de inancım meyve vermişti. Ya istenilen kadar başarılı olmadı ya da beynimdeki kitle çok derinde olduğu için riske girmeyerek son verildi bütün ameliyatlarıma.

Annem daha fazla ameliyat olmamı istemiyordu acı çekmemem için fakat ben sonuna kadar gitmeye kararlıydım. Son bir ameliyat, son bir şans... Bu hafta sonu her şeye rağmen o masaya yatacaktım. Tüm ihtimallerden vazgeçmiştim zira. Ya kurtulacak ya bu acıya son verecektim ama bu seferki son olacaktı.

Bakışlarımı karanlık şehrin parlayan ışıklarından alarak mavi ışıklı loş odama çevirdiğimde içeride kol gezen ürkütücü sessizlik, tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Yatağımın karşısındaki duvara saatine baktım. 03.35'i gösteriyordu. Yutkunup yatakta hafifçe doğrulmaya çalıştım ancak saniyeler sürdü. Kolay değildi. Yarı oturur pozisyona geldiğimde elimi komodinimin üzerinde duran su bardağıma atmıştım ki kapımın hafifçe aralanmasıyla başımı öne doğru eğerek açılan kapı aralığından içeri sızan ışık hüzmesine baktım. Bir gölge düştü üzerine.

"Kim o?" diye mırıldandım sessizce.

Cevap gelmedi bir süre ancak kapı sonuna kadar aralandığında az önce gördüğüm o gölge çok geçmeden tanıdık bir simaya dönüştü. Sina iki eliyle tuttuğu bir tekerlekli sandalyeyle beraber içeri girdi, ardından hızla kapıyı kapattı. Tekrar bana dönüp ellerini tekerlekli sandalyenin tutma kollarına attığında gözleri parıldıyordu.

"Sina!" diye çıkıştım hışımla, heyecanımı dengeleyemeyerek. Taktığım solunum maskesinden dolayı sesim boğuk çıkmıştı. Elimi maskeye atıp yüzümden aşağı indirdim, göğsüme doğru bıraktım. "Ne işin var bu saatte burada?"

"Sorma..." dedi nefes nefese. Bir anlığına arkasındaki kapalı kapıya baktı, endişe doluydu. O, her zaman endişe dolu biriydi ancak şimdi bir şey yapmış olmalıydı ki her zamankinden çok daha fazlaydı. "Peşime düşmüş olabilirler. Suç işledim sanırım. Emin değilim. H- Her neyse..." Yutkundu ve büyük adımlarla yatağının yanına geldi. "Nasılsın? İyi misin bugün?" Cevap vermemi beklemeden soru sorarken oturduğu yatağımın ucundan ayaklandı. Ellerini şakaklarına yerleştirdi. "Aa, dur. Sonra.... Sonra soracaktım bunu. Acele etmeliyiz."

"Sakin... Sakin ol. Korkutma beni. Ne oldu, anlat hemen."

"Bu, bu hiç etik değil. Senin için tekerlekli sandalye çaldım danışmadan. Eğer hemen buradan çıkmazsak gelip beni hastaneden dışarı atabilirler. Bir de..." Gözleri tekerlekli sandalyeye kaydı. Saçlarını kaşıdı. "Daha ne kadar soğuyabilir, bilmiyorum ama senin için pizza aldım, acele etmezsek daha da soğuyabilir! Çok soğuk olur," diye mırıldandı onaylamazcasına.

"Pizza mı?" dedim.

"Evet."

"Sen pizza sevmezsin ki!"

"Ama sen seviyorsun." Kaşlarını çattı. "Burada takıldığın konunun pizza olduğuna inanamıyorum!"

Güldüm kahkahalarla. Bu hâli çok tatlıydı. Hem korku doluydu hem de benim için gözünü kararttığından dolayı pişmanlık duymuyordu fakat o her zaman kurallara sadık biri olmuştu. Pişmanlık duyması gerektiği hâlde duymaması dahi ona dokunuyor olmalıydı. Yutkundu odada yankılanan kahkahalarımla. Kaşlarını daha çok çattı. Anlamazcasına gözlerime baktı.

Gerçekten anlamıyordu çünkü böyle tepkileri çözebilen biri değildi. Açıklamam gerekiyordu.

"Ne- Neden gülüyorsun?"

Gülüşüm yavaşça yerini kıkırdamaya bıraktı. "Tekerlekli sandalyeyi çaldığın anı hayal ettim."

"Komik değil," dedi fakat inatla verilmiş bir cevap değildi. Gerçekten komik olan bir şey bulamıyordu. Sina her şeye çok düz bakan bir çocuktu. "Mizah anlayışın her geçen gün beni afallatıyor. Bazen güldüğün şeylere anlam veremiyorum. Bir sonraki gelişimde sana kitaplığımdan birkaç dergi getirsem iyi olacak."

"Dergi mi? Hâlâ on iki yaşında okuduğun dergileri saklıyor olamazsın."

"On iki yaşımdayken dergi okuduğumu bilmiyorsun."

"Biliyorum," dedim inatla. Gülüyordum. "Yanımda uyuklarken itiraf ettin!"

Gözlerini kaçırdı; belki sahte, belki gerçek bir öfkeyle soludu. Gerçek olsa da birkaç saniye içinde geçecek türdendi.

"Susar mısın artık? Komik değil."

Elimi göğsüme koyarak gülüşümü durdurdum. Nefeslendim.

"Komikti. Çünkü bunu yapan sensin."

"Evet, hâlâ komik değil," diye kendini açıklamaya giriştiği an kendi kendini sabote etti ve cümlesini yarım bıraktı. "Ah... Haydi, ayağa kalk. Gitmemiz gerek. Yoksa kendine başka bir suç ortağı bulmak zorunda kalacaksın."

"Of, tamam. Ne yazık ki ayağa kalkmak zorundayım. Başka bir suç ortağı istemiyorum."

Pikemi üzerimden atarken gözlerime baktı. "İyi tercih."

Gülümsedim.

Sina'yla arkadaşlığımız bu sekiz ay içinde öyle ilerlemiş, öyle samimi bir hâle gelmişti ki beni görmeye gelmediği tek bir gün bile yoktu. Üstelik üniversiteye geçmiş ve tıp kazanmıştı. Hem de bizimle birlikte eşit ağırlık sınıfında okumasına rağmen... Hiç vakti olmasa da benim için daima vakit yaratıyordu. Her gün ya ders çıkışlarında ya da derslerinden önce mutlaka yanıma uğrardı, gece uyuyacağı ana kadar benim yanımda kalır ve sonra giderdi.

Ona benim için bir yabancı taklidi yapıp yapamayacağını sorduğumda bana verdiği sözü hâlâ tutuyordu. Üzülmeyecekti. Ya da benim için rol yapacaktı her zaman.

"Pizza çok soğuk oldu," diye mırıldandı huysuzca.

"Pekâlâ... Hazırlanmama yardım eder misin?" diye sorduğumda çattığı kaşlarını serbest bırakıp bakışlarını yumuşattı. Başını salladı. "Tabii ki ederim," diye mırıldandığı an gözlerimi kırpıştırarak cevap verdim: "Teşekkür ederim."

Göğsümde duran solunum maskemi tamamen çıkarıp ayaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak oturma pozisyonuna geçtim ve iki elimi yerleştirdiğim yataktan destek aldım. Sina ayakkabılarımı ayaklarıma geçirirken bense yastığının yanında duran papatyalı bandanamı başıma bağladım ve iki düğüm

arım. Üzerime hırkamı alıp zorlukla da olsa giyindiğim sırada Sina, komodinimin üzerinde duran taşınabilir oksijen cihazını tekerlekli sandalyenin altına yerleştirdi, yüzüme takacağım oksijen kablolarını yukarıya uzattı. Ardından yanı başıma geldi ve tam önümde durdu.

"Bugün çok yorulmadın, değil mi?" diye sordu ellerini bana doğru açarken. "Eğer yorulduysan burada durabiliriz." Omuz silkti. "Bir doktor adayına hastaneye giriş yasağı koymazlar diye tahmin ediyorum."

Aşağıdan gözlerine baktım kaşlarımı kaldırarak. "Tekerlekli sandalye çalmayan doktor adayları için olsa gerek."

"Tamam, yeterli, sus."

Ellerimi avuçlarına yerleştirdiğimde başparmağını parmaklarımın üzerine kapattı ve bana destek vererek ayağa kalkmamı sağladı. Ellerimden tutup iki üç adım ötemde duran tekerlekli sandalyeye yürümeme yardım etti. Daha zor olacağını düşünürken birkaç saniye sonra çok da canım acımadan tekerlekli sandalyeye oturdum. Sina aldığı pizzayı kucağıma yerleştirdi bu sırada. Ben de solunum kablolarımı iki ucundan tutarak burun deliklerime yerleştirdim ve yanaklarımın üzerinden kulağımın arkasına sabitledim.

Başımı geriye doğru yatırdığımda Sina arkamda duruyordu.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım gülümseyerek. "Hazırım."

"Bir dakika!" dedi aniden. Gözlerini kocaman açtı, etrafa baktı. Dudakları aralandı. Bu ani tepkileri beni artık korkutmuyordu, muhtemelen çok da önemli olmayan bir şeyi dert etmişti. "Filiz teyze bu yaptığımı öğrenirse bir daha beni bu odaya sokmaz." Ensesini sıvazladı. "Hayat bitti."

"Annem eve gitti bu gece. Sabah güneş doğduktan sonra gelir ancak."

"Yakalanırsak sen beni kaçırdın o hâlde," dedi.

"Ben seni nasıl kaçırabilirim? Tekerlekli sandalyedeyim!" diye sızlandım.

"Ah, tamam... Senin için tüm azarları yemeyi göze alabilirim."

Güldüm. "Hayat başladı."

"Komik değil," dedi yine anlamsızca yüzünü buruşturarak. "Sen bunlara mı gülüyorsun gerçekten?" dediğinde tekerlekli sandalyeyi kapıya doğru çevirmişti. "Çok yazık."

"Çok kırıcı birine dönüşüyorsun gitgide."

"Hayır, dönüşmüyorum."

"Evet, dönüşüyorsun. Kalbi kırılan benim."

"Kalp kırılabilen bir şey değil, kemiği yok."

Kıkırdadığım an tekerlekli sandalyeyi kapının önünde durdurdu. Başımı geriye doğru yatırdığımda gözlerime bakıyordu.

Başını iki yana salladı. "Şaka yapmadım."

"Komikti. Bak, mizah anlayışımız çok da uyuşmuyor değil."

"*Uyuşmuyor değil* yerine direkt *uyuşuyor* da diyebilirdin. Türkçe çok basit bir dil. Zorlaştırmasana."

"*Anlamakta güçlük çekiyorum* desen yeterliydi."

"Tamam, sus."

Robot gibi konuşmaya başladığında başımı öne eğdim. O ise tekerlekli sandalyeyi aksi yöne çevirdi ve böylece kendisi kapıya yaklaştı. Kulpu tutup kapıyı sonuna kadar araladı, önce kendisi tek başına koridora çıkıp kısaca göz attı. Kimsenin olmadığına kanaat getirmiş olmalıydı ki açık kapıdan içeri girip tekerlekli sandalyemden tutarak beni de koridora çekti. Hızla odanın kapısını üzerine çekti. Odadakinin aksine koridordayken çok daha soğukkanlıydı. Sessiz ve tamamen odaklanmış bir hâlde hareket ediyordu. Mesleki deformasyon böyle bir şey olsa gerekti, henüz öğrenci olsa bile.

Uzun koridorda, karanlık ışığın altında, asansörlerin bulunduğu köşeye doğru ilerledik. Birkaç saniye sonra asansörlerin önünde durduğumuzda şansımıza bulunduğumuz katta bir asansör durdu ve kapıları açıldı. İçinden bir kadın indi, yerine biz bindik ve Sina en üst kat olan yirmi yedinci katın tuşuna bastı. On birinci kattan yirmi yedinci kata çıkana dek aynadan birbirimize bakıp güldük. Asansörün kapıları aralandığı an, Sina sanki hep bu anı beklemiş gibi tekerlekli sandalyeyi on birinci katta olduğunun aksine sessiz sessiz değil, oldukça hızlı ve manevralı bir şekilde sürmeye başladı. Asansörden çıkar çıkmaz bir anda kata bu şekilde girmemiz bana bir aksiyon filmindeymişiz gibi hissettirmişti.

"Sina! Sina, yavaş! Aa!"

"Güven bana."

"Sana güvenebileceğim hiçbir şey yapmadın!"

"Güvenmeyeceğin de hiçbir şey yapmadım," diye homurdandı.

Çığlıklar eşliğinde kahkahalar atmaya başladığımda Sina da gülüyor ve cam tavanlı terasa giden uzun koridorda hastanenin içinden sıyrılmış olma-

mızın verdiği rahatlıkla tekerlekli sandalyemle zikzaklar çiziyordu. Bir elim sandalyenin kenarına sıkı sıkıya sarılıyken diğer elimle kucağımdaki pizza kutusunu tutuyordum. Uzun zamandır bu kadar fazla güldüğümü ve eğlendiğimi hatırlamıyordum. Hatta en son ne zaman şimdiki gibi kahkaha atmıştım, bilmiyordum.

Cam tavanlı terasa ulaştığımız an Sina yavaşladı. Terasın kapısının önüne geldiğimiz an sensörlü kapı bizi algılayarak otomatik olarak iki yana açıldı ve biz de ortasında havuzun bulunduğu kapalı terasa giriş yaptık. Tamamı cam kaplıydı ve gece gökyüzü buradan harika gözüküyordu. Yıldızlar daha yakın, daha parlaktı ve havuza yansıyorlardı. Şehir ayaklarımızın altındaydı, her şeyden daha büyüktük burada. Bana kendimi güvende ve güçlü hissettiriyordu burası. Sakinleşiyor, durgunlaşıyor ve bir adım geri çekilerek devam eden hayatı seyrediyordum.

Bu katın tamamı genelde boş olduğu ve sadece hastane çalışanları tarafından kullanıldığı için Sina'yla altı aya yakındır favori buluşma yerimizdi. Sessizdi. Dertleşmek için muhteşem bir seçenekti.

"Burası iyi mi?" diye sordu Sina tekerlekli sandalyemi konumlandırdığı yeri kastederek.

Başımı salladım onaylamak maksadıyla. Havuzun önünde duruyorduk.

"İyi. Kalkmama yardım eder misin?" dediğimde Sina gözlerime soru soran bakışlarla baktı. "Seninle havuzun kenarında oturmak istiyorum."

"Böyle daha rahat edersin ama."

"Aradığım şey rahatlık değil, gözlerine aynı hizadan bakabilmek. En azından hiçbir sorun yokmuş gibi..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu sandalyede oturmak bana hiçbir şeyi unutturmuyor."

Yutkundu. Alnına dökülen siyah saçlarını dudaklarının arasından üflediği nefeslerle savurmaya çalıştı ancak başaramayınca eliyle geriye taradı. Başındaki kapüşonunu indirdi.

"Tamam, gel," diyerek tek elini bana uzattı. Elini tuttuğumda diğer elini belime attı. Onun gibi temas etmeyi sevmeyen bir insan için benimle kurduğu bu temaslar çok değerli geliyordu. "Yavaş... Yavaş, yavaş ol, lütfen. Eğilebilecek misin? Tamam. Yavaş. Güzel gidiyorsun." Sina'nın endişe dolu cümleleriyle beraber havuzun kenarına bağdaş kurarak oturdum. "Rahat mısın?" diye sordu Sina yukarıdan gözlerime bakarak.

"Rahatım, haydi gel," dediğimde geriye dönüp arkamda duran sandalyemin üstünden pizzamızı aldım.

Sina da yanıma kurulmuştu bu sırada. Ortamıza pizza kutusunu koyarak kapağını açtım, mis gibi kokusu burnuma doldu. Gülümseyerek bir dilim aldım ve ısırdım.

"Soğumuş," dedim lokmalarımın arasında. "Ama çok güzel, yesene."

"Senin için aldım."

"Paylaşabiliriz," deyip ona bir dilim uzattığımda pizza dilimine baktı. Başımı omzuma yatırdım. "Sevmediğin için böyle yapıyorsun, hiç *senin için aldım* numaralarına girme."

Gözlerini devirip ofladı ve uzattığım dilimi aldı, benim aksime küçük ısırıklar alsa da yemeye başladı.

Bir süre sessizce yemeğimizi yemiş ve gökyüzünü, şehrin ışıklarını, havuzu seyretmiştik. Ben ona zorla kendi dilimimden yedirirken o bana dilimini uzatmayınca surat asmıştım ve tabii ki o bunun nedenini anlayamadığı için uzunca bir süre açıklamaya çalışmıştım. Dakikaların ardından birkaç dilim yedikten sonra ona döndüm.

"Anlatsana," diye mırıldandım. "Üniversite nasıl bir yer?"

"Bilmem," dedi her zamanki donuk ifadesiyle. "Yeni başladı her şey. Alışmaya çalışıyorum ama biraz zor."

"İnsanlara onları öldürecekmiş gibi bakarsan tabii ki zor alışırsın."

"İnsanlara onları öldürecekmiş gibi bakmıyorum," diye karşılık verdi anında. "Onlar çok manasız bakıyorlar! Hiçbirinin bakışından ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Tamam, bana bak," dedim komut vererek. "Haydi." Gözlerini bana çevirdi. Kaçamak değildi bakışları ancak net baktığını da söyleyemezdim. "Ne görüyorsun gözlerimde? Nasıl bakıyorum sana?"

"Söylemeden nereden bilebilirim ki nasıl baktığını!" diye sızlandı.

Güldüm. "Şu an senin çok tatlı bir insan olduğunu düşünüyorum, bu yüzden gözlerimin içi parıldıyor."

Gözlerime baktı uzunca, dikkatini hiç dağıtmadan. "Gözlerin parlamıyor, sadece ışık yansıyor."

"Ah..." diyerek gözlerimi devirdim ve önüme döndüm. Başımı iki yana salladım tahammülsüzce. "Pekâlâ, pes ediyorum. Senin dünyanda gözlerin pek de bir önemi yok."

Kaçamak bakışlar attı omzunun üzerinden. "Öyle."

Derin nefesler verdim. "Bugün 29 Eylül, değil mi?" diye sorduğumda başıyla onayladı beni Sina. "Sedef'in doğum günü... Geçen sene yan yanaydık." Yutkundum. Gözlerimi kapatıp başımı kucağıma eğdim. Konuşacak gibi oldum ancak konuşamadım. Dudaklarım aralandı, kapattım. "Her neyse."

"Eğer istersen bu gece için anlaşmamızı feshedebiliriz," diye bir öneri sundu Sina. "Sonra tekrar anlaşırız."

Bakışlarım durağanlaştı.

Bana kimse hakkında bir şey söylemeyeceği üzerine Sina ile anlaşmıştık zamanında. Böylece onlardan kopmam daha kolay olacaktı. Hiç haber almaz, hiç görmez ve seslerini duymazsam unutmam da bir o kadar acısız olur diye düşünmüştüm ancak pek de öyle olmamıştı. Unutmak istediğim herkes bir kanca gibi takılmıştı zihnimin limanına. Hep onları düşünür, hep onları merak eder olmuştum.

Hafta sonu olacağım ameliyatı düşündüm.

En riskli ameliyatlarımdan biriydi, bir daha hiç uyanmayabilir ve onlardan hiç haber alamayabilirdim. Hiç var olmamış gibi tarihin tozlu sayfalarında kaybolabilirdim.

"Bu gece için," dedim dudaklarım titrerken, kendimi de buna inandırmak isteyerek. "Sadece bu gece için."

"Anlaştık."

Başımı omzuma doğru eğdim ve gözlerimi cam tavandan gökyüzüne kaldırdım. Yıldızları izlemeye başladım. O da benim gibi yıldızları izliyordu. Bu gece her zamankinden daha ışıl ışıldı gökyüzü. Ya da bana öyle geliyordu. Sık değil, derin nefesler alıyorduk ikimiz de. Ellerimiz iki yanımızda, havuzun mermerine yaslıydı. Cesaretimi toplayabilsem dilimin ucuna gelen cümleleri dökecektim fakat bunu yapabilmem dakikalarımı aldı.

Dakikalar sonra titrek nefesler eşliğinde konuşmaya başladım:

"Sedef nasıl?" dedim tekdüze bir ses tonuyla.

Bu ses tonuna ulaşmak için epey zorlamıştım kendimi. Duygudan yoksun bir şekilde konuşacaktık, anlaşmamız bu şekildeydi. Kimse ağlamayacak,

kimsenin sesi titremeyecek, kimse duygusal bir tepki göstermeyecekti. Bir bilgi aktarımı gerçekleşecekti yalnızca. Ona böyle söz verdim aylar önce.

Sözümü tutmak için avuçlarımı sıktım.

"İyi," dedi. "Mutlu gözüküyor. Kendi evine çıktı. Saçları uzadı, biliyor musun? Eskisi gibi kısa kullanmıyor artık."

"Çok yakışmıştır."

"Boğaziçi Üniversitesinde Psikoloji okuyor. Arda'yla beraberler."

"Beraberler derken sevgililer mi yani? O günden sonra... Sedef, benim için Kutay'a âşık olduğu yalanını söyledikten sonra bir daha konuşmadılar zannediyordum."

İçimdeki ses Sedef için heyecanlanmıştı fakat ben soğuk bir sesle sormak zorunda kalmıştım.

"Aslında öyle. Ama hayat, yollarını yeniden birleştirdi bir noktada. Arda da Boğaziçi Üniversitesinde Matematik okuyor."

"Sedef'i etkilemek için matematiğini geliştirmesi inanılmaz bir olay."

"Etkilenmiş gözüküyor," dedi sevgili olduklarını vurgulayarak. "Fotoğraflarını görmek ister misin? Sedef'le birbirimizi takip ediyoruz."

"Olur."

Sina telefonunu eline aldı ve Sedef'in sosyal medya hesabına girerek profilinde Arda'yla olan fotoğraflarından birini gösterdi.

Yanak yanağa gülümsedikleri bir fotoğraftı. Sedef, Arda'nın başını sıkıca tutmuş, saçlarını karıştırarak sıkıyordu. Arda zorlukla gülümserken Sedef'in gülümsemesi oldukça içtendi. Çok tatlı gözüküyorlardı.

Onu gördüğüm an bakışlarımda değişen şeyler olmuştu fakat Sina da ben de yokmuş gibi davrandık. Telefonunun ekranını kararttığında geri çekildim, nefeslendim ve yeniden gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Şehrin ışıklarını, akan trafiği seyrettim.

"Hiç konuşmadınız mı siz?" diye sordu.

Pişmanlıkla yutkundum. "Aradı birkaç defa. Açmadım. Belki ona kötü davranırsam zamanla benden soğur diye düşündüm. Olmadı. Şu an hastanede olduğumu, tedavi gördüğümü bilmiyor. İstanbul'dan taşındığımı zannediyor hâlâ."

"Sevdiklerinin senin arkandan üzülmesinden niye bu kadar korkuyorsun?" diye sordu kendini tutamayarak. Şu an yanımda sadece o olduğu için

onu, sevdiğim insanlar kategorisine almadığımı düşünüyor olmalıydı. "Üstelik iyileşebilmen de bir ihtimalken bunu yapman bana pek mantıklı gelmiyor."

"Bir yasın insanı öldürebileceğini biliyorum," diye yanıt verdim ona göz bebeklerimde gecenin parıltısı ışıldarken. "İnsanın yası ne kadar uzun sürerse ruhu da o kadar paramparça olur çünkü."

"Annen neden yanında olsun istedin o hâlde?"

Derin bir nefes aldım. "Tek bencilliğimdi o isteğim. İlk defa kendimi düşündüm. Annemin yası hiçbir zaman bitmeyecekti zira."

"Geldi mi hiç?"

"Birkaç defa."

"Ne sıklıkla?"

"Her hafta."

"Birkaç defa değilmiş."

"Yalan söyledim," diye mırıldandım sessizce.

"Neden?" diye sordu.

"Kendimi birkaç defa geldiğine inandırıyorum. Bazı gelişlerinin rüya olduğunu söylüyorum zihnime. *Çok değil, üç ayda bir geldi,* diyorum. Belki böylece alışmam varlığına, aramam yokluğunu diye düşünüyorum ama her gözlerimi açışımda yatağımın yanındaki komodinin üzerinde bana bıraktığı bir termos oluyor. İçine kendi tariflerinden oluşan sıcak bitki çayları koyuyor. Çok seviyorum tatlarını. Sanki bu kadar direnebilmemin sebebi o çaylarmış gibi hissediyorum bazen."

"Filiz teyze... Karşılaşmadılar mı hiç?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Annem geleceği zaman eve gidiyor. Son yüzleşmemizden sonra görüşmemize karışmayacağını söyledi. Tek bir şartla. Ona kızı olduğumu hiçbir zaman söylemeyeceğim... Benim de isteğim buydu."

"Çok acımasızca geliyor kulağa."

"Kızmıyorum ona," dedim Filiz annemi kastederek. "Hayat, birilerine öfke duymak için çok kısa. Bana yaşattığı on sekiz yıl için minnet duyacağım hep."

"Yaşayamadıkların için de mi kızmıyorsun?" diye sordu ancak tüm soruları meraklı bir tonla değil de donuk bir ses tonuyla çıkıyordu dudaklarından. "Tuhaf."

"Başka ihtimallerim olsaydı belki kızabilirdim lakin bu ihtimalimde annemle olabilmemin bir imkânı yoktu zaten."

"Pek sanmam," dedi yine. Çok sık kullanırdı bu ifadeyi. "Ama belki haklısındır."

Aramızda ufak bir sessizlik oluştuğunda parmaklarını havuzun durgun suyunda gezdirdi, yansımasında kendini gördüğünde bakışlarını bana çevirdi. Dudakları hafifçe kenara kıvrıldı. Onu gülerken görmek çok da sık yaşadığım bir şey değildi.

"Eğilsene," diye mırıldandı.

Onun gibi hafifçe suya doğru eğildiğimde ikimizi gördüm yan yana. Siyah saçları alnına dökülüyordu, bembeyaz teni suyun yüzeyinde parıldıyordu. Bense... Kendimi hiç böyle kötü hâlde görmemiştim. Tarif edemedim. Başıma bağlı papatyalı bandanama ve burnuma takılı solunum kablolarına bakarak acıyla da olsa gülümseyip geri çekildim.

"Seninle gittiğimiz bir kafe vardı, hatırlıyor musun? Hastaneye yattığın ilk aydı. Canın kahve çektiği için kaçmıştık." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kapanmış. Sahibi, Ege'de bir kasabaya taşınmış. Orada yeni bir mekân açacakmış."

"Ya," dedim üzüntüyle. "Çok tatlı bir adamdı."

"Öyleydi," diye mırıldandıktan sonra aklına bir şey gelmiş olmalıydı ki doğruldu. "Kitabın ne durumda?" dedi. "Bitirebildin mi?"

"Bitmedi henüz," deyip heyecanla gözlerimi açtım. "Yan odamda kalan Füsun Hanım'a okutuyorum yazdıkça. Bayılıyormuş kalemime. Çok iyi geliyormuş ona yazdıklarımı okumak. Yetenekli olduğumu söyledi!"

"Ben de okumak istiyorum bittiğinde."

"Olur."

"Başka bir şey sormayacak mısın?" dedi saniyeler akarken. "Eğer sormayacaksan tekrar anlaşalım ve bu konuyu kapatalım. Üzülmeni istemiyorum, Frida."

Aslında neyi kastettiğini ikimiz de çok iyi biliyorduk. Hep aklımdaydı o fakat sanki zihnime yeni düşmüş gibi kaskatı kesildi mimiklerim. Ne gözle-

rimi kırpabildim ne de yutkunabildim. Öylece gecenin parıltısının yansıdığı havuzun parlak yüzeyine baktım. Kendimi oyalayabilecek pek çok şey düşlemeye çalıştım ancak onun yüzü bir türlü gitmek bilmedi gözlerimin önünden. Bir tek onu düşledim. Bir tek ondan kaçamadım.

Kutay...

Bir kalp ağrısıydı adı.

Hem yaşadığımı hatırlatan hem öldüğümü fısıldayan...

"O..." dedim aramızda bir ruh gibi dolaşan sessizliğin üstüne. Sanki dudaklarımdan çıkan kelimeyle şehrin gürültüsü sustu. "Kutay..." Bir türlü cümle kuramıyordu dilim ona dair. Boğazımdaki yumruydu hâlâ. Adını ilk mırıldanışım, devamı gelecekmiş gibi bir yutkunamama hâliyken ikinci mırıldanışım, soru tınısı taşıyordu. Sesim titrek ve çatallıydı. "Kutay?"

Sina benim aksime oldukça duygusuz ve katıydı bu konuda. Kutay'ın iyi biri olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden cümlelerini hiç yavaşlatmadan, hiç yumuşatmadan konuşmaya başladı. Benim de ihtiyacım olan buydu.

"Toskana'da hâlâ. Dedesinin yanında. Arda, Sedef'e bahsetmiş. Sanırım Amerika'daki bir basketbol kulübünden teklif almış. Muhtemelen kabul edecek. Yirmi yaşında büyük bir başarı."

Gözlerim gururla ışıldadı ancak göz pınarlarımda yaşlar vardı.

"Biliyordum," diye fısıldadım dudaklarımı birbirine bastırırken. "Çok güzel şeyler başaracağını biliyordum." Gülümsemek istedim ancak anlaşmaya uymam gerektiğinden kendimi durdurdum. "Elektrik elektronik mühendisi olmak isterdi hep ama basketbol onun için bir tutkuydu. Tutku duyduğu şeyin peşinden gitmiş."

"Belki o da kurduğu hayallerin bazılarını unutmak zorunda kalmıştır."

Duymazlıktan geldim söylediklerini. "Arda'yla araları düzeldi mi?"

Başını salladı. "Sanırım."

Dudaklarımı dişledim ve olmasını en çok ümit ettiğim o ihtimalin sorusunu sordum: "Mutlu mu?" deyip gözlerimi Sina'ya çevirdim. "Mutlu mu peki orada? Yeni hayatında."

"Mutlu."

Bakışlarımı cam tavana kaldırdım göz pınarlarımda biriken yaşların akmaması adına. "Onu en son gördüğümde..." Başaramadım, tek bir damla gözyaşı süzüldü yanağıma usul usul. Sina görmedi. "O karanlık koridorda

gözlerime öyle bir bakıyordu ki o gün anladım ona verdiğim zararın ağırlığını." Burnumun içi sızladı. "Ona bir kalpsiz olduğunu söyledim. Mecburdum. Bunu, ona tüm varlığıyla âşık olan kız olarak değil; peruğunu yere fırlattığı hasta kız olarak yaptım."

"Gitmesi için onu kırmak zorundaydın çünkü senin yanındayken dağılan parçalarını birleştiremezdi." İçimde buruk bir boşluk oluştu, hislerim içine sığmadı. "Sen ona veda edince o da gitmek zorunda kaldı."

"Eğer yapmasaydım hiçbir zaman pes etmeyecekti. Biliyorum, o benden vazgeçmezdi. Vazgeçmeyecekti."

"Senden vazgeçmesini istedin."

"Yaşamasını istedim."

"Belki onun istediği bu değildi. Ona bir seçim şansı vermedin." Sina loş ışığın altında gözlerime baktı. "Seni seçebilirdi."

"Onu böyle bir seçim yapmak zorunda bırakamazdım," diyerek başımı iki yana salladım. "Ben bir seçim yaptım ve şimdi ikimiz de o seçimin sonuçlarını yaşıyoruz." Kuruyan damağımı ıslattım. "Onu çok... Çok özlüyorum ama ona bunu yapamazdım. Gülsün istedim. Gülüşü hiç solmasın istedim. Bu dünyada ondan daha güzel gülen bir insan hiç görmedim."

Sina tebessüm etti ve telefonunun ekranını aydınlattı. Birkaç parmak kaydırmasıyla bir şeyler yaparken neler olduğunu çözemiyordum. Çok geçmeden gözlerini telefondan aldı. Bana yaklaşmamı söyledi ufak bir mırıltıyla. Bağdaş kurduğum bacaklarımı çözdüm, o bana doğru eğilirken ben de ona yaklaştım. Yanaklarımdaki yaşları sildim. Mavi telefon ışığı ikimizin yüzünü aydınlatırken ekranda aylar sonra onu gördüm.

Münavir'le yeşil çimenlerin arasında yere uzandığı bir fotoğraftı. Gökyüzünü seyrediyordu gün batımında.

"Bak," dedi Sina. "O da seni özlemiş."

Gözlerim açıklamaya yazdığı nota kaydığında dudaklarım yarım da olsa kenara doğru kıvrıldı.

Akşam kızıllığı... İkimiz de çok özledik gün batımlarını.

Telefonu elime aldım ve bir sonraki gönderisine doğru kaydırdım. Kendisini çok fazla paylaşmasa da gün batımlarını, köpeğini, okuduğu kitapları, izlediği manzaraları, gözüne hoş ve estetik gelen her şeyi paylaşıyordu. So-

kaklar, evler, insanlar... İçtiği kahveye kadar ona iyi hissettiren her ne varsa. Kendisine orada da çok güzel bir oda kurmuştu.

Paylaşımların arasında dolanırken bir videoya denk geldim. Üzüm bağlarının arasında dolaşırken ayağı bir tümseğe takılıyor ve yere düşüyordu Münavir'le birlikte. Kahkaha atıyordu. Çok yorgun gözüküyordu ama yine de gülüyordu. Kısacık bir videoydu.

"Sersem..." diye mırıldandım.

Sersem.

Sina avucunu bana doğru uzattığında telefonu avucuna bırakıp geri çekildim. Gözyaşlarımı silip nefeslendim. Duruşumu dikleştirdim. Bu sırada Sina da telefonunun ekranını kararıp yanına koydu. Aramızdaki pizza kutusunu geriye doğru çekip ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım. Bir süre öylece kaldım. Birlikte sustuk.

"Sina," diyerek yutkundum geçen sürenin ardından. Uykulu bir ses tonu yerleşmişti kelimelerime. "Eğer... Olur da hafta sonu gireceğim ameliyat son ameliyatım olursa, bir daha gözlerimi açamaz ve seni göremezsem, komodinimin çekmecesindeki kutuyu alıp saklar mısın benim için? İçinde mektuplar var. Kutay'a yazdığım mektuplar... Hiçbirini okuyamayacak belki ama sonsuza dek sende kalsınlar, olur mu? Sakla ki kimse bilmesin onu nasıl sevdiğimi."

"Veda eder gibi konuşuyorsun, Frida."

Veda ediyorum, Sina.

"Veda etmek için çok erken, Lidya."

Bana adımla seslendiğinde başımı omzundan kaldırdım, gözlerimiz birbirine sarılacak kadar yakın mesafedeyken yüzüne baktım. Bu defa bir duvar gibi katı değildi suratı. Yanağındaki dikiş izine değince gözlerim, üzgünce eğdi başını önüne. Kaçtı benden yine.

"Sana hiçbir zaman *hoşça kal* demeyeceğim, Sina." Çekinsem de elimi uzatıp elini tuttum. İrkildi fakat bastırdı tepkilerini. "Sen her zaman benimle olacaksın."

Dudakları titredi.

İlk defa... İlk defa dudakları titredi Sina'nın...

Cam gibi parlayan irislerinin önünde biriken gözyaşları gerçek birer cam parçası oldu, kalbimi kesti. Başı öne eğikken hafifçe yana doğru kırdı, acıyla gözlerime baktı kaçamak bakışlarının arasından.

"Saklasam seni... Alamazlar belki, Lidya. Bulamazlar. Çillerin öyle çok parlıyor ki seni görmemeleri imkânsız. Ama ben yine de saklayabilirim seni."

Elim elindeyken sıkılaştırdım parmaklarımı. Yutkundum seslice.

"Saklanırsak bulamazlar mı beni?"

"Bulamazlar."

"Bulurlarsa izin verir misin beni götürmelerine?"

"Vermem," dedi keskin bir netlikle. "Bu defa vermem."

Gözlerimi kapattım.

Sina'nın öz annesi yıllar önce vefat etmişti ve benim gibi turuncu saçlı, çilleri olan bir kadındı onun söylediğine göre. Çocuk aklıyla annesinin çillerinin parladığını ve bu yüzden meleklerin en çok onu gördüğünü, annesini alıp götürdüklerini düşündüğünü söylemişti bir keresinde bana. Beni ilk görüşünde *çillerin parlıyor,* demişti ve bana bir maske kutusu uzatmıştı takmam için. Sonra bir maske kutusu daha ve ardından bir maske kutusu daha... Ardı arkası kesilmemişti.

Bana öfkesinin, o dikenli tavırlarının sebebi de buydu her zaman. Maske takmadığım için meleklerin beni almaya geleceğini düşünüyordu. Aşamadığı bir çocukluk travmasıydı.

"Saklanalım, Sina," dedim korkuyla. İlk defa ölüm korkumu yansıttım ona. "Ben çok korkuyorum, lütfen saklanalım. Bulamasınlar beni."

Sina kapüşonlu hırkasının cebine attı elini. Ufak bir kutu çıkardı. Bilemez gibi büktü dudaklarını. Kapağını açıp bana uzattı. Gözlerine titreyen göz bebekleriyle bakarken bir maske aldım kutunun içinden. O da benim gibi bir tane alıp kutuyu yanı başına bıraktı. Yüzünü bana döndü. İçimdeki korkuyu bastırmaya çalıştım, o da daha önce yaşadığı o sonun tekrar onu yakalamasından kaçmaya çalıştı.

Birbirimizin gözlerine bakarken yüzlerimize taktık maskelerimizi. Dudaklarımızla burunlarımızı kapatıp iplerini kulaklarımızın arkasına sabitledik. Ardından gülümsedik aynı anda. Gözlerimiz dolu doluydu her ne kadar gülümsesek de. Nefeslendim titreye titreye.

Sina elini elime atıp sıkıca tuttuğunda sol gözümden bir damla yaş süzüldü yüzüme maskenin ardından.

"Seni bulamayacaklar, Lidya."

FİNAL

Yüz Yirmi Sekizinci Mektup

15 Ekim 2024 – Toskana/İtalya

Kutay Harmanlı

"Anneciğim, tamam, haber veririm mutlaka. Merak etme. Birkaç gün önce yanımdaydın zaten. Gördün, iyiyim. Tamam. İner inmez arayacağım, söz. Kendine dikkat et, Münavir de seni çok özledi."

Aramayı sonlandırıp telefonu yatağımın üzerine fırlattım ve elimdeki kazağımı katlayıp valizime yerleştirdim. Çok fazla kıyafet almıyordum yanıma. Yalnızca çok sevdiğim ve ayrılmak istemediğim eşyalarımı bırakmak istemiyordum burada. Oradaki hayatımda her şey hazır bir şekilde beni bekliyor olacaktı çünkü.

Amerika'ya gidiyordum basketbol kariyerim için. Artık lisanslı bir oyuncuydum ve bu adım, beni bambaşka bir hayatın kollarına atacaktı. Adımın duyulması için çok önemliydi. Heyecanlı mıydım, bilmiyordum ancak bir yerlerde uzun süre kalmama fikri kulağıma hoş gelmişti. Hiçbir yere ait hissetmemek üzerine düşününce, kendimi daha güvende hissedebileceğime karar vermiştim.

Toskana'daki takımımda birkaç ayda hızlı bir yükseliş yaşayınca Amerika'daki takım yöneticilerinin radarına girmiştim. Ve sonunda hayatımın en büyük teklifi önüme sunulmuştu. Gidip gitmemek arasında çok büyük gelgitler yaşasam da dedemin zoruyla kabul etmek zorunda kalmıştım. İlk başta zorunluluk olarak baktığım şey, sonrasında içimde doğan his bunun bana iyi geleceğini söyleyince bir isteğe dönüşmüştü.

Belki, demişti içimden bir ses bana. *Belki dünyanın bir ucundayken kalbin daha az acır.*

Şemsiyeyi valizin içine attım gelişigüzel bir şekilde, buruk gözlerle bakarken. Yağmurlardan korurdu beni Amerika'da. Islanmazdım, ısınmazdı gözlerim.

İrkilerek arkamı döndüm ve geri kalan her şeyi umursamaz bir tavırla tıktım valize. Masamın üzerinden uyku ilaçlarımı da alıp içine attığım valizim çok geçmeden hazırdı, fermuarını çekerek yatağımdan aşağı indirdim ve odamın girişine ittiledim.

Münavir valiz hazırladığını görünce huysuzlaşmış ve yanımdan gidivermişti. Şimdiyse gitmemem için bacaklarımın etrafında dolaşıyor, kendini sevdirmeye çalışıyordu. Onu yanımda götüremeyecektim ne yazık ki. Düzenimi kurunca yanıma alacaktım fakat bir süre ayrı kalmamız gerekiyordu, bu da beni fazlasıyla üzüyordu.

Yatağıma oturdum, onu da yanıma çektim.

"Canım oğlum," diye mırıldanarak eğildim ve tüylerini sevdim. Başını öptüm. "Biraz ayrı kalacağız ama özleriz birbirimizi. En güzel oyunları oynarız sonra."

Üzgünce homurdandı. Başını öne eğdi. Patileriyle bacaklarıma vurdu sitem eder gibi.

"Üzme beni, sık sık gelmeye çalışacağım."

Söz ver dercesine patisiyle elimi tutunca güldüm.

"Söz," diye mırıldanarak öpücüklere boğdum her yerini, o da beni yaladı. "Gıdıklanıyorum, Münavir! Kaç defa dedim sana..."

Birkaç dakika sonra Münavir'den ayrılıp odamdan çıktım. Havalimanına nasıl gideceğimi sormak için merdivenden inerek alt katın salonunda oturan dedemin yanına doğru ilerledim. Kitap okuyordu. Adım seslerimi işitmesiyle bakışlarını kitaptan çekti, gözlüğünü hafifçe indirerek üstünden yüzüme baktı.

"Dede, beni ne zaman almaya geleceklerini biliyor musun? Uçuşa çok az kaldı."

Dedem kolundaki en az üç kuşaklık saate baktı.

Seksenli yaşlarında fakat yaşına göre oldukça dinç gözüken, hâlâ bakımlı olan, kendine dikkat eden bir adamdı. Bakışları sertti fakat şu geçirdiğimiz sekiz ayda bana karşı oldukça yumuşak huylu davranmıştı. Gerçek bir dede torun ilişkisi kurabilmiş miydik, emin değildim ama eskisi kadar ön yargılı da değildim. Ya dedem değişmişti ya da ben eski ben olmadığım içindi.

"Birazdan gelmeleri gerekir," dedi tok sesiyle. Benim gibi bir gecikme olduğunu düşünüyor olmalıydı ki homurdandı: "Merak etme, torunum. Arayıp hallederim şimdi."

"Tamam, ben odamdayım. Münavir çok huysuzlandı."

Arkamı döneceğim sırada dedem, "Kutay," diye seslenerek durdurdu beni.

Ona dönmemle oturduğu tekli koltuğun iki yanından destek alarak ayaklandı. Bana beklememi işaret ediyordu beden diliyle. Ne olduğuna anlam veremezcesine gözlerine bakarken salon takımının arasından dolaşarak vitrine ulaştı ve çekmeceyi açtı. İçinden bir kargo firmasının poşetine sarılı, kutu olduğunu düşündüğüm bir paket çıkardı. Bana doğru adımladı.

"Bu senin. Birkaç gün önce gelmiş. İstanbul'dan... Bir arkadaşın yollamış olmalı. Çalışanlar almış, söylemeyi unutmuşlar. Bugün haberim oldu, evladım."

Dedemin soluklanarak söylediği cümlelerin ardından uzattığı paketi kuşkuyla aldım. Dudaklarımı büktüm.

"Tamam, bakarım şimdi," diye mırıldanarak merdivene yöneldim. "Sağ ol, dede."

"Birkaç dakikaya hazır ol."

"Tamam!" diye bağırdım odama çıkarken.

Elimdeki paketle beraber odama girip yatağımın üzerine oturdum. Münavir odada değildi. Göz bebeklerimi poşetin üzerinde gezdirdiğimde gönderici ve alıcının adının yazılı olduğu kâğıt parçasını görmemle parmaklarımı üzerinde durakladım. Aradığımı bulduğum an kaşlarım çatıldı. Duraksadım.

Sina Erener...

Böyle bir arkadaşım yoktu. Tanıdığım tek Sina, lisedeyken yere ittirdiğim o çocuktu. Onun da bana neden kargo gönderdiğine, gönderse bile adresimi nasıl bulabildiğine anlam veremiyordum.

Kargo poşetini ufak hareketlerle yırtıp içinden tahmin ettiğim gibi bir kutu çıktığında kutunun üzerine yapıştırılmış not kâğıdıyla içimdeki gergin yaylar daha da gerildi. Parmaklarımı not kâğıdına atıp yapıştırıldığı yerden söktüm, göz hizama yaklaştırdım. Okumaya başladım.

"Eğer bu kutuya ulaştığında her şey için çok geç olmamışsa İstanbul'a gel. Seni bekliyor. Beni ara. 0505..." diye mırıldanarak kâğıtta yazılı notu okumaya başladığımda tekdüze bir tonda ilerleyen sesim, sona doğru titremeye başlamıştı. Not kâğıdı avuçlarımdan kayıp yatağıma düştüğünde donakalsam da hiç beklemeden kutunun kapağını açtım, gelişigüzel bir şekilde yatağımın üstüne savurdum. Gözlerimin önüne serilen bir kutu dolusu mektupla kalbim göğüs kafesime sığmamaya başladı. Yutkundum. Adı düştü dudaklarıma. "İzmarit..."

İzmarit.

Bir kalp sancısı varlığı.

Hâlâ yaşadığımı hatırlatan…

Kendime bunu yapıp yapmak istemediğim konusunda düşündüm bir süre. Evet, hâlâ toparlanamamıştım ama yaşıyordum bir şekilde. Mutlu değildim. Tüm mutluluğum ellerimden alınmıştı cezalandırılan bir çocuk gibi. O giderken neşemi de beraberinde götürmüştü fakat gülmesem de yaşamaya devam ediyordum bir şekilde. O günlerin ardından iyileşmek için çok çabalamıştım. Şimdi Amerika'ya gidecek ve kendime yeni bir hayat kuracakken kalbimde yeniden ağrısını hissetmeme izin vermeli miydim, bilmiyordum. Ancak o an anladım ki bunun için benim iznime gerek yoktu. O ağrı hep oradaydı.

Kutunun kapağını kapatmaya yeltendiğimde yatağımın üzerindeki nota kaydı irislerim. Tekrar, tekrar, tekrar okudum cümleleri.

"Her şey çok geç olmamışsa…" diye sayıkladım. Sina'nın, Sıla'nın arkadaşı olduğu yankılandı zihnimin içerisinde. O an, her şeyin bittiği andı. "Her şey için çok geç olmamışsa."

Gözlerimi kapattım bir anlığına olan biteni anlayabilmek için ancak şakaklarıma çekiçle vuruyorlar, anlamamı engelliyorlardı âdeta. Dişlerimi sıkarak gözlerimi yummaya bir son verdim, tuttuğum kutunun kapağını geri bıraktım ve kutunun içerisinde sola doğru yatan mektupların en sağda duranını titreyen parmaklarımla da olsa kavradım. Göğsüm sarsılıyor, nefeslerim canımı acıtıyordu.

Neden korkuyordum? Neden korku doluydu kalbim? Neydi sebebi?

Yüz yirmi sekizinci mektup.

Yüz yirmi sekizinci raf. Ellerimi ellerine bağlayan yüz yirmi sekizinci raf.

Mektubun yapıştırılmış uçlarını birbirinden ayırdım, içinden çıkan dörde katlanmış kâğıt parçasını aldım ve katlarını tek tek açtım.

İlk cümlesini okumamla sızlayan burnumun içine rağmen titreye titreye tamamını okumaya başladım.

Kibrit'e...

Bir tanem, merhaba.

Bu sana kaçıncı mektubum, bilmiyorum. On, yüz, belki iki yüz... Hiç bilmiyorum.

Yalan söyledim.

Yüz yirmi sekiz.

Mıh gibi aklımda sana yazdığım her satır ancak kendimi o kadar da çok olmadığına inandırmaya çalışıyorum. O kadar da çok olmadı seni görmeyeli diye düşünüyorum. Bu defa yapmayacağım. Bu defa kendimi de seni de kandırmayacağım. Çünkü biliyorum ki bu sana son mektubum. Bunlar, senin için yazdığım son satırlar. Sana dair yazdığım, sana yazdığım cümlelerin en sonuncusu bunlar. Harflerimin mürekkebi tükendi, sevgilim. Sona geldim. Öyle çoklar ki çekmeceme sığmıyorlar ama hangi biri acımı anlatabilir, bilmiyorum. İlk sayfası isminle başlayan bir sözlük türettim zira senin için, hangi kelimem sana acımı senin isminden daha iyi anlatabilir, bilmiyorum.

Gidiyorum.

Yokluğunu çektiğim adama yokluğumu yaşatıyorum.

Affet beni, ne olursun affet.

Ben affedemiyorum.

İçimdeki bu hissi çok sorguladım. İnan bana, kafayı sıyıracaktım. Uyuyamadığım gecelerde masama damlayan mum lekelerini düşünüyorum da ben neredeyse hiç uyuyamamışım. Oysa rüyalarımda hep seni görürdüm. Dokunamadığım ellerin tenimde gezerdi. Hissedemediğim nefesin saçlarımdan boynuma, ellerimden kaburgalarıma birer yol çizerdi kendine. Kalbime değerdi sonra. Gözlerinde göremediğim aşk ayna olurdu bana. Kendimi görürdüm. Baktığım hiçbir aynada gözlerim ışıldamazken senin gözlerinde bir ışık yanardı benim için. Sen bilmezdin ama ben hep bildim, sevgilim. Ben hep bildim...

İsyan... Son aylarımın özeti yalnız bu beş harf. İsyan ediyorum, inkâr ediyorum, dayanamıyorum.

Sen bu kadar güzel gülerken ben gülüşünden öpemeden ölmemeliydim. Sen bu kadar güzel bakarken ben sana korkucuzca seni sevdiğimi söylemeden ölmemeliydim. Karşına geçip akşam kızılı saçlarımı savurarak gülümsemeden ölmemeliydim.

Bir bilsen, nasıl uyumak isterdim kollarının arasında... Bir bilsen, nasıl izlemek isterdim seni uykunda... Çok yoruldum artık. Uyumam gerekiyor ama uyuyacağım yer göğsün olmamalı, sevgilim. Göğsün, üzerinde kuru yaprakların uçuştuğu bir mezara dönüşmemeli.

Söz ver, sersem...
Çiçeklerle donatacaksın göğsünü, çok seveceksin.
Utanmadan, kaçmadan, korkmadan... Benim aksime doyasıya, çok seveceksin.
Anlamıyorsun. Anlamanı da beklemiyorum ama bil ki hiçbir şey yalan değildi, hiçbir şey oyun değildi. Her şey gerçekti. Biz gerçektik. Ben her zaman seninleydim. Senindim.
Yanında bir gölgeydim.
Ancak senin hiç haberin olmadı bundan. Seninle sokak sokak gezdiğimden, aynı yağmurun altında ıslandığımdan ve aynı brandanın altına sığındığımdan hiç haberin olmadı.
Ben, hayatının kıyısında dolaşan, hayatında varlığına dair adım izleri bile kalmayacak olan bir hayalettim senin için.
Öyle olsun istedim.
Gittiğimde ağlama istedim, sevgilim. Hiç ağlama istedim.
Çok gül, çok eğlen, çok sev, çok barış... Hayatta hep çokların olsun. Ben tüm yoklukları yaşadım, sen de dâhil. Zordu. Çok zordu. Sen yaşama istedim.
İnsanın kendini ait hissettiği yer cennetidir, derler, bir tanem. Benim cennetim sendin. Ben bu dünyada bir tek sana aittim. Bir tek sana ait hissettim. Ait hissetmemek bir cezaydı benim için. Sense bana özgürlüğümü verdin. Beni karanlık, izbe bir kafesin içinden alıp göğüs kafesine gizledin. Ben seninle tüm ihtimallerin en güzeliydim. Teşekkür ederim.
Hayatımın her dakikasında seni istedim. 'Hayatım' diyorum çünkü seni sevmeye başladıktan sonra yaşamaya başladım ben. Şimdi ise seni severek ölüyorum. Söz verdiğim gibi son nefesimde bile seni yaşatıyorum. Son bir dileğim olsa yine seni dilerdim. Çünkü bir tek seni diledim. Elimdeki her şeyi alsınlar, dedim ama seni almasınlar diye yalvardım kalbimin içindeki zehirli sarmaşıklara.
Olmadı.
O sarmaşıklar, adını bir yara izine çevirdi günden güne. Sen bir yara oldun, bir türlü kabuk bağlamadın. Hep kanadın... Şimdiyse kalbime yara diye kazınan adamın hiç geçmeyecek yarasıyım ben. Hep kanayacağım. Bir türlü kabuk bağlamayacağım. Koparıp atmaya çalışacaksın. O yara bir türlü gitmeyecek, bir tanem. Çünkü o yara, sana öğrettiğim gibi sararak iyileştirebileceklerinden değil. Öğreneceksin. Her yaranın bir gün iyileşmeyeceğini öğreneceksin. Zira kabuk bağlayan yarayı dahi iyileştirmek için önce kanatmayı göze alman gerekir. Benim akıtacak bir damla kanım kalmadı. Üstelik ölümden de çok korkuyorum.

O gün...
Ölüm bir son değil, dedin bana.
Ölüm bir son, sevgilim. Kandırma kendini.
Güneş bir gün yalnızca senin için doğacak. Ben üşüyeceğim, sense hiç ısınamayacaksın.
Soğuk ne demek, o gün anlayacaksın.
Kızıyorsun bana. Acımasız olmakla suçluyorsun. Bir kalbim yok zannediyorsun. Sana kalpsiz derken canımın acıyıp acımadığını merak ediyorsun.
Acıdı, sersem. Çok acıdı. İnan, kalbimi yerinden söküp attım o gün. Yapmak zorundaydım.
Sana gelmek için hazırlandığım, akşam kızıl saçlarıma papatyalar taktığım, nehirler gibi gözlerine bakmak için saatleri saydığım gün, çakaklarımda bir ağrıyla olduğum yere saplandım ve merdivenden yuvarlandım. Gözlerimi açtığımda senin yokluğundan bile soğuk bir hastane odasındaydım. Hasta olduğumu öğrendim. Ölmek istemiyorum diye ağlarken o soğuk odada, korktuğum ölmek de değildi. Seni bir daha göremeyecektim. Ellerini çok sevdim o gün... Kütüphanede, rafların arasında. Ellerine bir daha değemeyecektim.
Ölümden daha korkutucuydu sensizlik. Tüm hayallerim seninleydi benim. Sendin.
Kızma bana. Ağlama da. Sandığın kadar acımasız olmadım hiçbir zaman.
Bir gün birdenbire öldürüldü beraber kurduğumuz tüm hayaller. Ve ben de yaşamak için hepsinin cesedini yakmak zorunda kaldım.
Şimdi bu yangının külünü kim savurmalı? Kimin boynunda urganı?
Ne sensin katil ne de benim.
Artık senin de bir yaran var. Ve parmak uçlarını bir kibritin aleviyle yakman bile geçirmeyecek acını.

Hoşça kal, Kibrit.
Hoşça kal, sersem.
Hoşça kal, Kutay...

Hey, buradayım...
Son defa...

Dinle...

Mektup avuçlarımın arasından kayıp yatağıma düştüğünde bir süre kendime gelemedim fakat buzdan bir duvar gibi duran suratımda sıcak yaşlar akıyordu yanaklarıma. Yatağımın karşısındaki aynada kendime baktım. Yüzüm kızarmış, gözlerim yaşlanmış, yanaklarım ıslanmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırıklarımı kontrol altına almaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Nefes alamıyor, boğuluyor, kasılıyordum. Tenimde bir ağrı, beni canlı canlı mezara gömüyorlarmış gibi hissettirirken ruhumda hissettiğim o soyut ağrı ise İzmarit'in nefessiz kalışı gibi ağır geliyordu.

Evin içinde yankılanan adımı işittiğimde bir süredir benden haber alamadıklarından olsa gerek ki dedem korkuyla odamın içine girdiğinde göz göze geldiğimiz an bir adım daha atamadı.

Ağlayan hâlime bakakaldı. Elini kalbine attı.

"Ölüyor," dedim zorlukla, çaresizce. "Sevdiğim kız ölüyor, dede."

23 Saat Sonra

16 Ekim 2024 – İstanbul/Türkiye

Yaklaşık olarak yirmi saate yakın süren aktarmalı iki uçuşun ardından İstanbul Havalimanı'na indiğimde koşarak havalimanından çıktım ve bir taksi çevirip bindim. Nefes nefese bir şekilde şoföre hastanenin adını verdim, arkama yaslandığımda saçlarımdaki ıslaklığı fark etmemle başımı arabanın penceresinden dışarıya çevirdim. Yağmur yağıyordu. Öyle şiddetliydi ki gözyaşlarımın hâlâ yanaklarımı ıslattığının farkına varamamıştım.

Kendimi iyi hissetmiyordum. Yorgundum. Üzgündüm. Bitik hâldeydim. Saçlarım dağınıktı, yüzüm şişikti ve gözlerim kan çanağı gibiydi. Uykusuzluk ve yüreğimdeki ağrı beni insan dışı bir varlığa çevirmişti. İnsanlarla düzgün iletişim kuramıyor, ne dediklerini anlayamıyor, dengemi sağlayamayarak önüme çıkan herkese ve her şeye çarpıyordum. İki uçuş boyunca uyumaya çalışmıştım her şeyi unutmak için ancak gözüme bir an olsun uyku girmemişti. Kendimi kaybedip daldığım anlar olsa da fazla uzun sürmemişti.

İki havalimanı arasında uçuşları beklediğim saatlerde Sina'yla iletişim kurmaya çalışmıştım fakat Türkiye hattım kapalı olduğundan arama yapamamış, sosyal medyadan da bir türlü ulaşamamıştım. Mesajlarıma bakmamıştı.

Ölüm gibiydi. Gittiğim yolun nereye çıkacağını bilmemek ölümden de beterdi.

Taksi yola devam ederken kısa bir anlığına gözlerimi kapatmıştım ki açtığımda trafikte bekliyorduk. İrkilerek kaşlarımı kaldırıp indirdim. Ellerimi gözlerime atıp sıvazladım. Ne kadar süredir uyukluyordum, hiçbir fikrim yoktu fakat yağmur hâlâ devam ediyordu. Elimi deri ceketimin ceplerine atıp telefonumu yokladım. Sol iç cebimdeki kabarıklığı hissettiğimde avuçlarıma aldım ve titreyerek de olsa sabit tutmaya çalıştım. Hızla yurt içi hattımı takıp baştan başlattım, kısa bir süre sonra telefonumun ekranı aydınlandı.

Şifremi girdiğimde ekranıma düşen sayısız cevapsız arama olduğunu gördüm. Arda ve Sedef beni defalarca aramıştı, üstelik bugüne aitti tüm aramalar. İçim daralmaya başladığı an sosyal medyadan da defalarca yazdıklarını fark ettim. Gözlerimi kapattım. Yok saymaya çalıştım. Yutkundum ve gözlerimi gri şehrin yağmurlu gökyüzüne çevirdim. Hiç umut yok gibiydi. Yeryüzüne indirdim. Karmaşaydı. İnsanlar bir yerlere koşuşturuyor, kimisi otobüsüne yetişmeye çalışıyordu. Arabalar birbirlerine korna çalıyor, bazı şoförler trafik akmadığı için sitemle bağırıyorlardı.

Taksi şoförüne döndüm bitkin bir şekilde, dikiz aynasından gözlerine bakıtım.

"Bu hastane ne kadar uzaklıkta?" diye sordum kendimi toparlamaya çalışarak. "Kaç dakika?"

"Normalde beş dakikaya orada olurduk da bu trafik yarım saate açılmaz. Koşsan daha hızlı gidersin valla, ağabeyim."

Başımı salladım. Elimi cebime atıp cüzdanımı çıkardım ve ne kadar verdiğime bakmadan parayı şoföre uzattım. Hiçbir şey demeden alelacele indim taksiden, iner inmez yağmur damlaları üzerime yağdı. Koşmaya başladım ileriye doğru. Arabaların arasından geçip kaldırıma çıkıtım ve adımlarım birbirine karışıp sendelemeye başladığım ana kadar koştum. Kalbimde korkuyla, onu hiç bulamamışken kaybetme ihtimalinin yüreğimi aldığı kıskacın acısıyla hastaneye koştum dakikalar boyu.

Taksicinin söylediği doğru muydu, kaç dakika sürdü, ne zaman buradaydım, ne kadar koştum ve koşarken ne kadar nefeslendim, bilmiyordum. Ancak en sonunda kendimi bir hastanenin önünde buldum. Başımı kaldırdım yukarı, binayı en tepesinden en dibine kadar süzdüm. Yağmur yüzüme yağdı, baştan aşağı sırılsıklamdım. Öyle sıcak bir yağmurdu ve ben öyle yoksundum ki her şeyden, bu yağmura rağmen delicesine üşüyordum.

Yutkundum.

Korkuydu hissettiğim.

Bu hastaneden içeri girdiğimde beni ne beklediğini bilmiyordum.

"Sıla," diye mırıldanarak adını kalbime bir hançer diye sapladım ve daha fazla vakit kaybetmeden içeri girdim koşarak. Döner kapıdan geçip danışmaya ilerlediğimde sıra vardı fakat bekleyemedim. Öne atıldım. Danışmadaki kadın gözlerime baktı. Ben de ona bakıyordum acıyla göğsümü tutarak, nefes nefese. "Sıla Arslan," dedim adı dudaklarımı acıtırken. "Sıla Arslan'ın oda numarası nedir?" Kadın gözlerime bakakaldı, hâlimi inceliyordu. "Yalvarırım, durmayın. Bekleyecek vaktim yok. Yardım edin."

Kadın yutkunarak önüne döndü. Klavyeye ismini girip birkaç tuşa tıkladı fakat kaşlarını çatarak bana geri baktı.

"Maalesef hastanemizde tedavi gören bu isimde bir hasta kaydı yok."

"N- Ne," diyebildim. "Ne demek yok? Bir daha bakın, lütfen. Sıla Arslan. Kanser hastası. Turuncu, akşam kızılı saçları vardı. Güneş gözlü. Bir daha bakın, ne olursunuz..."

"Beyefendi, maalesef söylediğiniz isimle eşleşen bir kayıt görünmüyor," dediğinde saniyelerin ardından kalakaldım. Çaresizce eğdim başımı, elimi danışma masasından çektim. "Çok üzgünüm."

Ne yapacaktım? Bu hastaneyi baştan aşağı talan edip tüm odalarda tek tek onu arayacaktım gerekirse.

Hırsla geri çekileceğim sırada bir ses durdurdu bedenimi.

"Lidya Gökçe."

Arkamdan gelen cılız ve güçsüz bir sesti kulaklarıma ulaşan. Bedenimi çevirmeden sesin kaynağına döndüm ve omzumun üzerinden yüzüne baktım.

O çocuktu. Sina.

"Adı, Lidya Gökçe." Elleri ceplerindeydi. Gözlerime tepkisizce bakıyordu. "1126 numaralı odada. Kimse yok yanında." Bir maske uzattı bana Sina. Bir çift de eldiven. "Bunları tak."

Maskeyi ve eldiveni aldım elinden.

"1126," diye aklıma kazımak istercesine mırıldanarak yanından geçtim.

Oval şekildeki geniş hastane girişinde gözlerimle asansörlerin olduğu tarafı aradım. Bulduğum an asansörlere doğru koştum ellerimi saçlarımdan geçirerek. Çağırma tuşuna bastığımda asansörler geçen saniyelere rağmen bir türlü gelmek bilmedi. Bir daha bastım, bir daha ve bir daha... Her geçen saniyede daha da sertleşmişti hareketlerim. En sonunda dayanamayarak asan-

sörün kenarına öfkeyle vurdum ve dişlerimi sıkarak bağırdım. Asansörlerin hemen yanındaki merdivenlere yöneldim hiç beklemeden. Koşar adım basamakları çıkmaya başladım.

"Geldim, sevgilim." Ağlıyordum. "Geldim, güzelim. Dayan, dayan yalvarırım. Bitmedi hikâyemiz. Bitmedi. Geldim, lütfen gitme."

Dudaklarımda benzer cümlelerle tüm basamakları çıktım ve bir an olsun durmadım. Duramazdım. İçimde onu kaybetme korkusuyla nefes alamıyorken nefeslerimi kesen başka hiçbir etken beni durduramazdı. Ona gittiğim hiçbir yol beni korkutamazdı.

Sonunda on birinci kata ulaştığımda kata açılan kapıyı sertçe ittirdim ve koridora giriş yaptım. Tam karşımdaki duvarda, odasının bulunduğu aralıktaki odaların koridorun solunda olduğu yazıyordu. Telefonum titremeye başladığında ekranda gördüğüm Arda'nın ismiyle ekranı kararttım. Şu an açamazdım. Tırnaklarımı avucuma batırarak sola döndüğüm an koşacaktım ki koridorun sonunda gördüğüm kişiyle bedenim duraksadı. Gülten ablaydı ve elleri dudaklarının önünde, odanın karşısındaki oturma köşesinde oturuyordu.

Onun burada ne işi vardı?

Yürümeye başladığımda beni görmesiyle ayağa kalktı ve bana doğru adımladı şaşkınlıkla ancak ben ona sarılmak yerine söylediği cümleleri onunla beraber es geçerek karşısındaki odanın kapısına yöneldim. Öylece kaldı. Her yer bulanıktı. Her yer karanlıktı. Hiçbir şey duymuyor, işitmiyordum. Her şey soğuktu. Gülten abla arkamda anlamsız gözlerle bakakalırken elimi kapı kulpuna attım hiçbir şey demeden ve aşağı indirdim.

Bir robot gibi hareket ediyordum çünkü zihnimde sadece ona ulaşma komutu vardı. Avucumda duran maskeyi yüzüme taktım, eldivenleri parmaklarımdan geçirdim.

Kapıyı sessizce araladım ve araladığım an burnumun içine dayanılmaz güzellikte bir hanımeli kokusu doldu. Ona yaptığım parfümün kokusuydu bu. Gözlerimi kapattım içimde karşı koyamadığım o ürkek çocuğun isteğiyle. Kapıyı sonuna kadar araladım gözlerim kapalıyken ve içeri doğru bir adım attım. Ardından bir adım daha ve sonra bir adım daha... Kapıyı açık bırakarak odanın içine doğru yürüdüm usul usul.

Gözlerimi açtığımda karşımdaki vitrinin önünde parfüm şişesi duruyordu, gülümsemek istedim ama gülümseyemedim. Dudaklarımı birbirine bas-

tırıp dişledim. Adımlarım korkaktı, bacaklarım titriyordu ve onu görmek, beni bir afete sürüklüyordu.

Sonunda tüm adımlarımın sonu, tüm yollar ona çıktı.

Bakışlarım sırasıyla hastane yatağına, yanındaki monitöre ve solunum cihazına, yatağın baş ucundaki duvarda asılı bir fotoğraf çerçevesinin içindeki kurumuş papatyalara ve ona... Ona değdi. Onun için yol kenarından toplayıp ceplerime doldurduğum papatyaları kurutacağını ve sonra bir çerçevenin içerisine koyup odasının duvarına asacağını söylemişti. Hastane odasının duvarına asılıydı.

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü vücuduma bir darbe indirir gibi.

Sessizce, sakince, huzurla uyuyordu. Kocaman yatakta küçücük bir bedendi. Üzerine örtülü mavi bir battaniye vardı. Yastığının hemen yanında ona hediye ettiğim papatyalı bandana duruyordu. Başına bir sargı bezi sarılıydı, onun üzerine de beyaz bir file takılıydı. Göğsü yavaşça kalkıyor, ardından yavaşça iniyordu. Burnu ve dudaklarını kapatan solunum maskesi o güzel yüzünü gizliyordu. Buna rağmen göz altlarındaki o morluklar canımı yaktı. Bembeyaz teninde bir hayatın yıkılış izleri vardı ve o hayat, benim sevdiğim kıza aitti.

Onu çareden yoksun bir şekilde, elimden hiçbir şey gelmeyerek izlerken saniyeler sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayınca elimi dudaklarımın önüne siper edip kapattım sıkıca ancak omuzlarım öyle şiddetli sarsılıyordu ki beni tek bir anda koca bir enkaza çeviriyordu.

Bir adım, iki adım, üç adım...

Yatağının baş ucuna geçtim. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi onu rahatsız etmekten korkarcasına yastığının kenarına yasladım. Yüzüne baktım ağlaya ağlaya. Tanrı'ya defalarca kez yalvardım içten içe onu almaması için ancak dualarımı bağıramadım. Titreyen nefeslerimi, tenine değip de onu güzel uykusundan uyandırmasın diye bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

Nefesimin tenine değmesiyle irkildi; uykusu öyle hafif, öyle ait değildi.

Gözlerini araladı ve karanlık, lacivert ışıklı odanın içerisinde başını yana eğerek gözlerime baktı. Dudakları kenara kıvrılır gibi oldu ama zorlandı. Akşam kızılı saçlarını savuramadı fakat ben yine de onu tanıdım. Bildim.

Bir defa gülümsedi çünkü bana...

Gözleri gözlerime değdiğinde içim öyle bir ısındı ki hayatımın hiçbir dakikasında, hiçbir yerinde böylesine sıcacık hissetmemiştim. Yağmur damlaları

odasının camlarına vururken ona bakmak, ellerimi benim için hazırladığı o kahve bardağının etrafına sarmak gibi iç ısıtıcı bir şeydi. Dünyada kıyamet kopsa korkmazdım o an. Sarılırdım ona. Uyurdum sonsuza dek.

Elimi yatağın üzerinde güçsüzce duran eline attım. Kavradım ancak narindi hareketlerim; çekindim, korktum incitmekten.

"Buldum seni," diye mırıldandım yaşlarımın arasından gülümserken. Şakağında gezdirdim başparmağımı. Okşadım tenini. "Buldum seni, güzelim."

"Kutay..." Sesi çıkmadı. Boğazında nefesten çok acı vardı. Solunum maskesinin içinde sesi boğuklaştı. "Kibrit... Sen misin?"

Başımı salladım. "Benim... Benim, sevgilim. Sersem"

Elimi yanağına attım, tenine dokunmamla her zerreme bir elektrik yayıldı. Acıyla kasıldı hücrelerim.

Ona dokunuyordum. Bu inanılmazdı. Eldivenin ardından da olsa tenim tenindeydi. Bir elim yüzünde, yanaklarında dolaşıyordu; diğer elimin parmakları parmaklarının arasındaydı. Canını acıtmamak için bir kuş tüyü gibi hafif tutmaya çalışıyordum kendimi.

"Na- Nasıl?" dedi zorlukla, acı çekerek. Öyle zor yutkunmuştu ki bir insana böyle acı vermemeliydi. Hırıltılı çıkıyordu sesi. Her harfinde kalbime bir kıymık batıyordu. "Nasıl geldin?"

"Geldim işte. Düşünme bunları..." Göz pınarlarımdaki yaşları sildim, gülümsemeye çalıştım. "Buradayım, sevgilim. Buradayım. Sana geldim."

Yüzündeki maskeye attı elini, belki de tüm gücünü maskeyi yüzünden indirmek için kullandı. Göğsüne bıraktı. Gözlerime bakarken dudakları titredi.

"Özür dilerim..."

"Şşt," dedim aniden. Omzuna küçük bir öpücük kondurarak susturdum onu. Dudaklarım omzunun üzerinde dururken yüzümdeki maskenin arkasından konuştum: "Sakın. Sakın özür dileme. Ben özür dilerim seni bulamadığım için. Affet beni. Affet her şey için. Affet seni göremediğim için. Gittiğim için. Seni burada tek başına bıraktığım için."

Elini bana doğru kaldırmak istedi, sıkıca tuttum elini yatağın üzerinde. Yormadım güzel vücudunu. Parmaklarımla teninde bir yolu izler gibi ilerledim. Avucumu elinin üstüne kapattım. Parmaklarımı, parmaklarının arasından geçirerek elini, elimin içine hapsettim. Dudaklarımı omzundan çekip başım hâlâ aynı yerde dururken güzel yüzünü seyrettim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım özlemle. "Lidya Gökçe."

Gülümsemek istedi ancak aniden nefeslendi. Dudakları kıvrıldı, öksürdü. Pes etmedi. Gülmek için mücadele etti. Birkaç saniye sonra sık nefeslerinin arasında yorgun da olsa güldü bana. Elini yanağıma attı, okşadı zayıf elleriyle.

Gözlerime acıyla baktı.

"Seni seviyorum, Kutay Harmanlı."

Ağladı. Sessiz sessiz, içine içine ağladı. Acıyla kıvrandı yatağında, gözlerini kapatıp geriye doğru kaldırdı başını. Ağırına gidiyor gibiydi yaşanan her şey. Kaldıramıyordu. Ben de onun gibiydim. Sırtımdaki yük belimi eğmişti ancak ona göstermemek adına dimdik duruyor ve gülümsememi hiç eksik etmiyordum. Umutla, hasretle, mutlulukla bakıyordum çehresine.

Bu sırada odaya Gülten abla girdi. Bizi izleyerek yavaş adımlarla yatağın diğer tarafına geçti. Elini güzel sevgilimin başına attı, okşadı yavaş yavaş. Nereden tanışıyorlardı, neden buradaydı, niye ona şefkatle bakıyordu, bilmiyordum fakat şu an zihnimin içindeki tüm sorular, tüm düşünceler sevdiğim kıza aitti. Başka hiçbir şey düşünmedim. Başka hiçbir şey düşlemedim. Gülümsedim tek bir noktaya bakarak hayaller kurarken.

"Kutay."

Keskin bir nefes...

Tam o an... Keskin bir nefes çekip aldı beni hayallerimin içinden.

Odanın içerisinde cılız, ince, tiz bir ses yankılanmaya başladı. Hızla kaldırdım başımı. Önce İzmarit'e baktım, sonra Gülten ablaya. Elimi kalbine attığımda avucumun içine vurdu atışları. Hızlıydı, çok hızlı. Yanı başımdaki kalp monitöründe ince çizgiler dalgalanmaya başladı birdenbire. Ayağa kalktım dengesizce, tüm gücümü toparlayarak.

"Sevgilim," diye mırıldandım endişeyle. Göğsü kalkıp inerken korkuyla arkamı döndüm, odanın çıkışına ilerleyip koridora doğru bağırdım: "Kimse yok mu? Doktor! Yardım edin!"

"Kızım, canım! Canım, yorma kendini! Nefes al, nefes al, güzelim," diye bağırıyordu Gülten abla başına öpücükler kondururken. "Haydi, haydi, güzelim."

Bu sırada odaya bir kadın korkuyla girdi. Saçları dağınıktı, kıyafetleri kötü hâlde gözüküyordu, bitkin durumdaydı. Birkaç adımda odanın içine ilerleyip duyduğu sesle, "Kızım!" diye çığlıklar atmaya başladı. "Kızım! Sıla! Sıla'm, kızım!"

Ellerimi saçlarımdan geçirdim korkuyla, başımı iki yana salladım.

"Hayır! Hayır, hayır! Yalvarıyorum... Hayır! Kimse yok mu? Kahretsin, kimse yok mu bu hastanede?"

"Anne," diye mırıldandı tüm çığlıkların arasında Lidya. Onun mırıldanışıyla herkes sustu çünkü yanı başında çığlıklar atan kadına değil, Gülten ablaya bakıyordu. "Anne..." dedi tekrar. Gülten abla yaşlı gözleriyle kalakaldı karşısında. "Anne, elimi tut."

Hızla ilerleyip annesinin yanında yere çöktüm. Baş ucundaydım.

"Lidya..." dedi nefeslerinin arasından Gülten abla. Bir yanımdaki kadına baktı bir sevgilimin güzel yüzüne. "Lidya."

Eli, elinin içinden yatağa düştü. "Lidya'n seni çok sevdi."

Gözlerini yanımdaki, annesi olduğunu tahmin ettiğim kadına çevirdi ve elini tuttu zorlukla da olsa. Bakışları kırgındı, ağlıyordu. Şakakları ıslak ıslaktı. Kadın elini öptü defalarca yüzündeki maskeye rağmen. Herkes enfeksiyon kapmaması adına eldiven ve maske takıyordu.

"Anne," dedi tekrar. "Sıla'n seni çok sevdi."

Gülten abla şoka girip yere çökerek başını ellerinin arasına alırken annesi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Başını iki yana salladı inkâr edercesine.

Gözlerim büyüdü korkuyla fakat sevgilim bana tebessümüyle eşlik etti. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki o ışıltı ilk defa canımı yaktı.

Başını hafifçe kaldırdı yastığından.

Sussun istedim. Konuşmasın, kendini yormasın, gücünü tüketmesin istedim. Korkarak başımı iki yana sallarken bir elimle eline uzandım, diğer elimin parmaklarını dudaklarının önüne getirdim. Yüzüne yalvarırcasına baktım ancak o, benim bu ürkek hâlimin aksine çok dingin, çok sakindi.

Dudaklarının önündeki parmak uçlarıma doğru tüm gücüyle fısıldadı son cümlesini:

"Ben seni çok sevdim."

Gözlerini kapattı saniyeler sonra. Derin bir uykuya daldı.

Odada yankılanan tiz ses, kalp monitöründeki o ince çizgi boğazıma dolandı, beni yaşamdan kopardı. Kalakaldım.

Öylece... Sessizce... Kulaklarımda sesiyle...

Bakakaldım durdu yüzüne.

Yutkunamadım. Nefes alamadım. Dudaklarımda biriken hıçkırıklarım içimde koptu. çığlıklarımla birlikte tenimin duvarlarına saldırdı, yıkıp yok etti.

Odadaki herkesi bir sessizlik tufanı içine aldı, herkes sustu. Kimseyi duyamadım. Kimsenin çığlıklarını, haykırışlarını, feryatlarını işitmek istemedim. Lidya'nın bembeyaz yüzündeki sessizliği izledim gözümü bile kırpmadan. Sevgilimin aydan bile parlak tenindeki cansızlığın sebebini aradım yana yakıla, bulamadım.

Eğildim. Gözlerimden akan gözyaşlarını sayamazken kapalı göz kapaklarına baktım uzun uzun.

"Hey..." diye fısıldadım titreyerek. "Burada mısın?"

Sevgilim... Susmasana. Buradayım, de. Sen hep burada, benimle olursun. Neredesin şimdi?

Göğsü son defa acıyla kalktı ve indi. Avucumdaki eli yatağa düştü. Başı yanı başındaki yüzüme doğru döndü. Nefessizdi.

İçeri bir anda bir doktor ve iki hemşire girdi fakat ne olduğunu anlayamadım. Korkuyla geri çekildim. Ayağa kalktım. Etrafıma bakındım ancak başım dönüyordu. Gözlerimin önündeki manzarayı net bir şekilde seçemiyordum. Bir köşede çığlıklar atan annesini gördüm, kızının üzerine kapanmaya çalışıyordu. Diğer köşede Gülten abla alnını kızının eline yaslamış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kaşlarımı kaldırıp indirdim, şakaklarımı ovdum. Bir iki adım attım geriye doğru, sırtımı döndüm ona.

Odanın girişinde çığlıkları duymalarıyla yerlerinde kalan Arda ve Sedef'i gördüm. Hâlimi gören Sedef'in gözleri korkuyla büyüdü, omzu omzuma çarparak yanımdan geçti fakat yataktaki küçücük bedeni görmesiyle arkamda kalakaldı. Arda'ya döndü bakışlarım. Çaresizlik içinde hüngür hüngür ağladım. Omuzlarım sarsıldı. Yanı başımdaki duvara yaslanarak yere çökeceğim sırada Arda tüm vücudumu sıkıca sardı, beni ayakta tuttu. Başım, Arda'nın koluna yaslıyken bakışlarım, odanın çıkışına doğru kaydı.

Sina tam karşıdaki duvarın dibine sinmiş, dizlerini karnına çekmiş, sessizce ağlıyordu.

Bir yabancı gibi...

"Lidya... Lidya, uyan, sevgilim! Uyan!" diye bağırdığımda hemşirelerden biri döndü bana.

"Herkes dışarı çıksın lütfen! Lütfen! Bir komplikasyon gelişti! Hastaya bu şekilde müdahale edemeyiz, herkes dışarı çıksın! Lütfen odayı boşaltalım."

Arda, beni haykırışlarım ve Lidya'nın yüzünden yüzümü çekmemek için sarf ettiğim çırpınışlarım eşliğinde dışarı çıkarırken çok geçmeden hemşireler zor da olsa iki annesini de çıkardı. Kapı üstüne kapatıldı.

Ne kadar sürdü, kaç dakika boyunca o odanın önünde ölümün onu benden almaması için direndim, bilmiyordum.

"Arda... Arda dayanamaz bu kadar acıya o! Bıraksınlar, yalvarırım."

"Kutay, kardeşim, yapma böyle. Kalp masajı yapılıyor Lidya'ya, dayanacak, merak etme..."

İki köşede iki annesi de ağlarken Sedef, yerde sessizce duran Sina'nın yanına çökmüş, ona sarılmıştı. Ellerimdeki eldivenleri ve yüzümdeki maskeyi çekip çıkardım, öfkeyle savurdum. Başımı duvara yasladım, zaman geçmek bilmedi. Zaman durdu sanki, akmadı. Ta ki odanın kapısı açılıp doktor odadan çıkana kadar. Karşısına dikildim omuzlarım düşük bir şekilde. Gözlerine baktım ürksem de.

Doktor hiç çekinmedi, her şeyi sanki insan hayatında birçok defa ölüyormuş gibi açıkça söyledi.

"Ne yazık ki hastayı kaybettik. Başınız sağ olsun."

Karanlık...

Koca bir karanlık...

Geriye doğru sendeledim acıyla. Çığlık bile atamadım. Koridorda büyük bir feryat koptu, bir başka haykırış kulaklarımı ezdi, sessiz inleyişler kalbime battı ancak ben öylece durdum. Hiçbir şey demeden, hiçbir söz edemeden, nefes alamadan, bağıramadan, ağlayamadan... Yapamadığım her şeyle arkamda duran Arda'nın bedenine yaslanıp açık kapıdan yatağın ayak ucundaki beyaz örtüye baktım.

O an ben durdum ve zaman akmaya başladı âdeta.

Sevgilimin cansız bedeni bir sedyede, üzerinde beyaz bir örtüyle beraber odadan çıkarıldığında göz bebeklerim paramparça oldu.

"Nereye?" diye mırıldandım sesim küçülürken. "Nereye gidiyorsun? Lidya... Nereye gidiyorsun?"

Arda'nın kollarından kurtulup öne, sedyeye doğru atıldım ve uykusundaki sevgilime yetişmeye çalışarak ilerledim. Elimi beyaz çarşafa atıp açtım,

yüzünü görmemle haykırışlarım eşliğinde yanağına avucumu yerleştirdim. Arda bana engel olmak isterken haykıra haykıra, bağıra bağıra ağladım. Bir yandan sedyeye tutunuyor, diğer yandan Arda'nın kollarından kurtulmaya çalışıyordum. Lidya'ya tutunmak için çabalıyor, onu yanımda kalması için saklamak istiyordum.

İçimde biriken tüm acımı, sevgilimin yüzüne ilk defa çıplak elle dokunurken ve ilk defa maskesiz öperken akıttım.

Hanımeli kokusu burnuma doldu, nefessiz kaldım.

"Lidya... Lidya! Kalk, sevgilim," diye fısıldadım yüzünü severken ama kalkmadı.

"Uyan, sevgilim," dedim, öptüm yüzünden ama uyanmadı.

Bu bir masal değildi.

"Gel, gidelim buralardan. Gidelim... Perdelerimizi asalım evimize. Gidelim, bir tanem," diye yalvardım ona ama gelmedi.

"Üşürüm ben sen yokken, Lidya. Gitme, gitme lütfen! Yalvarırım, beni sensiz bırakma."

O çoktan üşümüştü yokluğumda, beni duymadı.

Sedyeye tutunan ellerim yavaşça aşağı doğru kaydı ve o, avuçlarımın arasından kayıp gitti. Bana, *bir dakikanın ne kadar önemli olabileceğini bilemezsin,* dediği gün onunla alay ederken şimdi o bir dakika onu benden koparmıştı. Ben hastane koridorunda, onun morga götürülen bedeninin ardından öylece bakakaldım. Oysa insanın kalbi sevdiğiyle atardı, onunki durmuşken benimki neden yaşıyordu? Yere çöktüm dayanamayarak. Gözyaşlarımın arasında haykırışlarımı kalbime bir kördüğüm atılırcasına çığlık çığlığa bağırdım.

Ölümle savaşamadım.

Her mezar tek kişilikti zira.

2 Yıl Sonra – 26 Kasım 2026

Kutay Harmanlı

Mezarlık. Onun mezarı.

Adı yazılı mezar taşı.

Lidya Gökçe.

Doğum tarihi 26 Kasım 2005. On sekiz yaşındaydı.

Ölüm tarihi 16 Ekim 2024. Yaşasaydı bugün yirmi bir yaşında olacaktı.

Ellerimden tutup gözlerime bakacak, beni sevdiğini söyleyecekti. Pasta mumlarını üflerken yanan alevin ardından beni seyredecek ve *sonsuza dek mutlu yaşadılar,* desinler isteyecekti. Başımı her çevirdiğimde yan koltuğumda oturacak, o güzel gülümsemesini benden esirgemeyecekti. Evimizdeki perdeleri asarken hiçbir yardımı olmamasına rağmen perdenin ucundan tutacaktı ve yardım ediyormuş gibi gözükecekti. Bununla övünecekti. Duvarlarımızı kahkahalarıyla süsleyecekti ve ben onu ölesiye sevecektim. Ölesiye...

Olmadı. Hayat onu sıcak bir yağmurla beraber benden aldı. Yazdığı kitap yarım kaldı. O yarım kaldı, ben yarım kaldım.

Kalbime çaktığı çiviler, derin yaralar bırakmıştı bedenimde ve zihnimde. Ondan geriye kalan çok şey vardı ama ben hangi birini nereye koyacağımı bilmiyordum. Her yer doluydu, her yer onunla doluydu... Bandanasını nereye koyacaktım mesela? Tokalarını nerede saklayacaktım? Peki, mektupları? Hangi çekmece kabullenebilirdi o mürekkep izlerini? Hangi çekmecenin buna cesareti vardı? Nereye koysam yakışmıyorlardı. Ellerim fazla kirliydi, kalbim fazla karanlık, zihnim fazla karışık... Bu dünyada o mektupları kim hak edebilirdi? Kimse. *Ben bile.*

O hastane odasında ciğerlerim patlarcasına bıraktığım feryatların üzerinden iki yıl geçmişti. Koskoca iki yıl... İki ömür gibi geçen iki yıl. Teninin bembeyaz kesilişinin ardından, dudaklarının mora boyanışının ardından ve o sedyenin ellerimin arasından kayıp gidişinin ardından iki yıl. O olmadan nasıl yaşanılır, hâlâ öğrenemedim. O olmadan nasıl nefes alınır, hâlâ bilmiyordum. Sanırım bana çok kızıyordu, hissediyordum. Mutlu olmamı istiyordu fakat ben yapamıyordum. Ben, o yokken aldığım her nefesi acıyla geri veriyordum.

Gözlerimi kucağıma doğru eğdim ve avuçlarımla sıkı sıkıya tuttuğum papatya demetini soğuk toprağın üzerine bıraktım. Özellikle baş kısmına fazladan koyup kalanını tüm mezarına dağıttım. Avuç içimi ıslak ve buz tutmuş toprağında gezdirip hiç konuşmadan yanında kaldım. İnsan, toprağın altında sevdiği yatarken üşüdüğünü düşünüyordu. Ölüler ısıyı hissetmezdi çünkü üşüyen ruhtu ve ruhları bu dünyaya ait değildi artık ancak Lidya'nın ruhu her daim benimleydi. Biliyordum. Üşüyordu. Tir tir titriyordu.

"Ben de çok üşüyorum, Lidya. Isınamıyorum bir türlü..."

Gidişinden sonra kendime gelemedim. Hayattan vazgeçtim ancak ölemedim. İçimdeki acıyı küçümsedim, aşağıladım, yeterli bulmayıp kendimle

akıp ettim ancak sonunda aklımı kaçırdım. O aklımdan bir türlü gitmeyince aklım onunla giderse rahat ederim sandım, yanıldım, yapamadım. Ne onsuz ne de kendimle yaşayabildim. Hayat bir çıkmaz sokak oldu benim için ve ben, o sokağın duvarını tırmanamayacak kadar yorgun olan tek insandım. O sokakta bir başıma kaldım, içimdeki canavarla savaştım.

"Lidya..." diye fısıldadım adını ağzıma almaya utanarak. "Sevgilim... Bir yolu yok mu seni bulmanın? Bir ışık göster bana. Seni bulmanın bir yolu olmalı bu dünyada. Neredesin, güzelim?" Eğildim, toprağına öpücükler bırakırken tekrar fısıldadım: "Neredesin, Lidya? Neden beni terk ettin?"

Kaçamak bakışlarımı omzumun üzerinden birkaç metre arkamda beni bekleyen Arda ve Sedef'e yönelttim. Yan yanalardı, beni izliyorlardı. Önüme döndüm, uzun uzun mezar taşına baktım. Baktım, baktım, baktım... Daldım, uzaklara gittim. Onunla birlikte uzaklara gittim... Benimle geldi. Biz uzaklara gittik.

Gülümsedim. Acı çöktü yüzüme bir bulut gibi. Yağdı yanaklarıma gözyaşlarıyla. Kendime sığındım. Onu bulamayınca kollarımı kendi bedenime sardım. Dizlerimi karnıma çekip başımı diz kapaklarıma yasladım. Çaresizlikle ağlarken hayal kırıklığı dolu irislerimi adının üzerinden hiç çekmedim.

Bu, mezarındaki sekizinci saatimdi.

Yutkunamadım. Titreyen dudaklarımı araladım, bu dünyadaki tüm kötülükleri sevgilime şikâyet ettim canımın ne kadar yandığını bilsin diye. Anlattım bir bir, gözyaşlarımı silmedim.

"Lidya..." dedim beni duyması için yalvarırcasına.

Başımı öne eğdim utançla, ellerimle yüzümü sıvazladım. Gözyaşlarımı kazağımın kollarıyla sildim bir çocuk gibi. Hıçkırdım. Yardım etmesi için ona seslendim ancak o beni duymayı bırakalı çok olmuştu. O gittikten sonra bana neler yapıldığını ona anlatmak istedim belki çıkar gelir ve beni korur diye ama üzülmesinden endişe edip içime bağırdım tüm cümlelerimi. Kalbime bir sızı saplandı, hiç geçmedi. Geçsin istedim, geçmedi. Dudaklarım titredi.

"Bir ilaç veriyorlar bana seni unutmam için, delirmiş olmalılar."

ÖZEL BÖLÜM
İntihar Dükkânı

Onunla Tanıştım

Yağmurlu bir günde, Kadıköy'de, elimdeki şemsiyemi kendime siper ederek yürürken diğer elim postacı çantamın üzerindeydi. Şiddetli bir yağmur vardı; yağmurla birlikte esen rüzgâr ilerlememi zorlaştırıyor, yağmur damlalarının hızını ve şiddetini artırıyor, insanları baştan aşağı sırılsıklam ediyordu. Koşarak bir brandanın altına sığındım, şemsiyemi indirdim. Nefeslendim ve alnıma dökülen saçlarımı geriye doğru taradım. Omuzlarımı kendime çektim.

Bir süre yağmurun dinmesini bekledim fakat dinmedi. Yağmaya devam etti.

Brandasının altına sığındığım kafe sahibi kadın, su yeşili kapısının önündeki masada otururken bana bir kahve ikram ettiğinde gözlerimi ona çevirerek teşekkür edecektim ki karşı kaldırımdaki sahaftan ellerinde kitaplarla çıkan bir kız gördüm. Gözlerimi alamadım. Büyülenmişçesine kilitlendim. Turuncu saçları vardı, çilleri buradan dahi gözüküyordu. Kucağında tuttuğu kitaplarla kolunu kendine siper ederek sahaftan çıktı, yağmurun altına atıldı. Bir sağa baktı bir sola, nereden gideceğini kararlaştırmaya çalıştı. Ancak bunu yapana kadar yağan yağmurun şiddetini hesaba katamamış olmalıydı ki ıslandı.

Bir süre onu izledim hayranlıkla. Bir peri masalı gibiydi o an. Etrafımı çepeçevre saran peri tozları, beni ona götürmek için diretiyordu.

Masamın üzerinde dumanı tüten kahveyi oracıkta bırakarak hiç düşünmeden şemsiyemi avuçladım. Alelacele bir şekilde kalktım oturduğum yerden. Belki bu yaptığım onu rahatsız edebilirdi, belki istemezdi fakat ben tek ihtimalim olan bu şansı kaçırmak istemiyordum. Onun önümden geçip gitmesine, bir yabancı olarak kalmasına müsaade etmek istemiyordum. Brandanın altından çıktım ve yoldan araba geçip geçmediğine bakarak karşı kaldırıma koştum, şemsiyeyi açtım. Birkaç adımda yanına ulaşarak şemsiyeyi ikimizin üzerine tuttuğumda önüne düşen gölgeden ve birbirine çarpan

bedenlerimizden dolayı irkilerek gözlerini bana çevirdi. Göz bebeklerini göz bebeklerime sabitledi.

Cennetten yeryüzüne düşmüş ve insanların arasına karışmış bir melekti sanki.

Nefeslerim titredi ancak gizlemeye çalıştım.

İçimi ısıtan bu bakışları mıydı? Neydi sebebi? Neden bu kadar tanıdıktı? Bu çehre... Nasıl olurdu da beni bir anda efsunu altına alabilirdi?

Yutkundum. "Gideceğiniz yere kadar size şemsiye tutmama izin verin."

Bir anda... Tek bir anda değişti mimikleri. Minnetle baktı irislerime. Gülümsedi. Pembe dudaklarındaki o küçük gülümseme, kalbime sapanla bir taş attı. Ben karşısında kalakaldım. Aynı şemsiyenin altına sığmaya çalıştığımızdan bedenlerimiz birbirine çok yakın, yüzlerimiz bir nefes aralığı kadar mesafedeydi.

"Teşekkür ederim, yorulmayın lütfen. Çok acelem vardı, yağmura çıkmak zorunda kaldım."

"Yorulmam," dedim keskince. "Israr ediyorum."

Gülümsedi. "Peki, çok incesiniz."

"Nereye gideceksiniz?" diye sordum ancak sesimin şiddeti biraz yüksekti. Esen rüzgârdan dolayı büyük bir kargaşa hâkimdi yeryüzüne.

"Ruhum. Vapura binip karşıya geçmem gerekiyor."

Elimi beline değdirmeden, omzu omzumla temas içindeyken yönlendirdim onu gideceğimiz yola doğru.

"Haydi," diye mırıldandım. "Biraz daha beklersek kendimize hasta olmamak için sıcak bir yer aramak zorunda kalacağız."

Güldü. Hep böyle sık mı gülerdi? "Yeterince ıslandık. Hasta olmaktan kaçamayacağız gibi."

O da olurdu... Öyle geçirdim içimden.

O, kitaplarını göğsüne yaslayarak tuttuğum şemsiyenin altında ilerlerken ben de bir yandan şemsiyeyi düz tutmaya gayret ediyor bir yandan yolu kontrol ediyor bir yandan da ara sıra kaçamak bakışlarla yüzüne bakıyordum. Ancak bunu yaparken şemsiyeyi dengede tutmak pek de mümkün değildi. Şirazemi kaydırıyordu onu gördüğüm ilk dakikadan beri. Bir türlü girdiğim büyünün etkisinden çıkamıyordum fakat şikâyetçi de değildim. Yol boyu onu rahatsız etmemeye çalışarak yüzünü seyrettim.

Rıhtıma yaklaştığımızda artık onunla geçirebileceğim vaktin çok sınırlı olduğunu fark ettim ve içime kocaman bir sıkıntı çöktü.

"Adın..." dedim en sonunda dayanamayarak sessizce. Yüzü şemsiyenin altında bana dönünce gözlerime baktı uzun uzun. Gözlerinin yansımasında nehirleri gördüm. Kendi gözlerimi. "Adınız nedir?"

Yağmurun altında aynı şemsiyeyi bir yabancıyla paylaşmak ne tuhaftı. Birazdan çıkıp gidecek ve onu bir daha görmeyecektim.

"Lidya... Lidya adım," dedi utanarak. Bakışlarını kaçırdı. Bir anlığına tereddüt etti adımı sorup sormamak konusunda fakat bu sadece birkaç saniye sürdü. "Siz... Sizin adınız nedir?"

"Kutay," deyip sırıttım içtenlikle. Onu taklit ettim. "Kutay adım."

Yağmurun altında şemsiyeye sığınmış bir şekilde ilerlerken yüzüme baktı. Gözleri kısıldı. "Sizi bir yerden tanıyor gibiyim."

Gülümsedim. "Ben de."

Aksi hâlde göğüs kafesimin altındaki kalbimin kaburgalarımı ezercesine atmasının başka bir açıklaması olamazdı.

İnsan ilk görüşte birine âşık olur muydu, bilmiyordum fakat bu onu ilk görüşüm değil gibiydi; sanki yıllar sonra tanıdık birini görmüş ve çok sevinmiştim.

Sanki o, günün birinde kaybettiğim kayıp bir parçaydı da onu bulduğum an her şey tamamlanmış gibiydi. Sanki o, günün birinde avuçlarımdan kayıp giden bir el sıcaklığıydı da şimdi nefesini yüzümde hissettiğimde bahara kavuşan çiçekler gibi sevinçliydim.

Lidya... Neredeydin?

Onu Sevdim

"Hasta oldum ama sana olduğum kadar değil!" deyip göz kırptığımda gözlerini devirerek gülümsedi. Bense öksürdüm ve peçeteyle burnumu sildim uzandığım yatakta. Yaslandığı koltuğun kenarından kalkıp yanıma kadar geldi. Yanı başıma çöküp saçlarımı taradı, yanağımı okşadı ve gülümsemesi genişledi. Hep böyle sık gülümsüyor ve beni yumuşatıyordu. Elini öptüm. "Oh..." dedim. "Sevgilim ve elleri, en büyük ilacım."

"Hâlâ aynısın," diye mırıldandı. Başını onaylamazcasına iki yana salladı. "Üç yıldır ilk gün olduğu gibisin, Kutay," diye ekledi. Elleriyle yanaklarımı sıktı. "Mızmız, yaramaz, şımarık ve oyuncu çocuklardan farksızsın!"

O gün ne yapıp edip telefon numarasını almıştım. Onu güneşli bir günde kahve içmeye davet etmiştim. İlk başlarda kabul etmemişti. Peşinden çok koşmuş, bir türlü pes etmek bilmemiştim. Aylar boyu onu kendime âşık etmek için çabalamıştım fakat sonra öğrenmiştim ki o da ilk günden beri benim hissettiklerimi hissediyormuş. Korkmuş yalnızca. Çok korkmuş âşık olmaktan... Kaçmış benden. Ama ben hiç vazgeçmeyince, ona onu nasıl sevebileceğimi gösterince ve gittiği her yerde karşısına dikilince pes etmiş.

Bana bir şans vermişti fakat verdiği şansın aslında *bir ömür* olduğunu bilmiyordu.

Yanaklarımı ellerinden kurtardım ve suratımı asarak çatık kaşlarımla baktım gözlerine. "Gördüğüm muameleye bak, ölüyorum ben!" diye bağırdım ve oturduğum yerde iyice kaykıldım. Üzerimdeki battaniyeyi omuzlarıma çektim ve ona sırtımı döndüm. Bu hareketimle gülüp üzerime doğru eğildi, gözlerime bakmaya çalıştı. Gözlerimi kapattım göz teması kurmamak adına. Yoksa bu oyunu daha fazla sürdüremez, ona yenik düşerdim. "Bakma bana o güzel gözlerinle."

Ben ona hep yenik düşerdim aslında.

"Kutay... Sevgilim, sen normalde buz gibi dururken hasta olunca neden bir çocuğa dönüşüyorsun böyle?" diye sorduğunda gözlerimi kırpıştırarak açtım, yüzümü ona döndüm.

"Şikâyetçi misin?"

"Hayır, tatlısın."

Bedenini üzerime çekip göğsüme yatırdım. Sarıldım. "Sen daha tatlısın, güzelim." Göğsümde uzanırken başını kaldırıp geriye doğru çekti ve gözlerime baktı çipil çipil. "Öyle bakma," dedim, başından tutup tekrar göğsüme yatırdım fakat hızla kaldırdı. Gözlerime bakmaya devam etti. "Lidya," diye homurdandım. "Bakma öyle, güzelim."

"Nasıl?"

"Bilerek yapıyorsun. Hayır, kanmayacağım," dedim daha çok kendimi tembihlercesine ve bu defa ben gözlerimi kapattım. "Kandıramayacaksın beni."

Tüm bedeni vücudumun üzerindeyken ellerim belindeydi. Teninde dolaşıyordu. Başını göğsümden kaldırdı ve parmak uçlarıyla göğsüme hayali yazılar yazmaya başladı. Ardından minik öpücükler kondurdu yazdığı yazıların üstüne. Tek tek kondurduğu öpücükler nabzımı hızlandırdı. Bir gözümü açıp

uzandığım yatakta ona doğru bakarken göğsüme bir öpücük daha kondurduğu sırada gözlerime baktı. İçim titredi.

"Yapma."

"Neden?"

Elimi saçlarına attım. Yüzüne dökülen tellerini parmaklarıma doladım tek tek, ardından kulağının arkasına sabitledim ve bunu yaparken elimin tersiyle yanağını okşadım.

"Ne güzel şeysin sen," diye mırıldandım hayranlıkla.

"Ne kadar güzelim mesela?" dediğinde güldüm aniden, dudaklarım iki yana kıvrıldı.

Üzerimdeki pikeyi hafifçe kaldırdım yanıma yatması için. "İçeri gelmek ister misiniz, hanımefendi?" diye sorup pikenin altındaki boşluğu, yanımı gösterdim. "Seveyim sizi."

"Bu ahlaksız bir teklif mi yoksa?" dedi gözlerini kısarak. "Şüpheli..."

"Asla," dedim bir yandan kahkaha atarken bir yandan da altını çizerek. "Çok masum bir teklif. Sana sarılmak istiyorum."

Pikenin altına girdi, yanıma kıvrılıp başını omzuma yasladı. "Yalan söyleme."

Dudaklarımı dişledim cümlesiyle ve güldüm. Elimi çenesine götürdüm, minik bir öpücük kondurdum dudaklarına. Gözleri açıldı aniden. Beklemiyordu. Fakat karşılık verdi ve ben karşılık verdiği an geri çekildim.

"Sanırım seni öpmek için ahlaksız bir teklife ihtiyacım yok," dedim sırıtırken, tatlı tatlı gözlerine baktım. "Saniyesinde öptün beni."

Kaşlarını çattı. "Hasta numarası yaptığını biliyordum!" dedi. "Çok kötüsün."

"Değilim, yalan söyleme."

"Öylesin. Kandırdın beni."

"Kandırmadım, sevgilim."

Sahte de olsa kızmayı beceremiyordu. "Yalancı birisin."

Yutkunup bu karşılıklı direnişe bir son verdim ve konuşmamızı kahkahalı, eğlenceli bir noktadan sakin bir noktaya taşıdım.

"Hayır, değilim," diye mırıldandım mayhoş, uykulu bir tonda. Ve yatakta ona doğru döndüm. İki yastık olmasına rağmen biz aynı yastığı paylaşıyor-

duk, birbirimize bakıyorduk sessizce. Elim belindeyken tişörtünün altından tenini okşadım usul usul. O ise elleri yüzünün altında, bana baktı sadece. Gözlerine baktıkça kendimden geçtim anbean, beni içine çekip cennetine hapsetti en sonunda. Nefeslendim. "Sadece sana çok âşığım... Deliler gibi âşığım."

Elini yüzüme attı, başparmağıyla dudağımın üzerinde gezinirken eğilip ufak bir öpücük kondurdu dudaklarımın üzerine.

"Ben de sana, sevgilim."

Sırtını döndü sonra bana, göğsüme yaslandı. Elimi aldı, beline sardı. Elimi tuttu ardından sıkı sıkıya. Sırtının sıcaklığı göğsümü delip geçiyor, kolumun üzerine dökülen saçlarının ateşi yangına çeviriyordu tenimi. Başımı ensesiyle omzunun arasındaki boşluğa yerleştirip gözümün önüne gelen saçlarına doğru üfledim nefesimi. Tek kolum başının altındayken diğer kolumu belinde daha da sıkılaştırdım, onu kendime çektim. Ayakları çıplaktı, üşümesin diye ayaklarımı üzerine koydum, sakladım aralarında. "İyi mi böyle?" diye sordum.

Başını salladı. "Keşke her uykum böyle rahat olsa."

"Üzgünüm, hanımefendi," diyerek iyice sokuldum saçlarının arasına, kokusunu burnuma çektim. "Bu uyku rahatlığı özel üretim ve dünya üzerinde bir tek bende var. Çok istiyorsanız sonsuza dek yanımda kalabilirsiniz." Yıllardır hiç değişmeyen kokusu beni sarhoşa çevirmişti. İlk gün, şemsiyenin altında duyduğum o kokuyla hep aynıydı. "Hım?"

"Karşılığında ne isteyeceksiniz acaba?" dedi.

Pijamasının açıkta bıraktığı omzunu öptüm.

"Sadece yanımda olmanı."

Onunla Evlendim

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hayatımı yaşanılır kılan kadın, Lidya, birazdan gelinlikle karşımda olacaktı. Tanışmamızın üzerinden geçen yedi yılın ardından bunun için geç bile kaldığımızı hissediyordum. Ben ilk gördüğüm an evleneceğimizi bilsem de bu raddeye gelmemiz çok kolay olmadı. Zorluklar yaşadık, kötü günler geçirdik ancak hepsini el ele atlattık. O yanımdayken bu dünyadaki hiçbir şey korkutmuyordu beni. O yanımdayken dünyanın en güçlü adamı bendim ve gücüm her şeye yetiyordu. Her şeye...

Gülünce yanaklarında çıkan iki çizgiye, gözlerinin içindeki parlaklığa, sinirlenince alnında beliren üç çizgiye, kahkahalarına hatta gözyaşlarına, ar-

kamdan sarılıp başını sırtıma yaslamasına, sinirleneceğim bir şey yapınca bir köşeye sinip sessizce özür dilemesine, benim mutlu olacağım bir şeye benden daha fazla mutlu olmasına nasıl âşık olmazdım? Nasıl vurulmazdım? Böyle bir şey mümkün bile değildi. Onun her zerresine, onu o yapan her şeye, her hecesine, her harfine âşıktım.

Ben ona âşıktım.

Derin bir nefes verip aynanın karşısında siyah takım elbisemin duruşunu ve papyonumun köşelerini düzeltttim. Bu sırada kapım iki defa tıklatıldı. "Gelebilirsiniz," diye seslendiğimde annem ve babam kol kola içeri girdiler. Aynadan yansımalarını gördüğüm an gülümsedim ve onlara döndüm heyecanla. Annem babama baktı yaşlı gözleriyle, ardından gülümseyerek onun kolundan çıktı ve bana doğru adımladı. Kollarını iki yana açtı.

"Oğlum... Ne kadar yakışıklı olmuşsun, bir tanem!" diye mırıldanarak sıkıca sarıldı bedenime. Ben de onu sardım tüm gücümle. "Ne kadar güzelsin böyle..."

"O senin güzelliğin, anneciğim," deyip düşük yakalı elbisesinin çıplak bıraktığı omzuna küçük bir öpücük kondurdum. "Harika gözüküyorsun." Babama kaydı bakışlarım. Tek kaşımı kaldırdım. "Çok şanslı bir adam olduğunu biliyor musun acaba?"

Hayranlıkla bakıyordu anneme. "Bilmez olur muyum?" dedi sırıtarak. "Dünyanın en şahane kadını benim karım." Elini anneme uzattığında annem elini tuttu, babam boşta kalan elini omzuma attı. "Bugünleri görmek de varmış," dedi, gururla kaşlarını kaldırıp indirdi. "Oğlum evleniyor. Zaman çok hızlı geçiyor gerçekten."

"Yirmi beş yaşıma geldim," dedim omuz silkerek. "Daha fazla Lidya'sız kalamazdım."

Annem elini yanağıma attı kurduğum cümleyle. Birini seviyor olmama, ona deli gibi âşık olmama ve tüm hayatımı onunla geçirecek kadar bağlı olmama çok değer veriyordu.

"Anneciğim," dedi aniden endişe tonu taşıyan bir sesle. "Bir şeyler yedin mi sen bugün? Hazırlıklardan unutayım deme sakın!"

Gülümsedim. "Yedim, anne, merak etme. Arda ayarladı."

"Ah, harika."

"O hâlde biz inelim, misafirler bekliyorlar," dedi babam ve takımının kolunu geriye doğru çekti ufak bir hareketle. Saatine baktı. "Nikâh memuru da birazdan gelir muhtemelen."

"Tamam, babacığım," deyip öptüm ikisini de ve odadan uğurladım.

Annem çıkarken defalarca kez baktı gözlerime. İçindeki endişe ve heyecan hissinin bir arada olmasını anlayabiliyordum. El salladım gidebilsin diye. Güldüm tüm dişlerimi göstererek.

Onlar kapıdan çıkarken içeri beyaz bir takımla Arda girdi. Saçlarını kestirmiş, kısacık bırakmıştı fakat hâlâ alnına değiyordu.

"Hazır mısın bakalım, koca bebek?"

"Bana şöyle seslenmeyi bir türlü bırakamadın."

"Huysuzluğu bırak ve tadını çıkar."

"Çok heyecanlıyım lan!" dedim aniden kendime gelerek. Gözlerim ışıldadı. Arda'ya sarıldım sıkıca. "Şaka gibi, evleniyoruz birazdan! Ellerim titriyor. Gerçek değilmiş gibi geliyor."

"Gerçek," dedi Arda bastıra bastıra. "Lidya'yı görünce ben de bir an gerçek olmadığını düşündüm ama gerçek."

Gözlerim kısıldı. "Hayal gibidir beyaz gelinliğin içinde..."

"Şimdi aşağı inmeliyiz. Lidya'ya babası eşlik edecek salonun girişine kadar. Merdivende karşılayacaksın onları. Sonra beraber kol kola gireceksiniz. Ayrıyeten Lidya'nın annesi Gülten Hanım da seni bekliyor."

Arda'nın peş peşe sıraladığı cümleler beni sakinleştirmek yerine göğsümü heyecandan titretmeye başlamıştı. Hiç düşünmeden başımı sallamakla yetindim çünkü ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın günün sonunda Lidya'nın karım olacak olması beni rahatlatmaya yetiyordu. Bugünün sonunda sonsuza dek elleri ellerimde olacak; mutlu ve mutsuzken, hasta ve sağlıklıyken, varlıkta ve yokluktayken... Her an bir nefes kadar yakınımda olacaktı.

Yeniden ayna karşısına geçtim ve kendime baktım. Saçlarımı son kez ellerimle taradıktan sonra kapıya doğru ilerledim. Odadan Arda ile çıktım.

Merdiven iki yana ayrılıyordu; ben sağ taraftan indim aşağı, Arda sol taraftan. Salonun giriş kapısında sırasıyla annem, babam ve Gülten anne misafirleri karşılıyorlardı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, nasıl dayanacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sadece birkaç dakika sonra sevdiğim

kadını beyazlar içinde görecektim. Beyaz, ona en çok yakışan renkti ve içinde muazzam gözüküyordu.

Yavaş yavaş ilerleyip basamakları inmeyi bitirdiğimde annemlerin yanında durdum. Salon tıka basa dolmuştu. Lise arkadaşlarımızın hepsi gelmiş olmalıydı. Gözlerim Sedef ve Sina'yı ararken Lidya'nın yanında olabilecekleri geldi aklıma. Çok yakın arkadaşlardı geçmişten beri. Bir an bile ayrılmamışlardı.

"Sakin ol, bir tanem," diye mırıldandı sessizce annem. "Bayılacak gibisin."

"Bayılacağım."

"Hi!" dedi hızla. Korkuyla açıldı gözleri. "Sakın!"

"Şaka yapıyorum, anne," dedim fısıldayarak.

Gülten anne bu sırada yanıma geldi. Elini koluma attı, sıvazladı. Ardından anneme döndü.

"Biz salona geçelim isterseniz. Şimdi Mustafa Bey ile Lidya gelirler."

Annem başını salladı ve babamın koluna girdi; Gülten anneyle beraber salona geçtiler, en öndeki sandalyelerine kurulduklar. Yanımda Arda'yla beklerken birbirimize bakıp bir şey söyleyecektik ki merdivenlerde tanıdık bir ses yankılandı.

"Geliyorlar!"

Sedef basamakları hızla inerken yanında Sina vardı. Sina da Arda gibi beyaz bir takım giyiyordu. Merdivenden inip yanımdan geçerek Arda'ya doğru ilerlerken ben ciğerlerime derin bir nefes çektim, sağa ve sola ayrılan merdivenin tam ortasında durdum. Çok geçmeden yüzümü merdivenin başlangıç noktasına çevirmiştim ki Lidya beyaz bir kuğu gibi süzüldü gözlerimin önünde. Su gibi akıyordu içime.

Bakakaldım güzelliğine. Gözlerini bile kırpmadım onu göreceğim saniyelerden kaybetmemek için.

Kahverengi gözleri gözlerimle buluştuğu anda yüreğimin, ellerinin arasına bırakıldığını hissettim. Çünkü hissettiğim bu sıcaklık bambaşkaydı.

Gerçek bir kuğu gibiydi; masmavi bir gölette, gökyüzüne yükselen beyaz kuğu misali süzülüyordu ahşap basamakların üzerinde. Babasının kolundaydı eli, bana bakarak gülümsüyordu. Hayatımda onun kadar saf, onun kadar duru ve onun kadar büyüleyici gülen birine rastlamamıştım daha önce.

Adını mühürledim dudaklarıma. "Lidya..."

Giydiği gelinlikle bir prensese benziyordu fakat etekleri kabarık değildi. İnce askıları vardı. Öyle seviyordu ki İngiltere'de geçen eski zaman filmlerini, gelinliğini de o filmlerden ilham alarak yirmi birinci yüzyıla kendisi uyarlamıştı. O güzel bedenini sıkı sıkıya sarmıştı. Tüm basamaklar boyunca uzayan duvağı akşam kızılı saçlarında bir deniz yansıması gibi parıldıyordu. Dirseklerine kadar geçirdiği tül eldivenleriyle beyaz papatya buketini kavramış, narince duruyordu. Bir meleği andırıyordu duruşu.

Saniyeler sonra merdiveni inmeyi bitirmişlerdi fakat bu süre, yalnızca onu izlediğim bu süre bana kısacık bir an gibi gelmişti. *Küçük bir an...*

Tam önümde durdu babasıyla birlikte. Önce Lidya'ya baktım.

O güzel saçlarını şakaklarından iki tutamla ensesinde toplamış, ardından yine ikiye ayırıp köprücük kemiklerinin üzerinden göğsüne doğru yatırmıştı.

Gözlerim doluyordu ona baktıkça.

"Evladım," diye mırıldandı Mustafa baba. Öksürdü. Hızla kendime geldim ve kekeleyerek ona döndüm. Yutkundum. Güldü. Anlayışla salladı başını. "Kızımın elini bir ömür boyunca bırakmayacağını biliyorum," diyerek beni utandırmadan konuya giriş yaptı. "Şu an nasıl bakıyorsan ona hayran hayran, en büyük hazinen oymuş gibi, kırk yıl sonra da öyle bak. Benim tek hazinem o çünkü."

"Merak etme, Mustafa baba," dedim yüzümdeki gülümsemeyle. "Ben bir an bile kırmayacağım onun kalbini."

Başını salladı. Ardından kızının gözlerine baktı ve ondan onay alınca kolundaki elini tutup bana doğru uzattı. Hafifçe yana doğru dönerek Lidya'ya kolumu uzattığımda babasının kolundan çıkarak benim koluma girdi. Mustafa baba, Sedef, Sina ve Arda salona geçtiklerinde yalnız biz kaldık. Gözlerime baktı kirpiklerinin ardından. Eğilip şakağından öptüm kısa bir anlığına.

"Sevgilim..." diye mırıldandım kuşkuyla. "Titriyorsun."

Yutkunduğu an orkestra, giriş müziğimizi çalmaya başladı. Ahşap kapıdan içeri girdik ve herkes bizi ayakta karşıladı. Alkışlamaya başladılar mutlulukla. Bizse tüm salondan soyutlandık. Sanki gökyüzüne açılan bir yolda ileriye doğru adımlayan bir tek ikimiz vardık.

"Mutlu olacak mıyız?" diye sordu nikâh masasına doğru yürürken.

"Şüphen mi var?"

Başını salladı. "Yok. Ama bil ki seninle mutsuzluğa da varım."

"Mutsuz olmayacağız. Mutsuz edersem seni bir gün bile, sönsün gecenin tüm ışığı, karanlıkta kalayım."

"Karanlıkta bile seni bulacağım."

Birbirimize çevirdik yüzlerimizi. Göz göze geldik. Dudaklarımız kenara kıvrılırken gözlerinden gözlerimi bir an bile çekmeden nikâh masasına doğru adımladık.

Onunla Yaşlandım

Ben Kutay Harmanlı.

On sekiz yaşımda ılık bir yağmurun altında şemsiyemi siper ettiğim o büyüleyici kızla yirmi beş yaşımda evlendim ve bir ömrü beraber geçirdik. Şimdi ömrümün belki de son baharını yaşıyordum ve yanı başımda yine o vardı. Hâlâ ışıldayan gözleriyle bana bakıyor, yanımda duruyordu. Işığı bir an olsun sönmemişti geçen bunca zamanda. Bir an olsun karanlığa gömülmemişti. O her daim gökyüzünde bana yolumu gösteren parlak bir yıldız gibi parlıyordu.

Ben Kutay Harmanlı.

Hayatını karısı ve çocuklarının mutluluğuna, gülüşüne adamış olan adam. Onlar gülsün diye gecesini gündüzüne katan ve bir an bile onlardan sevgisini eksik etmeyen adam...

Ben Kutay Harmanlı.

Lidya Harmanlı'nın eşi; Kutsal Harmanlı, Tara Harmanlı ve Duru Harmanlı'nın babası...

Şimdi altmış sekiz yaşımdayım ve elli yılımı, güneşin batışını el ele izlediğim bu güzel kadınla geçirdim. Onunla gördüm saçlarımdaki ilk beyazları. Beraber fark ettik yüzlerimizdeki ilk kırışıklıkları...

Bakışlarımı yan tarafımdaki sandalyede oturan Lidya'ya çevirdim. Elli yıl sonra bile aynı kadındı. Yüzündeki yara izlerine, güneş lekelerine, yılların getirdiği çizgilere rağmen o gün yağmurun altında gördüğüm hâli gibi bir masaldan çıkagelmişe benziyordu. Bu dünyaya ait değil gibiydi. Güneş karşımızda batıyorken saçlarının renginin gün batımından bile güzel olduğunu düşündüm. Zira o güneş, karım yanımdayken benim için hep doğuyordu sanki. Öyle güzel parlıyordu, öyle bir ışık saçıyordu ki etrafına o... Ben gözlerimi ondan alamıyordum.

Daha sıkı tuttum elini. Daha sıkı kavradım.

Şimdi bir sahil kasabasında, denizin hemen kıyısında olan evimizin bahçesinde oturup ufka dalıyorduk sessizce.

"Hey..." diye mırıldandım ona bakarak ve gülümsedim. "Burada mısın?"

Hâlâ eskisi gibi güzel gülüyor muydum, gülüşüm ona aynı şeyleri hissettiriyor muydu, bilmiyordum fakat onun gülüşü aydan koparılmış bir parça gibiydi. Hiç eskimemiş, hiç değişmemişti. Gözlerini güneşten alıp gözlerime baktı ve dudakları kenara kıvrıldı.

"Hey," dedi dudaklarının arasından sessizce. Gözlerime yine ve yeniden aşkla baktı. "Buradayım."

0

2 Yıl Sonra – 26 Kasım 2028

Tüm mumlar söndü.

Bugün onun doğum günü, benimse ölüm günüm.

Bitti. Hikâyemin sonundayız. Ah, hikâyemizin... Bizim hikâyemiz.

Sürekli unutuyorum. Aklım başımda değil bu sıralar fakat endişelenme, kötü de değilim. Hissiz bir kalp nasıl atarsa öyle atıyor kalbim. Vuruyor kaburgalarıma, anımsamıyorum bazen yaşadığımı bile. Unutuyorum. Her şeyi unutuyorum. İlaçlarımı almayı, yemek yemeyi, gülmeyi hatta bazen yaşamayı bile unutuyorum ama bir tek onu unutamıyorum. Bir tek onu silemiyorum hafızamdan. Gitmiyor. Bir türlü gitmek bilmiyor. Bazı geceler ona yalvarıyorum gitmesi için fakat o ısrarla yanımda kalıyor. Bazı gecelerse sırf gelmesi için şakaklarımı duvarlara vuruyorum fakat gelmiyor.

Her nereye gittiyse gittiği yerden bir türlü dönmek bilmiyor.

Bir pencere kenarında, ahşap perdeliklerin ardından güneşi seyrediyorum şimdi. Bu gördüğüm son güneş. Bu benim için beliren son akşam kızıllığı. Bu satırlar benim son satırlarım.

Ağlama. Ağlama benim için. Ben ağladım. Geçmiyor. Hiç geçmiyor...

İnsanlar delirdiğimi düşünüyorlar. Arkamdan, *bir aşk uğruna aklını yitirdi,* diyorlar. Bir aşk uğruna ölenler de var. Bilmiyorlar. Zira aşkın nasıl öldürücü bir his olabileceği gerçeğiyle hiç karşı karşıya kalmamışlar.

Birazdan gözlerimi son defa kapatacağım. Tek bir isteğim var bu dünyadan: *Delirdi,* demesinler arkamdan.

Zira delirmedi Kutay. Yarasına kavuştu.

Son cümlemi de yazdıktan sonra daktilonun başından kalktım. Beyaz duvarlarında onunla yaşamak istediğim tüm ihtimallerin en güzeli olan hayallerimin yazılı olduğu odamın tam ortasında durdum. Etrafa baktım. Yarı yarıya

çekili perdelerimin arasından sızan gün batımı ışığını seyrettim. Yeşil gözlerimin birine değdi güneşin güçsüz yansıması. O bile parlamasına yetmedi.

Gözlerimi kapattım. Açtığımda sırtım dönüktü pencereye.

Komodinimin üzerinde duran devrilmiş ilaç kutularına ve kapımın üzerine takılı anahtara daldı bakışlarım. Yutkunamadım.

Birkaç adım attımı ancak bu kaç dakika sürdü, sayamadım. Duvara dönük yüzümle orada öylece bekledim. Alnımı hayallerimin üzerine yasladım. Elimi kaldırdım, parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirdim. Lidya'da duraksadım. Parmak ucum, isminin kıvrımlarını takip etti, sonundaki noktada bir çivi gibi çakıldı.

Kutay ve Lidya.

"Seni özledim." Fısıldadım duvara doğru. "Seni deliler gibi özledim, Lidya."

Duvarlardaki yazılar birdenbire canlandı âdeta. Her harf bir ipe dönüştü, bir araya gelip bir urgan oldu ve hayallerim boğazıma sarıldı.

Yaşayamadım.

Ben ne onsuz ne de kendimle yaşayabildim.

Gelemedim üstesinden bu acının. O kadar güçlü bir insan değildim. Hep onu aradım. Her caddede, her sokakta, her köşebaşında... Yeryüzünün her metrekaresinde yana yakıla onun varlığını aradım. Yerine kimseyi koyamadım. Yeni insanlar tanıdım, hiçbirinin yüzüne bakamadım. Hiçbirinin gözlerine bakarak gülemedim. Hep kaçtım. Herkesten ve her şeyden ne kadar kaçabilirsem ona ulaşabilirim sandım. Sandıklarım kalbime saplandı bir gün ansızın ve ben bir ölü olduğumu hatırladım.

Lidya.

Bir kalp ağrısıydı adı.

Bana öldüğümü fısıldayan...

"Kutay Harmanlı," diye mırıldandım adımı. Sırtımı onun adının yazılı olduğu kirli duvara yasladım ve bakışlarımı sağımdaki güneş ışığı sızan, camları kırık, ahşap pencerelerime çevirdim. Baktığım şey gün batımı değildi hâlbuki, pencerelerimin üzerindeki duvarda asılan kancaya takılı o urgandı. Usul usul eğdim başımı. "Bir şizofreni hastası... Odasındaki daktiloyla kendi hikâyesinin sonunu kendisi yazdı."

Sırtımı duvardan ayırdığımda bitkin bakışlarım, dudaklarımdan çıkan cümlenin aynısını bir anahtar yardımıyla kazıdığım duvar köşesinde gezin-

di. Ancak canım öyle acımış olmalıydı ki *bir şizofreni hastası* kısmının üstü çiziliydi.

Hayal değildi. Rüya değildi.

Gerçekti. Her şeyiyle... O gerçekti.

Gözlerimden damlayan bir damla yaşla pencereye doğru adımladım. Sessiz ve sakin bir yok oluştu bu. Kabul edilmiş bir acı. Sindirilmiş bir yoksunluk. Ne bağırmak vardı ne yakıp yıkmak.

Dünyanın en dilsiz yasıydı benimki.

Dünyanın en sessiz vazgeçişiydi bu.

Elimi duvarlarda gezdirdim, dört duvara yazdığım hikâyemizin sonuna baktım. Canım acıdı. O kadar da yakmadı. Alıştım. Geçmedi ama batmadı. Sırtımı gün batımına dönerek sandalyemin üzerine çıktım. Karanlığın içinde gözlerimin hizasındaki urgan bana, bense ona baktım. Parmaklarımı etrafına sardım. Başımdan geçirip çenemin altına konumlandırdım. Boğazımı sardı sıkı sıkıya, yutkunamadım. Bakışlarım son defa çalışma masamın üzerine kaydı. Ve daktilomun yanında sayfaları açık hâlde bırakılmış kitabıma...

İntihar Dükkânı.

Bir damla yaş düştü yanağıma, ölüm sessizliği yaşanan çehremden yaşama dair tek kalıntı olarak yavaş yavaş aktı.

O yaş yanağımdan kaybolmadan ayaklarımın altındaki sandalyeyi ittim ve bedenimi urganın cani varlığına teslim ettim.

Bedenim hayata tutunmaya çalışsa da ruhumun bu dünyada kalmaya bir saniye bile tahammülü yoktu.

Çırpındım ancak çok sürmedi. Zira bir kibritin sönüşü yalnızca birkaç saniye sürerdi.

Soğuk bir nefes söndürdü kibrit alevini.

O karanlık odanın içinde güneş sırtıma vururken hayallerimin ortasında asılı kaldım.

SON

KUTAY HARMANLI

KiBRiT

Teşekkür

İzmarit ve Kibrit...

Benim için öyle sancılı bir dönemdi ki şimdi bu satırları yazarken bu dönemin sonuna gelmiş olduğuma inanamıyorum. Kime, nasıl teşekkür edebilirim, içimdeki minnet duygusunu nasıl yansıtabilirim bu sayfalara, emin değilim. İnsanlar, bana en ufak şeyi bile çok duygusal şekilde yazdığımı söylerler. Kelimelerimi törpüleyemiyorum ne yazık ki... Uçları sivri. O yüzden yine içimden geldiği gibi, tüm kalbimle bir dram kitabıymışçasına yazacağım teşekkürümü de.

Öncelikle desteklerini hiçbir zaman üzerimden eksik etmeyen canım ailem; anneciğim ve babacığım başta olmak üzere hepinize tek tek teşekkür ederim. İyi ki varsınız ve ben de iyi ki o güzel ailenin, o evin en küçük çocuğuyum. Her zaman yanımda hissettiğim varlığınız sayesinde yoluma emin adımlarla devam edeceğim. Sizi çok seviyorum.

Sevgili Filiz Puluç, teşekkürlerin en büyüğü senin olmalı galiba. Yanımda olduğun, beni yalnızca bir arkadaş olarak değil, ailenden biri olarak görüp kardeşin gibi sarıp sarmaladığın için, İzmarit ve Kibrit'e kendi kitabınmış gibi emek verdiğin ve fikirlerinle beni en güzeline yönelttiğin için çok teşekkür ederim. Bu dönemin başında geçirdiğim o kötü günlerden sıyrılabildiysem bunda evinin terasında ağlayarak yaptığımız o sohbetin etkisi büyük. Bana çok sevildiğim bir hikâyenin başrolü olmam gerektiğini söylemenin etkisi büyük. İyi ki varsın.

Sevgili Almina Taner, oyun arkadaşım... Benimle hayallerini paylaştığın, hayallerime seni dâhil etmeme izin verdiğin ve her ne olursa olsun yanımda olduğun için teşekkür ederim. İzmarit'e kendinden parçalar katarak mektubunu seslendirdiğin için her

zaman minnettar kalacağım sana. Bu oyunu seninle oynamak, hiç kimseyle olamayacağı kadar güzel. İyi ki varsın.

Sevgili Alena Dilara Keskin, güzel kalbine teşekkürü bir borç bilirim. O gün, seni arayıp yalnız kalamayacağımı söylediğimde bir taksiyle apar topar yanıma geldiğin ve gözyaşlarımı sildiğin için, beni hiçbir zaman yalnız bırakmadığın ve tüm hüzünlerime olduğu gibi tüm mutluluklarıma da ortak olduğun için teşekkür ederim. İyi ki varsın.

Sevgili Elif Sude Erdoğmuş; yaptığım her işte gözlerime gururla baktığın, ışığıma her zaman inandığın ve İzmarit'in doğduğu hikâye olan o 15 yaşındaki Cemal'in hikâyesinde yanında olduğun için teşekkür ederim. O gün o okul bahçesinde sana içimdeki hissi söylemeseydim bu kitap hiçbir zaman var olmayacaktı. İyi ki varsın.

Sevgili Fatma Zehra Öztürk, lisede bu hikâyenin tohumları kalbimde filiz verdiğinde beni anlayan bir diğer arkadaşım... Beni döve döve seven, kavga etmeden duramadığım canım dostum. Desteğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum, iyi ki varsın.

Sevgili Ayşe Melike Zenbil, Ayşe Yaren Çopur ve Zeynep Sultan Tilim... Bu yolun en başında, her şeyin başlangıcı olan o uçaktan indiğimde yanımda olan o üç isim. İlk kitabım için yayınevimle anlaştığımda, ilk imzamda ve sonrasındaki her başarımda... En başından en sonuna dek gösterdiğiniz sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Benim için katettiğiniz metrobüs yollarını karşılayacağım, söz. Varlığınıza minnettarım. İyi ki varsınız.

Sevgili Karya Yüceer, ağustos ayında İstanbul'dan kaçıp sana sığındığımda İzmarit ve Kibrit'e tek bir kelime bile yazamayacak hâldeydim. Acımı anladığın ve yanımda olduğun, beni benden bile çok önemsediğin, gecenin bir yarısı oturup havuz başında benimle sohbet ettiğin için, bana kendime gelmem için hazırladığın kahveler için ve kalbi kırık, huysuz bir çocuğun evinin enerjisini sömürmesine izin verdiğin için teşekkür ederim. İyi ki varsın.

Sevgili Ece İrem Ertok, henüz Kibrit'in çok başlarındayken kalbim kırıldığında ilk sana koşmuştum. Geldiğimde bana sıkıca sarıldığın, evinin pencere kenarında Kibrit'i yazarken bana börek pişirdiğin ve "Bu çocuğu ben doğurdum ya!" diye üzerime atıldığın her an için teşekkür ederim. İyi ki varsın.

İzmarit ile Kibrit çok heyecanlı olduğum bir projeydi en başından beri. Türkiye'de bir ilki gerçekleştirecek olmanın hayali içime sığmıyordu. Bu hayali en güzel şekilde gerçeğe dönüştürmeme olanak sağlayan sevgili Ephesus Yayınları ailesine... Kapak fikirlerimi ve kompozisyonumu anlattığımdan bu yana sanki kendi kapaklarını hazırlıyormuş gibi bir özveriyle ve en az benim duyduğum kadar büyük bir heyecanla çalışan sevgili arkadaşım Ekin S. Koch'a; iki kitabın da iç ve dış tasarımında tüm yeteneğiyle, eşsiz bakış açısıyla İzmarit ve Kibrit'i bambaşka bir noktaya taşıyan sevgili grafikerim Beyzanur Şen'e; ilk iki kitabımda olduğu gibi bu iki kitabımda da bana emin ellerde olduğumu hissettiren ve ona gözüm kapalı güvenebilmemi sağlayan, normal şartlarda çok stresli geçen düzenleme sürecini en kolay ve rahat hâle getiren sevgili editörüm Elif Evin Musluoğlu'na; en başından beri kitaplarımın basıma hazırlanmasında dönemi inanılmaz kolaylaştıran, planlayan ve tüm fikirlerime değer veren sevgili yayın koordinatörüm Emre Özcan'a ve yazarlığa adım attığımdan bu yana desteğini de güvenini de üzerimden bir an olsun çekmeyen, bana çok inanan ve kendime de inanmamı sağlayan sevgili genel yayın yönetmenim Mustafa Güneş'e çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

Ve siz, sevgili okuyucularım...

Yazdığım kelimelerle size ayna tuttuğumu söyleyerek bana bu dünyada tek başıma olmadığımı hissettirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Beni anladığınız için teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

Kendimi teşekkürümün bu noktada bittiğine inandırmaya çok çabaladım. Ancak başaramadım. Son bir teşekkürüm daha var, buruk da olsa kalbimde çürümesine izin vermeyeceğim bir teşekkür.

Son Olarak...

K.,

Elimi tutmanın seni korkutmamasını çok isterdim.
Beni affedeceğin insan için her zaman kırgın kalacağım sana.
Teşekkür ederim.